

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

W
THE WOLF HOTEL
W
MERMAID BEACH

PLEASE
DO NOT
DISTURB

RELEASE ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bırak Beni
The Wolf Hotel Mermaid Beach
Kitap 1

K.A. Tucker

İçindekiler

Yazarın Notu

Birinci Bölüm: Abbi'den Önce

1. [Ronan](#)
2. [Ronan](#)
3. [Ryan](#)
4. [Ronan](#)
5. [Ronan](#)
6. [Ronan](#)
7. [Ryan](#)
8. [Ronan](#)
9. [Ryan](#)
10. [Ronan](#)
11. [Ronan](#)
12. [Ryan](#)
13. [Ronan](#)
14. [Ryan](#)
15. [Ryan](#)
16. [Ronan](#)
17. [Ryan](#)
18. [Ronan](#)
19. [Ryan](#)
20. [Ryan](#)
21. [Ronan](#)
22. [Ryan](#)
23. [Ryan](#)
24. [Ronan](#)
25. [Ryan](#)
26. [Ryan](#)
27. [Ronan](#)
28. [Ronan](#)

İkinci Bölüm: Abbi'den Sonra

29. [Ronan](#)
30. [Sloane](#)
31. [Ronan](#)
32. [Ronan](#)
33. [Ronan](#)
34. [Sloane](#)
35. [Ronan](#)
36. [Sloane](#)
37. [Ronan](#)
38. [Sloane](#)
39. [Ronan](#)
40. [Sloane](#)
41. [Ronan](#)
42. [Sloane](#)
43. [Ronan](#)
44. [Ronan](#)
45. [Sloane](#)
46. [Ronan](#)
47. [Ronan](#)
48. [Sloane](#)
49. [Ronan](#)
50. [Sloane](#)
51. [Ronan](#)
52. [Sloane](#)

Kurtar Beni: The Wolf Hotel Mermaid Beach #2

ile Henry Wolf tanıştınız mı?

Ayrıca K.A. Tucker

Yazar Hakkında Spotify

Çalma Listesi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 by K.A. Tucker Books

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-990105-54-8 (ciltsiz)

ISBN 978-1-990105-53-1 (e-kitap)

Editör: Jennifer Sommersby Kapak

tasarımı: Shanoff Designs

K.A. Tucker Books Ltd. tarafından

yayımlanmıştır. Amerika Birleşik Devletleri'nde

üretelmiştir

Yazarın Notu

Ronan'ın birden fazla kadınla birlikte olduğu bir kitap bu, en azından ne yaptığını anlayana kadar. Connor da, Connor işte. Eğer serinin diğerk kitaplarını okumadıysanız, bu ikisini tanıımıyorsunuz demektir ve alışmak biraz zaman alabilir.

Beni Serbest Bırak iki bölümden oluşuyor ve bu bölümler Abbi Mitchell'ın yer aldığı Wolf Hotel serisini kapsıyor (Birinci Kitaptan Beşinci Kitaba kadar.) Birinci Bölüm Abbi'den Önce olarak anılıyor ve ilk olarak 2016 yılında yayınlanan Ronan adlı ön roman. Yalnızca e-kitap olarak yayınlandı ve birçoğunuz benden bunu ciltsiz ve sesli kitap olarak sunmamı istediniz. İşte karşınızda! Hikayeyi gözden geçirdim, yeni sahneler ekledim ve yeniden düzenledim. Bence *kesinlikle* yeniden okunmaya değer.

İkinci Bölüm Abbi'den Sonra'dır ve Bana Sahip Ol'dan sonra geçer. Hikaye Birinci Bölümden bir yıl sonra başlıyor. Neler olduğunu anlamak için Kurt Otel Birinci Kitaptan Beşinci Kitaba kadar olan kitapları okumanız gerekiyor mu? Gerekli değil, ancak bu bölümde o kitaplardan spoilerlar olacak. Bunları minimumda tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ancak hepsinden kaçınmak imkansız.

Bu hikaye bir uçurumla bitiyor. İçerik uyarıları için lütfen web sitemi ziyaret edin.

BİRİNCİ BÖLÜM

ABBI'DEN ÖNCE

1. Ronan

"Sana ne demiştim?" Yeni oda arkadaşım Connor iri kollarını iki yana açmış, kalabalık tahta kaldırıma bakıp sırtıyor. Binlerce insan olmalı. Hatta on binlerce. Herkes Miami'de gecelerin çılgın olduğunu söyler. Sokak festivali kargaşayı daha da artırıyor.

Parlak mavi bakışları yanlarından geçen üç kızın üzerinde geziniyor, birbiriyle uyumlu siyah şortları mükemmel yuvarlak kı yanaklarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Gülümsüyorlar, göz kırpmıyorlar, makyajlı gözleri Connor'dan bana dönüyor

-Mürekkepli koluma, oyalandıkları yüzüme, nazlanıyormuş gibi bile yapmadan.

"Pekâlâ. Hareket zamanı," diye duyurdu Connor.

"Bunu bitirmem için bana bir saniye ver." Bir yandan Marlboro'mdan nefes çekerken bir yandan da ılık akşam sıcaklığını ve yükselen palmiye ağaçlarını takdir ediyorum. Bu sabah evden çıktığımda hava kırk dereceydi.

Kaşlarını atıyor. "Sağlam bir eküriye ihtiyacım var, o yüzden sigara içmeyi bırak. Indianapolis'te işine yaramış olabilir ama burada kızlar pek hoşlanmıyor."

"Piliçler beni kazıyor diye endişelenme." Sorun şu ki, *hiçbiriyle* ilgilenmekte zorlanıyorum. Bir kızı aramak, sıkıcı bir sohbet başlatmak ve ellerini cesaretlendirmek için yeterince içki içmesini beklerken söyleyeceklerini önemsiyormuş gibi davranmak için çaba sarf etmektense, bu sıra duvara yaslanıp beynimi tüttürmeyi tercih ederim.

Neden iyi bir sikişin yerini tutacak sigara yapamıyorlar? Demek istediğim, elbette, yükünüzü boşalttığınızda ve sırt üstü uzandığınızda, terli ve nefes nefese kaldığınızda bir sigara içmek güzel bir kapanış yoludur. Ama yalnız olduğunuzda - çünkü dört yıllık kız arkadaşınız "ayrı zaman geçirmeniz" gerektiğine karar verdi ve zaten başkasının aletini sürüyor - ve toparlanmak için gereken enerji için havanızda değilseniz, cebinizden bir sigara çıkarmak ve bu şekilde rahatlamak kesinlikle güzel olurdu.

Zahmetsiz olurdu. Huzurlu.

Karmaşık değil.

Ama bunların hiçbirini Connor'a söyleyemem. Onunla daha iki saat önce tanıştım, uçaktan yeni inmiştim. Bana valizimi yeni yatak odama bırakıp işemem için yeterli zamanı verdi ve sonra "Miami kirazımı patlatmak" için dışarı çıkacağımızı duyurdu. Elimde değil ama bunun bir tür inceleme süreci, onunla arkadaş olup olamayacağımızı görmek için bir test olduğunu hissediyorum. Ve eğer buna uymazsam herkese korkak olduğumu söyleyecek bir tip olduğunu söyleyebilirim.

Sigaramı söndürüyorum. "Yolu göster, Kazanova."

"YARIN GECE İÇİN İYİ ŞANSLAR." Ayakkabılarım kaldırıma değdiği anda bir sigara yakıyorum.

"Umarım öyledir," diye homurdanan Connor taksinin kapısını çarparak soförden bir küfür işitiyor. "O kıvılcı saçıya sahip olduğumdan çok emindim."

"Ve ben de kafanın onun erkek arkadaşı tarafından parçalanacağından o kadar emindim ki." Şişkin kolları, damarlı boynu ve her şeyiyle profesyonel bir güreşçiyi andıran öfkeli bir canavar. Connor'ın da aynı derecede tehditkâr olmadığından değil. Sulu Ken bebeklerine benziyor.

"Pek de yardımcı olmadın." Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Kusura bakma dostum. Pek uyuyamadım. İş yerindeki çocuklar biraz-dün gece benim için bir parti verdi." Racey's'de, içkilerin aşırı pahalı ve kızların ekstra kalitesiz olduğu şehir merkezindeki düşük sınıf bir striptiz kulübünde.

Duvara işeyen bir adamın yanından tökezleyerek geçiyoruz, içki ve taze idrar kokusu burun deliklerime saldırıyor.

"Merak etmeyin. Burası iyi bir bölge. Çoğunlukla genç bir kalabalık var." Connor el sallıyor ve apartmanımızın ön kapısına giden merdivenleri tırmanıyor. Lüks değil ama kesinlikle kenar mahalle de değil. Arka arkaya altı tane birbirinin aynısı yapı var; hepsi beyaz sıvalı, kırmızı kiremit çatılı, peyzajına özen gösterilen çalılarının sıralandığı temiz patikalar. Bir sürü palmiye ağacı. En güzel yanı ise plaja ve Wolf Miami Hotel'deki işimize arabayla beş dakika mesafede olmamız. Yaşamak için bir yer ararken bu benim için bir satış noktasıydı, çünkü bir araba satın alma planım yok.

"Miami hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun?" Connor ana girişe girmek için şifreyi tuşlar.

"Evdekinden çok daha sıcak." Annemin endişeli yanağına bir veda öpücüğü kondurup omzuma astığım spor çantamdan başka bir şeyim olmadan ön kapıdan çıktığımda hava gri ve perişandı.

"Şimdi tadını çıkar. Yaz geldiğinde taşakların terleyecek. Yine de buna değer. Altı yıldır buradayım. Okyanusa ve gecelere doyamıyorum." Seyahat yorgunu bedenimi asansöre doğru götürüyor. "Wolf'taki ekibimiz de harika. İyi bir grup."

"Harika, çünkü evde iyi bir ekip bıraktım." İki yıl boyunca Indianapolis'teki Wolf'ta dış mekan bakımında çalıştım, lüks otel zinciri için peyzaj ve diğer zemin işlerini yaptım. Göz kamaştırıcı bir iş değil ama stressiz, maaşı iyi ve Wolf'un dünya çapındaki herhangi bir yerinde oda rezervasyonu yapmak için indirim gibi bazı avantajları var. Tabii bunu karşılayabileceğimden değil.

"Indy'yi neden terk ettin ki?"

Tereddüt ediyorum. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı, hepsi bu." Sırıttıyor.

"Bir piliç."

Connor görüldüğünden daha anlayışlı. "Onun gibi bir şey." Daha çok hayallerimdeki kız gibi. Kalbimi paramparça etmesine rağmen hala delicesine aşık olduğum kız.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor, jöleli sarı saçları aynalı asansör duvarında lekeler bırakıyor. "Merak etme. Bunu unutmak için yeterince Miami amı alacaksın. Buradaki erkeklere çok iyi uyum sağlayacaksın."

Saatime göre beş saat sonra onlarla buluşacağım. İnledim. Planım bu gece -Perşembe- uçmak ve Pazartesi sabahı işe başlamaya hazır olacak şekilde yerleşmekti. Ama İK dün beni aradı ve yarın başlamamı istedi. Ben de kabul ettim.

Muhtemelen bu gece o kadar içmemeliydim. Connor'ın kötü bir etkisi var. Yardıma ihtiyacım olduğundan değil. Ama en azından iyi anlaşıyoruz. Tanrı'ya şükür, onunla yaşamak ve çalışmak zorundayım.

Bu iş transferini planlarken çevrimiçi Wolf çalışan ilan panosundaki konut ilanını yanıtladığımda çok az gereksinimim vardı.

Dört duvar ve bir yatak mı?

Tamamdır. Banyo? Tamam.

Ucuz kira mı? Kontrol et.

Connor bana nerede çalışacağımı sordu. Dış mekan bakımı dedim ve odanın bana ait olduğunu söyledi. Aynen böyle, konuşmanın otuz saniyesinde. Referans kontrolü yok, "Seni sonra ararım." yok. Bu muhtemelen başkalarının dikkatini çekerti ama umurumda değildi. Her şeyden olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Kumsal ve güneş ışığı hiç de akıllıca görünmüyordu.

Connor'ı dördüncü kattaki aydınlık koridor boyunca takip ederek sondaki dairemize ulaşıyorum.

"Kahretsın." Connor kapının kilidini açmayı başaramadan önce anahtarlarını iki kez düşürür, ancak içeri girdikten sonra tekrar düşürür. Paspasın üzerine, bir çift altın kadın sandaletinin üzerine düşerler. "O neden evde?" diye mırıldanır, daha çok kendi kendine.

"Kim?"

"Ryan."

Connor'ın biraz kalın kafalı mı yoksa sarhoş mu olduğunu anlayamıyorum. "Ryan kim?"

Connor anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlatarak gürültülü bir şangırtıya neden olur. "Kız kardeşim."

Durdum. "*Kız kardeşin* burada mı yaşıyor?"

"Evet. Sana söylemedim mi?"

"Hayır." Ve ilanda ikinci bir oda arkadaşından bahsedilmemiş.

"Evet, kız kardeşim bizimle yaşıyor. Sizin odanızın yanındaki odada kalıyor." Connor tökezleyerek buzdolabına gidip iki Gatorade çıkardı ve birini bana fırlattı. "Bu gece erkek arkadaşında kalacağını söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum." Şişenin yarısını içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Neden? Kız kardeşimle bir sorunun mu var?"

"Hayır, dostum. Sadece bir yerine iki kişiyle yaşadığımı bilmek güzel olurdu."

Bana el salladı. "Her neyse. Onunla yaşamak kolay. Her zaman işte, sınıfta ya da kütüphanede. Düzenli ve çok iyi biri. Sevimli. Bilirsin, akıllı kız tarzında. Banyoyu paylaşıyorsunuz, ama işe ondan önce gideceksiniz, bu yüzden büyük bir sorun değil. Klozet kapağını indirdiğinden emin olursan bir şey olmaz."

Başımı salladım ve alaycı bir tavırla "Hepsi bu mu?"

diye sordum. "Ah... evet?" Bana aptalmışım gibi sırtıyor.

Gatorade'imi açıyorum ve bu son sürprizi sindirirken büyük bir yudum alıyorum. Connor'ın bir kız kardeşi var. Üniversite çağında bir kız kardeş. Ve "sevimli", ne demekse artık.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Onun pantolonuna girmemem için beni uyarman gerekmiyor muydu?"

Connor içten bir kahkaha patlatır. "Evet, sana iyi şanslar. Erkek arkadaşının çoğu zaman onun pantolonuna girebileceğinden şüpheliyim."

Dairenin karşı tarafındaki odasına doğru koridorda sendeleyerek ilerlerken kaşlarımı çatarak sırtına bakıyorum.

2. Ronan

Betonu delen yüzlerce çekiç gibi vızıldayan alarmlar da yapabilirler, çünkü şu anda kafatasımda hissettiğim şey temelde bu.

Dün gece bira tüketimi konusunda daha akıllıca davranmış olmayı dileyerek inliyorum. Ama aptal aptaldır ve ben de erteleme düğmesine basmış olmalıyım çünkü şimdi işe gitmeden önce hazırlanmam gereken on dakikam var.

Oturma odasından aşırđđđım battaniyeyi tekmeleyip atıyorum -çarşaf getirmeyi düşünmemiştim ve bu odada bir çerçeve üzerindeki çıplak yatak, komodin, çalar saat ve şifonyer dışında hiçbir şey yoktu- ve yorgun bedenimi yataktan çekip çıkarıyorum. Kolumun altına sıkıştırdıđđım tuvalet çantam ve yarı kapalı gözlerimle kapıya doğru ilerlerken, dün geceden kalma kıyafet yığđđına takılıp yüzüstü düşmekten kıl payı kurtuluyorum. "Kahretsin," diye homurdanıyorum, tökezleyerek kapıdan çıkıp banyoya doğru gidiyorum.

Küçük bir form bana çarptı.

Kız duvara doğru geri sđđıyor, kulaklıđđı ve su şişesi elinden düşüp yere çarpıyor. Koşudan yeni dönmüş gibi görünüyor, açık teni parlıyor, tişörtü terden sırılsıklam olmuş, kahverengi saçları nemli, keçeleşmiş bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum o eşyalarını toplamak için uzanırken, külotumun sabah odunumu gizleyemeyeceđđinin farkındayım. En azından külot giyiyorum. Normalde çıplak uyurum.

"Ronan! Acele et yoksa seni burada bırakırım!" Connor mutfaktan bađđırıyor. Wolf Hotel'in bakım ekibinin kıyafetlerini giymişti bile: bej kargo iş pantolonu, orman yeşili yakalı golf gömleđđi ve çelik burunlu botlar.

Arkamı döndüğümde kız yanımdan geçip gitti ve yüzünü bile görmeme izin vermeden odasına girdi.

"Arayan Ryan'dı," diyor Connor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Banyoya doğru gidiyorum. "Beş dakikaya hazır olurum."

Dün gece banyoyu kullandığımda bir kadına dair hiçbir ipucu yoktu. Ama şimdi duştayım, kanıtları gözden kaçırmak mümkün değil -renkli şişeler ve tıraş bıçakları raflarda sıralanıyor, yakındaki bir kancada bir duş bonesi asılı, duş kolundan dev bir pembe kabarık şey sarkıyor.

Su akışının altına girerek, duş başlığını normal yüksekliğe çıkarmak için onunla boğuşuyorum ve yanlışlıkla birkaç şampuan şişesini küvetin zeminine düşürüyorum. Puf topu da jiletlerinden biriyle birlikte oraya düşüyor.

Şu anda bütün bu pislikleri toplayacak vaktim yok. Çenemdeki kirli sakalı tıraş edecek vaktim bile yok ve Wolf çalışan yönetmeliği kirli sakalsız bir yüz gerektiriyor. Umarım amirim bu konuda katı olmaz. Zaten misafirlerle etkileşim halinde değiliz.

Sürekli akan sıcak suyun altında durup beynimi ovarak uyandırmaya çalışıyorum. Saçlarım o kadar kısa ki şampuan kullanmama gerek kalmıyor ama nane kokusu genellikle beni uyandırıyor. Bir dakika boyunca basit Irish Spring barımla sabunlandıktan sonra musluğa vurup dışarı çıkıyorum.

Kahretsin. Banyo havlusu almayı da unutmuşum.

Çarşaf... yastık... Bu gece için bir liste yapsam iyi olacak.

Kapının arkasındaki dar dolabı açıyorum ve bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey ve daha fazlasıyla dolu olduğunu görüyorum. Çeşitli kremler, şişeler ve aylık kadın sorunları için kutulardan oluşan koca bir raf var, hepsi sıralanmış ve dışarı bakıyor. Takıntı derecesinde düzenli.

Ryan her şeyin düzenli olmasını sever. Eğer aynı banyoyu paylaşıyorsak bunu hatırlamalıyım. Düşünecek başka bir şey... sonra.

Pofuduk pembe bir havlu alıp hızlıca siliyorum. Sonra bir elimle havluyu kalçalarımın dolayarak banyodan çıkıyorum.

Ve Ryan'a tekrar çarptı, bu sefer odasından çıkıp mutfığa doğru giderken.

"Özür dilerim." Bir adım geri çekiliyor ve bana koşudan dolayı hâlâ terli, kızarmış ve dağınık olan yüzüne iyice bakma fırsatı veriyor. Connor'a hiç benzemiyor. Gözleri büyük, yuvarlak ve ela renkli, elmacık kemikleri yüksek, burnu küçük ve düğmeli. Genel olarak,

Dürüst olmak gerekirse, ortalama bir kız. Muhtemelen ikinci kez bakacağım bir kız değil, ama hiçbir şekilde çekici değil. Kısa boylu, tahmin etmem gerekirse 1.80 boylarında, başının üst kısmı köprücük kemiğime denk geliyor. Kompakt bir vücudu var. Kıvrımlı ama boyuyla orantılı küçük vücut tiplerinden biri.

"Dostum! Acele et!" Connor bağıyor.

Doğru. "Hey, ben Ronan."

Beş uzun saniye boyunca yüzüme bakıyor, bakışları düşmeden önce ifadesi okunamıyor. "O benim havlum."

Açıklamak ve özür dilemek için ağzımı açtığımda, yüzünü öfkeyle buruşturarak sözümü kesti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya öylece girip istediğin her şeyi alamazsın. Bu işler böyle yürümez!"

Vay be. "Bu gece yıkarım."

Mutfağa doğru bir bakış fırlatıyor. "Bu Neanderthal'in buraya taşınmasına izin vermeden önce onu inceledin mi?"

Ha?

Connor kahvesinden bir yudum alırken "Sakin ol Ry," diyor, kız kardeşinin patlayıcı tepkisinden rahatsız olmamış gibi görünüyor.

"*Rahatlamak mı?* Beni Screw Crew'dan biriyle aynı banyoyu paylaşmaya zorlarken nasıl rahatlayabilirim ki! Muhtemelen duştan bel soğukluğu kapacağım!"

Ne... Connor'a şaşkın bir bakış attım.

Yanıt olarak sadece omuz silkiyor, küçük gülümsemesi bana bunu eğlenceli bulduğunu söylüyor.

Ben giyinmiyorum. Ve geride kalmadan önce giyinmek için tam olarak iki dakikam var - çünkü Connor'ın bunu yapacak bir tip olduğuna inanıyorum. Burada durup yeni ufacık oda arkadaşımın azar işitecek vaktim yok. Ve eğer bana hakaretler yağdıracaksa...

Tutuşumu bırakıyorum ve havlunun yere düşmesine izin veriyorum.

"İstiyor musun?"

Al bakalım. Mağazaya gidene kadar ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Ryan "ın söyleyeceği her şey dilinin ucunda kayboluyor, çıplak bedenime bakarken gözleri açılıyor.

Arkamda Connor kahkahalarla bağıyor.

Yanakları alev alev yanan Ryan dönüp yatak odasına giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

"*Screw Crew?*" Yankılanıyorum.

"İş arkadaşlarımız hakkında pek iyi düşüncelere sahip değil. Ve sen de o küçük numaranla aksini kanıtlamadın."

Yeterince adil. Miami'dekiler de bizimkilere benziyorsa, temizlik personeli fethetmek konusunda haklı bir şöhretleri var demektir. En azından Connor aletimi gösterdiğim için bana kızmış gibi görünmüyor. "Onun iyi biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bunun hoş olduğunu düşünmedin mi?"

Ahmak. "Ona taşınacağımı ne zaman söyledin?" "Sabah koşusuna çıktığında."

Ona ters ters bakıyorum.

Hâlâ sırtarak başıyla yatak odamı işaret ediyor. "Haydi. Gitmemiz gerek."

3. Ryan

Yatak odamın kapısını **kırarak** açtım ve koridora çıkmadan önce dinlemek için durakladım.

Gittiler.

Tanrıya şükür gittiler.

Havlunun üzerinden geçerken ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırıyor.

Havlum, bir adamın kışının her yerine sürülmüş. Şimdi onu yakmam gerekecek. Ya da en azından bir fiçı çamaşır suyuna batırmalıyım.

"Bazen *gerçekten* berbat oluyorsun, Connor!" Boş oturma odasında homurdanıyorum. Bunu bana nasıl söyleyebilir? Üç yıl burada yaşadktan sonra tek alabildiğim otuz dakikalık bir uyarı mı?

Dürüst olmak gerekirse, koca hödük şikayet edeceğimi, söz hakkı isteyeceğimi biliyordu ve milyon yıl geçse de Wolf'un sahadaki adamlarından birinin buraya taşınmasını kabul etmezdim. Ben otelin yönetiminde çalışıyorum. Nasıl olduklarını bilecek kadar çok şey gördüm ve duydum.

Örnek olarak, adam tanışma faslından sonraki beş dakika içinde kendini teşhir etti bile! Ve şimdi bu ... bu ... müstehcen derecede çekici teşhirci ile bir banyoyu ve bir duvarı paylaşmak zorundayım.

Beynime kazınan vücudunun görüntüsüyle yanaklarım yeniden yanıyor. Neden o baklava dilimi ve kusursuz V kesimli leğen kemiği yerine bir göbeği ve bir kürkü olmasın ki? Nedenini biliyorum. Çünkü benim haylaz kardeşim skandallarla dolu yaşam tarzı için bir suç ortağı bulmak zorundaydı.

"Ugh!" Ağır bir iniltiyle banyoya daldım, Ronan'ın duşundan arta kalan buhar havada asılı kalmış ve aynayı buğulandırmıştı. Diş macununun bir damlası porselen lavaboya bulaşmış ve tezgahın yarısı suya batmış gibi görünüyor. Ne yapmış, leğende mi yıkanmış?

"Sorun yok Ryan. Her şey yoluna girecek. Sadece nefes al." Öfke ve hayal kırıklığı gözlerimden akarken, birkaç uzun derin nefes alıp vererek kendime koçluk yapıyorum. Dün gece David'le yaşadığımız beklenmedik ayrılıktan sonra bugün zaten korkunç geçecek gibi görünüyordu.

Hala bittiğine inanamıyorum.

Geçen hafta onu sevdiğimi söylediğim için mi?

Boğazımdaki o acı verici yumru alevlendi. Koşu yaparken işe hasta olduğumu söylemeyi düşündüm ama kendimi bundan vazgeçirdim. Dikkat dağıtmak çok önemli.

Terden sırlıslıkla olmuş koşu kıyafetlerimi çıkarıp duş perdesini açıyorum.

Ve boğuk bir ses çıkar.

4. Ronan

"Elbette birlikte çalışacağız!" Connor sanki aksi bir fikir çılgınlıkmış gibi haykırıyor.

Yeni amirim Charlie, şüphesiz güçlü ama kaslarını gizlemek için kalın bir yastık tabakasına sahip, bakım ofisindeki masasının arkasından kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bütün gün ona katlanmak istediğine emin misin? Onunla yaşamak zorunda olman zaten yeterince kötü."

Kıkırdıyorum. "Hayatta kalacağım."

"Pekâlâ. O zaman ikiniz birbirinize mahkumsunuz. Bugün çöptesiniz." Arduvaz mavisî gözleri sakallı çenemde geziniyor. "Bu yeni bir görünümün başlangıcı mı, yoksa dün gece tıraş olamayacak kadar geç mi çıktınız?"

Hay sikeyim. Daha on beş dakika olmadı ve şimdiden sorguya çekiliyorum. "Hangi cevabı istiyorsun?"

Sırıttıyor. "Davranış kurallarını ihlal ettiğin için sana ceza vermek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Bugün sana izin vereceğim çünkü Orta Batı'dan yeni geldin ve orada daha gevşek davranıyorlar. Ama haftaya traşlı geldiğinden emin ol. Ayrıca, hipster olmak sana yakışmaz."

"Evet, efendim."

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik ki Charlie bağırdı: "Sahildeki çöp görevi dört saat sürmüyor beyler."

Connor, üç dolarlık banknot kadar sahte olan masum bir bakış atıyor. "Asla, patron. En fazla iki saat."

"Uh-huh." Charlie burnunu yine evrak işlerine gömüyor, bir an bile bu numarayı yutmuyor ama bizi daha fazla azarlamıyor. Connor'ın yanına kalmaması gereken pek çok şeyi yanına bırakan adamlardan biri olduğu izlenimini edindim.

Ben o adamlardan değilim. "Tamam. Peki, nereden başlıyoruz? Otoparktan mı? Mutfaktan mı?" Eğer burası Indianapolis'teki Wolf'a benziyorsa, yönetim bu alanları kemirgenleri çeken çöplerden temiz tutmak konusunda ekstra dikkatli davranıyor.

Connor saatini kontrol ediyor. "Acele edersek sahildeki kadın voleybol antrenmanının son yarısına yetişiriz." İç geçiriyor. "Ve size söyleyeyim, çok güzel bir manzara."

"BU İŞ UZUN SÜRMEYECEK, DEĞİL Mİ?" Connor homurdanıyor. Ağır ayak seslerimiz koridor boyunca sadece çalışanlara özel alanda yankılanıyor. Wolf otel zinciri gösterişli olabilir ama bina bütçesini misafirlerin göreceği kısımlara ayırmışlar. Burada bej duvarlar ve loş ışıklar var.

"Bilmiyorum. İmzaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir dakikadan fazla sürmez." Bu sabah bir yöneticiden mesaj aldım, gelip transferim sırasında karışmış olan bazı maaş bordrosu evraklarını imzalamamı istiyordu. Şaşırmadım. Taşınma işimi halleden adam tam bir desteyle oynamıyor.

"Bir dakika, kıçımın kenarı. Burada ne kadar yavaş çalıştıklarını biliyor musun?" "Acıktığında gerçekten mızımız bir sürtük oluyorsun."

"Seni uyarmıştım, değil mi?" Connor üzerinde ÇALIŞAN IDARESİ yazan cam kapıyı iterek bir hastane bekleme odası kadar sade bir ofise giriyor - penceresiz ve bej rengi, sıcak Florida güneşinin altında çöp toplamaktan çok mutlu olmamı sağlayan türden bir yer. Bütün gün burada oturmak zorunda kalsaydım kendimi asardım.

"Bak, eğer bunu yapmazsam paramı alamam ve eğer ben paramı alamazsam sen de kira paranı alamazsın. O yüzden kapa çenenini." Connor'la bir havaya girmemiz uzun sürmedi. Şimdiden birbirimizi yirmi dört saatten az süredir değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi konuşuyoruz.

Connor, Wolf'un çeşitli "beyaz yakalı" ofis idari personelini (bordro, finans, müşteri hizmetleri) ve "mavi yakalıları" (kat hizmetleri, mutfak bulaşıkhanesi, bakım ekibi) ayrı tutan, odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan tezgâha doğru yürür. Küçük zili tokatlıyor.

Ve parmak uçlarımızın tuşlara vuruşunu, çalan telefonları, kısık sesleri, arada bir öksürükleri dinleyerek bekliyoruz.

Kabinlerden bir kafa bile çıkmıyor.

"Sana söylemiştim. Bir saat." Zile tekrar vurur, bu sefer iki kez ve daha sert. "Hazır başlamışken bağcıklarını da düzelt. Bu seni delirtmiyor mu?"

Aşağı baktığımda bağcıklarımdan birinin gerçekten de çözülmüş olduğunu ve sürüklendiğini görüyorum. "Aslında fark etmedim." Bağcığı düzeltmek için çömeldiğimde Connor

tüm ofise yayılacak kadar yüksek sesle, "Hey, Tatum! Yemek yiyebilmemiz için bize yardım edebilir misin? Acıktığımda nasıl olduğumu bilirsin!"

Lanet herif böyle bağırarak ikimizi de boka bulayacak.

"Sessiz olur musunuz? İnsanlar burada rezervasyon yaptırıyor!" diye fısıldıyor bir kadın.

Tezgâhın diğer tarafında esmer bir kadın bulmak için ayağa kalkıyorum. Üzerinde standart Wolf yönetici personel üniforması var ve dikkatim ister istemez beyaz bluzunun göğüslerine doğru uzandığı yere kayıyor.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda onu bana kaşlarını çatmış halde buluyorum.

Bu kaş çatmayı tanıdığımı fark etmem beş saniye kadar sürdü. "Oh, kahretsin."

"Sana Ryan'ın burada çalıştığını söylemiştim, değil mi?" Connor'ın sırtışı, bundan bahsetmediğini çok iyi bildiğini ve bunun her saniyesinden zevk aldığını söylüyor. "Kat hizmetleri bölümünün koordinatörü."

Ryan artık terli ve dağınık değil. Saçları başının üstünde toplanmış ve zengin ela gözleri bir çift koyu çerçeveli gözlüğün arkasına saklanmış. Görebildiğim kadarıyla kremsi tenine hiç makyaj dokunmamış.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor ama yanaklarında gezinen allığı kaçırmiyorum.

"Birisi maaş bordrosu formunu imzalamam için mesaj bırakmış." "Jean!

Mürettebat senin için burada." Sözümlü bitiremeden Ryan uzaklaştı, Ağzım bir karış açık, o dar mor eteğin içinde kalçalarının salınışına bakıyorum, küçücük beli kıcı olduğunu daha büyük gösteriyor. Ellerimi doldurabileceğim bir kıcı umursadığımdan değil.

"Dick," diye tısladım. "Beni uyarabilirdin."

"Tabii ki hayır. Bu sabahtan sonra olmaz. Bu arada, paha biçilemezdi."

"Eminim öyledir. Benimle paylaşmak istediğin başka önemli bir şey var mı?"

"Evet. *Açlıktan* ölüyorum."

Sevimli bir Asyalı kız belirir. "Ronan

Lyle?" "Benim. Evrak işleriyle ilgili bir telefon aldım?"

Önüme bir form koydu. "Bunu doldurmanız gerekiyor."

"Hey, Jean." Connor dirseklerini tezgâha dayadı ve ona sabahtan beri plajda kullandığı aptal gülümsemeyi gösterdi. Ona dört farklı telefon numarası veren gülümseme. "Hafta sonu için büyük planların var mı?"

Görünüşe göre saat saat programını sıralarken başını eğip ağır siyah saçaklarının arkasına saklanıyor. "Dikiş kulübü" dedikten hemen sonra onu susturuyorum.

gelir ve formu hızlıca doldurmaya başlar.

"Adresimiz neydi?"

Connor ezberden okuyor ve ben de dolduruyorum, bu sırada Jean'in siyah gözlerinin beni değerlendirdiğini hissediyorum.

"Demek yeni oda arkadaşın *bu*?"

"Evet. Neden?" Connor sırtıyor. "Ryan ne dedi?"

"Hiçbir şey." Jean "in yüzündeki ifadeden Ryan "ın söyleyecek şeyleri olduğu ve bunların hiç de hoş olmadığı anlaşıyor. Sesini alçaltıyor. "Bugün kötü bir ruh hali içinde."

"Fark ettim. O dangalakla aranızda bir şeyler mi var?" Belli ki Connor Ryan'ın erkek arkadaşından hoşlanmıyor ve bunu kimin bildiği umurunda değil.

Omzunun üzerinden bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Dün gece ayrıldıklarını duydum ama sormuyorum."

Connor'ın yüzü anlayışla doluyor. "Bu kadar kaltak olmasına şaşmamalı." Biraz daha yüksek sesle, "Hey, Ry!" Kız cevap vermeyince sesini yükseltir. "Ryan Tatum! Beni duyabildiğini biliyorum! Buraya gel!"

Karo zemine vuran sandaletlerin sesi, o görünmeden önce yaklaştığını haber veriyor. Ve yüzündeki ifade...

Connor bugün gerçekten de derisini korumak istemiyor.

"Aptal olmayı keser misin!" diye tıslıyor.

Onun ses tonunu duymazdan geliyor. "David'le ne oldu?"

Formumun geri kalanını doldururken başımı öne eğip dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

"Bir şey yok." Ama sesinin tonuna bakılırsa, kesinlikle bir şey var. "Siz ikiniz ayrıldınız mı?" Connor zorlar.

"Ne olmuş yani?"

"Yani... bana bunları anlatmalısın."

"Neden? Umurunda bile değil. Ve bu seni ilgilendirmez." Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama sesindeki hafif dalgalanma ona ihanet ediyor.

"Hadi ama. Böyle davranma." Sesinde her zaman var olan mizah biraz azalıyor.

"Bir şey hakkında mı konuşmak istiyorsun? İyi o zaman!" Sesi bir oktav yükseliyor. "Yeni oda arkadaşımız ve onun nüdist eğilimleri hakkında konuşalım."

Kafalar artık kabin duvarlarının üzerinden görünüyor. Jean bana bakıyor, ağzı bir karış açık.

"Orada olman gerekiyordu," diye omuz silkerek açıklıyorum.

"Bahse girerim." Bakışları ön kolumdaki mürekkebin üzerinde geziniyor. Dışarısı daha serin olsaydı, onu uzun kollu bir gömlekle örtmem gerekirdi. Çalışan davranış kılavuzu, sayfa dört.

"Oh, hadi ama, bu komikti. Ayrıca"-Connor uzanıp çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı-"bu zavallı adama karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Daha yeni kalbi söküldü. Tek istediği sevmek. Ona biraz sevgi gösteremez misin?"

Elini tokatla uzaklaştırdım.

Ryan'ın ela gözleri yüzüme kayıyor. Güzel gözleri var. Bahse girerim gülümsemesi de güzeldir. Tabii gülümseyebilirse. Connor'a, "Git yemeğini ye. Her zamankinden daha sinir bozucusun."

"Evet! Mesele de bu zaten!" Uzaklaşırken tezgâha vuruyor, acele etmesi için sözsüz bir jest yapıyor.

Jean sanki çok komik bir şey söylemiş gibi kıkırdamaya başlıyor. Salyalarını bluzundan uzak tutması için ona bir önlük vermek istiyorum. Onun yerine doldurulmuş formu uzatıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, her şey hazır. Çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

"Bu Ronan. 'Çabuk gelir'. Bütün arkadaşlarına söyle," diye arkadan takılıyor Connor.

Omzuna bir yumruk atmadan önce kapının arkamızdan kapanmasını bekliyorum. "Sende bir sorun var."

Karın kaslarını ovuşturuyor. "Evet, yaklaşan açlığım." "Sen ve Ryan'ın garip bir ilişkisi var."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu tamamen normal."

"Senden nefret ediyor." Ama yine de onunla yaşıyor.

Connor sırtıyor. "Evet, belki biraz."

Başımı sallıyorum. "Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

Connor da öyle ve bunu hatırlıyorum çünkü o benden bir yaş büyük. "Demek ikizsiniz?" Bundan bahsetmemesini beklemezdim.

"Hayır. Üvey kardeşim. Babamız o yıl annemi aldatmakla meşguldü."

Her şey anlam kazanmaya başladı. "Birbirinize benzememenize şaşmamalı."

"Onunla sadece birkaç yıl önce tanıştım. Orlando'dan Miami'ye taşınyordu ve işleri yoluna koyana kadar kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Babam benimle kalabilir mi diye sordu." Omuz silkiyor. "Elbette dedim, umurunda değildi. Ve o da

henüz gitmedi. O benim hayatımdan uzak duruyor, ben de onunkinden. Çoğunlukla işe yarıyor."

"Bu birçok şeyi açıklıyor." "Ne gibi?"

"Neden ona çakarsam beni dövmekle tehdit etmedin?" Tıpkı küçük kız kardeşim Brittany'ye göz ucuyla bile baksalar evdeki tüm arkadaşlarıma yaptığım gibi.

"Dalga mı geçiyorsun? Onunla bir şeyler denemeni *istiyorum*. Sadece bunu görmek için orada olmama izin ver. Taşaklarını tekmelemesini izlemek eğlenceli olacak."

İç çektim. "Sende *ciddi* bir sorun var."

Köşeden gelen başka bir ekip üyesi tarafından dikkati dağıtılır. "Hey, Baker! Ne var ne yok? Bu Ronan. O yeni."

Sarışın başını bir kez bana doğru sallıyor. "Pek değil. Alaska ile ilgili e-postayı okudun mu?"

Connor'ın kaşları soru sorarcasına kalkıyor. "Bizi bir hafta önce orada istiyorlar."

"Ciddi misin? Ama o zaman iki hafta falan var!"

Baker omuz silkiyor. "Biliyorum. Yine de uçuş değişikliklerini karşılayacaklarını söylediler."

"Henüz biletimi ayırtmadım."

"Ne? Sen delisin!" Baker başını sallar. "Benimkini aylar önce ayırttım. Nereye taşıdığımı sana haber veririm. Birlikte uçmalıyız."

"Kesinlikle. Hey, Chipotle'a gidiyoruz. Bir şey ister misin?"

"Yok, böyle iyiyim. Ama teşekkürler. Görüşürüz çocuklar." Koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Ve yeni oda arkadaşımın bir başka sürpriziyle baş başa kaldım. "Alaska'ya mı gidiyorsun?"

"Evet. O tesis açılıyor."

Geçen sonbaharda Wolf çalışanlarını Homer yakınlarındaki yeni sezonluk otele iş başvurusunda bulunmaya teşvik eden şirket içi notu hatırlıyorum. Açmadım bile. Yani, Alaska'dayız. Kim oraya gitmek ister ki?

Görünüşe göre Connor. Ve bu adamların az önce konuştuklarına bakılırsa iki hafta içinde. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Beş ay."

"Tanrım. Sen delisin."

"Ne? Sen hiç kampa gitmedin mi?"

Bir kahkaha patlattım.

"Tüm personeli kulübelerden oluşan bir köye yerleştiriyorlar. Ve bize burada ödediklerinden daha iyi ödüyorlar."

"Evet, buna tehlike tazminatı deniyor, çünkü ayılar, pumalar falan tarafından parçalanacaksın."

"Hayır, burası Wolf'un lüks bir tesisi, Ramada Inn değil. Her şeyi halledeceklerdir."

"Sıkılacaksın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sırıttı. "Eski sevgilin tarafından ne kadar süre kırbaçlandın?"

"Dört yıl," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü Wolf'un işe aldığı temizlik personeli fark etmediniz mi?"

"Tabii ki var." İşverenimiz genç ve çekici çalışanları işe almakla ünlüdür. İşgücü ayrımcılığı suçlamalarına maruz kalmadan bu işten nasıl sıyrıldıklarını bilmiyorum.

"Bütün o temizlikçi kızlar bütün yaz boyunca benden bir taş atımı ötedeki kulübelerde olacaklar. Mürettebatla yatmaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmayan bir tatil köyünde sıkışıp kalacaklar. Sıkılacağım *son* şey bu olacak."

"Yeterince makul." O e-postayı açmalıydım. Tasha'nın beni terk edeceğini bilseydim, muhtemelen ben de Alaska'ya giderdim. "Şey... kahretsin. Bana söyleyebilirdin." İşte buradayım, Connor'la hızlı bir arkadaş oldum ve o gidiyor.

Omuz silkiyor. "Hâlâ eleman arıyorlar mı diye bakmalısın."

"Ne?" Kıkırdıyorum. "Daha yeni başladım. Kalkmama izin vermiyorlar." "Sormazsan bilemezsin."

"Bilmiyorum."

"Keyfin bilir." Boynumun arkasını sıkıyor. "Sen ve Ryan birlikte *harika* bir yaz geçireceksiniz."

İnledim.

5. Ronan

Connor kapıda oyalanıyor, iki poşet dolusu yiyeceği tezgâha boşaltmamı izliyor. "Gelmek istemediğine emin misin? Dışarıda biri bilet satıyor olacak."

"Konserde tek başıma oturmak için Scalper fiyatları mı? Yok, ben böyle iyiyim." Her ne kadar X Ambassadors'ı görmek için can atsam da, bu çok pahalıya patlayacak.

"Tamam. Üstümü değiştirmek için uğrayacağım ve işim bitince seni alırım. Bugün plajdaki sarışın bana mesaj attı. Bizimle kulüpte buluşacak ve senin için ateşli bir arkadaşını getirecek."

"Kimin standartlarına göre sıcak?" Biramı yudumlarken sordum. Genelde kızlar arkadaşlarını bu şekilde satmak zorunda kaldıklarında sonuçlar pek de iç açıcı olmaz.

"Fark eder mi? Sherrie sakso çekmeyi sevdiğini söyledi. Buna hayır mı diyeceksin?"

Tasha sikimi emmeye bayılırdı.

Bu anı şimdi acı ile bağlanmış olsa bile, sikim anı ile seğiriyor. Belki de onu unutmak için ihtiyacım olan şey başka bir kadından iyi bir oral seks.

Connor buzdolabına doğru başını sallıyor. "Alt raf senin."

Boyum 1.80'in üzerindeyken en alt raf. "Ryan'ın en alt rafı alması gerekmez mi?"

"Ryan'ın yemeğini taşımak istiyorsan, buyur. Üç saat içinde evde olacağım. Eşyalarına dokunduğun için seni bıçakladığında o zamana kadar kan kaybından ölmemiş olabilirsin." Duvara bir tokat atıp, "Birazdan görüşürüz," diyerek gitti.

Buzdolabını inceliyorum, onun olduğu belli olan orta rafa bakıp başımı sallıyorum. Her şey düzgünce dizilmiş ve cam kaplarda paketlenmiş. Meyve, sebze, yoğurt. Connor'ın bira, sosisli sandviç ve ketçaptan oluşan rafında eksik olan yiyecek grupları.

En alt raf en alt basamakta ve çok az yer bırakıyor. Çok fazla şeye ihtiyacım yok ama bu çok saçma. Ryan benden bir karış daha kısa. Ryan benden bir karış daha kısa.

Kısa boylular alt rafları alır. Bunlar hayatın kuralları. Başa çıkmayı öğrenmesi gerekecek. Ve eğer bu konuda bana bağışlamak istiyorsa?

Tamam. Öyle olsun.

Biramdan büyük bir yudum alıyorum.

Sonra da işleri değiştirmeye koyulduk.

"HEPSİ BU MU?" Panthers'ın Leafs tarafından kışlarına tekme yediği maçın özetlerini izliyorum. Sanırım fazla bir şey söyleyemem, Indiana'nın bir NHL takımı bile yok. Yine de bunun arkasında duramam.

Saatimi yüzüncü kez kontrol ediyorum. Saat on biri geçiyordu. Duş aldım, giyindim ve beşinci biramı bitiriyorum. Bu büyük, kabarık kahverengi koltuk şimdiye kadar oturduğum en rahat şey olabilir. Connor beni dışarı sürüklemek için yakında dönmezse, Sherrie'nin arkadaşı ne kadar ateşli olursa olsun, bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Bana gönderdiği resme bakılırsa, kız dokuz numara ama yine de onu şahsen görene kadar son kararımı vermeyeceğim. Yayın balığı hikayeleri gerçek.

Anahtarlar kapımızın dışındaki koridorda şingirdiyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve Ryan kollarında ders kitapları ve bir market poşetiyle içeri giriyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken gözleri üzerimde geziniyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?" O mutfağa doğru giderken midemde bir pişmanlık kıpırtısı beliriyor. Onunla konuşmadan her şeyi değiştirme cüretini göstermemeliydim. Bu sabahki fiyaskoyu düzeltmeden olmazdı.

Tekrar azar işitmek istemiyorum.

"Hayır, teşekkürler" diyerek her şeyi tezgâhın üzerine boşaltıyor.

Buzdolabını açarken onu izliyorum.

Ve durdu.

"Hey, umarım sakıncası yoktur ama sen benden daha kısa olduğun için eşyalarımızı değiştirdim. Yine de rafı kaldırdım, böylece eskisi kadar yerin olacak." Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum: "Connor senin için sorun olmayacağıını söyledi." Bana Ryan'dan en başta bahsetmediği için ona borçluyum.

Uzun bir sessizlik anından sonra, tek kelime etmeden ama bedensel zarar vermekle de tehdit etmeden, yiyeceklerini rafına yerleştirmeye koyuldu. I

izliyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Siyah tayt giyiyor ve sıkı poposu buzdolabının içinde domalmış harika görünüyor. Sikim sertleşmeye başladı.

Bunun olmasına kesinlikle izin veremem.

Ben de bu gerginliğin devam etmesine izin veremem. Sadece yanlış bir başlangıç yaptık, hepsi bu. Boş bira kutularımı toplayarak koltuktan kalkıyorum ve onları kutuya yerleştirmek için mutfığa doğru ilerliyorum. "Bu sabah için özür dilerim."

Yoğurdunun karton kılıflarını yırtıp küçük kapları iki sıra halinde düzgünce dizmek için ayırırken yanıt olarak sadece küçük bir homurtu alıyorum.

"İşten sonra Walmart'tan havlu aldım. Gri oldukları için karışmazlar."

"Bunun olacağından şüpheliyim zaten. Ben havlularımı

Walmart."

Küstah ses tonuna karşı gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum ve bunun yerine dikkatimi tezgahın üzerindeki ders kitabına veriyorum. "Okulda mısınız?"

"Evet."

Kapağını açıyorum. "Ne için?"

"MBA'im için."

"Bu çok heyecan verici." Kapağını kapatıp diğerleriyle birlikte ders kitabını toplarken parmaklarımı tam zamanında çekiyorum. Onları göğsüne bastırarak çantasını kapıyor ve yatak odasına doğru yürüyor.

"Hey, bekle." "Lütfen?" diye ekliyorum.

İsteksizce yavaşlıyor.

"Bu çok aptalca. Baştan başlayabilir miyiz?" "Neden?"

"Birlikte yaşamak zorunda olduğumuz için mi?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri aşağıya kayıyor. Siyah pantolonum ve gövdeyi saran bebek mavisi düğmeli bluzumla kulüp için hazırım. Kot pantolon ve tişört dışında pek bir şey giymem ama giydiğimde de iyi temizlendiğimi düşünmek isterim. "Gerçekten kız arkadaşından ayrıldın mı yoksa kardeşim yine kıçından mı konuşuyordu?"

Beklenmedik soru karşısında bocalıyorum. "Evet, birkaç ay önce. Birkaç ay önce." "Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

"Dört yıl." Ve yeni hayatımda konuşmak istediğim son şey Tasha.

Homurdanıyor. "Vay be. Ben de on sekiz ay boşa gitti diye ağlıyordum."

"Bu da iyi bir zaman yığını." Bu iyi bir şey. Ortak bir şey bulduk, kırık kalplerimiz. Duvara yaslanıyorum. "Neden ilişkinizi bitirdiniz?"

Çenesi geriliyor. İlk başta cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Beni çok sevdiğini ve henüz böyle bir bağlılığa hazır olmadığını söyledi." Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnemek için duraklıyor. "Bunun 'Sorun sende değil, bende' saçmalığı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evet. "Söylemesi zor. Muhtemelen yakında öğrenirsin." Böyle bir cümleyle, içimden bir ses adamın çoktan başka bir kızla birlikte olduğunu söylüyor. Ama bunu Ryan'a söyleyemem. "Tasha beni sevdiğinden emin olmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi." Acı acı gülümsüyorum. "İki hafta sonra en iyi arkadaşlarımdan biriyle takıldı."

"Ah." Ryan gözlüklerini çıkarıyor, camlarını tişörtünün kenarıyla temizliyor. Bana baktığında, sempatinin ipuçlarını görüyorum. "Yani Miami'ye ne için taşındınız? Onu unutmak için mi?"

Unut onu. Onu unutmak. O beni tekrar sevdiğine karar verene kadar kendimi meşgul edeceğim. Bu sonuncusu kulağa doğru geliyor. Onunla aynı şehirde olmaya, başka erkeklerle olduğunu bilmeye dayanamıyordum. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bu şehrin tam aradığım yer olduğunu duydum."

"Eğer kardeşim gibiysen, öyledir."

"Ben senin kardeşin gibi değilim."

"Sanırım göreceğiz." Yine o kurnaz bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. Beni zaten çıplak görmüştü; acaba şu anda beni çıplak mı hayal ediyor?

Kan güneye doğru akmaya başlıyor ve duruşumu değiştirmek zorunda kalıyorum, bu pantolonun ne kadar dar olduğunu ve şiddetli ereksiyonları iyi gizlemediğinin her zaman farkındayım.

Sanki beni süzerken kendini yakalamış gibi gözleri açılıyor. Daha uzun durarak, "Artık eşyalarım dokunma. Alanım konusunda tuhafım. Eşyalarımı belli bir şekilde severim." Bununla birlikte, odasında kayboldu.

Saatime tekrar bakarak bir iç geçiriyorum. Artık yorgun değilim; ona beş dakika boyunca maruz kalmak, önce keskin tarafına, ardından daha yumuşak bir şeye maruz kalmak nabzımı hızlandırıyor. Buradan çıkmam gerekiyor.

Tanrıya şükür, Connor kapıdan içeri daldı. "İki dakika! Bayanlar bekliyor."

6. Ronan

"Ve sonra o 'Asla olmaz! Önce sen!' dedi, ben de 'Asla olmaz, önce sen!' dedim ve hiçbirimiz gitmedik!" Sherrie ve Georgia başlarını arkaya atıyor ve şamatalı kahkahalar atıyorlar.

İçimi yudumluyorum, uzun zamandır sert şeylere geçmeye ihtiyacım var. "Bir tur daha?" Connor'ın gözleri parlıyor. Sherrie'nin elleri Kulübün kapısından girdiğimizden beri göğsüne yapışmış. Güneye, kucağına doğru yol almaları an meselesi. Bu gece biriyle yatacağını biliyor ve ton balığı fabrikasındaki bir sokak kedisi kadar mutlu.

Georgia o kadar ileri gitmedi, ama sanırım bu daha çok benim... ben olmamdan kaynaklanıyor. Connor gibi dışa dönük ve çapkın değilim. Bu, doğru kelimeleri bilmediğim ya da kadınları etkilemek için bir şey söylemem gerektiği anlamına gelmiyor. Ama birçoğu bana korkutucu olduğumu söyledi - yeşil gözlerim kara kara düşünüyor, sert çenem kolay gülümsemelere boyun eğmiyor, dövmelemlerim ve saç kesimim bana tehlikeli bir hava katıyor. Tüm bunları çekici mi buluyorlar yoksa beni evcilleştirme fikrinden mi etkileniyorlar, emin olamıyorum. Her iki durumda da, kadınlar parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadan kendilerini bana atıyorlar.

Bu Tasha'yı çıldırtıyordu. Çok kıskanırdı, beni onu aldatmakla suçlardı. Kimse onunla birlikteyken başka bir kadına dokunmadığıma inanmıyor ama ben dokunmadım.

Beni terk ettiğinden beri. İki kez, Indy'de. İkisi de kulüpte tavladığım kızlardı. Kendimi onların evinde buldum. İkisi de iki kere düşünülecek şeyler değildi. Güzellerdi ama kişilikleri yoktu. İyi yatıyorlardı ama akıllara zarar bir şey değildi. Kapılarından çıkarken rahatlamıştım, köşeyi döner dönmez telefon numaralarını fırlattım.

Belki de bu yüzden bu gece çok fazla çaba sarf etmiyorum. Eve yalnız gidip uyumaktan daha mutlu olurdum. Barlarda yabancılarla yatmak bana göre değil. Sikimi içine soktuğum kadını tanımak isterim.

"Sanırım daha az şekerli bir şeye geçmek istiyorum. Sen ne içiyorsun Ronan?" Georgia bana yaklaşıyor. Bütün gece böyle oldu - oramı buramı dürttü, ara sıra parmaklarını pazılarımın üzerinde gezdirdi. Kırpiklerini bolca kırıştırdı. İlgilendiğini ama ne kadar agresif olacağından emin olmadığını belli eden ince hareketler. Ama her içkiyle birlikte kendini kontrol etmesini sağlayan tasma gevşiyor.

"Jack ve kola."

"İyi mi?" Bana tatlı tatlı gülümsüyor. Gerçekten de gördüğüm o resimdeki kadar çarpıcı, gerçi çoğu makyaj.

İçkiyi ona uzattım.

Eğilip dudaklarını pipetin ucu için ayırıyor. Emerken o duygulu sütlü çikolata gözleriyle bana bakmaya özen gösteriyor. "Mmm... Evet. Bunu kesinlikle istiyorum." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek bitiriyor.

Evet, eğer istersem bu gece kesinlikle biriyle yatacağım.

"Pekala, bu garson kızımız bir daha geri gelmeyecek. Bara gidip birer içki alalım." Connor başını eğerek beni takip etmemi işaret etti. "Kimsenin yerimizi almasına izin vermeyin."

"Asla." Sin'in arka tarafındaki gölgeli bölmede yerimden kalkarken Georgia kıkırdıyor. Gece kulübünün VIP bölümündeyiz ve görünüşe göre burada masa bulmak imkânsız ama Sherrie yöneticilerden birinin en iyi arkadaşı.

Yalan söylemeyeceğim: Karanlıkta VIP kabinini terli vücutların kalabalığına tercih ederim.

Ama Connor'ı en yakın bara doğru takip ettiğimde, etrafını saran insan kalabalığı ve her adımda daha yüksek sesle çalan müzikle şimdi oraya doğru gidiyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar çok açık saçık giyimli, güzel kadın görmemiştim. Miami'de kişi başına düşen seksi vücut sayısı alışılmışın dışında. Sanırım plaj hayatıyla ilgili bir şey var - neredeyse diğer kıyafetleriniz kadar bikininizin olduğu bir yerde yaşıyorsanız, onların içinde iyi görünmek için fazladan yol kat etme eğilimindesiniz. Ve lanet olsun, bu kadınlar iyi görünüyor.

Kokteyl garsonumuzun yaklaştığını fark ettim. Tepeden tırnağa altın sarısı, turuncu ve siyah boyalı, üzerinde topuklu ayakkabı, G-string ve meme uçlarını kapatan pastilden başka bir şey yok. Bir gece kulübü için harika bir üniforma. Tüm garsonlar çeşitli hayvanlar gibi giyinmiş ve boyanmış. Bizimki bir aslan. Daha doğrusu dişi bir aslan.

"Ben de size geliyordum çocuklar," diye mırıldanıyor, ne açık kıyafetinden ne de bana yaklaşıırken benim onu değerlendirmemden zerre kadar utanmıyor. Benim göğsümle onun çift boyutlu göğüsleri arasında belki bir santim var. Sahte oldukları belli ama yine de çok güzeller. "Çok özür dilerim. Bu gece personelimiz az."

Jack'ten olabilir ama bu kostüm çok seksi. Kendine güveni de öyle. Georgia yerine VIP alanında olsaydı daha istekli olurdu. "Sorun değil. Bacaklarımızı esnetmemiz gerekiyordu."

"Adın ne senin?" Dudakları kulak mememi sıyrıyor.

"Ronan."

"Selam, Ronan. Masandaki esmer kız arkadaşın mı?" "Sadece bu gecelik."

Sırıttırıyor. "Benim adım Becca."

"Hey, Becca. Bu boya ellerine bulaşıyor mu?" Bakışlarım göğüslerine kayıyor, avuçlarım göğüslerinin ağırlığını hissetmek için kaşınıyor.

"Islaklarsa olur. Patronum da gecenin bu saatinde lekelerden pek memnun olmaz."

"Bu çok kötü."

Dudakları ayrılıyor. "Peki ya sonra?"

Bir avucun kasıklarımı yumuşattığını hissedince sığıyorum; onun olduğunu anlamak için kontrol etmeme gerek yok. Kaçmak istesem bile kaçamıyorum. Etrafım her yönden insanlarla çevrili, hepsi de dişi aslan sunucunun sikimi okşamasından habersiz.

"Bence inanılmaz seksisin. Neden bana numaranı vermiyorsun ve biz de ..."

Göz ucuyla Connor'ın iri cüssesini fark ediyorum, yaklaşık bir metre ötede, sırık gibi bir adama çok yakın ve tehditkâr bir şekilde duruyor.

Kahretsin. "Üzgünüm, arkadaşşıma yardım etmeliyim. Masaya gel." Onun yanından geçip ilerliyorum, mesafeyi kapatırken ereksiyonumu bastırmaya çalışıyorum. Connor'ın omuzlarını tuttum ve sıktım. "Hey, n'aber kardeşim?"

"Bakın kime rastladım!" Connor sahte bir neşeyle haykırır.

"Bu adamı tanımıyorum." Zayıf ve kendine has bir havası var; pantolonu dar, gömleği dar ve kıvrık. Ayakkabılarını göremiyorum ama bahse girerim cilalı ve hafifçe kanat uçludurlar. Gergin, o kadar.

Etrafına bakınıp durmasından, parmaklarını dağınık kahverengi saçlarında gezdirip yüzüne doğru itmesinden belli.

Connor'ın çekiciliğini kaybetmesi için kızgın olması gerekir. Ve o i r i bir adam. Bu hipster her kimse, korksa iyi olur.

Connor dişlerini sıkarak, "*Bu* Ryan'ın eski sevgilisi David," diye açıklıyor. *Oh.*

"Wolf'ta muhasebede çalışıyor. Şuradaki kız da resepsiyonda çalışıyor." Yaklaşık bir metre ötede duran güzel, uzun boylu bir sarışına doğru başını sallıyor.

Ohhh.

"David'e kolunu ona dolamasının ne kadar tatlı olduğunu söylüyordum. Biliyorsun, dün gece *kız kardeşimden* ayrıldığından beri."

Siktir. Sik sadece başka bir kızla değil. Oteldeki iş arkadaşıyla birlikte.

Zavallı Ryan. Pazartesi sabahı bunu duyacak. Eski sevgilisiyle aynı yerde çalışmak zorunda olması zaten yeterince kötü, bir de şimdi orada başka biriyle çıkıyor. Otellerin ve çalışanların kimsenin öğrenmeyeceğini düşünerek tavşan gibi birbirlerini becermeleri de neyin nesi? Açık hava ekibinin kötü bir şöhreti var ama bu ofis çalışanları da pek iyi değil.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda beş farklı fedainin beni izlediğini ve harekete geçmeye hazır olduklarını görüyorum. Dışarı atılmak istemiyorum. Becca'yı tekrar görmeden olmaz. "Hadi ama. Ryan'ın bununla kendi yöntemleriyle başa çıkmasına izin vermelisin. Sen her şeyi daha da kötüleştireceksin. Hadi gidelim."

İlk başta Connor'ın dinleyeceğini sanmıyorum. Ama sonunda, bara doğru bir yol açarak uzaklaşıyor.

"Nasıl böyle bir hatun bulabiliyor?" Connor müziğin üzerinde bağırıyor. "Herif sıırıslıklam 100 kilo olmalı. Dev gibi kavisli bir aleti falan mı var?"

"Ben de anlamıyorum," diye katılıyorum.

"Yani, kız kardeşim ve o bir şeydi, ama ..."

"Ryan'a bakmak pek de zor değil." Tatlı, sağlıklı bir yüzü ve katil bir kıcı var.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Çok bilgili, master falan yapıyor."

"Evet, sanırım."

Connor bana bakıyor. "Neden? Onu mu inceliyordun?"

"*Asla* olmaz." Bu otomatik bir tepkidir. Bir yalan, ama gerekli bir yalan. Kız kardeşler yasak bölge.

Connor barın üzerine eğilmiş, seçenekleri değerlendiriyor. "Güzel. Çünkü bunun benim için sorun olacağını sanmıyorum."

Homurdanıyorum. "Dostum, o zaman neden onu bana itmeye çalışıp duruyorsun?"

"Çünkü onu rahatsız etmek hoşuma gidiyor. Ama gerçekten ısıracağını düşünseydim, ısırmazdım."

"Oh, eminim ısıracaktır. Benim aletim. Hayır, teşekkürler. Ben bütün ve bağlı seviyorum. Ama ne var biliyor musun?" Connor'ın sırtını sıvazlıyorum. "Nasıl iyi bir kardeş olunacağını bildiğini ve sevişmek dışında bir şeyi önemseydiğini gördüğüme sevindim."

Barmen gelir. Connor siparişini verip parasını öderken bakışları barın etrafındaki kadınların üzerinde gezinir. "Ah, pekala. Yakında yeni birini bulacaktır. Ve sevişmekten bahsetmişken..." İçkilerden ikisini kapıyor ve kalabalığın arasından geçerek masamıza doğru ilerliyor.

Gerçekten bir sigaraya ihtiyacım var.

VIP bölümü o kadar karanlık ki köşemizi bulmakta zorlanıyoruz, Sherrie ve Georgia'nın ayağa kalktığı yere doğru bir iki adım tökezleyerek ilerliyoruz, cılız vücutları ağır bir ritimle birbirlerine doğru dönüyor.

"Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum," diye düşünüyor Connor, izlerken.

Hepsi aynı, demek istiyorum ama dilimi tutuyorum. "Yarı yolda değiştirmeye ne dersin?"

"Ne diyebilirim ki?" Bir yudumla kıkırdıyorum. "*Onlar* bu konuda ne diyor?" Bakışlarım istemeden de olsa kız arkadaşlarından birine kayarsa Tasha'nın öfkesi nükleer bir hal alır. Bir keresinde üstü kapalı bir sallanma şakası yapmışım ve neredeyse bir hafta boyunca benimle konuşmamıştı.

"Oh, düştüler. Sherrie çoktan söyledi."

"Lanet olsun." Bu şehir gerçekten bir şey, ya da belki de bekar hayatı böyle bir şey. Buna karşı değilim ama ikisi de bana göre değil. "Neden sen ikisini de almıyorsun, ben de bizim sunucuyu alayım."

Kaşları bilerek kalkıyor. "Boya, değil mi? Parmak izi bırakmak istiyorsun."

"Her yerinde."

Sherrie döndüğümüzü fark ediyor ve masanın üzerindeki kadehlere el sallıyor. "Bakın garsonumuz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemek için ne getirdi!"

Hepsi boş.

Koklamak için

birini

kaldırıyorum.

"Tekila!" İkisi de kollarını başlarının üzerine kaldırarak bağırıyor.

Connor ve ben birbirimize öyle bir bakıyoruz ki, ikimiz de bu gece biriyle yatmayacağımızı anlıyoruz.

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum." Bardağıma doğru başını salladı. "İç bakalım."

Georgia masanın etrafında dönerken kalçaları sallanıyor. Dans etmeye devam ederken ellerini karnımdan göğsüme doğru gezdiriyor, parmak uçları gömleğimin yakasına dolanıyor. "Çok uzun sürdü."

On dakikadan fazla değil, ama sarhoş kız zamanında, sanırım bu sonsuza kadar sürer. "Su içmelisin."

"Hmm..." O kadar yakın ki, tek koklayabildiğim lotus çiçeği parfümü. "Ben su istemiyorum. Ne istediğimi biliyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım tahmin edebilirim."

Bana sürtünecek kadar yaklaştı. Gözleri parlıyor. "Görünüşe göre biri beni gördüğü için heyecanlı."

Ya da sadece heyecanlıyım, Becca sağ olsun.

Ellerim meşgul olduğu için Georgia'nın parmakları pantolonumdaki sert çıkıntının üzerinde kayarak ileri geri sürtündüğünde fazla bir şey yapamıyorum.

"Sen büyük bir çocuksun," diye mırıldanıyor kulağıma ve sikim, övgüye karşılık veren bir kucak köpeği gibi zıplıyor. Kıkırdayarak fermuarımı indiriyor ve beni kavramak için elini içeri sokuyor, avucunun sıcaklığı külotumun pamuğunda dudaklarıma yumuşak bir inilti getiriyor. Sherrie'nin Connor'ı şezlonga geri ittiğini ve kucağına tırmandığını, kısa eteğinin G-string'inin siyah dantelini gösterecek şekilde yukarı kalktığını görmek için bakıyorum. Etrafımızda insanlar kendi dünyalarında gülüyor, dans ediyor, yarı gizli bir şekilde yan masalardan kokain kokluyor. Burası mı yoksa genel olarak Miami mi diye merak ediyorum ama kimse kimin izlediğini umursamıyor gibi görünüyor.

Ve doğrusu, benim de pek umurumda değil. Georgia'ninkini de bitirmek zorunda kalacağımı bilerek içkimin yarısını geri emiyorum. Ve sonra buradan gitmemiz gerekecek çünkü o kırmızı dudakların sikimin etrafında olmasına ihtiyacım var.

Aklımı okuyabiliyor olmalı çünkü kemerimin tokasının çözüldüğünü hissediyorum. Kahretsin... gerçekten gidiyor mu-

Külotumu sıyırıp sikimi ortaya çıkarırken serin parmakları tenimi sıyrıyor.

Tanrım. En azından sırtım kalabalığa dönük.

Önümdeki sandalyeye oturduğunda konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Bana şehvetli bir gülümseme vererek öne doğru eğiliyor ve dilini tüm uzunluğum boyunca gezdiriyor, neredeyse dizlerimi büküyor.

Connor'ın neler olup bittiğini bilip bilmediğini anlamak için ona bakıyorum. Ama o başka bir şeyle meşgul, elleri Sherrie'nin kışını kavırıyor, Sherrie kucağında ona öyle sert biniyor ki pantolonunun içine boşalmaması mümkün değil.

Tıpkı şu anda Georgia'yı durdurmamın mümkün olmadığı gibi.

İçkimin kalanını yudumluyorum ve bardağı yavaşça kanepeye doğru fırlatıyorum. Buz parçaları pürüzsüz yüzeye saçılıyor. Burası bir bar, buralarda içki dökülmesine alışkın olmalılar. Boştaki elimle parmaklarımı Georgia'nın saçlarının arkasından geçiriyorum ve kendimi onun sıcak ağzına doğru yönlendiriyorum. Beni tereddütsüz ve tamamen kabul ediyor, ta ki ucumun boğazının arkasına çarptığını hissedene kadar. Ağzımdan bir inilti dökülüyor.

Sherrie şaka yapmıyordu - arkadaşşı sakso çekmeye bayılıyordu ve bu konuda çok iyiydi, başı aşağı yukarı sallanırken aldatıcı geyik gözleri benimkilere kilitlenmişti, uzun tırnakları kalçalarımı kazıyordu. Kelimenin tam anlamıyla öğürme refleksi yok.

Şiştigimi ve gerildiğimi hissediyorum. Tam burada, bu kulübün arkasında, onun ağzına boşalabilirim. Daha önce yaptığımı söyleyemeyeceğim bir şey. Tasha çarşafların arasında vahşiyken, her zaman bir kapının güvenliğinin arkasındaydı ve odada sadece ikimiz vardık.

Ama Tasha artık hayatımda değil, o yüzden neden umurumda olsun ki?

Hafif bir el omzuma yerleşiyor. Döndüğümde Becca'nın yanımda durduğunu görüyorum.

"Üzgünüm, bunu burada yapmana izin veremem," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Neden olmasın? Bunu yapan sen olmak istediğin için mi?" Jack sağ olsun, iğrenç bir göte dönüşüyorum. Ama cidden, insanlar dans pistinde neredeyse sevişiyor ve birkaç dakika içinde işim bitecek.

"Çünkü bu kamusal ahlaksızlık olarak kabul ediliyor. Hoş karşılanmaz." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey aletimi daha da şişiriyor.

Gözleri yüzümden Georgia'nın emdiği yere kayıyor. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, gözlerindeki sıcaklığı görüyorum. "Fedailer gelmeden işini bitirsen iyi olur."

Sırıtiyorum. "Bitirmeyi mi tanımlıyorsun?" Dur demek mi istiyor yoksa...

Becca boş içki tepsisini tutuşunu ayarlıyor, bir elini benimkinin üzerine koyarken yoldan geçenlerin görüşünü engellemek için kolunun altına sıkıştırıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, Georgia'nın başını yönlendirip onu daha hızlı, daha derine iterken, boyalı göğsü pazılarıma sürtünüyor. Pasta bile sertleşmiş meme uçlarını gizleyemiyor.

Bu dişi aslan başka bir şey

Omzunun üzerinden Sherrie'nin Connor'ın kucağında ters döndüğünü ve şimdi kışını Connor'a sürttüğünü görüyorum. Connor'ın başı kanepeye yaslanmış, dudakları aralanmış, tavana bakarken yüzünde coşkulu bir ifade var.

Bunun olduğuna inanamıyorum. "Sik beni..." Cennetteyim.

"Ben de öyle umuyordum," diye mırıldanıyor Becca.

Georgia'nın içkisini yudumlayıp bardağı kenara fırlatıyorum, bakışlarım Becca'nın çarpıcı vücuduna kilitleniyor. Georgia bana sakso çekerken ağzımın suyunun akması muhtemelen yanlış ama elimde değil ve ne Georgia ne de Becca bunu umursuyor gibi görünüyor.

"Sana *gerçekten* dokunmam gerek." Patlamaya hazırım.

Duruşunu ayarlarken Becca'nın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Benim boyadığım hiçbir yerde."

Bu da bana tek bir yer bırakıyor.

Beni durdurmasını bekleyerek parmağımı G-string'inin ön kısmında gezdiriyorum.

Çenesini sallayarak beni kışkırtıyor.

Dikkatlice, işaret parmağımı pürüzsüz tümseğinin önünden aşağıya ve kaygan merkezine doğru kaydırıyorum. Bacaklarını ayırarak beni içine davet ediyor.

Daveti kabul ediyorum ve iki parmağımı onun ıslak sıcaklığına sokuyorum.

Bu basit hareket benim felaketim oldu. Karnımdaki, kasıklarımdaki, bacaklarımdaki tüm kaslar kasılırken ve taşaklarım gerilirken başım geriye düşüyor. Diğer elimle Georgia'nın başını kendime doğru çekerek, boğuk bir küfürle ağzına boşalıyorum.

Becca aniden benden uzaklaşıyor, parmaklarım ondan kayıyor. Ve kendimi iki kamyon büyüklüğünde fedai tarafından kuşatılmış buluyorum.

"Sin'den kovulmak neredeysse imkansız. Aferin dostum." Ön kapıdan geçip karanlık oturma odasına girdiğimizde Connor kıkırdıyor, Georgia ve Sherrie birbirlerinin kollarına yapışmış kıkırdıyorlar.

Kulüpteki işlerin aniden bitmesine rağmen - dışarı çıkarılırken pantolonumu zar zor giymiştim - bu geceyi sonlandırmaktan memnun olabilirdim. Ama Sherrie'nin ağzı, taksiye bindiğimiz anda sikimin etrafında kendine bir yol buldu ve şimdi başka bir boşalmaya ihtiyacım var.

"Ben bu taraftayım." Connor Georgia'yı yatak odasına götürüyor ve bana başparmağıyla onay veriyor. Ne zaman yer değiştireceğimize karar verildiğinden ve bu kararı kimin verdiğinden bile emin değilim ama görünen o ki herkes oyunda.

"Gömleğinde boya var." Sherrie'nin eli Becca'dan turuncuya bulanmış kolumun üzerinde geziniyor.

"Kahretsin. Umarım ortaya çıkar." En sevdiğim tişörtlerimden biri.

"Şimdi onu yıkamalıyız." Düğmelerle oynamaya başlıyor, dudakları ağzıma doğru hareket ediyor.

Ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum, bu seviyede bir yakınlıkla ilgilenmiyorum. "Bırak ben yapayım. Odam aşağıda, sağda. Hemen geliyorum."

Koridora doğru sendeleyerek üç adım atıyor ve kanepenin sırtını kendisine rehberlik etmesi için kullanıyor.

"Bu gece için hazır olduğuna emin misin?" Ben soruyorum. "Çünkü ikimiz de içiyoruz ve içmek zorunda değiliz..."

Elbisesinin üst kısmını aşağı doğru iterek, uzaklaşmadan önce bir dizi şımarık göğüs gösterdiğinde sözlerim iz bırakıyor.

Sanırım bu oluyor. Ana odanın dışındaki dolaba yöneliyorum, yıkayıcıya atmak için gömleğimi soyuyorum. Çok karanlık ve tüm kontrolleri okuyamayacak kadar sarhoşum, bu yüzden umarım bunu doğru yapıyorumdur.

"Bu da ne!" diye bağılıyor bir kadın.

Kahretsin.

Seslere doğru koşuyorum, yere saçılmış topuklu ayakkabılara, elbiseye ve külotlara takılıp Ryan'ın kapısının ardına kadar açık olduğunu ve çıplak bir Sherrie'nin koşarak dışarı çıktığını görüyorum.

Kabul etmek gerekir ki, Ryan'ın yatak odasının koridorun sonunda, benimkinin ise tam köşesinde olduğu bu daire tuhaf bir tasarıma sahip. Yine de anlamak zor değil. "*Diğer* hakkın."

Sherrie odama doğru ilerliyor. Başucu lambasının açık olduğunu ve Ryan'ın yatağında dik oturduğunu görmeye cesaret ediyorum, kaşları zehir dolu.

"Özür dilerim." Dilinin keskin ucunu hissetmeden önce kapısını kapatıyorum. "Kimdi o?" Sherrie yatağımda uzanıyordu, bacaklarını iki yana açmıştı.

sahte, dolgun göğüsleri sergileniyor, pantolonumu çıkarmamı izliyor. Güzel bir vücudu var, sanırım Georgia'ninki kadar güzel. Bunun uzun süreceğini sanmıyorum. Sonra ne olacak? Ondan nasıl kurtulacağım? Bu kızın yanında uyanmak istemiyorum. Neden onları buraya geri getirdik?

"Ev arkadaşı." Taze prezervatif kutusunu yırtarak açıyorum ve bir tanesini çıkarıp folyo ambalajını dişlerimle yırtıyorum.

"Yatağına tırmanmamdan hoşlandığını sanmıyorum." "Nedenini hayal bile edemiyorum. Arkanı dön."

"Önce beni boşaltmayacak mısın?" Sherrie bana abartılı bir surat asıyor ve benimle alay edercesine parmaklarını göbeğinde gezdiriyor.

Onu kalçalarından yakaladım ve ters çevirdim. Onu dizlerinin üzerine çekerek arkasındaki yatağına tırmanıyorum. "Merak etme. İneceksin." Tasha'yı her seferinde nasıl orgazma ulaştıracağımı bulmayı kişisel bir meydan okuma haline getirdim. Sherrie de o kadar farklı olamaz. Ayrıca, dilimi kimsenin bacaklarının arasına sokmam. Kesinlikle barda arkadaşımın kucığına çıkan ve bu geceden sonra görüşmeyeceğim bir kadının değil.

Sert bir hamleyle içine girdim.

Haykırıyor.

Bedenime alışması için ona bir an veriyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Çok iyi," diye inliyor, yüzünü yana çeviriyor. Bu aç-kıç yukarı-favorilerimden biridir. Gerçi, genel olarak kıçlar benim kriptonitimidir.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı hareket ettiriyorum, Tasha'nın kalçalarını bir an için avuçlarımın arasında hayal etmeye cesaret ederken onu kolaylıkla içeri ve dışarı itiyorum. Yine de aynı şeyi hissetmiyorum. Bu kadınla ilgili hiçbir şey aynı hissettirmiyor.

Eski sevgilim uzun boylu ve atletik, küçük göğüsleri ve karın kasları var. Her gün kullandığı badem kremi gibi kokuyor; hafif ama sarhoş edici bir koku. Saçları ipeksi yumuşaklıkta, saç spreyinden arınmış. Tutmaya çalıştığımda her zaman bir tüy gibi avucumun içinden kayardı.

Yatak başlığı duvara çarpıyor. Bunun tekrarlanmaması için yarın yatağıma çekmem gerekecek. Her itişte gürültüyle gıcırdayan çerçeve için yapabileceğim pek bir şey yok.

Sherrie fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, inlemeleri ona her daldığımda daha sık ve yüksek sesle geliyor. İçindeki o noktayı bulmam bir dakikamı alıyor, ama şimdi bulduğuma göre, acımasızca çarpmak için aç yapıyorum.

"Aman Tanrım! Geliyorum! Geliyorum! Ben ..." Tutarlı sözcükler bulamıyor ve çok geçmeden orgazm çılgınlıkları atmaya başlıyor. Karnımdaki kaslar, içkinin de etkisiyle tatlı bir zaman alan kendi boşalmamın beklentisiyle geriliyor.

Öfkeli bir yumruk diğer taraftaki duvara çarparak beni yavaşlatıyor.

Ryan'ın sesi boğuk ama anlaşılabilir kadar yüksek. "Çok saçmalıyorsun! Kimse *o kadar* iyi değil!"

Sherrie pantolonunun altından kıkırdıyor. "Sanırım onu henüz sikmedin. Aksi takdirde bunu söylemezdi."

Hayır, görmedim. Ve bunun değişeceğini de sanmıyorum. Amının muhtemelen dişleri vardır.

Yine de aletimin meydan okuma olarak algıladığı şeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir ayağımı yere koyarak kollarımı Sherrie'nin kalçalarına doladım ve alt yarısını yatağın üzerinden kaldırdım.

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indiriyor.

"*Çok derinsin.*" "Oda arkadaşımın yanıldığını kanıtlamaya hazır mısın?"

Saat, prezervatifime boşalana kadar yirmi dakika geçtiğini gösteriyor, vücudum ter içinde kalıyor, göğsüm kabarıyor, kaslarım bitkin düşüyor.

Sherrie iki kez daha boşaldı ve şimdi sırtüstü yatmış, bacakları avuçlarımın arasında gevşek bir oyuncak bebek. "Yürüyebileceğimi sanmıyorum." Çıglık atmaktan sesi kısılmıştı.

Yatağın son gıcırtısı duyulduktan sonra kapım açılıyor ve Connor boxer'ıyla beliriyor.

"Hadi ama dostum..." Tanrı aşkına, hala onun içindeyim.

Connor özür diler gibi bile yapmıyor. "İş için birkaç saat içinde kalkmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Kaslarımı çatıyorum. Yarın cumartesi. Çalışmamız gerekmiyor.

Sherrie'nin koridora saçtığı giysileri şifonyerin üzerine koydu. "Taksiniz beş dakika içinde burada olacak. Georgia seni bekliyor."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Sanırım Connor benim ruh eşim olabilir.

"BİZİ ARAYACAK MISIN?" Hem Sherrie hem de Georgia beceriksizce çıplak göğsümü elliyorlar.

"Elbette." Sherrie eğilirken başımı çeviriyorum ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. En azından Georgia rahatsız etmedi.

"Onlarla aşağıya kadar yürüyeceğim. Arabalarına güvenli bir şekilde bindiklerinden emin ol." Connor boxer'ıyla onları takip ediyor ve geçerken bana bir başparmak işareti yapıyor.

Yatak odama doğru sendeleyerek geri dönüyorum, yüzümü yastıklarına çarpmadan önce kafamı pencereden çıkarıp bir sigara içmek niyetindeyim.

Ryan kapısının önünde duruyor, saçları dağınık ve gözlerinde nefret var, üstüme attığım külotun üzerinde dans ederken bile. "Kardeşime *hiç* benzemiyorsun, değil mi?"

İnliyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bunu yarın yapabilir miyiz, lütfen?"

"Ne yapmak?"

"Yanlışlıkla seni kırdığım ve senin de bana bağırp çağırdığın şu şey."

"Bu gece olanlara 'kaza' mı diyorsun?" Burun delikleri alevlendi. Ben de daha kızgın görünemez sanıyordum. "*Fahişen* yatağıma tırmandı."

"Bu nazik bir kelime

değil." "*Çıplak fahişe.*"

"Sherrie'nin kafası karıştı." Kafası o kadar karıştı ki, yarı yolda erkek değiştirdi, diye eklemek istiyorum ama mizahın bana bir faydası olmaz.

"Bu iyi olduğu anlamına gelmez!"

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Haklısın, değil. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Yarın geceye kadar, sağ ve sol arasındaki farkı söyleyemeyen *bir* sonraki *fahişeyle.*"

"Bunu her gece yapmayacağım." Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Tanıdık bir pişmanlık hissi yerleşiyor. Başka erkeklerle birlikte olmasına rağmen Tasha'yı aldatmışım gibi hissediyorum.

"Saçmalık." Ryan başını sallıyor. "Bütün gün çalışıyorum ve haftada dört gece dersim var, ayrıca hafta sonları yapmam gereken bir ton okul ödevi var. Bazılarımız içki içip parti yaparak hayatını sürdüremez. Beynimizi kullanmak zorundayız."

Bu sözlü kırbaçlamalar yorucu olmaya başladı. "Üzgün olduğumu söyledim. Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Eve fahişe getirmeyeceksin!" "O bir fahişe değildi."

Ryan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, duruşu şüpheyi haykırıyor.

"Hey, arada bir biriyle yatmam gerekebilir. Connor'ın eve kız getirmediğini söyleme bana."

"Dairenin diğer ucunda. Seninle aynı duvarı paylaşmak zorundayım!"

"Yeterince adil. Bir dahaki sefere daha sessiz olacağım."

"Saat gecenin 2'si ve ben yarım saattir sarhoş bir kadının çılgınlıklarını - neredeyse *kulağımın* dibinde - dinlemek zorunda kaldım. Şimdi çok yorgun olacağım. Ve bana bunun tekrar olmayacağını söylemeyin. İkimiz de buna inanacak kadar aptal değiliz."

İç çekiyorum, sabrım tükeniyor. İşte tam da bu yüzden kadın ev arkadaşı istemiyorum. "Tasha beni terk ettiğinden beri başka bir kıza neredeyse hiç bakmadım ve bu gece eve kimseyi getirmeyi planlamıyordum. Bu sadece... oldu. Bunu minimumda tutmak için elimden geleni yapacağım, ama bir keşiş gibi yaşamayı taahhüt etmeyeceğim."

Yanılıyor olabilirim ama sanırım Ryan "ın gözlerinde bir sempati parıltısı görüyorum. Uzun bir süre duraksıyor. "Çok yoğun olduğum zamanlar için sana programımı verebilirim ve sen de buna göre çalışabilirsin?"

Bir kahkaha patlattım. "Sen ciddi misin? Senin programında değilim Ryan." Odak noktam çıplak bacaklarını taramak için düşünüyor. Üzerinde bir yengeç resmi ve "*Sabahları huysuz oluyorum*" yazan büyük boy, hoş olmayan uyku tişörtünün altında kısa ama biçimli bacakları *var*. "Yatağımdaki sen olmadığın sürece hayır."

"Sanki," diye kekeliyor. Ama vücudu ona ihanet ediyor, bakışları göğsümde geziniyor, dudakları keskin bir nefesle ayrılıyor. Başını iki yana sallıyor. "Senin türünden hoşlanmıyorum."

"*Benim* türüm mü?" Sırıttıyorum.

Çenesini ayarlıyor. "Hırs yok ve standartlar düşük."

Ses tonunu ya da sözlerini sevmiyorum. Sanki benimle birlikte olamayacak kadar iyiymiş gibi küçümsüyor. İşletme diplomam olduğu gerçeğinden bahsetmeye zahmet etmiyorum. Sanırım bunu, diplomalı bir adamın hırsı olmadığı için bir otelde amelelik yaptığını kanıtlamak için kullanacaktı. Tasha'dan bunu birden fazla kez duydum. "Bu doğru. Muhasebecileri seviyorsun. Hepsi çok onurlu, değil mi?"

Gözlerinde acı parlıyor.

Onu gündeme getirmek aptalca bir hareketti. Özür dilemek için ağzımı açtım- "Duş alman lazım. Leş gibi kokuyorsun." Burnu tiksintiyle kırıştı.

Kendime engel olamıyorum. "Çünkü bir kadını üç kez orgazm ederek sismeyi yeni bitirdim." Ona bir adım daha yaklaştım. "Hiç böyle sikildin mi?"
Ryan sessiz mi yoksa boşalırken çığlık mı atıyor?

Küçük eli yanağıma bir tokat atmak için havalanmadan önce ağzı bir anlığına şokla açıldı. Bir hışımlla odasına geri döndü.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Acıyı görmezden gelerek yatağıma kadar kıkırdıyorum.

Bunu kesinlikle hak ettim.

7. Ryan

Bahse girerim o pislik duvarın diğer tarafında mışıl mışıl uyuyordur.

Beynimin kapanmasını isteyerek kayıtsızca saatime bakıyorum, ama tek yapabildiğim gecenin olaylarını tekrarlamak oluyor - *yatağıma* kayan, aşırı güçlü parfümden başka bir şey sürmeyen bir kadına uyanmaktan, onun şehvet dolu inlemelerinin sesine ve Ronan'ın başlığının *sonsuz dek* sürecek gibi görünen tekrarlayan gümbürtüsüne kadar.

Bu gerçek olamaz. Daha önce porno izlemiştim. Sesi öyle geliyordu. Sanki performans için para alıyormuş gibiydi. Kabul, sarhoştum, ama yine de ...

Eğer numara yaptığının yarısı kadar zevk aldıysa, *harika* bir gece geçirdi demektir.

Daha da kötüsü, Ronan'ın geldiğini duydum - nabzımı hızlandıran derin, gırtlaktan bir ses.

O kindar piç, ben duvara vurduktan sonra *açıkça* on kademe yükseltti, ona o kadar sert çarptı ki, başlığının sıvayı kırabileceğini düşündüm. Muhtemelen hedeflediği şeyi elde etti -öfkemi- ama olay uzadıkça, öfkem kirli oda arkadaşım ile ilgili *istemediğim* yasadışı düşüncelerle yarışmaya başladı. Özellikle de koridorumuzda yeni duş almış, çırılçıplak ve kibirli halinin anısı hala zihnimde tazeyken.

Hararetli konuşmamızın son kısmını atlatamıyorum.

"Senin programına göre sikişmeyeceğim

Ryan." "Yatağımdaki sen olmadığın sürece

olmaz."

Bu sözler onun derin, hışırtilı sesinde tekrarlanırken karnımın alt kısmında istenmeyen bir kıpırtı oluşuyor. Ronan muhteşem, kendisi de bunun farkında olsa bile. O keskin yeşil gözler ve köşeli çene, herkesi izinde durdurmaya yeter. İşte, itiraf ettim.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. "Yeni adam" hakkında bir sürü fısıltı vardı. Geçen Cuma günü ofisten çıktığı anda bakışları gördüm ve *aman Tanrım* diye mırıldandım. Kaçamak sorular

hemen takip etti. *Onun nüdist olduğunu söylerken ne demek istedin? Çıplak neye benziyor?*

Ne kadar büyük?

Ama tüm küstahlığına rağmen, onda son derece üzücü bir şey var. Bu da ondan biraz daha az nefret etmemi sağlıyor.

Birazcık.

8. Ronan

"Hazır mısın?" Connor oturma odasından bağıyor.

Şifonyerimden cüzdanımı, sigaramı ve anahtarlarımı alıyorum ve bir kez daha düşünüp anahtarları bırakıyorum. Sadece voleybol sahasında beni rahatsız edeceklerdi ve ayrıca ne anlamı vardı ki? Her zaman Connor'la birlikteyim. Kalçamızdan bağlıyız.

Yatak odamdan çıkarken Ryan'ın kapısı açıldı. Cuma gecesi saat 02:00'deki yüzleşmemizden beri onu ilk kez görüyorum. Bugün Pazar. "Hey, sabah kaçta duş alman gerekiyor?" diye soruyor, sesinde her zamanki zehirden eser yok.

Bu uysal versiyona aşina olmadığım için bocalıyorum. "Alarmım 6:20'de çalıyor."

"Harika. İyi geceler." Odasına giriyor ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıyor.

Connor'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulunuyorum, o da sadece omuz silkiyor. Pekala, o zaman...

Belki de ne kadar cadaloz olduğunu fark etmiştir ve bu yeni anlaşmayı kabullenmeye çalışıyordur.

Bu iyi olurdu.

Banyo kapısını yumrukluyorum. Saat sabahın 6:30'u. Ryan işe zamanında yetişmek için on dakika önce duşa girmem gerektiğini biliyordu. Peki neden suyun 6:15'te başladığını duydum?

Bu kasıtlıdır.

Ve cevap vermiyor.

Kızgınlığım alevleniyor. "Hadi Ryan!"

Connor mutfığa sendeleyerek giriyor, sokağın aşağısındaki barda geçirdiğimiz geç geceden sonra gözlerinin etrafı biraz pürüzlü. Ama temiz ve üniformalı,

Elinde kahve, gitmeye hazır. "Neler oluyor?"

"Kız kardeşin her zamanki gibi tatlı davranıyor, olan bu." Beni geç bırakacak.

Dairenin kendi tarafına doğru başını sallıyor. "Benimkini kullan."

Kabul etmek üzereydim ama... "Hayır! Siktir et!" Tıraş *bıçağımı*, *şampuanımı* ve sabunumu seviyorum. Bunu beni kızdırmak için yapıyor. Kapıya vuruyorum. "Beş saniye içinde bana cevap vermezsen, kayıp düştüğünü varsayacağım ve bu kapıyı kıracağım! Bunu adil bir uyarı olarak kabul et. Bir! İki! Üç-"

Su kesiliyor.

Saniyeler sonra kapı açılıyor ve Ryan bir buhar bulutu içinde çıkıyor, üzerinde hâlâ pijamaları var, saçları kuru, kolunun altına bir kitap sıkıştırmış.

Ne... "Duş bile almadın."

Abartılı bir şekilde esniyor. "Oops! Ne aptalım, gerçekten içeri girmeyi unuttuğuma inanamıyorum!"

Yüzüm allak bullak oldu. "*Binmeyi* mi *unuttun*?" Masumca omuz silkiyor.

"Dur tahmin edeyim, benim programımı da mı unuttun?"

"Hoppala! Tamamen aklımdan çıkmış. Sanırım bu hafta sonu uykusuz kaldığım *için çok* yorgundum. Bilirsin, tüm o *fahişeler* yüzünden."

"Tanrı aşkına. O Cuma gecesi idi ve kadınlara fahişe demeyi kes!" Öfkemin beni alt etmesine pek izin vermem ama şimdi zorlanıyorum.

Ryan yanımdan geçip odasına girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Onu.

Bir muzı mideye indiren ve sırıtan Connor'a dönüyorum. "Bu kız Gerçek mi? Bu az önce oldu mu?"

"Siz ikiniz nasıl geçineceğinizi bulsanız iyi olur. Ve acele edin. Birazdan gitmemiz gerekiyor."

Hay sikeyim. Banyoya girip musluğu açtım ve sabırsızlıkla suyun ısınmasını bekledim.

Hiç kalmadı.

9. Ryan

Kapıma yaslanıp Ronan'ın kardeşimle yaptığı kısa konuşmayı ve daha da kısa süren düşünüyünce dinlerken ellerim titriyor. Connor'a en az bir düzine kez sıcak su tankımızın ne kadar küçük olduğundan yakınmışımdır. İlk kez, cimri kışının yükseltmeyi reddetmesine sevindim.

Bu planı Cuma gecesi, göt herif seks maceralarından sonra mışıl mışıl uyurken yaptım ve tüm hafta sonu boyunca okul ödevlerime hak ettikleri ilgiyi göstermek yerine ince ayarlarla uğraştım. İyi haber şu ki, kalp kırıklığım için uygun bir dikkat dağıtıcı oldu.

Ben doğuştan kindar bir insan değilim. Beşe kadar saymaya başladığında altıma işeyeceğimi sandım ve o yanan gözler üzerime dikildiğinde neredeyse sinirlerime hakim olamadım.

Her şeye rağmen, bence oldukça iyi geçti.

Bu Ronan'a oda arkadaşına karşı biraz daha düşünceli olmayı öğretecektir.

Planım başarıyla uygulandıktan sonra işe gitmek için giyindim.

10. Ronan

"Yalan söylüyorsun. Sin'den atılmak *imkânsız*!" Dean, çıkık adem elması ve göze batan bronzluk çizgileriyle uzun bacaklı bir adam, sandviçinden bir lokma alırken haykırıyor, konuşurken ağzından ince marul telleri dökülüyor.

"Ve yine de buradaki süperstar bunu tek başına başardı." Connor'ın ağır eli omzuma düştü. "Oral seks mi yoksa kokteyl garsonunu parmaklaman mı fedaileri daha çok kızdırdı karar veremiyorum."

Connor'ın Cuma gecesini dramatik bir şekilde anlatmasına çocuklar tepki verirken, Wolf Hotel'in arkasındaki personel alanında - piknik masaları ve birkaç saksıdan oluşan çitle çevrili düz bir alan - gürültülü bir alkış ve kahkaha korusu patlak verir.

"Peki sonra ne oldu?" Müşteri hizmetlerinden adını hatırlayamadığım bir adam olan Lopez soruyor. Düzgün birine benziyor. Evde yaşayan ve annesinin ondan istediği her şeyi yapan türden, sokağın aşağısındaki iyi Katolik kızla evlenmek de dahil. Annesi onun bizim dejenere grupla oturmasını onaylamazdı.

"Biz ayrıldık." Kendi sandviçimin ambalajını toparlayıp çöp kutusuna attıktan sonra parktaki banka yaslanıp sıcak güneşin tadını çıkarıyorum. Connor'ın aksine, etrafta dolanıp bu konuda konuşacak biri değilim.

"Evet, ama-"

"Haydi, şimdi." Yanımızdaki masada oturan ve dinlemiyormuş gibi yapan bir grup kadın çalışana başımla işaret ediyorum. Oral seks ve parmaklama hakkında konuşan bir grup inatçı tayfayı duymalarına gerek yok.

"Ve sonra yer değiştirdik," diye devam ediyor Connor. "Ve lanet olsun, o kız nasıl sakso çekileceğini biliyordu."

"Yani o gece üç piliçle mi yattın?" Lopez bana hayretle bakıyor.

"Öyle ya da böyle," diye cevap veriyor Connor, uyarı bakışımı hak ederek.

Arka kapıdan bir grup kadın çıkıyor ve adamlar dikkatlerini benden ve sikimden ayırıp onları süzmeye başlıyorlar.

"David onu tavlamayı nasıl başardı?" Ryan'ın eski sevgilisiyle Sin'de olan sarışının, parmaklarından sarkan çiçekli öğle yemeği çantasıyla dışarı çıktığını ve yakındaki bir masaya oturan arkadaşlarıyla gizlice gülüştüğünü izlerken, ekipten Franco soruyor.

Ve böylece dedikodular, spekülasyonlar başlar. Bu adamların hepsi bunu biliyor, yani Ryan şimdiye kadar eski sevgilisini duymuştur. Bunu nasıl karşıladığını merak ediyorum.

Bu sabahki duş numarasından sonra umursamamam gerekirdi, ama aslında kendimi alışverişi tekrar oynatırken ve kıkırdarken buldum. Aferin ona. Biraz kin yakıtında yanlışı bir şey yok.

"Ben olsam dokunurdum." Connor kola kutusunu bitirmek için başını arkaya eğiyor. Yüksek sesle geçirerek masadakilerin kaşlarını çatmasına neden oluyor. Tabii ki, kimden geldiğini gördüklerinde çoğu eriyip gidiyor.

"Bundan nasıl kurtuluyorsun?" Franco, Connor'a bakakalır.

"Bir kıza arkadaşının da gelip gelemeyeceğini sorarak paçayı sıyırdığım gibi." Connor'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor ve gamzelerini gösteriyor. "O kadar karşı konulmazım ki."

Bir kahkaha daha patlar.

Marlborolarımı almak için cebime uzanıyordum ki dış kapı açılıyor ve Ryan elinde kahverengi kağıt torbasıyla dışarı çıkıyor. Kafalar otomatik olarak dönüyor. Yanakları kızarıırken hızla bizi arıyor ve yanımıza doğru yürümeye başlıyor.

"Öğle yemeğini seninle mi yiyor?" Ben soruyorum.

"Asla, demek ki ciddi bir sorun var." Connor aramızdaki boşluktan çöpü kaparak ona yer açtı. "Bebek kardeşim! Ne büyük bir zevk!"

"Kapa çeneni. Senden sadece üç ay küçüğüm." Zekice oturmadan önce hazır bir peçeteyle tezgahı siliyor.

Başımı sallıyorum.

"Ne? Kıyafetlerimi kuru temizlemeciden yeni aldım." Bakışları tozlu pantolonumu sıyrıyor, kirli olduğumu düşündüğünü bana sözsüz olarak söylüyor. En azından alay etmiyor.

Diğerleri kendi sohbetlerine dalmışlar - neyse ki bizim kulak misafiri olamayacağımız kadar alçak sesle konuşuyorlar çünkü eminim Ryan'ın ekibin cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu bir grup mağara adamı olduğu teorisini kanıtlarlar.

Connor omzunu dürttü ve yumuşak bir sesle sordu, "Ne oluyor?

ne

oldu "Hiçbir şey. Benim... oradan çıkmam gerekiyordu." Çabucak eşyalarını ?"

kucağında öğle yemeği. Yoğurt, elma, üzüm ve muhtemelen sağlıklı olan ama mukavvaya benzeyen ince siyah ekmek üzerinde peynirli bir sandviç. Bahse girerim yemekleri her gece batan güneş kadar tahmin edilebilirdir.

Connor da aynı şeyi düşünüyor olmalı. "*Her gün* aynı şeyi yemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır."

Şaşkın ifadesi komikti. "Ama hiç büyük, yağlı bir hamburger sipariş etmek istemez misin?"

"Hayır." Pizza ekmeğinin dağınık kalıntılarına bakıyor. "Bunun senin için ne kadar kötü olduğunu anlıyor musun? Yağ, tuz ve koruyucu maddelerle dolu."

Connor tişörtünü yukarı kaldırıyor ve elini benimki kadar sert ve yontulmuş karnının üzerinde gezdiriyor. "Benim için önemli gibi mi görünüyor?"

Homurdanıyor. "Daha iyi beslenmeye başlamalısın."

"İyi." Tek omuzunu silkiyor. "Sen pişir, ben de daha iyi yiyeyim."

"*Sanki. Onun* ardından banyoyu temizlemek zorunda olmam yeterince kötü zaten." Çenesini bana doğru salladı.

"Bugün temizleyecek pek bir şeyin olmayacak, iki dakikalık soğuk duşum ve diğer şeyler yüzünden," diye hatırlatıyorum ona kuru bir şekilde.

"Bunu hak ettin."

Sırıttım. "Evet. Yaptım. Sen kazandın."

Bocalıyor. "Vay canına, şimdiden kabul ediyorsun."

"Ne diyebilirim ki?" Göğsüme vuruyorum. "Hiç hırsım yok, unuttun mu?"

Bakışları hareketimi takip ediyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Kapı gıcırdayarak açılıp eski sevgilisi dışarı çıkınca bu gülümseme çabucak siliniyor.

David'in gözleri etrafı tarıyor. Üçümüzün oturduğu bankta duraklıyor, hafifçe genişliyor - kafasındaki laneti neredeyse duyabiliyorum - ve sonra bakışlarını hızla yeni kızının oturduğu yere çeviriyor.

"Hey, David!" Connor ona el sallayarak bağılıyor. Ryan utanç dolu bir ses çıkarıyor. "Cuma günkü gecenin geri kalanı nasıldı?"

David'in omuzları biraz çöküyor ve diğer masaya geçip Ryan'ın yerine oturuyor.

Connor onları izliyor, yapabileceğini düşünmediğim tehditkâr bakışını mükemmelleştiriyor. "Sırf onu kızdırmak için onu çivilemeliyim. Ne düşünüyorsun?"

Ry?"

Olayı kavrarken yüzü solgunlaşıyor ve neredeyse zihninde parçaların birleştiğini görebiliyorum.

Sikeyim.

Bilmiyordu.

"Sanırım öğle yemeğimi içeride bitireceğim." Elleri titreyerek yemeğini toplamaya başladı.

"Hayır. Kal." Ayağa kalkmasına fırsat vermeden elimi bacağına, dizinin hemen üstüne koyuyorum. "Umurunda olmadığını düşünmesini sağla."

Vücudu tepki olarak geriliyor. Dokunuşuma mı, sözlerime mi, bilemiyorum.

Muhtemelen ikisi de. "Anlamıyorsun."

"Öyle değil mi?" Öğle güneşinin altında profilini inceliyorum. Pürüzsüz bir cildi var, görünürde ne bir yara izi ne de sivilce var. Ve yüzü aslında ilk başta takdir ettiğimden *çok* daha güzel, sağlıklı bir şekilde.

Onun nasıl hissettiğini *çok* iyi biliyorum. Tasha'yla ayrıldıktan iki hafta sonra, bir barda oturuyordum ve o Anthony'yle içeri girdi - yedi yaşımdan beri tanıdığım bir çocuk. Üç seçeneğim vardı: Gitmek, bir kız tavlama ya da kavga etmek.

Parmak eklemlerimin iyileşmesi biraz zaman aldı.

"Eğer kalkıp gidersen, ağlamak için banyoya koşan kalbi kırık bir kız olursun. İstedğin bu mu?" Çünkü evde bana stres yaratan kişi o değil.

Dizindeki elimi silkeliyor. "Hayır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Umurunda olmayan ve çoktan hayatına devam etmiş bir kadın gibi görünmek istiyorsun. Başarana kadar numara yap falan. Bırak rahatsız olsun." Sanırım bu burukluk bir kalkan. Ne yazık ki onu nasıl kullanacağını bilmiyor. Herkes bundan nasibini alıyor.

"O haklı. Sadece burada ikimizin arasında otur ve garip ekmeğini ye ve umurunda değilmiş gibi davran." Connor bacaklarını uzatıyor ve sıraya yaslanıp gözlerini kapatıyor.

Ryan derin bir nefes alarak odağını yoğurduna çeviriyor ve folyo kapağını açıyor. "Cuma gecesi onu gördün mü?" diye soruyor sessizce.

"Evet," diye itiraf ediyorum tereddüt etmeden. "Yani, *onu* biliyor muydun?"

Ryan'ın, onurlu muhasebecisinden bahsettiğim o geceki konuşmamızı tekrar ettiğini görebiliyorum. "Evet."

Çenesi sıkıştı. "Neden bana söylemedin?"

"Bunu ne zaman yapmam gerekiyordu?" Ona sert bir bakış attım. "Bana bağırarak ve intikam planları yapmakla çok meşguldün. Zaten yakında haberin olur diye düşünmüştüm."

"Yine de daha fazla uyarı almak isterdim."

"O zaman başka bir ayakla yola çıkmalıyız. Daha dostane bir şekilde."

Bakışları yeniden yemeğine odaklanmadan önce bana yöneliyor. "Sence..." Sesi dalgalanıyor.

"Siz ayrılmadan önce onunla birlikte olduğunu mu?" Onun yerinde olsaydım aklımdan geçecek olan soruyu tamamladım. Zaten sordum da. Bugüne kadar Tasha ve Anthony'nin arkamdan iş çevirmediğine ikna olmadım.

Gözlerini tekrar tekrar kırpıştırarak bana bakıyor. Yüksek sesle söylememe gerek yok; o anladı.

"Bu çok aşağılayıcı," diye fısıldıyor nefesinin altında.

"O eziği unut." Elmasını alıp bir kez havaya fırlattıktan sonra yavaşça kucığına geri koyuyorum. "O seni hak etmiyor."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi kaşları çatılıyor. Uzun bir duraksamadan sonra, "Deniyorum ama kolay değil," diyor.

"Bir seks arkadaşı bul," diyor Connor tembelce. "Çok işe yarıyor."

Kız kaşlarını çatıyor. "Harika bir kardeş tavsiyesi."

"Ne?" Connor omuz silkiyor. "Biliyorsun, herkes senin Ronan'ı becerdiğini düşünüyor. Sen de başlayabilirsin."

"Hayır, yok." "Yalan mı söylüyorum, Ronan?"

Ciddi mi yoksa... Connor gibi mi davranıyor anlayamıyorum ama ben de ona ayak uyduruyorum. Kolumu bankın arkasına uzatıyorum ve Ryan "in kumral saçlarının uçlarını parmak uçlarımda döndürmeye bağlıyorum. Beklediğimden daha ipeksi. "Herkesin böyle düşündüğünü söyleyemem. En azından henüz."

"Saçmalık." Başını başka yöne çevirdi, bu da tutuşumu kaybetmeme neden oldu.

Başka bir tele uzanıyorum ve oynamaya devam ediyorum. "Ne bekliyordun ki?"

Birlikte yaşıyoruz. Beni çıplak gördün-"

"Çünkü bana teşhircilik yaptın."

"Bu arada ön sevişme harikaydı," diyor Connor. "İyi işti dostum."

"Ve herkes o pis tayfaların nasıl olduğunu bilir," diye alay ediyorum.

"Yine de buradasın, bizimle yemek yiyorsun. Bize geldin."

"*Ronan*'a," diye araya giriyor Connor, onu teşvik ederek. "Bana sorarsan çok fazla bayrak var. Herkes konuşuyor olacak."

Ryan "ın yanakları alev alev yanmaya bağılıyor. "Bu sabahki düşün intikamı bu, değil mi?"

"Evet." Kucağındaki elmayı çalıyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. Ve her saniyesinin tadını çıkaracağım.

11. Ronan

"Bu koku da ne?" Connor ön kapıdan içeri adım atar.

"Sen." Onun ligiyle frizbi oynamayı yeni bitirdik ve terden sıırılsıklam olduk.

"Hayır, dostum. Bu yemek." Derin nefes alıyor. "Ve nefis kokuyor!"

Adam haklı. Birisi yemek pişiriyormuş. Adanın ortasında fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir kek rafı duruyor. Yanındaki notta "Daha iyi ye." yazıyor.

"Cehennem dondu mu?" Connor yüzünde şaşkınlıkla soruyor.

"Arsenikle dolu olmalılar." Koridordan aşağı bakıyorum. Ryan'ın kapısı kapalı ama aralıktan ışık sızıyor. Dersten eve gelip onları hemen pişirmiş olmalı.

"O ya da Ex-Lax."

"Yine de benimle aynı banyoyu paylaşmak zorunda, unutmayın."

"Haklısın. Kesinlikle arsenik o zaman." Beş saniye daha keklere bakıyoruz.

"Siktir et. İyi bir hayat sürdüm." Connor bir tane alır ve ağzına atar. İnleyip baş parmağını kaldırırken kaşlarını çatıyor.

Yollarımız ayrılmadan önce ikimiz de üçer tane içtik. Doğruca banyoya gidiyorum, bu sabah alamadığım o uzun, sıcak duşu almaya niyetliyim.

Ryan'ın kapısının altındaki çatlaktan ayak parmaklarını görüyorum.

Connor kolumdan tutup beni koridorda çekiştirdiğinde, pantolonumu zar zor toparlamış bir halde Wolf çalışanlarının tuvaletinden henüz adımı atmıştım. "Hadi gel."

"Siktir. Anladım! Açsın! Rahatla artık." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Bazen çok sinir bozucu olabiliyor.

"Baker annesinin kanser olduğunu yeni öğrendi."

"Bu berbat. Ve?" Duyarsız olmak istemem ama adamı tanımıyorum.

"Alaska'dan ayrılıyor. Sen de onun yerini alıyorsun."

"Ne?"

"Buradaki odanın kirasını ödemeye devam et, sonbaharda eve döndüğümüzde senin olsun."

"Ama-"

"Dostum, güven bana. Bu asla unutamayacağın bir yaz olacak. Wolf'un orada sezonluk bir otel açarak büyük bir kumar oynadığını duydum. Kimse bunu başarabileceğini düşünmüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır mı?"

Connor koridordaki çılgınca koşuşturmasına ara verip bakışlarımla buluşuyor. "Bu, orada çalışması için hayatında gördüğün en ateşli piliçleri getireceği anlamına geliyor. Her şey imajla ilgili. Bütün yaz boyunca kulübelerdeki en seksi piliçler. *Ve biz.*"

Kıkırdıyorum. Connor'ın verdiği her karar tek bir şey tarafından yönlendiriliyor gibi görünüyor, sadece tek bir şey; penisi. "Tamam, bu fikri bana satmaya başlıyorsun. Ama Baker'la yer değiştirmemize izin vereceklerinden şüpheliyim. Ben daha yeni geldim. Hayat böyle işlemiyor."

Connor sırtıyor. "Bahse var mısın?"

Kapıdan içeri adım attığımızda ^{Ryan} tezgâhın başında, kibar bir gülümsemeye temizlik görevlilerinden birine yardım ediyor. Tam olarak gerçek değil ama yine de görmek güzel. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılamadığını düşünmeye başlamıştım.

Dikkati bize kayıyor ve önündeki kıza geri dönmeden önce uzun bir süre benim üzerimde duruyor.

"Jean! Hey, Jean! N e r e d e s i n ?" Connor, sanki arkasına saklanıyormuş gibi tezgâhın üzerine eğilerek fısıldıyor.

Ryan kardeşine pis bir bakış atar ama iş arkadaşı bölmenin arkasından belirirken bir şey söylemez.

"Tanrı'ya şükür buradasınız. Yardımaınıza ihtiyacımız var, hemen." Çılgınlık sınırında.

Jean saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır ve kirpiklerini kırıştırır. "Ne ile?"

"Baker Alaska'ya gitmiyor. Ronan onun yerini alacak." "Öyle mi? Tamam mı?" Oniks rengi gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Yani... bunun gerçekleşmesi için sana ihtiyacımız var."

Sürpriz kaşlarını kaldırıyor. "Alaska'nın işe alımıyla hiçbir ilgim yok. Kim olduğunu bile bilmiyorum-"

"Birini tanıyor *olmalısın*. Hadi ama! Sen açık hava personel koordinatörüsün! Buradaki tek bağlantımız sensin ve Alaska senden iki kişiyi alıyor. Kiminle konuşacağımızı biliyor *olmalısın*."

"Bilmiyorum, gerçekten...?" Küçük, yuvarlak yüzü özür dilemek için buruşuyor. "Belinda Cartwright," diye araya giriyor Ryan, konuşmanın içine çekilerek

Önündeki temizlikçiye rağmen. "Kendisi Alaska'nın genel müdürü ve şu anda Miami'de, konferans salonlarından birinde. Pasifik'i deneyin."

Connor tezgahı tokatlar. "Çok güzel. Teşekkürler, abla."

"Tabii ki. Ronan için her şeyi yaparım." Bana tatlı tatlı gülümsüyor. Sahte ama yine de güzel.

"Vay canına, beni *gerçekten* çıkarmak istiyorsun, değil mi?" Yaz için kendine koca bir daire alacaktı.

"Demek *o* kadar da cahil değilmişsin." Gözlüklerini düzeltiyor ve bana bakmaya devam ediyor. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.

"Gel hadi." Connor kolumu çekti. "Seni içeri kilitleyelim."

"NEDEN işe alım sürecinde başvurmadınız?"

Belinda Cartwright'ın ipeksi beyaz bluzundan dışarı fırlayan yumuşak tümseklere bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Wolf Alaska'nın genel müdürü -kırmızı stilettolarıyla bize doğru ilerleyişini izlerken bile kanımı kaynatan muhteşem bir sarışın- takım elbisesini aynı anda hem profesyonel hem de sürtük gibi göstermeyi başarmıştı. "Hayatımda farklı bir yerdeydim."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, dudaklarına bilmiş bir gülümseme yerleşiyor. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi Alaska'ya gitme fırsatını gerçekten çok istiyorum." Bu sözleri ben mi söylüyorum? Alaska hakkında ne biliyorum ki? Uzak ve soğuk olması dışında hiçbir şey.

Connor, "Bu kolay bir değişim," diye ekliyor.

Keskin gözleri, siyah çerçeveli tasarım gözlüklerinin arkasından onu süzüyor. "Evet, bu zaten belli. Miami'de ne zaman başladınız?"

"Geçen Cuma," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Geçen Cuma," diye yineledi. "Ekibinizi eksik kadroyla bırakmış olursunuz." "Baker gitmiş olsaydı zaten personel eksikliği olacaktı."

Boyalı dudakları düşünceli bir şekilde kıvrılıyor ve ben kendimi onlara bakarken buluyorum, benim dudaklarıma dolandıklarında nasıl hissedeceklerini merak ediyorum-

"Adın neydi senin?" "Ronan Lyle."

Telefonunun kilidini açar ve bir e-posta yazmaya başlar. "Pekala, Ronan Lyle, olumlu bir iş kaydınız olduğunu varsayarsak-"

"Biliyorum." En azından Indianapolis'te. Connor'la arkadaş olmamın adımı lekeleyeceğini hissediyorum.

"Peki o zaman, bunda bir sorun göremiyorum."

"Ciddi misin?" Connor'ın yüzü, sanki bir milyon dolarlık para ödülü kazandığını açıklamış gibi aydınlanıyor.

"Normalde bu seviyede işe alımlara karışmam. Ama siz ikiniz beni avladığınızdan beri ..."

Alyansının olmayışına ya da bizi sürekli ölçüp biçmesine dikkat etmeden edemiyorum. "Peki, İK bana izin verecek mi yoksa-"

"Sana onay veriyorum. İş senindir. İnsan kaynaklarıyla ben ilgilenirim. Gün sonuna kadar bir bilgi paketi alacaksın ve sonra uçuşunu ayarlayabilirsin. Seyahat tarihlerine bu kadar yakinken ucuz olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ben hallederim." Orada ödedikleri para ve kulüplere gitmeyerek tasarruf edeceğim para için, hepsi eşit olacak.

"*Harikası*, Belinda." Connor ona binlerce wattlık gülümsemesini veriyor.

Karşılığında aldığı tek şey yine uzun ve korkutucu bakışlar. "İkinizin şu anda çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Öğle yemeği molası."

"Hmm. Şey, konferans alanında kirli botlarınızla dolaşmanız gerektiğinden şüpheliyim. Tamam o zaman. Eminim seni bir ara Alaska'da göreceğim."

Connor ve ben onun uzaklaşmasını izliyoruz, topukları yüksek sesle tıkırdıyor ve kalçaları her adımda müstehcen bir şekilde sallanıyor, sanki burada durup ona aval aval baktığımızı biliyormuş gibi.

"Az önce aletini sertleştirdi mi?" Connor fısıldıyor.

"Bayrak direği gibi. O nasıl genel müdür oluyor?"

"şaka mı yapıyorsun?" Connor homurdanıyor. "Henry Wolf onu kendi elleriyle seçti."

"Tabii ki." Zengin piç. Adamla hiç tanışmadım ama yeterince duydum. Indianapolis'teki Wolf'a bir kez geldiğinde, personel onun ne kadar çekici olduğunu anlata anlata bitirememişti. Eminim Belinda onun için otelden daha fazlasıyla ilgilenecektir. Yine de içinde iyi olmalı.

"Yani, biz altınız. Gördün mü?" Kolumu tokatlıyor. "Sana bunu yapacağımı söylemiştim."

"Evet." Sanırım Alaska'ya gidiyorum. Önümüzdeki hafta sonu gibi. "Bu ne lan?" Bu nasıl benim hayatım şimdi?

"Buna değecek, söz veriyorum." Connor karnını okşuyor. "şimdi bayılmadan önce yemeğe ihtiyacım var."

12. Ryan

Topuklar tıkırdayarak geçiyor, *onun* geçtiğini görmek için tam zamanında dikkatimi yukarı çekiyor.

Eliza, isim etiketinde öyle yazıyor. Bir insanda gördüğüm en uzun bacaklara sahip ve altı hafta önce resepsiyonda çalışmaya başladı. Onun hakkında bildiğim tek şey bu.

Ama beni bilmemesine imkan yok.

Sarı saçlarının adımlarıyla birlikte salınışını izlerken içim öfke ve acıyla sıkışıyor. Uzun boylu ve söğüt gibi, bronz tenli ve büyük, parlak beyaz dişleri var. Güzel, bir çeşit kız kardeş gibi. Ve sanki ben *burada değilmişim* gibi muhasebeye doğru ilerliyor.

"*Selam.*" Jean kübümün içine doğru kayarak, David'in uzun gri bir bölmenin arkasına gizlenmiş masasını görmemi stratejik olarak engelliyor. "Nasıl gidiyor?" Her zaman yumuşak konuşurdu ama şimdi sesi yas tutan bir dudu teselli ediyormuş gibi çıkıyor.

Wolfta çalışmaya başladığımda, meslektaşım hakkında pek bir şey düşünmüyordum. Tek konuştuğu dikiş kulübü, örgü atkıları ve dört kedisiydi. İki yıl sonra onu arkadaşım olarak görüyorum. Burada gerçekten güvendiğim birkaç kişiden biri olduğu kesin. Tek kusuru? Connor'a olan muazzam aşkı.

"Daha iyi oldum." Sandalyeme geri gömüldüm. "Yani, sanırım *herkes* biliyor musun?" Çünkü bütün sabah meraklı bakışları hissettim.

Karşılığında aldığım sempatik gülümseme yeterli bir cevap.

Acı ve incinmişlik alevlenir. "O tam bir pislik." Birine bunu nasıl yaparsınız?

"*Büyük* pislik," diye onaylıyor Jean, kemerli kaşları ağır, koyu renk bir patlamanın ardında kayboluyor.

"Ne zaman konuşmaya başladıklarını biliyor musun?" Çünkü Eliza ve benim yollarımız bir kez bile kesişmedi. Çemberimizin bir parçası değil.

Jean tereddüt eder. "Bu sabah bir şey duydum." Eğer bir konuşma olsaydı, Jean bunu fark ederdi. Sessiz, göze batmayan biri. O bir insan sineği.

İnsanlar onun orada olduğunu fark etseler bile, dinlemediğini varsayıyorlar. "Sevmek mi?" Ben zorluyorum.

Kulak misafirlerine karşı omzunun üzerinden gizli bir tarama yaparak eğilir ve fısıldar, "Perşembe gecesi bir grup insanın işten sonra bara gittiği ve kendilerini o kulüpte buldukları geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde. Perşembe günleri ekonomim var, bu yüzden kaçırđım, kalabalığı sefahatlerine kadar takip edeceğimden değil. "Herkes geç geldi ve alkol kokuyordu." David hariç. O hasta olduğunu söyledi. Kötü suşı yediğini iddia etti.

"Söylentiye göre David ve Eliza birlikte bir taksiye binmişler. Oldukça yakınlanmış."

"Oldukça yakın'ı tanımla." İş arkadaşlarım onu hile yaparken izleyip Bana *bir şey ifade* etmiyor mu?

Yüzünü buruşturuyor. "Sadece bir yolculuğu paylaşıyorlarmış gibi gelmedi."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi. Ama her şey yerine oturmaya başladı. Gıda zehirlenmesi nedeniyle yattığını söyleyen bir mesaj dışında David'den tüm hafta sonu boyunca haber alamadım ve ona bakmak için yanına gitmeyi teklif ettiğimde, patlayıcı ishalin arkasına saklanmakta gecikmedi.

Hepsi yalan mıydı?

Ve düşünün de, o zamandan beri garip davranıyor. Uzak. Duygularımı açıklamam için bana ilham veren de bu oldu.

Jean bana mikroskobunun altında üzerinde deney yaptığı bir böcek olan bir bilim insanı gibi bakıyor.

Bu organizma gerçeğe nasıl tepki verecek?

"Her neyse." Gözlerim tehditkâr yaşlarla doluyor. *Ne zaman* takıldıklarının bir önemi var mı? David'e onu sevdiğimi söyledim ve bir hafta sonra beni terk etti. İlişkimiz bitti ve o çoktan hayatına devam etti, yaralı kalbimin önünde bunu göstermekten de çekinmiyor. "Keşke başka bir çalışanla olmasaydı. Keşke iş yerinde görmek zorunda olmasaydım."

Jean'in dudakları büzülür. "Peki... Ronan ne olacak?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum. Öğle yemeğinde mürettebatla oturdun ve sen, *asla* kardeşinle oturma-"

"Ronan'la hiçbir ilgisi yoktu. David'den uzaklaşmam gerekiyordu!" Fısıltıyla söyledim. Bunun bir faydası olmadı çünkü sonunda *onu* görmek için oraya geldi. Çaresizlikten Connor ve Ronan'a yöneldim çünkü tanıdığım tek yüz onlardı ve o garip kız olmak istemiyordum

Lise kafeteryasının ortasında, elinde yemek tepsisi, oturacak bir yeri olmadan duruyordu. "Neden, insanlar Ronan'la takıldığımı mı söylüyor?" Lanet olsun, o ikisi beni kızdırmaya çalışıyor olabilirlerdi ama haksız da değillerdi.

"Çoğu onunla nasıl takılmak istediklerinden bahsediyor." Homurdanıyor ve sonra utanarak eliyle burnunu kapatıyor. "O çok seksi Ryan. *Gerçekten seksi.*"

"Fark etmemiştim," diye yalan söyledim. O köşeli çene mi? Hayır. Yoğun yeşil gözleri? Hayır. Dolgun dudaklarının en hafif, en gizli gülümsemeyle köşeden yukarı kalkması? Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama kendimi kandırmıyorum bile. Gerçek şu ki, Ronan orada olmasını istemediğim halde düşüncelerime girmeye devam ediyor. O vücudu ilk gördüğüm andan beri gizliden gizliye hayranlık duyuyordum, hatta ona havlum hakkında bağırıp çağırırken ve ona cinsel yolla bulaşan hastalıklı bir Neandertal derken bile. Geçen gün duşta yaptığım numaradan sonra her türlü hıyarlığı yapmaya hakkı varken bana bu kadar nazik davranması da yardımcı olmadı. Onun hakkındaki ilk izlenimim çok yanlışmış. Aslında *o kadar da kötü* biri değil.

Jean yine homurdanıyor.

"Alaska'ya gitmiyor olsaydı, eminim ağzının suyu akan herkes onu arabasına alırdı." Connor her zaman kazanır, bu da Baker'ı Ronan'la takas etme planının işe yarayacağı ve bu yaz dairenin bana kalacağı anlamına geliyor. Şikayetim yok.

"Bu doğru. Zamanınız tükeniyor." Kaşlarını sallıyor. "Asla olmaz."

Başımı sallayarak bunu vurguluyorum.

"O zaman neden kızarıyorsun?"

"Tamam, git bir şeyler ör." Yanaklarım yanarken ona el salladım.

"Her zaman *bu kadar* mantıklı olmak zorunda değilsin." Jean masamın üzerinden kayıyor. "En kötü şey olmazdı, biliyorsun, özellikle de o ayrıldığına göre. Kolay bir mola, bağlılık yok..."

"Böyle bir adamla ne yapacağımı bile bilmiyorum," diye alay ediyorum.

"Bu
olmuyor."

13. Ronan

Ryan kapıdan içeri girdiğinde saat onu geçmiştir, sırt çantasını gümbürtüyle yere atar. Yorgun görünüyordu.

Ve zavallı, sanki ağlama dürtüsüyle savaşıyor.

"Burası beş ay boyunca tamamen sana ait olacak!" Connor onun ruh halinden habersiz bağırıyor. Ya da onu neşelendirmeye çalışıyor. Rol yaptığı kadar kalın kafalı değil.

Ryan'ın bakışları sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayar, elimizdeki bira kutularına ve son olarak da bana kayıyor. "Sanırım işi aldın?"

"Ben yaptım." Hoş geldin paketi iki saat önce geldi. Belinda her ne olursa olsun, kesinlikle her şeyin üstesinden geliyor.

"Uçuşlarımızı ayarladık. Önümüzdeki Cumartesi gidiyoruz." Connor kutlama için kollarını havaya kaldırır.

"Siz ikiniz orada da yatağı paylaşıacak mısınız?" Ryan buzdolabına doğru ilerliyor. Ondan gösterdiğinden daha fazla heyecan bekliyordum. Beni burada istemediği gerçeğini saklamıyor.

"Bizimle birlikte kaç kızın olduğuna bağlı," diye araya giriyor Connor ve benim kıkırdamamı kazanıyor.

Yüzü buruşıyor. "İğrenç."

Koltuktan kalkıyor ve boşları bekleyen çantaya taşıyor. Bu adamla yaşıamak beni bir alkoliğe dönüştürecek. "Hayır, dnştrmeyecek. Yunan köklerine geri dnmelisin."

Ona doğru kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Benim Yunan kkenim yok. Sen de yle."

"Yani?" Omuz silkiyor. "Biraz yaşı."

"Her sorunun çözümü bu, değil mi? Sevişmek mi?"

"Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı." Geçiriyor. "Ben yatıyorum. Yarın görüşürüz ocuklar." Bununla birlikte, yatak odasında kaybolur.

Yiyeceklerini karıştırap cam kapları çıkarmasını sessizce izliyorum. Eşyalarını alt rafa taşımak benim açımdan zekiceydi.

Daha fazla eğilmesini sağlıyor, özellikle de tayt giydiğinde, ki taytı çok giyiyor, o yuvarlak poposunu daha iyi görmemi sağlıyor. Sağlam, kaslı kalçaları var. Sıksa değil ama vücudunun geri kalanıyla orantılı. Orantılı olmayan tek yeri beli, o da çok küçük. Yine de bu onda iyi duruyor, göğüslerini -C olarak tahmin ediyorum- öne çıkarıyor ve kalçalarını daha da kışkırtıcı hale getiriyor.

Aniden döndü ve beni onu süzerken yakaladı.

Bakışlarımı yavaşça kaçırıyorum, onu incelediğimi bilip bilmemesini umursamıyorum. "Ee, nasılsın?"

"Ne düşünüyorsun?" Tezgâha bir torba havuç atıyor. "İki sıra ötede oturuyor ve sürekli onu ziyarete geliyor. Benim masamın önünden de geçiyor. Başka bir yoldan gitme zahmetine bile girmiyor. Sonra *herkes* fark ediyor. Nasıl tepki vereceğimi görmek için beni izlediklerini hissedebiliyorum. Ve biz ayrılmadan önce onunla takıldığımıza eminim."

"Bu berbat. Özür dilerim." Tasha'yı ve yeni fetihini her gün görmek zorunda olsaydım, sanırım şimdiye kadar tutuklanmış olurdum. Zaten kaçmak için tüm şehrimi terk ettim.

Gözleri parlıyor. "Gerçekten öyle."

"Sanırım ofis randevu kurallarının bir sebebi var."

"Bunlar yöneticiler ve astlar içindir. Ben David'e rapor vermiyorum." Çiğ bir havucu sertçe ısırıyor ve uzun bir süre boyunca tek ses onun çıtırtısı oluyor.

"Yine de... ofisinizde çalışmasaydı çok daha kolay olurdu."

"Bir daha asla iş y e r i n d e n biriyle çıkmayacağım, *asla*," diyor gergin bir kahkaha atarak. "Tıpkı lisedeki gibi - insanlar David'in beni nasıl aldattığının dedikodusunu yapıyor ve bir ipucum olup olmadığını merak ediyor. Bunu aşamazlar mı?"

Koltuktan kalkıyorum. "Hayır, çoğu öyle değil. Ve hayatları sıkıcı hale geldikçe daha da kötüleşiyorlar. Bütün gün o kabinlerde oturmak mı? Oldukça sıkıcı. Çenelerini kapalı tutamıyorlar."

"Lütfen. Bunu herkese geçen Cuma gecesi *üç* kadınla birlikte olduğunu söyleyen adam mı söylüyor? Evet, bu doğru. Ben de duydum." Yüzündeki tiksintiyi görmemek mümkün değil.

"Kimseye hiçbir şeyden bahsetmedim. Bunun için ağabeyine teşekkür et." "Yani senin büyük egonun Connor'ınki gibi okşanmaya ihtiyacı yok mu?"

"Okşanması gereken şey benim büyük *egom* değil." Çenesi düştü, ben de sııttım. Tam üstüne **b a s t ı**. "Ama bu konuda hiç konuşmadım. Bu hiç önemli değil.

Kiminle birlikte olduğum ya da onlarla ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez."

"Tabii seninle aynı duvarı paylaşacak kadar talihsiz değillerse," diyor kuru bir sesle.

"Hey, sen benim yeteneğimi sorguladın. Yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu." Gözlerini deviriyor.

"İyi. Sarhoştum. En iyi anlarımdan biri değildi," diye kabul ediyorum.

"Bunların hepsi benim için bir oyun muydu? Ne kadar tatlı," diye mırıldanıyor alaycı bir sesle.

ton.

Onu gerçekten iyi bir adam olduğuma ikna edemeyeceğim.

Ve yorgunum. "Merak etme, eski sevgilin ve ön bürodaki kız uzun sürmez. Onlara bir ay veriyorum."

Bunu ona umut vermek için söylüyorum - daha uzun süre her gün yüzüne vurulmayacağı için - ama yüzündeki kederli ifade bana pek yardımcı olmadığımı söylüyor.

"Anlamsız bir şey için benimle geçirdiği bir buçuk yılı çöpe attığına sevindim."

"Öyle demek istemedim." *Kahretsin.*

Dudakları büzülür. "Sorun yok." Uzun bir duraklama oldu. "Peki, şimdi ne yapacağım? Her gün işe gitmeye nasıl devam edebilirim ve umursamayınca nasıl bırakabilirim?" Bana bakıyor, yüzünde ender rastlanan savunmasız bir ifade, gözleri bir cevap için yalvarıyor.

Ağzı çok geniş değil ama dudakları dolgun. Rujsuz. Yumuşak. Aletime sarılınca nasıl hissederdiler? İnlerken ayrılmış gibi nasıl görünürlerdi? Şu anda eğilip onları öpsem ne yapardı? Dört yıldan fazladır Tasha'dan başka kimseyi öpmedim. Hiç istek duymadım.

Şimdiye kadar.

Ryan'ın bana zar zor tahammül edebilmesi çok kötü. Ama o savunmasız, bu yüzden hemen gitmeliyim. *O adam* olmak istemiyorum.

Biramı bitiriyorum ve boşunu kutuya atıyorum. "Kardeşin haklıydı. Acın dininceye kadar sevişecek birini bul ya da senin için fazla iyi olan o ezikle tekrar birlikte ol."

Tereddüt ediyor. "Yaptığın şey bu mu?"

"Deniyorum. Ama sağını solundan ayırt edebilecek birine ihtiyacım var." Sin'deki dişi aslan sunucusuna gitmeliyim. Tabii beni tekrar içeri alırlarsa.

Kıkırdıyor ve dikkati ağzıma kayıyor, sonra hızla geri çekiliyor. "Arayışında iyi şanslar. Belki onu Alaska'da bulursun."

"Belki." Connor'ın söz verdiği gibi, bir taş atımı uzaklıkta, yakındaki bir kulübede. Kolay. Duvarımın diğer tarafında Ryan'ın olması kadar kolay değil. "Oda arkadaşımın bu kadar cadaloğ olması çok kötü. O kadar uzağa gitmeme gerek kalmazdı."

Yanakları kızardı. "Senden hoşlanmıyorum."

Kahretsin, kendime engel olamıyorum. Adanın üzerine eğildim. "O zaman neden beni izlemeyi bırakmıyorsun?"

"Yapabilirim Yani, ben ..." Sözcükleri ağzında geveliyor, tamamen etkisiz hale getirilmiş.

Sırıyorum. Tam da istediğim tepkiyi aldım. "Senin için yapabileceklerimden zevk almak için beni sevmek zorunda değilsin. Aslında, sevmesen daha iyi." Bu şekilde bana aşık olmayacak çünkü ona hızlı bir düzeltmeden başka bir şey veremiyorum. "İyi geceler."

Bakışları koridor boyunca sırtıma saplandı.

Uyandığımda hâlâ karanlıktı. Saate bakıyorum-2:00-bir iniltiyle sırtüstü yuvarlanıyorum, gözlerim odanın loş ışığına alışıyor. Ötedeki sokak ışıklarını engellemeyen boktan perdeler sağ olsun, benim hoşuma gitmeyecek kadar aydınlık.

Yatağımın yanında bir figür duruyor.

"Tanrım." Sarsıldım. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmem bir anımı alıyor. "Ryan?"

Cevap vermiyor, sadece tepemde duruyor, kolları iki yanında, uzun saçları aşağıya inmiş, işkence görmüş bir yüzü çerçeveliyor. Büyük boy beyaz tişörtü kıvrımlarını gizliyor, kalçasının ortasına kadar iniyor. Gözlükleri olmadan gözlerinin badem şeklini rahatlıkla seçebiliyorum.

"Beni öldürmek için buradasın, değil mi?" diyorum, yarı şaka, ama bir yanımda merak ediyor. Onunla alay etmemeliydim. "Sorun nedir?"

Yutkunuyor. "Söylediğinde ciddi miydin?"

"Hakkında mı?"

Bakışları çıplak göğsümün üzerinden aşağıya, çarşafımın çıplak alt yarımını örttüğü yere doğru kayıyor.

Vay anasını.

Rüya mı görüyorum?

Gizlice kendimi çimdikliyorum. Hayır, uyanık. *Tamamen* uyanık.

Orada durup vücuduma bakışı... Kanım pompalanmaya başladı. Yirmi saniye içinde sertleşeceğim. "Tamam, duş bir şeydi. Ama bu belden aşağı vurmak."

"Bu bir şaka değil." Bakışları yüzümle buluşmak için kalkıyor ve gözlerindeki şehvet dolu sıcaklığı ilk kez görmeme izin veriyor. Şaka yapmıyor.

Cidden, bu oluyor mu? Bu bir sınav mı? Çünkü fena halde başarısız olacağım. "Buraya bu şekilde gelip benden düzgün bir adam olmamı bekleyemezsin." Eğer sersemlememiş olsaydım, onu çoktan sırt üstü yatırmıştım.

Örtümü çekiştirmek için aşağı uzanıyor. Kalçalarım doğru kayıyor ve beni açıkta bırakıyor. Aletim onun önünde sertleşirken dudakları en yumuşak iç çekişle aralanıyor. "Kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Kimseye söylemem."

"Connor'a bile mi?"

Lanet olsun... Connor kısa sürede arkadaş listemin en tepesine yerleşti ve Ryan onun kız kardeşi. Öğrenirse ne yapar?

Bunu yapamam. Ben sadece ...

Ryan onun tişörtünün eteklerini yakalıyor ve başının üzerinden kaldırıp yere düşmesine izin veriyor.

14. Ryan

Sizin için yapabileceklerimden keyif almak için beni sevmek zorunda değilsiniz. Aslında, sevmemen daha iyi.

İki saat boyunca yatakta yatıp, kafamın içinde önümüzdeki Cumartesi günü uçuş için geri sayım saati işlerken *bu* sözleri tekrarladıktan sonra, kafayı yemiş olmalıyım çünkü *bu delilik*.

Titrememeye çalışıyorum ve muhtemelen başarısız oluyorum. Ronan'ın ne kadar gergin olduğumu bilmesini istemiyorum. Zaten onun yanındayken hep gerginimdir. O korkutucu adamlardan biri; uzun boylu, karanlık ve uğursuz, delici gözleri, hınzır gülümsemesi ve havasıyla.

Ama şu anda onun önünde çıtırçıplak dururken, yakıcı bakışları bedenimi kavururken, yüzü şokla doluyken, bacaklarımın pes etmeye hazır olduğunu hissediyorum. Vücudumu zayıf, sert ve sağlıklı tutmak için çok çalışıyorum ama Eliza'nın gibi kadınların uzun bacakları, düzgün gövdeleri ve ince kalçalarıyla karşılaştığımda asla kazanamayacağım.

Eğer geçen Cuma yatağıma düşen çıplak kız bir gösterge ise, Ronan'ın sevdiği türden vücutlar.

Ronan inliyor, elleri alnına yerleÇiyor. "Ryan, yapamam..." Midem bulanıyor. Buna inanamıyorum. Önünde çıplak duruyorum Ronan - geçen hafta sonu bir gecede üç farklı kadınla yatan bir adam - ve beni reddediyor. Onu tamamen yanlış mı anladım?

Yüzüm alev alev yanarken tişörtümü kaptığım gibi odasından kaçmaya çalışıyorum.

Yine de yarı uyanık ve yatakta yayılmış bir adam için çok hızlı hareket edebiliyor.

Devasa, nasırlı eli kapıya çarpıp kaçmamı engellemeden önce kapıya kadar geldim. "İstemediğimi söylemedim."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Reddedilme duygusuyla dolu sesimden nefret ediyorum.

Arkamdan yaklaşıyor, göğsümü soğuk kapıya sabitliyor, vücut ısısı tenimi yakıyor. "Öyle mi *hissediyorsun*?" Sert bedenini sırtıma bastırıyor.

Nefesimi tutamadım. Bakışlarımın altında şişen sikine iyice baktım. Sadece üç erkekle birlikte olmuşum ve hiçbir Ronan'ınkiyle kıyaslanamazdı.

Sadece alt ekstremitesi de değil. Tüm kasları ve çıkıntıları, boyu, ön kollarının hareket ederken doğal olarak gerilmesi. Herkesin ölçeğine göre on numara.

Cesaretimi topladım. "Peki o zaman, sorun nedir? Bunu istediğini söylediğini sanıyordum." Kendime güvenen biri gibi görünebilirim ama konu seks olduğunda hiçbir zaman açık sözlü olmadım. *Hiç* bir erkeğe teklifte *bulunmadım*. Bu gece buraya gelmem bile tamamen pervasızlık.

Saçlarımı yana iterek eğiliyor ve dudaklarını enseme yerleştiriyor, dili beni hafifçe sıyrıyor ve içime kadar ürperti gönderiyor.

Dönüp ona bakmaya çalışıyorum, yontulmuş kaslarını görmek, göğsünün ve karnının parmak uçlarımda altında ne kadar sert olduğunu hissetmek istiyorum. Ama güçlü kolları kalçalarımı kavıyor, çıplak ayağı benimkilerin arasına girip bacaklarımı nazikçe birbirinden uzaklaştırırken beni yerimde tutuyor.

"Gelecek hafta sonu Alaska'ya gidiyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Bu mükemmel." Muhtemelen bu gece buraya gelmeye karar vermemdeki en büyük etken buydu.

Ronan kıkırdıyor. Omurgama değen sesinin derinliği beni ürpertiyor. Elleri kalçalarımın kayarken nefesimi tutuyorum, biri göğsümü avuçlamak için yukarı doğru hareket ediyor, diğeri uyluğumun iç kısmında dinlenmek için aşağı iniyor, başparmağı tenimi yumuşatıyor. "Tamam, sadece bu seferlik. Ama sana bundan fazlasını veremem. Bu bir şeye dönüşmeyecek. Yani, olamaz. Ben ..." Sesi dalgalanıyor.

Hala eski kız arkadaşına aşık.

Sesimi bulmam bir anımı aldı. "Gerçekten bir bağlılık aradığımı mı düşünüyorsun? Senden hoşlanmıyorum bile, unuttun mu?" Bu tamamen doğru değil. Elbette Connor'a kızgındım. Ve Ronan'ı ilk gördüğümde - tüm o karanlık ve muhteşem 1.80 boyunda, üzerimde yükseliyordu - onu hemen sildim.

Ama Ronan aynı zamanda terk edildiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştı ve ona karşı sürük gibi davrandığımda benden özür diledi.

Havlu çünkü ya öyle yapacaktım ya da gözyaşlarına boğulacaktım.

Ama en önemlisi, o haklı: Onunla seks yapmaktan zevk almak için ondan hoşlanmak zorunda değilim. En azından bu şekilde kalbim duygularla karışmayacak.

Ve belki de Ronan'la yatmak, içinde boğulduğum ezici reddedilme duygusunu, David'in beni uzun boylu, söğüt gibi bir sarışın için terk ettiğini öğrendiğimden beri uyandığım ve uykuya daldığım yetersizlik duygularını silecektir. Bir geceliğine bile olsa bu acıyı hissetmemek için *her şeyi* yaparım.

Görünüşe göre, ateşli domuz ev arkadaşımınla yatmak da buna dahil.

Ronan'ın eli bacaklarımın arasına kayarken, başparmağı klitorisimin üzerinde kayarken keskin bir şekilde nefes alıyorum. Onun için çoktan ıslanmıştım ve her geçişte daha da ıslanıyordum. Ama hissettiğim tüm utanç onun dokunuşu altında hızla buharlaşıyor.

"Benden iğrenen biri için bunu göstermenin komik bir yolu var." Yüzü boynumun kıvrımına girene kadar öne eğiliyor, sıcak nefesi tenimin üzerinde kayacak kadar. Ve sonra bir parmağını derinlere itiyor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor.

"Nasıl hissedeceğini merak ediyordum."

Öyle mi yaptı? Duyularım aşırı hızlanırken gözlerimi kapatıyorum. "Ve?"

İkinci bir parmağını sokuyor, başparmağı daireler çizerken beni geriyor. "Beklediğimden daha yumuşak ve sıkı." Ağzı kulak mememin üzerine kapanıyor ve hafifçe ısıtıyor. "Burada kesinlikle diş yok."

Bacaklarımdaki sıcaklık arttıkça ayaklarımda üzerinde durmaya çalışıyorum. Eğer elleri ve ağzı konusunda bu kadar yetenekliyse...

Arkamı dönüp ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek. Hem de çok.

Birden ayaklarım yerden kesildi ve kollarına sarılıp yatağına götürüldüm. Hiç beklemediğim bir hız ve kolaylıkla beni sırt üstü yatırıyor. Başucu çekmecesinden bir prezervatif çıkarmasını, folyo paketi dişleriyle yırtmasını ve prezervatifi pürüzsüz bir hassasiyetle takmasını dilsiz bir şok halinde izliyorum.

Beni kalçalarımdan yakalayarak vücudumu kendisiyle buluşması için çekti. Ve sonra içeri itiyor.

Etrafında gerinirken, kalbim göğsümde küt küt atarken bu davetsiz misafir karşısında nefesim kesiliyor. Bu çılgınca kararı verdiğim andan şu ana kadar geçen süre beş dakikadan fazla olamazdı ama yine de buradayız. Garip bir beden dışı deneyim gibi. Sorumluluk sahibi Ryan'ın

gecenin bir yarısı yeni oda arkadaşının odasına girip seks talep ediyordu. Bu benim farklı bir versiyonum, dikkatsiz bir versiyonum.

Ve itiraf etmeliyim ki, bundan zevk alıyor.

Ronan'ın kasları, beni tamamen doldurana kadar her kalça yuvarlanışında güzelce geriliyor.

Duraklıyor, önünde yayılmış ve açıkta duran bana şeytanca sırtıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye idare ediyorum. Öyle miyim? Yoksa tamamen delirdim mi? Buna pişman olacak mıyım?

"Biraz kafanı dağıt Ryan," diye uyarıyor usulca, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Tamam," diye ciyakladım.

Kalçalarımı kavrayışını ayarlayarak girip çıkıyor, her hareketinde yatak gıcırıyor, yatak başlığı duvara çarpıyor. Kulüpte tavladığı o kadınla birlikte olduğu gece kadar gürültülü. Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ben onun gibi değilim. Neredeyse bir meydan okuma eylemi olarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum, *sesimin* onunki gibi *çıkmasına* izin vermemeye niyetliyim.

"Siktir," diye inliyor, kasları geriliyor.

Çok derin ve her girdiğinde bir noktaya çarpıp duruyor. Pek rahat değil.

"Merak etme, ne yaptığımı biliyorum," diye söz veriyor, ateşli bakışları yüzümden göğüslerime, birleştığımız yere kadar iz sürüyor.

Öyle de olmalı, çünkü o noktaya her vuruşumda bedenim ona açılıyor, sıkıcı ağrı tamamen zevkli bir şeye dönüşüyor.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor hırıltılı nefesler arasında.

Ediyorum. Ve artık ona karşı hiçbir direnç göstermiyorum. Bu neredeyse utanç verici. Çekiciliğimi bir daha asla inkar edemeyeceğim.

Ronan bir elini leğen kemiğimin üzerinde gezdirmek için bir kolunu kaydırıyor, başparmağı klitorisimi ovmaya başlarken hafifçe aşağı bastırıyor.

Kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"İşte böyle Ryan. Utangaç olmadığını biliyorum." Aniden taktik değiştiriyor, itmek yerine kalçalarını yuvarlıyor.

Bu, benden ikinci bir inilti daha çıkarıyor. Onun bu görüntüsü - çırılçıplak, kendinden emin ve bacaklarımın arasında- şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilir.

Karnımın derinliklerinde bir orgazmın başlangıcını hissedebiliyorum, kan çekirdeğime doğru hızla akıyor.

Ronan her iki kalçamı da tekrar kavıyor, kalçalarımı biraz daha yukarı kaldırıyor, ritmini değiştirirken biraz daha sıkıyor, sert ve hızlı bir şekilde içime dalıyor. Seks sırasında sadece bir kez boşalmıştım - o zamanki erkek arkadaşımın ot içtiğimiz ve *her şeyin* büyük bir tahrik edici olduğu nadir bir çekingenlik gecesinde.

Artık ayıktım ama Ronan'ın vücudunun gergin ve parlak görüntüsü, karanlık, şehvetli bakışları bana kilitlenmiş, içeri ve dışarı pompalıyor - böyle bir adamın, istediği her kadına sahip olabilecek bir adamın benim yüzümden boşalacağı fikri...

Kan hücumu sinir uçlarıma çarptığında ve kaslarım onun etrafında gerildiğinde geçen geceki sarhoş salak gibi ses çıkarsam da umurumda değil. Bağırıyorum, birleştiğimiz yerde ona doğru savruluyorum.

Ronan'ın başı geriye düşüyor, keskin adem elması güçlü boynundan dışarı fırlıyor ve midesindeki kaslar gerilirken inliyor. İçimde nabzının attığını hissediyorum, itişleri tamamen durana kadar yavaşlıyor.

Nefes nefese kalışlarımız odadaki sessizliği dolduruyor. Şimdi ne olacak?

Eğer erkek arkadaşım olsaydı, burası yanıma uzanacağı yer olurdu. Öpüşürdük, burnumu boynuna sokardım, göğsüne desenler çizerdim, bundan hoşlanıp hoşlanmadığını sorardım.

Ama bu Ronan.

Yeni ev arkadaşım, kardeşimin arkadaşı, açık hava ekibinden bir adam, bir erkek fahişe. Eski sevgilimi unutmak için seks yaptığım bir adam. Hâlâ eski *sevgilisine* aşık olan bir adam.

Onunla seks yaptığımı inanamıyorum.

İçimden kayarak çıkıyor ve prezervatifi kontrol ediyor, sanırım delik var mı diye.

Görünüşte tatmin olmuş bir şekilde, onu çıkarır ve bir mendile uzanır.

Bu fırsatı kapıya doğru giderken tişörtümü kapıp kaçmak için kullanıyorum. "İyi geceler." Arkama bile bakmadan dışarı çıkıyorum, kapalı yatak odamın kapısının arkasına geçene kadar nefes almıyorum.

Bir utanç dalgası üzerimden geçerken alnım duvara çarpıyor.

Aman Tanrım.

Ne yaptım ben?

15. Ryan

Kulağımı kapıya dayayıp Ronan'ın çıplak ayaklarının yumuşak sesini dinliyorum. Alarmı birkaç dakika önce çaldı. Korkunç, bangır bangır bir ses. Genelde o uyandığında ben günlük koşum için dışarıda oluyorum, bu yüzden şimdiye kadar bu sesi duymaktan hiç hoşnut olmamıştım.

Ama bu sabah koşuya çıkmadım çünkü riske girmekten korktum.

Onu

İçeri dalmadan önce beni öpmeyi bile.

Bunu isteyerek mi yoksa ihmal ederek mi yaptım, çünkü onu gece 2:00'de uyandırdım.

Sürpriz seks için mi? Öpüşmeyen erkekler duydum. Çok fazla yatıp kalkan ve kadınları dudaklarından öpmemeyi alışkanlık haline getiren erkekler. Ronan'ı tamamen yanlış anladığımı ve onun bu tanıma uyan bir erkek olmadığını düşünerek kendimi kandırmayacağım.

"Dostum! Acele et, hemen gitmeliyiz."

Kalbim hızla çarparken bile kardeşime gözlerimi deviriyorum. Ronan'a her gün aynı şeyi söylüyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor Ronan, çakıllı sesi bu sabah o kadar kaba ki, derimin üzerinde sıçradığını hissedebiliyorum. Bu mükemmel, çünkü hâlâ içimde olduğu yeri hissedebiliyorum.

"Sert görünüyorsun dostum. Uyumadın mı?" Connor soruyor. "Sanırım uyumadım." Bir duraklama. "Ryan nerede?"

"Muhtemelen koşuya çıkmıştır, öfke sorunlarını gideriyordur. Neden?"

Çenem sıkıştı. *Sakin dün gece hakkında tek kelime etme, seni orospu çocuğu.*

Belki hayal görüyorum ama Ronan'ın omzunun üzerinden kapalı kapıya baktığını hissediyorum. Burada saklanıp beni dinlediğimi anlamasından korkarak geri çekiliyorum.

"Sebebi yok. On beş dakika içinde hazır olurum." Bir dakika sonra banyonun kapısı kapanır.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Onunla yattığıma inanamıyorum! Odasına dalıp onu uyandırdığıma ve bana vermesi için neredeyse yalvardığıma inanamıyorum. Ben o kız değilim. Sadece geçici olarak aklımı kaybettim. Kalp ağrım, onun cinsel imaları, o muhteşem yüzü ve sarhoş edici gülümsemesi beni kör etmişti.

Daha da kötüsü, hâlâ pişmanlığın etkisini göstermesini bekliyorum. Utanç, evet, iliklerime kadar işleyen bir yığın pişmanlığım var. Ama eğer biriyle geçici delilik ilan edecek olsaydım, Ronan'la ilgili bir şeyler bana doğru geliyordu. Tuhaf, açıklanamaz bir nedenden dolayı adama güveniyorum.

Sadece onunla tekrar yüzleşecek kadar değil.

"Personel raporunu öğlene kadar bana ulaştıracak mısın?" Geraldine gözlüklerinin arkasından bana bakıyor.

"Elbette."

Başını sallayarak yapılacaklar listesindeki bir sonraki satıra geçer.

Patronlara gelince, o katlanılabilir biri. Biraz mikro yönetici, ama sanırım bu, eksik ayrıntıların - bir onay kutusu, bir giriş hücresi - birinin ödeme almaması anlamına gelebileceği bordro gibi şeylerle çalışmanın getirdiği bir şey.

"Hey." Jean kübümün köşesinden bakıyor. Yanımda oturuyor. "Ronan'ın Alaska'ya gideceği kesin."

Bu ismi duyunca midem kasıldı. "Evet, dün gece uçuşlarını ayarladılar." Ronan'ın dün gece yaptığı tek şey bu değildi. Sessiz kalacağına inanacak kadar aptal mıyım? O anda Ronan'ın Connor'a söylemek için acele etmeyeceği çok açık görünüyordu. Connor yeni oda arkadaşımızla yatmamı umursayacağına dair bir işaret vermedi ama *dün gece kız kardeşini becerdim* lafının Ronan'ın ağzından nasıl kolayca çıktığını anlayamıyorum.

Ve eğer Connor bunu öğrenirse, Wolf'taki herkes -büyük patron Henry Wolf'un kendisine kadar- bilecek.

Jean derin bir iç çeker. "Bu yaz burası çok sıkıcı olacak."

Burnum kırışıyor. O salak içeri girdiği ilk günden beri kardeşime aşık. Ve sadece o da değil. Ofiste beni kızdırmak için buraya her gelişinde neşelenen en az üç kişi daha var.

Sanırım onları suçlayamam. Tanıştığımızda tamamen yabancıydık ve onun parlak mavi gözlerini ve gamzeli gülümsemesini hemen fark ettim. Kimse dürüstçe onun yakışıklı olmadığını iddia edemez. Ama kan bağıımız olduğu gerçeği çekiciliğini anında azalttı.

Domuz olduğu gerçeği de öyle. Elinden gelse evdeki bütün kızları becerir. Herkes bunu biliyor ama yine de hayranlıklarından vazgeçmiyorlar. Anlamıyorum.

Ronan'a yapılan yaltaklanmalar da daha iyi değil. Buraya gelmek için suyun üzerinde yürüyen bir çeşit tanrı olduğunu düşünebilirsin. Gerçi dün geceden sonra buna katılabilirim.

David beni seks sırasında asla orgazm edemezdi ve bunu denedi. Sonunda bunun benim sorunun olduğunda ısrar etti ve ben de kabul ettim.

Ronan'ın önümde diz çökmüş, kalçalarını sımsıkı kavradığını hatırlayınca yükselen sinir kabarcığını yutuyorum. Attığım her adımda onu hâlâ hissedebiliyorum. Şimdi onu düşünmek bile bacaklarımın arasında bir zonklama yaratıyor.

Başımı sallayarak Ronan'la ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum.

16. Ronan

"Bir kulübeye *altı kişi* mi?" Connor'ın çenesi düşer.

"Evet. Ve ranzalar." Dean başını sallıyor. "E-postayı okumadın mı? Her şey orada yazılıydı."

"Üstünü kapattım." Connor omuz silkiyor. "Önemli şeyleri yakaladım."

Anlaşılan öyle değilmiş. "Bana *kampa* geri döneceğimi söylediğini hatırlamadığıma eminim," diye aptal oda arkadaşına ters ters bakıyorum. "Cidden, vazgeçmek için çok mu geç?"

"Siktir et, geri adım atmayacaksın. Güven bana, bu yaz hayatını değiştirecek." Connor omzuma tokat attı. "Çok iyi bir arkadaş olduğum için üstünü bile alacağım."

"Ve sen de dibe iniyorsun, Ronan," diye takılıyor Dean.

"Dur bakalım." Connor parmağını sallıyor. "Henüz arkadaşlığımızın kılıçları çarpıştırma aşamasında değiliz."

"*Henüz* mi?" Ellerimi *ne halt* edersem edeyim dercesine havaya kaldırıyorum. "Senden hoşlanıyorum dostum, ama *bu* şekilde değil."

Kaşları çatılır. "Ya takım halindeyse ve yanlışıyla-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Bekâr hayatımı tüm kalbimle kucaklamaya hazırım ama sikler benimkini sertleştirmiyor.

Bu sırada Dean gülmekten iki katına çıkar.

Bu ses . yaklaşıyor topuklu ayakkabılar tezgahlar bizim yüksek uygunsuz konuşma. Üç resepsiyon görevlisi koridor boyunca ilerliyor, birbiriyle uyumlu etek ve bluzlar giymişler, bakımlı ellerinde Starbucks bardakları. "Hey, Eliza." Dean uzun bacaklı sarışına el sallıyor, Ryan'ın

Eski.

"Hey." Parmakları karşılık veren el sallamasıyla kıpırdadı ve ona kısa bir dikkati önce Connor'a, sonra bana kayıyor ve bakışlarını ayırmak zorunda kalana kadar orada kalıyor.

Connor koridorda ilerlerken onun kıcını izliyor. "Vay be, ne bacaklar varmış."

"Evet." Ryan'a olabildiğince zıt biri.

Başını sallıyor. "Cidden, buradaki en ateşli kızlardan biri. David'de ne buluyor ki? Adam kolon temizliği kadar heyecan verici."

"Muhtemelen Ryan'ın onda gördüğü şeyin aynısı," diye karşı çıkıyorum.

"Evet, ama o *Ryan*," diye alay ediyor, sanki kendi kendini açıklıyormuş gibi.

"Bacakların kız kardeşin üzerinde hiçbir etkisi yok." Ryan'la ilk tanıştığımında bunu görmemiğ olabilirim ama artık görüyorum ve görmemezlikten gelemiyorum. Özellikle de dün gecedan sonra, ses çıkarmamak için alt dudağını ısırırken çıplak vücudu önümde serili dururken. Yüzde yüz emin olarak söyleyebilirim ki hiçbir kadın beni onun gibi şok etmemiştir, odama o şekilde girmemiştir. "Cidden, o bir av." Eğer koşudan kaçıp yatak odasının kapısının arkasına saklanması bir ipucuysa, şu anda dün gece benimle takıldığı için çıldırmış durumda.

Ben de bunu bekliyordum.

"Dostum, kız kardeşin çok seksi," diye araya giriyor Dean. "İnek okul kütüphanecisi gibi. Ama o kıcı var-"

Connor işaret parmağını Dean'in yüzüne doğru iterek onun sözlerini keser.

O sırada telefonum çalışıyor ve ben de bu bahaneyle suçlu bakışlarımı kaçırıp İK'dan Jean'dan gelen e-postayı okuyorum.

Gülümsüyorum. "Transfer için daha fazla evrak imzalamam gerekiyor."

17. Ryan

"Hey, Tatum!"

Kardeşimin gürleyen sesiyle belim tutuldu. Burada değilmişim gibi davranmayı her şeyden çok istiyorum ama insanlar bana ters ters bakana kadar bağırarak.

İsteksiz bir iniltiyle ayağa kalkıyorum.

Ve yanında duran uzun boyluyu görünce keskin bir nefes aldı. *Tabii ki.* Birlikteler. Birbirlerinden ayrılamazlar.

Ronan'a yatağında teklif ettiğim geceler hariç.

Yaklaşmamı izliyor, küçük bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrıyor. Henüz öpemediğim dudakları. Henüz mi? *Hayır! Hayır! Böyle bir şey olmayacak!*

Connor'a odaklanıyorum. O biliyor mu? Ronan ona söyledi mi?

Eğer öyleyse ve Connor bunu burada açıklarsa, ki bunu yapacağını hiç sanmıyorum, elimdeki kalemi ona saplayacağım.

"Ne istiyorsun?" Niyet ettiğimden daha sert çıkıyor. Kaygım bu şekilde kendini gösteriyor, bir kaltağa dönüşüyorum. Ve oğlum, ben endişeliyim.

Connor masanın üzerine eğiliyor, iri vücudu dışarıda sıcakta kaldığı için tozlu ve terli. "Bugün bizimle arka tarafta buluşmadın."

"Ben *hiç* yapmam." Takım arkadaşlarımın bir araya geldiği ve David'in de orada olduğu garip bir durumu riske atmak istemediğimden, öğle yemeği saatinde kendimi kasıtlı olarak meşgul tuttum, masamda yemek yedim veya ayak işlerini yaptım. *Onunla* birlikte.

"Pazartesi günü yaptın."

"Evet, şey... o bir kereydi." Bu sözler üzerine sesim çatallaşıyor.

Ronan bunu bana dün gece söyledi. *Sadece bu seferlik.*

Connor omuz silkiyor. "Seni özledik."

Bildiğine dair bir ipucu arıyorum. Hiçbir şey göremiyorum ve o sır saklamakta iyi değildir. Özellikle de böyle bir sırrı.

Ronan ona söylememiş.

Madalyonun diğer yüzü kendini gösterirken bile küçük bir rahatlama içimden kaçıyor. Ronan dün gece için pişman mı? Bu sabah uyandığında,

Beni görmekten korkuyor muydu? Hoşuna mı gitti? Aman Tanrım. Ya bu onun için korkunç bir şeyse?

Sinirlerimi yatıştırmak için boğazımı temizliyorum. "*Gerçekten* neden buradasın?" "Jean, Ronan'dan aşağı gelip Alaska için bazı şeyleri imzalamasını istedi."

"Ve işte buradalar." Jean yanıma sokuluyor, önündeki tezgâha birkaç form koyuyor ve gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Sanki bunu daha yeni yapmışız gibi hissediyorum."

"Çünkü biz yaptık."

Kalemi o güçlü, nasırlı parmaklarına almasını izliyorum - dün gece içimde olan aynı parmaklar - ve kutuları doldurmaya başlıyor. El yazısı şaşırtıcı derecede düzgün.

Connor'ın telefonu cebinde çalar. "Buna bakmam gerek. Seni koridorda bekleyeceğim."

"Pekâlâ. Bir dakika içinde işim bitecek." Connor dışarı çıkıyor.

Kendime engel olamıyorum. "Kardeşim yanında olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalabilir misin?"

"Sanırım öğreneceğiz. Hey, Jean, Wolf Alaska broşürünün fazladan bir kopyasının buralarda bir yerde olabileceğini duydum. Kontrol edebilir misin?" Ronan usulca sorar.

"Posta odasında bir tane olabilir mi? Bana bir saniye ver." Beni onunla yalnız bırakıp gitti.

Masama geri dönmek için döndüm. "Dur."

Tek bir kelime bacaklarımı durduruyor. "Ne?"

Beni bir cevap için bekletiyor, yavaşça formun altını imzalıyor ve tarih atıyor. Bu süreyi kolundaki dövmeleri incelemek için kullanıyorum. Şimdiye kadar bir melek, bir kadın yüzü, eski moda bir terazi, bir kafatası gibi dövmelerden başka bir şey göremedim. Tasarımlar hem güzel hem de ham. Ve çok erkeksi.

Şimdiye kadar dövmeleri hiç çekici bulmamıştım. Daha çok tuvale aşık oluyorum. Ronan model olabilir, yakışıklı olduğu kadar. Onu motosikletler, deri ve sigaralarla sinirli, siyah-beyaz bir dergi kapağında görebilirim.

Sonunda sessizliğe dayanamadım. "Broşüre ihtiyacın olmadığını biliyorsun. Alaska ile ilgili tüm bilgileri internet sitesinden edinebilirsin."

"Annem göndermemi istedi. Basılı şeyleri sever."

Ugh. Neden bunu söylemesi onu daha da seksi yapıyor? Piç kurusu. Gizemli bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Bu sabah koşu yok mu?"

Yani odamda saklandığımı biliyor. "Yapacak durumda değildim."

"Birinden kaçıyordun."

"Canım istemedi," diye yalan söyledim. Bir koşu kaygıdan kurtulmak için harika bir yol olabilirdi.

"Hmm..." Kalemı bırakıp evrakları öne doğru kaydırıyor, başparmağının yan tarafı benimkini sıyrırken delici gözlerini kaldırıp bana diyor. "Seni korkak biri sanmamıştım."

"Ben değilim." Kendimi geri çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Ona dokunmak istemediğimden değil, çünkü çok istiyorum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ona söylemedin, değil mi?" Fısıldıyorum.

Eğiliyor, sesini benimkine uydurmak için alçaltıyor. "Gerçekten Connor'a dün gece kız kardeşini becerdiğimi söyleyeceğimi mi düşündün?"

Kaba sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. "Umursayacak gibi değil."

Ronan kıkırdar. "Bence bu konuda yanılıyorsun."

"Peki... verdiğin sözü unutma."

"Bunu saklamamın senin için değeri nedir?" Nadir ve hınzır bir gülümseme dudaklarını büküyor, odağı ağzıma kayıyor. "Çünkü bana bir-"

"Sonuncusu!" Jean elindeki renkli broşürü sallayarak bize doğru hızla ilerliyor.

Teması keserek geri çekiliyorum.

O yıkıcı gülümsemesini Jean'a yerleştirir. "Teşekkür ederim. Minnettarım." "Sorun değil." Saçını karıştırıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

başka?"

"Hayır. Teşekkürler." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Bu akşam okul var mı Ryan?"

"Her zamanki gibi." Geçen sonbaharda yüksek lisans programına kaydolduğumda, bunun idare edilebilir olacağı gibi çılgınca bir fikre kapılmıştım. Tam zamanlı çalışmak, haftada dört akşam derse gitmek, hafta sonlarımı ödevler için kullanmak... Yeterince kolay. Belli ki hayal görüyordum. Tanrı'ya şükür bugün Perşembe ve haftanın son dersi.

"O zaman evde görüşürüz."

"Belki." Sıradan bir kayıtsızlık deniyorum. Boğuk bir sesle çıkıyor. Ronan kıkırdarak kapıdan çıktı.

Dört düğmesine basıyorum ve sırt çantamın asansörün zeminine düşmesine izin veriyorum. Bir gümbürtüyle yere düştü ve sonra devrildi. Ders kitaplarım döküldü.

"Kahretsin." Birisi sürgülü kapıların kapanmasını engellediği sırada onları almak için eğildim.

"İnsanların kapanan bir asansöre atlamasından nefret ediyorum," diyor bir adam, nefes nefese, bana yardım etmek için uzanırken.

Kafamı kaldırdığımda bana gülümseyen bir adamla karşılaşıyorum. Belli ki spor salonundan ya da koşudan gelmiş çünkü şortu ve tişörtü terden sırlıklam olmuş ve sarı saçları alnına dökülmüş.

Ayağa kalkıyorum. "Sana küfretmiyordum. Bunları lanetliyordum."

Mavi gözleriyle elindeki ders kitabını inceliyor. "Ekonomi politikası. Benim favorim."

"Yalan söylüyorsun, değil mi?"

"Eğer öyle olmadığımı söylersem, hakkımda daha az mı düşünürsünüz?" Çocuksu bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Cornell'de ekonomi okudum."

"Etkileyici." Ülkedeki en iyi okullardan biri. Bu adam zeki olmalı. Ve onu daha önce hiç görmedim. "Yeni mi taşındınız?"

"Yaklaşık bir ay önce." Bir an duraksıyor, sonra elini uzatıyor. "Ben Kyle."

El yordamıyla kendimi kurtarıyorum ve alıyorum. "Ryan."

Asansör dördüncü kata açılıyor. Kyle kapıyı tutuyor ve benim çıkmamı bekliyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye teklif ettim.

"Evet, sen de." Tereddüt ediyor. "Binanın etrafında görüşür müyüz?" Bu bir soru mu yoksa davet mi gibi geldi?

Ama yeni oda arkadaşımınla bir sonraki karşılaşmama o kadar odaklanmışım ki bunu fazla düşünemedim. "Evet, tabii." Sırt çantamı omzuma atıp koridorun sonuna doğru ilerliyorum, heyecan ve panik bir arada.

Bugün perşembe. Connor perşembe günleri hep dışarı çıkar ve ikisi birbirlerine çok bağlı oldukları için Ronan'ın da gittiğini varsayıyorum. Muhtemelen bardadırlar. Ronan bu gece birini tavlayacak mı?

Eve bir kadın mı getirecek?

Dün gece bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu açık açık söylediğini kendime hatırlatsam bile, beklenmedik bir korku dalgası beni vuruyor. O gidiyor

Bu gece kiminle ne isterse yapabilecek.

Çok aptalım.

Neden onunla yatmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Boş dairemize girdiğimde midem düğüm düğüm olmuştu.

Şimdi burada oturuyorum, içim içimi yiyor, aklıma korkunç fikirler geliyor.

Cidden, işte bu yüzden sıradan seks yapamıyorum.

Bir iniltiyle çantamı yere atıyorum ve iştahım kesilmiş olsa da buzdolabına yöneliyorum.

"Bu da ne..." Rafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. Her şey yer değiştirmiş, düzensiz. Büyük kaplar küçüklerin üstünde duruyor. Ve yoğurtlarım ters çevrilmiş. Tam bir kaos.

Connor bunu yapmaz. İnsanların eşyalarım dokunmasından ne kadar nefret ettiğimi bilir. Bu Ronan'ın işi olmalı. Bir şeyin intikamını mı alıyor yoksa derimin altına mı girmeye çalışıyor? Bu, yirmili yaşlardaki Erkek Orospular Ülkesi'nde saç örgüsü çekmeye eşdeğer bir şey mi? Aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Ya da onun hakkında hiçbir şey.

Başımı sallayarak, bir elma alıp odama gitmeden önce her şeyi yeniden düzenlemek için birkaç dakika harcıyorum.

Orada da bazı şeyler yerinde değil. Bunların hepsi belli belirsiz ve titiz olmayan biri için muhtemelen fark edilmeyecek şeyler. Tam olarak düz olmayan bir resim, sağ tarafı yukarı bakacak şekilde dizilmiş kitapların arasında ters çevrilmiş bir kitap, kancasında garip bir şekilde sallanan bir kolye.

Ronan'ın yatak odamda olduğunu bildiğim için çenem gerilirken bile midemde kelekler uçuşuyor. Beni test ediyor.

Ama ne amaçla? Beni düşündüğünü söylemek için mi? Ya da sadece beni kızdırmak için.

Hayır. Benden bir tepki almak ve yüzleşmeye zorlamak için. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Elimi kapı koluna dayayıp dikkatle dinliyorum. Ses yok. Kapıyı iterek açtığımda kapı gıcırıyor. Yatağını gördüğümde nabzım hızla atıyor; çarşaf lar top gibi birbirine dolanmış. İş kıyafetleri, bir avuç bozuk para ve kâğıt parçalarıyla birlikte şifonyerin üzerine saçılmış. Fişler, gerçi arkalarına karalanmış telefon numaraları görüyorum. Tanrım, o da kardeşim kadar kötü. O numaraları bugün otel sahilinde gezinirken, çalışıyormuş gibi yaparak mı aldı?

Başka bir dehşet dalgası üzerime çöküyor. Eve birini getirirse ve seks yapmalarını dinlemek zorunda kalırsam... Bunu o kadar kolay atlatabileceğimi sanmıyorum.

Onu kızdırmak için burada yapabileceğim pek bir şey yok. Zaten dağınık. Odasını temizleyebilirim, tüm o telefon numaralarını atabilirim. Umurunda olur mu?

Önemseyeceği bir şey biliyorum.

Komodinine doğru atıldım. Üst çekmecedeki bir kutu prezervatif vardı. -ekonomi boyutu. "Domuz," diye mırıldandım. Bakalım bunlar olmadan ne kadar uzağa gidebilecek.

Çekmecedeki başka bir şey yok. Açılmamış bir tüp kayganlaştırıcı. Yanaklarım kızardı. Buna kesinlikle ihtiyacımız yoktu. Bir de çerçeveli bir resim var. Çıkarıp inceledim. Ronan mezuniyet cüppesi giymiş, kolunu çarpıcı bir esmer kıza dolamış. Kız genişçe gülümsüyor, kollarını Ronan'ın beline dolamış. Aşık gibi görünüyorlar. Sanırım bu onun eski sevgilisi.

Elinde bir sertifika tutuyor. Okuması zor ama Indianapolis Üniversitesi etiketini seçebiliyorum.

Ronan üniversiteye mi gitti?

O zaman neden Wolfta açık hava ekibinde çalışıyor?

Başımı sallayarak -dün gece yattığım adam hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum- resmi çekmeceye geri koyuyorum ve kapağını kapatıyorum.

Ön kapıdan gelen anahtar sesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. O beni yakalamadan Ronan'ın odasından çıkmaya niyetlenerek fırlıyorum. Ama küçük ayak parmağım karyolanın köşesine takılıyor ve bir çuval kaya gibi yere düşüyorum, ayağıma ağır saplanırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Connor'ın oturma odasından gelen gür sesini ve koridorda yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözyaşlarımla savaşıyorum. Ronan şorttan başka bir şey giymeden, tişörtünü omzuna atmış, çıplak göğsü terden parlarken görünmeden önce prezervatif kutusunu yatağın altına itmek için yeterli zamanım var.

Şaşkınlık yüzüne vuruyor. "Ryan?"

"Ne?" Kendimi tutamadım. Acı azalmaya başlıyor. Kendimi ayakta durmaya ve onunla yüzleşmeye zorluyorum.

Kapının çerçevesine yaslanıyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor.

Connor arkasında belirir. "Ry? Burada ne halt ediyorsun?"

"Bir şey arıyorum."

Yüzü allak bullak oldu. "Ronan'ın odasında mı?"

"Evet, Ronan'ın odasında. Çünkü Ronan sormadan eşyalarımı dokunmayı seviyor."

Ronan hararetli bakışlarını üzerime diyor. "Kendime engel olamıyorum. Çılgılık atman hoşuma gidiyor. Bana."

Yanaklarım kızarıırken bile soğukkanlılığımı korumaya çalışarak kapıya doğru yürüyorum ve Connor'ın kolunun altındaki voleybol topuna dikkat kesiliyorum. "Yine plajda kadın tavlama mı çalışıyorsun?"

Connor sırtıyor. "Denemek değil. Başarılı. Bizimle daha sonra buluşacaklar."

Konu değişikliği işe yaradı. Ne yazık ki, cevap duymak istediğim şey değildi. Midem bulandı. "Harika. İzin verir misiniz lütfen?"

Ronan, ben ona dokunmamak için her türlü çabayı göstererek yanından geçerken dikkatle beni izliyor.

Onlar gidene kadar odamdan çıkmıyorum.

18. Ronan

Ryan o buradayken kesinlikle ortalığı toplamadı.

"Neyin peşindeydin?" Odamda kanıt ararken düşüncelere daldım. Özenle düzenlediği eşyalarını karıştırmanın ondan bir tepki alacağını biliyordum.

Komodininin çekmecesini açık kalmış. Merakla, hepsini çekiyorum yol.

Tasha bana gülümsüyor.

Çerçevesi resmi elime alıp, içindeki iki yüzü uzun uzun inceledim. an. O gün güzel bir gündü. Sadece bir yıl kadar birlikte olmuştuk ama onun aradığım kişi olduğunu düşündüğümü çok net hatırlıyorum. Hatta bir keresinde evlilik hakkında konuşmuştuk ama acelemiz olmadığına karar vermiştik - o benden birkaç yaş daha gençti - ve her şey olduğu gibi mükemmeldi.

İçimde acı, hayal kırıklığı ve öfke karışımı bir duygu kabarıyor. Mükemmeldik ve o rastgele bir sik için her şeyi bir kenara attı.

Bu resim, ona ait yanımda getirdiğim tek somut şey. Onu atıp yas tutma zamanım geldi. Ama henüz hazır değilim.

Resmi yavaşça yerine koyuyorum, yüzü aşağı bakacak şekilde, çekmeceyi kaydırarak kapatıyorum. En azından gözden kayboldu.

Ve bugünlük aklımdan çıktı. Tasha'yı neredeyse hiç düşünmedim, gece geç saatte gelen ziyaretçimle ve ondan ne kadar hoşlandığımla çok meşguldüm. Ryan ve ben arkadaş olmayabiliriz ama yabancından çok daha fazlası olduk.

Doğrusu, bu gece evde kalıp başka bir ziyaretçi gelip gelmeyeceğine bakmayı tercih ederdim ama Connor beni zaten ekürisi olarak seçti ve direnmek onu şüphelendirebilir.

Çoraplarımı çıkarıp duşa giriyorum.

19. Ryan

Uykuya dalacağımı sanmıyordum ama dalmış olmalıyım çünkü gece saat 1'den sonra oturma odasından gelen kadın kahkahalarıyla uyandım.

Kıskanılığın keskin ucu bana batıyor. Ronan eve birini getirdi. *Tabii ki getirdi.* Ama bu benim hatam, kendime hatırlatıyorum. *Ona* gittim. Açık ve dürüsttü. Bana hiçbir şey borçlu değil.

Uykuya daldığım kitabı kapatıp komodinin üzerine koyuyorum, lambamı kapatıyorum ve sonra bir topun içine kıvrılıp hissetmeyi beklemediğim acı verici hayal kırıklığıyla savaşıyorum.

Sanırım iyi tarafı şu anda David'i düşünmüyor olmam.

Biri banyoyu kullanır ve ardından ayak sesleri Ronan'ın odasına doğru ilerler. Kapı kapanır ve bir an sonra yatak gıcırdar. Tüm bu süreç geçen Cuma'ya göre çok daha sessiz ve daha az dramatik.

Karnımda düğümlerle beyaz tavana bakıyorum, inlemenin başlamasını bekliyorum, kendime Ronan'ın bir pislik ve domuz olduğunu, onu istemediğimi, ondan hoşlanmadığımı ve bunu kendime ben getirdiğimi hatırlatıyorum.

Uykuya dalmam bir saat sürüyor.

Tam o sırada Ronan'ın yalnız olduğunu anlıyorum.

20. Ryan

Isqueeze asansör kapıları kapanırken, onları tekrar açılmaya zorlar.

Kyle sol tarafta duruyor, güvercin grisi bir takım elbise giymiş. "Sırayla yapıyoruz."

"Ha?" Kesik kesik nefes alıyorum ve terden sıırıslıklamım. Dışarı çıkmam çok aptalcaydı. Günün sıcağında koşmaktan hoşlanmıyorum. Bu yüzden her zaman sabahları, daha serin ve sessiz olduğunda giderim. Huzurlu.

Ama sonra gidip Ronan'la yatmak zorunda kaldım.

Dün, ondan kaçmak için koşumu tamamen atladım. Bugün sabah 6:00'da kaçtım ve işe gideceklerini bildiğim ana kadar eve gelmedim. Ancak bu bir saatlik koşu yeterli olmamış olacak ki, odaklanmaya çalışarak geçen koca bir günün ardından eve geldim, üstümü değiştirdim ve günlük koşu sayıma beş mil daha eklemek için kendimi zorlayarak yola koyuldum.

"Dün spor salonundan eve dönüyordum. Sen de bugün spor salonundan eve dönüyorsun," diye açıklıyor Kyle gamzeli bir gülümsemeye. Şimdi yeni duş almış ve giyinmiş olduğu için, ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyorum, temiz kesimli, ana kuzusu bir şekilde.

"Oh. Evet." Kalçalarım yanıyor.

"Dördüncü kat, değil mi?" Cevabımı beklemeden düğmeye basıyor. İkinci katın zaten seçili olduğunu fark ediyorum. Dün benim katımda inmişti. Belki bir arkadaşının ya da kız arkadaşının evine gidiyordur. "Ee, Ryan... sınavlara mı çalışıyorsun?"

"Başladım. Bitene kadar bekleyemem."

İkinci katın kapısı açılır ve dışarı çıkar ama duraklar. "Yardıma ihtiyacınız olursa 255'te çalışıyorum. Ben bir ekonomi analistiyim, yani bu benim işim sayılır."

"Oh, teşekkürler. Evet, sana haber veririm."

Geri çekilir ve asansörün kapanışını dostça bir gülümsemeye izler.

Ön kapıdan içeri dalarken yanaklarımdan hâlâ ter damlıyor. Ronan'ın evde olmaması için dua ediyorum.

Öyle bir şans yok. İkisi de mutfakta oyalanıyor.

Başımı eğip banyoya yöneliyorum, duş alıp yüzüm bu kadar kızarmayana kadar onlardan uzak durmaya niyetliyim.

"Bir günde iki koşu mu kardeşim?" Connor sesleniyor. "Yakmaya çalıştığın bastırılmış bir hayal kırıklığın mı var?" Sesindeki eğlenceyi kaçırmak mümkün değil.

Bir adım tökezledim. "*Bu* da ne demek oluyor?" Aman Tanrım. Ronan mı söyledi?

"Hiçbir şey! Sakin ol. Tanrım. Dükkanda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkürler." Banyo kapısını arkamdan kilitliyorum ve başımı bir gümbürtüyle kapının arkasına bırakıyorum. Ronan'ın Alaska'ya gitmesine sadece bir hafta kaldı ve ben o delici gözleri görmek, o kasların o seksi havayla hareket etmesini izlemek ya da bir sonraki eve kimi getireceğini merak etmek zorunda kalmayacağım.

Derin derin içime çekiyorum. Burası Ronan gibi kokuyor, naneli şampuanı ve sabunu gibi. Ben koşarken duş almış olmalı.

Bir hafta sonra onu koklamak zorunda kalmayacağım.

Bu düşünce içimde beklenmedik bir hayal kırıklığı yaratıyor ve bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Dün gece Ronan'ın yalnız olduğunu fark ettiğimde hissettiğim muazzam rahatlama ile aynı sebepten. Nabzımın hızlanması için tek yapması gereken bana doğru bakması.

Gerçek şu ki... Onu tekrar istiyorum. Buradaki asıl sorun bu. Beni becermesine izin verdim ve şimdi tekrar istiyorum. Sadece bir gece dedi ama ben bir gece daha istiyorum ve ona tekrar gitmemin imkanı yok.

Daha da kötüsü, benim de istediğimi biliyor, piç kurusu.

Bir hafta daha.

Sadece bir hafta daha.

Duşa girip kıyafetlerimi çıkarıyorum, ılıklaşana kadar sıcak suyun tadını çıkarıyorum ve Ronan'ın burada çıplak olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Havluyu vücuduma sıkıca sarmış, terden sıırılsıklam olmuş giysilerimi avucumun içine almış halde dışarı çıktığımda her yer sessiz. Çocuklar mağazaya gitmişlerdi.

Güzel.

Odama doğru ilerlerken omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Giyineceğim, bir şeyler atıştıracağım, sonra da ders çalışmak için kütüphaneye gideceğim. Ben eve dönene kadar onlar gece için dışarı çıkmış olacaklar.

Ronan'ı yatağında uzanmış buldum.

Sakinliğimi kazanmam, ona istediği tepkiyi vermeden önce yüz ifademi umursamaz bir hale getirmem bir anımı alıyor. Kirli kıyafetlerimi sepetime atıyorum. "Markete gideceğini sanıyordum?"

Bakışları üzerimde geziniyor. "Bir yere gideceğimi hiç söylemedim."

Havlum yeterince güvende hissettirmiyor, sanki sadece bir bakışı havlumu indirebilirmiş gibi. Onu kurcalama dürtüsüne direniyorum. "Ne istiyorsun?"

Bacaklarını yatağın kenarından sıyrıyor ve oturmak için kendini yukarı çekiyor. "Görünüşe göre odamda önemli bir şey eksik."

Ona sırtımı dönüyorum ve giysi dolabımı karıştırmaya başlıyorum. Prezervatiflerinden bahsettiğini varsayıyorum. "Öyle mi? Kaybolduğunu ne zaman fark ettin?"

O ayağa kalkarken yatağım gıcırıyor. "Dün gece." Ronan aniden tam arkamda, güçlü gövdesiyle beliriyor. "Buraya gelip seni göreceğim zaman."

Beceriksiz ellerim dondu. Dün gece buraya mı gelecekti?

Yani prezervatif kullanacaktı.

Bu tekrar seks istediği anlamına geliyor. Benden.

Sesimi kayıtsız tutmak için mücadele ediyorum. Beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyorum. "Önemli işlerini daha iyi takip etmelisin."

Derin kıkırdaması omurgam boyunca titreşiyor. Ronan'ın annemle benim çerçeveli resmimizi, üç kitabımızı ve çekmecemin üstünü süsleyen mücevher kutusunu etrafımdan toplayıp masama fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Hey! Sen *ne-ah!*" Kalçalarımın tutup beni döndürüyor ve sandığın üzerine oturmam için kaldırıyor. Bu beş çekmeceli bir sandık ve o çok güçlü.

Herhangi bir giriş yapmadan, havlumu çekiştirerek açıyor ve beni çıplak bırakıyor. Kalçalarımı ayırarak öne doğru eğildi.

Ronan'ın ağzı bacaklarımın arasına yerleşirken şoktan çenem açık bir şekilde izliyorum.

"Hiç ön sevişme diye bir şey duydun mu?" Sonunda boğuk bir fısıltıyla başardım.

"Bu ön sevişme."

Dili merkezimin üzerinde kayarken gösterdiğim direnç bir su birikintisinde eriyip gidiyor.

"Neden prezervatiflerimi aldın?" diye soruyor, sıcak nefesi hassas tenime değerken.

Buradayken başka biriyle yatmanı istemediğim için mi?

Cevap vermiyorum, onun yerine başının arkasını tutmak için uzanıyorum, kısa, siyaha yakın saçları parmak uçlarımda beklenmedik bir şekilde yumuşuyor.

Gülümsüyor, elleri kalçalarımı daha sıkı kavıyor, beni öne doğru çekiyor, ta ki şifonyerden düşeceğimden korkana kadar. Ronan buna asla izin vermezdi. Onu tanımıyorum ama bunu biliyorum.

Dili bir kez daha uzun, yavaş bir hareket yapıyor. "Çok tatlısın. Kim bilebilirdi ki?"

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum." "Bunun tek seferlik bir şey olmasını mı istiyorsun?"

Yalan söylemekte tereddüt ediyorum. "Bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

Kıkırdıyor, gıcırıltılı sesi ve bana bu kadar yakın olan ağzı içimde bir sıcaklık biriktiriyor. "Başka türlüünü beklemezdim."

Dilini içime sokup çıkardığında nefesim kesiliyor, uzmanlığını gösteren amansız bir yalamalar ve girdaplar yağmuru. Bunu benim için sadece ara sıra ve sadece iyi erkek arkadaş sütununda görünmez bir onay işareti koyacak kadar uzun süre yapan David gibi değil.

"Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?" Sormaya cüret ediyorum.

Bana şehvet dolu bakışlarını, kalın ve uzun kirpiklerini gösterecek kadar uzun süre duraklıyor. "Neyi yapmaktan hoşlanıyor muyum?"

"O."

"Seni dışarıda yemek mi?"

Aman Tanrım. Karnım gerildi. "Evet."

"Bayıldım buna." Kalçalarımın birini serbest bırakarak iki parmağını içime sokuyor, soluğumu çekiyor ve alt karnıma ısı biriktiriyor. Ağzı tekrar üzerime kapanıyor ve dili keşfederken ve parmakları yavaşça iterek içimde yoğun bir basınç oluştururken çekingenliğim hızla kayboluyor. Rahatlıyorum ve ona açılıyorum, başının arkasını okşarken onu yarım kelimelerle kandırıyorum.

Sonunda boşaldığımda, Ronan'ın dili içimde derinlerde, yüzüne karşı çırpınıyor, tamamen terk edilmiş bir şekilde haykırıyorum.

Ayağa kalkıyor. Dudakları meme ucumun üzerinde geziniyor, nefesiyle alay ediyor. "Bu nasıl bir ön sevişmeydi?"

"Peki," diyorum kesik kesik nefes alarak. Bir kadının altına yatma sanatı üzerine bir ders verebilirdi.

"Prezervatif kutum nerede Ryan?" "Yatağının altında," diye cevap veriyorum, gözlerim kapalı.

Beni kolaylıkla şifonyerden indiriyor, yatağa yatırıyor ve kemiksiz bir şekilde uzanıyorum. Odadan çıktığını hayal meyal fark ediyorum, ancak otuz saniye sonra geri dönüyor, gömleği yok ve elinde bir folyo paketi, eşofman pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, pelvisinin V'si ereksiyonunun sert çıkıntısına doğru iniyor.

Vücudu gerçekten bir sanat eseri.

Ronan kemerini kalçalarına kadar indiriyor ve uzun aletini avucunun içine alıyor. Durgun vuruşlarla kendini önümde ovuşturuyor. "Dün gece eve birini getireceğimi düşündün, değil mi? Bu yüzden mi bunları sakladın?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Neden yapmadın?"

Ağzını açıyor ama duraksıyor. "Canım istemedi." Farklı bir şey söyleyecekmiş gibi bir izlenim edindim.

Folyo ambalajı dişleriyle yırtıyor ve bir eliyle prezervatifi kendi üzerine sarıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kısa bir an için bacaklarımı kapatıp onu reddetmeyi düşünüyorum. Ama bu çılgınca düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum, çünkü gerçek şu ki Ronan'ı tekrar içimde hissetmek için can atıyorum. Onun beni istemesi fikri hoşuma gidiyor.

Beni ters çevirdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerimin üzerine çekti, avuçlarını kıçımda yumuşattı. "Kahretsin, bu kış." Arkamda diz çökerken yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

"Ne olmuş ona?" Sesimdeki endişeyi saklamayı başaramıyorum. İnce belimle vurgulanan yuvarlak kalçalarım konusunda her zaman utangaç olmuşumdur. Aslında bu pozisyon, bu yüzden en sevmediğim pozisyonudur. David'in beni bu şekilde almasına asla izin vermedim.

"Bu çok güzel."

"Gerçekten mi?"

Başparmağını çatlağımda gezdirerek beni geriyor. "Bütün gün ona bakabilirim." Her iki yanımı sıkıca kavırıyor ve ucunun hâlâ şiş ve hassas olan açıklığımla yokladığını hissediyorum.

Ve çok ıslak.

İçime doğru iterken gözlerimi kapatıyorum, bu açıdan cüssesi beni şaşırtıyor. Yine de onu yeterince çabuk içine alıyorum.

Telefonu alıyor. "Kahretsin... duşta çok uzun kaldın." Göğsümü yatağına doğıru itiyor ve kıcıımı havaya kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun? Connor yolda mı-" Sözlerim bir ığılıkla kesildi, çünkü boşalmadan hemen önce geçen geceki gibi aynı acımasız hızla içime girdi.

Bu sefer ağızımdan çıkan seslere karşı koyamıyorum, yorganı yumrukluyorum, teni benimkine çarpıyor, tekrarlayan ve bayağı bir ses. Neredeyse dayanılmaz, zihnim onun verdiği tuhaf acı ile kardeşimin içeri gireceğı endişesi arasında gidip geliyor. Bu yeterince dikkat dağıtıcı ki, Ronan'ın içimin derinliklerinde kendi nabzı atarken orgazmım beni gafil avlıyor.

Aniden çekildiğinde kaslarımın onun etrafında kasılmasını durduracak zamanım bile olmadı. Yatak odamın kapısını arkasından tıklatarak ıktı.

Hayal kırıklığı, Connor'ın Ronan'ın arabayı boşaltmasına yardım etmesi için kapıda bağırdığını duymadan önce bile yerleşmek için zaman bulamadı.

Kalbim hala hızlı atıyor. Çok yakındı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine

bastırıyorum. Ne halt ediyoruz biz?

Peki neden bundan bu kadar keyif alıyorum?

21. Ronan

Son içkimin tadını çıkarırken barda yerimde duruyorum. Neredeyse bir oldu. Connor'ın artık dilinin kadının boğazında ne kadar ilerlediğine bağlı olarak benim ekürilik hizmetlerime ihtiyacı yok ve ben de içlerinden birinin ellerini üzerimden çekemediği arkadaşlarından uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Çok güzel, hakkını vermeliyim. Ama sarhoş ve iğrenç.

Ve o Ryan değil.

Az önceki çarpıp kaçma olayını düşündükçe kendime gülüyorum. Dünya rekoru sanırım. En azından benim için. İlk kez bir kadının içine girdiğimden beri bu kadar hızlı boşalmamıştım. Ama yine de eğleneliydi. Ryan'ı şifonyerinin üstüne çıkarmak daha da eğleneliydi. Bin dolarına bahse girerim ki bunu daha önce hiç bir erkeğe yaptırmamıştı. Endişesini bir kenara bırakıp tadını çıkarması sadece on saniye sürdü. Parmak uçlarının kafa derime değdiğini hâlâ hissedebiliyorum.

"Wolf'ta çalışıyorsun, değil mi?"

Yudumun ortasında kulağıma gelen kadınsı mırıltı beni hazırlıksız yakalıyor. Daha beklenmedik olanı ise yanımda bulduğum yüz.

David'in aldattığı kız. Adını hatırlayamıyorum. Umurumda da değil. "Ben biliyorum." Etrafımızı hızlıca taradığımda yeni erkek arkadaşını bulamadım. "Burada yalnız mısınız?"

"Oh, hayır. Arkadaşlarım orada... bir yerde." Saçlarını gelişigüzel savurarak arkasındaki yüz denizini işaret ediyor. "Ben Eliza. Sen Ronan'sın, değil mi?"

"Doğru." Gülümsememi bir yudumla gizliyorum. Eliza hiç de kurnaz değil - koridorda ilgisini fark etmediğimden değil. David'in üzerine böyle mi çullandı ve onu bir buçuk yıllık ilişkisini terk etmeye böyle mi ikna etti?

"Peki... burada ne yapıyorsun?" diye sorarak sohbeti ilerletiyor.

Cevap olarak bardağımdaki buzu şingırdatıyorum.

"Evet, tabii ki." Kıkırdıyor. "Yani, neden yalnızsın?"

"Ben deşilim. Arkadaşım ..." İşaret parmağını takip ederek Connor'ın diğer elinin kızın eteğinin altında olduğu gerçeğini gizlemek için kolunu fethettiği köşeye gidiyor. "Meşgul."

Eliza'nın ağzı açık kalır. "Vay canına, sanırım siz mürettebat hakkında söylenenler çok da uzak değilmiş."

"Connor zel bir türdür."

Dikkatini onlardan ayırıyor, mavi gözleri bana döndüğünde parlıyor. "Alaska Kurdu'na gideceği doğru mu?"

"Evet. Ben de yle." Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

"yle mi?" Surat asıyor. "Ama Miami'de daha dn işe başladın!" Biraz abartılı ama öyle hissettiriyor. "Benim hakkımda çok şey biliyorsun." Ben aptal değilim. İstersem o benim kadar iyi. Ama yapmak isteyeceğim son şey Ryan'ı incitmek olur. Aslında keğke bir saat önce ıkmığ olsaydım, böylece eve gidip üzerinde uyumayı sevdiği o yengeç suratlı tiğrt çekip çıkarabilirdim.

kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Yanakları pembeleşti. "Yeterli değil. Mesela, neden buraya transfer oldun da geri dönüp Alaska'ya gittin?"

"Oda arkadaşımın ikna edici olmasından başka ne diyebilirim ki?" Oda arkadaşlarımdan biri. Diğeri muhtemelen yatağında yatıyor ve benimle ilişki kurmaya çalışan bu kadın yüzünden hayatıyla ilgili kararları üzerine düşünüyor. "Muhasebeden David'le çıkmıyor muydun?"

"Oh! Bu yeni. Yani..." Telaşlandı. "Ciddi bir şey değil." "Değil mi?" Bunu biliyor mu?

"Hayır." Başını sallayarak cevabını vurguluyor ve ardından şakacı bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. Duruşunu bana yaklaştırıyor, göğsü incelikle pazularımı dürtüyor. "Demek kim olduğumu biliyorsun."

Belki Tasha yüzünden ya da Ryan'ı arkadaşım olarak gördüğüm için daha hassasım ama artık bu oyunu oynamak istemiyorum. Viskimin geri kalanını bir yudumda bitirmek için ikimi geri devirip boş bardağı tezgâha bırakıyorum. "Evet, sen diğer oda arkadaşımın erkek arkadaşının aldattığı kızsın. İyi geceler." Onu ağzı açık bırakıp kalabalığın arasından Connor'a ve onun parmakladığı sır gözlü esmer kıza doğru ilerliyorum. "şimdi ıkıyorum. Geç oldu."

Connor saatini kontrol etmek için elini kızıdan eker ve kızın kaşlarını atmasına neden olur.

"Kahretsin, yle." Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Başını sallar ve bir saniye bekle parmağını kaldırarak arkadaşlarının yanına doğru koşar.

"Hangisini istersiniz?" Connor müzik eşliğinde sesleniyor ve kızların heyecanlı gözlerinin beni incelediğini hissediyorum.

Nedir bu, açık artırma mı? "İkisi de değil."

"Dostum," diye *azarlıyor neyin var der* gibi bir bakışla.

"Başım ağrıyor," diye yalan söylüyorum.

"Bunu ne düzeltir biliyor musun? İkisini de."

Kızların mesajı aldığını umarak başımı sallıyorum. "Ryan'ın sınavları yaklaşıyor. Uykusuz kalırsa beni öldürür."

Connor omuz silkiyor. "Odam hepimize yetecek kadar büyük."

Kıkırdıyorum. O, tanım gereği, bir horoz engelleyicinin tam tersi. "Yok, böyle iyiyim. Evde görüşürüz." Sadece on beş dakikalık yürüme mesafesindeyiz.

Beni tekrar düşünmeye ikna edemedi hemen oradan kaçtım.

22. Ryan

"Yaşıyor!" Cumartesi akşamı sekiz sularında odamdan çıktığımda Connor haykırıyor, karnım açlıktan gurulduyor. O ve Ronan kanepede tembel tembel oturmuş basketbol maçı izliyorlardı. "Bütün gün ne yaptın sen?"

"Her Cumartesi yaptığım şeyin aynısı. Ödevlerimi. Çalışıyorum." Ronan'a şimşek hızıyla bir bakış atarak buzdolabına doğru ilerliyorum. İçimden bir heyecan dalgası geçiyor.

"Daha kaç yılın var ki?" Connor sorusunu bir geçirmeyle tamamlıyor.

"Sadece bir tane." Eğer sınavlarımı geçecek kadar konsantre olabilirim. Bütün gün kitaplarıma ve notlarıma bakarken kulaklarımı açık tutup Ronan'ın beni bir kez daha ziyaret edeceğini gösteren herhangi bir sesi dinlemek çok zor. Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydılar ve Ronan eve yine yalnız geldi. O doğruca yatağına gitti, ben ise bir saat boyunca yatağımda uzanıp beni dinledim, belki de beni bekliyordur, oraya gitmeliyim diye düşündüm. Sonunda uyuyakalmışım.

"Hey, tatlı ve nazik bir kardeş olup bize bir içki daha getirir misin?"

"Bu hiç adil değil." Üst raftan iki bira çekiyorum. Eğer ben de onlar gibi yiyip içseydim, balon yapardım. İfademi düzgün tutarak kanepeye doğru ilerliyorum, önce Connor'ın kutusunu ona, sonra da Ronan'a uzatıyorum.

Ronan'ın parmakları değiş tokuş sırasında benimkileri sıyrıyor. Connor kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Farklı görünüyorsun." "Çünkü sarhoşsun."

Ronan homurdanıyor.

"Hayır... makyaj mı yapıyorsun?"

"Ne olmuş yani?" Yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için ona sırtımı döndüm. Bu sabah yüz nemlendiricimi almak için Ulta'ya gittim ve yeni bir maskara deneyip deneyemeyeceğini soran bir satış görevlisi tarafından yolum kesildi

kirpiklerimde. Normalde pas geçerim ama o çok güzeldi ve bu markayı kullandığını iddia ediyordu. Benim için ne yapabileceğini görmek istedim.

Maskarayı ve göz kapaklarıma sürdüğü altın rengi göz farını aldım.

"Demek hiç makyaj yapmıyorsun," diyor Connor

yavaşça. "*Asla* değil." Sadece neredeyse hiç.

"Bütün gün odanda oturup ders çalışırken olmaz." "Her neyse. Büyütülecek bir şey değil. Boş ver."

Ama o vazgeçmiyor. "Bence sana iyi görünmeye çalışıyor." Ronan'ın kaburgalarına dirsek atar.

"Ne? Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Yüzüm yanarken sesimi küçümsemeye zorluyorum. Bu çok aşağılayıcı.

"Onu rahat bırak," diye uyarıyor Ronan. "Onu kızdıracaksın ve hıncını benden çıkaracak."

"İyi." Connor yine geçiriyor ve yüzümü buruşturmamı sağlıyor. "Bu arada, önümüzdeki Cuma günü burada bir veda partisi veriyoruz."

Yüksek sesle inliyorum. Bunu n olacağını biliyordum ama durduramıyorum. Bu rası Connor'ın dairesi ve ben çok az kira ödüyorum.

"Uysal olacak," diye söz veriyor.

"Geçen sefer polisler geldi," diye hatırlatıyorum ona.

"Her şeyi kontrol altında tutacağız."

"Yeni çarşaf almak zorunda kaldım!"

"Ed geri davet edilmedi. Söz veriyorum."

Ronan'ın sert ifadesi kıkırdamasıyla birlikte yumuşar.

Buna karşı çıkmaya çalışsam da nabzım hızla atıyor. "Peki ertesi sabah siz ikiniz gittiğinizde ortalığı kim temizleyecek?"

"Birinci kattaki Maria. Tüm çöplerden ve boşlardan kurtulacağız ve ona para bırakacağız."

"*Bütün* cevaplar sende değil mi?" Ağır ağır iç çektim. "Kapımda bir kilit istiyorum."

"Ne için?" Ronan ağzından kaçırır ve sonra çenesi gerilir. "Yani, kimse senin odana girmeyecek. İnsanların kuralları bildiğinden emin olacağız."

"İnsanlar azgın olduklarında kuralları çiğnerler." Ona dikkatle bakıyorum. Arkadaşının kız kardeşini sikmeyeceği kuralı gibi.

Ronan'ın ağzının kenarları bir yudumla kıvrılıyor. "Yeterince adil."

Connor'ın telefonu bir mesajla cıvıldıyor. Mesajını okurken isteğimi "Peki" diyerek geçiştiriyor, sonra Ronan'a dirsek atıyor. "Sherrie ve Georgia

bu gece Sin'e gidiyoruz. Var mısın?"

Sözleri bir yumruk gibi geldi. Sherrie. Sağını solunu bilmeyen o.

"Hayır, teşekkürler," diyor Ronan hiç vakit kaybetmeden.

"Şaka mı yapıyorsun? Dostum! Çok ateşliydiler."

"O yollardan geçtim." Birasından uzun bir yudum almadan önce gözleri benimkilerin üzerinde parıldıyordu.

Connor onun cevabını kabul etmiyor. "Neyin var senin dostum? Dün gece o kızları reddettin. Şimdi de bu ikisine hayır diyorsun. Aletin mi çalışmıyor yoksa benim bilmediğim bir yerden bir şeyler mi alıyorsun?"

Lütfen bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı ol, sevgili aptal kardeşim.

Connor'ın cevabı yüzümde göreceğinden korkarak başımı buzdolabına sokuyorum. Ya da Ronan'ın başka kadınları tavlamadığını duyunca aptalca memnuniyet sırtışıma göreceğinden.

Neyse ki Connor'ın telefonu çalar ve Ronan cevap vermeye zorlamadan önce dikkatini dağıtır. "Kahretsin, buna bakmalıyım. Hey, anne... Evet, biliyorum. Özür dilerim. Meşguldüm... Bilirsin işte, hep aynı şeyler. Gelecek Cumartesi... Evet, çok eğlenceli olacak."

Bu fırsatı değerlendirip Ronan'ın kıcıma odaklandığını görüyorum. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, onu yakaladığımı söyleyen çatık kaşımı görüyor.

Odalarımıza doğru hafifçe başını sallıyor ve sonra koltuktan kalkarak koridorda ilerliyor, banyoya girerek gözden kayboluyor.

"Beş ay... Üzgünüm, gelebileceğimi sanmıyorum." Connor'ın annesi Orlando'da onu ziyaret etmesini istiyordur şüphesiz. "Evet, o burada. Çalışıyor. Hep ders çalışıyor. Sonunda o dangalaklıktan ayrıldı."

Gözlerimi deviriyorum ama Connor'a doğru bir el sallıyorum. Eski kocasının ilişkisinin bir yan ürünü olmama rağmen Danielle bana karşı her zaman nazik olmuştur.

"Selam söylüyor."

Karnımdaki gergin çırpınışlarla sebze ve humus kabımı ve suyumunu alıp odama doğru ilerliyorum. Banyoya kadar gelmişim ki Ronan uzanıp bileğimden tutarak beni içeri çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Tabaklarımı alıyor ve makyaj masasının üzerine koyuyor. "Sence ne kadar meşgul olacak?"

"En az yirmi dakika." Danielle konuşmayı seviyor ve şimdi oğlunu sıkıştırdığına göre, onu kolay kolay bırakmayacak.

"Bu yeterli bir süre olmalı."

"Yapamayız! Connor *orada*." Onu reddederken bile ellerim Ronan'ın göğsünde geziniyor, tişörtünün yumuşak pamuğu kıvrımlarını sarıyor. Ona ilk kez bu kadar özgürce dokunabiliyorum ve o tamamen sert kaslardan oluşuyor.

Yumruğu at kuyruğuma dolanıyor ve erimiş gözlerle karşılaşana kadar başımı geriye yatırarak çekiyor. "O zaman bunları giyerken kışını böyle havaya kaldırmamalydın." Taytımı çimdikleyip esnetirken bakışları ağızma yerleşiyor.

Kendime olan güvenim artarken dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor ve ondan çarpık bir gülümseme kazanıyorum.

Bu şaşırtıcı derecede eğlenceli.

Ve beni öpmesini çok istiyorum.

Ronan öne eğiliyor ve aklımı okuduğunu, dileğimi yerine getireceğini düşünüyorum. Ama son anda vazgeçiyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda geziniyor. Dudakları boynuma yerleşiyor. "Gelmem gerek Ryan," diye fısıldıyor, dili tenimin üzerinde dans ediyor, meme uçlarıma kadar ürperti gönderiyor. "Beni hemen şimdi boşaltmana ihtiyacım var."

"Tamam" kelimesi ağızımdan çıkıverdi.

Bacaklarımdan arkası tuvalete değene ve oturmak zorunda kalana kadar beni üç adım geri götürüyor. Nasırlı parmakları nazikçe çenemin altını sıyrıyor, alt dudağımı yumuşatıyor. "Dün gecedan beri bunu bekliyordum." Başparmağı ağızma giriyor ve istemsizce emiyorum.

Boştaki eliyle eşofmanını aşağı çeker ve sert boyu serbest kalır.

Bu benim için bir başka ilk, onu avucumun içinde tutma, pürüzsüz, yumuşak teninin avucuma verdiği hissin tadını çıkarma şansı.

Başımı salladım.

"Neyin var?"

"Bir şey yok. Sadece... üslerin etrafında yanlış yönde koşuyor gibiyiz."

İnliyor, başparmağımın ucunu ucunun üzerinde gezdirirken başı geriye doğru eğiliyor. "Ağızına boşalmamla bittiği sürece hangi yöne doğru koştuğumuz umurumda değil."

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Bunun tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim, ama Ronan'dan gelince, o derin, hışırtılı sesle, her seferinde nabzımı titretiyor.

Aklım onun sözlerine takılıyor. Dün gecedan beri bekliyor muydu? Tereddüt ediyorum. "Neden bardan eve bir kız getirmedin?"

Kaşlarını çattı. "Yapmamı ister miydin?" "Hayır." Bunu itiraf etmek yanlış mı?

"Peki o zaman..."

"Peki o zaman, ne?"

"Sikimi yala, Ryan." Eli çenemden başımın arkasına doğru kayıyor ve beni öne doğru çekiyor.

Arzu bacaklarımın arasında alev alev yanıyor olsa da direniyorum.

"Lütfen de." Kaşları çatılıyor. "Lütfen sikimi o vahşi ağzına al."

Dilimi onun alt tarafında gezdirerek buna mecbur kalıyorum. Kafamı kaldırdığımda sert bir bakışla bana bakıyordu.

Dudaklarımı ayırıyorum. Bir davet.

Kabul ediyor, içeri kayıyor. Üzerine kapanıyorum, şeklinin etrafında şekilleniyorum.

Connor'ın sesi oturma odasında bir yerden geliyor ve Ronan'ı rahatsız ediyor olmalı, çünkü vantilatörün düğmesini çevirerek sesi bastırıyor. Kafa vermeyi hiç sevmem ama Ronan'da durum farklı. Belki de ilişkimiz tamamen fiziksel olduğu ve beni daha önce birlikte olduğum hiçbir erkek gibi tahrik etmediği içindir. Dün bana oral seks yapmasından ne kadar zevk aldıysam, onun da bundan o kadar zevk almasını istiyorum. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum, kendimi onu olabildiğince derine sokmaya zorluyorum, ta ki vazgeçmek ya da öğürmek zorunda kalana kadar. Bunu takdir ediyor gibi görünüyor, alnımdaki gevşek saç tellerini nazikçe düzeltiyor, tatlı bir şekilde cesaretlendirici sözler fısıldıyor, eli tempoyu kontrol ediyor. Hızlanmaya başladığında, nefes alış veriş düzeni sızlaşmaya başladığında, yaklaştığını anlıyorum.

"İşte bu kadar." Kalçaları ağzıma doğru itilmeye başlıyor ve aniden daha da şişiyor. "Neredeyse oldu ..." Eli saçlarımın üzerinde neredeyse acıyana kadar sıkıca kapanıyor.

Orgazm olurken ılık tuzlu sıvı dilimin arkasına çarpıyor, ama kısık bir homurtu dışında sessiz kalmayı başarıyor.

Ronan bir süre öylece duruyor, nefes alıp veriyor, kapüşonlu gözleri yüzümde, parmakları saçlarımı okşuyor. "Teşekkür ederim." Bir adım geri çekilip pantolonunu içine sokuyor. Fanın düğmesine basıp dinlemek için duraklıyor.

Tek duyduğum televizyondaki seslerin vızıltısı. Connor telefonu kapatmış gibi.

"Sonra görüşürüz." Ronan göz kırpmıyor ve dışarı çıkmadan önce bir havuç çalıyor. Bu az önce mi oldu?

Evet. Öyle oldu. Ve hoşuma gitti.

Aynada kendimi incelemek için bir an duruyorum -şişmiş dudaklarım, dağılmış saçlarım, gözlerimin etrafındaki siyah rimel lekeleri- ve sonra dişlerimi fırçalıyorum, yiyecek kaplarımı alıyorum ve gizlice odama çıkıyorum.

Oturma odasındaki kargaşa ve kadın kahkahaları duyulduğunda saat neredeyse sabahın ikisiydi. Dikkatle dinlemek için doğruldum.

Çoğul kadın kahkahası. Ronan'ın nezaketi bitmiş olmalı. Banyomuzda ona oral seks yaptığım gün eve birini getirdi.

Yatağa geri dönüyorum, hayal kırıklığı beni eziyor. Hemen ardından öfke geliyor, Ronan'a ama en çok da küçük maskaralığımızın devam etmesine izin verdiğim için kendime. Ben sıradan seks için programlanmadım. Bunu yapamam, yatakta yaptıklarımız dışında takılmakla ilgilenmediğim bir adamla bile.

Karanlıkta yatarken, koridordaki zemin gıcırtısını ve kapısının açılışını dinlerken nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Kaçınılmaz yatak iskeleti gümbürtüsünün başlamasını bekliyorum.

Onun yerine yatak odamın kapısı açılınca kaskatı kesiliyorum. Bir an için yön bulmakta zorlanan başka bir çıplak sarhoş kız olduğunu düşünüyorum, ama kısa ışık akışı onun yerine çıplak Ronan'ı görmemi sağlıyor.

Kapıyı arkasından kapattı. Bir an sonra çarşafı kayıyor ve çekiliyor, sonra yanıma uzanıyor, vücudundan ısı yayılıyor. "Uyanık olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, sesinin tınısı kanımı kaynatıyor. Nefesi -diş macunu, tatlı bir likör ve tütün karışımı- yüzümün üzerinde kayıyor.

"Nasıl?"

Eli b a c a k l a r ı m ı n arasına kayıyor, parmakları külotumun altına giriyor. "Çünkü saatlerdir yatakta yatıp ne yaptığımı merak ediyorsun.

barda benim eve gelmemi bekliyor." Parmağı yarığım boyunca ilerliyor. "Beni düşünüyorsun."

Ben de öyle yapıyordum.

Ama şimdi elini itiyorum. "Seni bekleyen biri yok mu?"

"Ne?" Ben göremesem de sesindeki kaş çatmayı duyabiliyorum.

"Birden fazla kadının geldiğini duydum."

"Haklısın. İki tane var ve kardeşinle birlikteler." "İkisi de mi?"

Gülümsediğini hissediyorum. "İkisi de."

"Oh." Bu görüntüyü engellemeye çalışsam da içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ronan'ın eli tekrar kayıyor, bu sefer külotumu dizlerimin üzerinden aşağıya doğru sıyrıyor.

Bacaklarımı ayak bileklerime düşene kadar kaldırıyorum ve onları silkeleyebiliyorum.

"Biz bunu yaparken eve başka birini getireceğimi mi düşündün?" diye soruyor, başparmağının yumuşak pedi klitorisimi bulup alaycı daireler çiziyor.

"Şey... evet. Sadece bir gece demiştin."

Kıkırdıyor. "Belli ki o kurala uymuyoruz." "Ne değişti?"

Sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi uzun bir duraksama oluyor. "Barda kız tavlamaktan hoşlanmıyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sherrie'den ne kadar hoşlandığını duymuştum, hatırladın mı?"

"Benim geldiğim kısım, tabii ki," diye düzeltiyor karanlık bir kıkırdamayla. "Ama hepsi anlamsız ve kişiliksizdi. Ve Tasha'nın beni terk etmesi konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı." Nefesi yanağımda geziniyor. "Anlamsız ya da kişiliksiz hissetmiyorsun. Ve bu sadece şimdilik olsa bile, seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum." Duraksıyor. "Bu yanlış mı?"

Tanrım, özgüven tazelemeye ihtiyacı olan tek kişinin ben olmadığımı daha önce nasıl fark etmedim? "Hayır, anlıyorum. Hâlâ başka birine aşıksın." Ronan'ın acısını nadiren gördüğüm için kalbim göğsümde sıkışıyor. Kendini kaybetmiş gibi görünüyor. "Ben de senin savunmasız bir kızıdan faydalanan ukala bir pislik olduğunu sanıyordum."

"Ben ukala bir pisiğim. Ama hıyar değilim ve arkadaşlarıma kazık atmam."

"Biz bu muyuz? Arkadaş mıyız?" "Değil miyiz?"

Bunu düşündüm. "Sanırım bize öyle diyebilirsiniz."

Burnunun ucuyla yanağımı okşuyor. "Biz takılırken başka kimseyle birlikte olmayacağım. Verebileceğim tek söz bu. Eğer bu senin için yeterince iyiye."

"Evet. Ve aynı şekilde. Yani, beni bekleyen bir sürü erkek olduğundan değil-" Parmakları içimde kolaylıkla kayarak ona hazır olduğumu kanıtlarken dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıkıyor.

"Kendini iyi hissetmek için yatağında bana ihtiyacın yok Ryan. Sen inanılmazsın ve David bir aptal, ama bu onun kaybı, senin değil. Seni on kat daha mutlu eden başka birini bulacaksın ve onun doğru kişi olduğunu nasıl düşünebildiğine şaşacaksın."

Cesaret verici sözleriyle göğsümde sıcak bir his patlıyor. Tereddüt ediyorum. "Aslında senden istediğim bir şey daha var."

"Öyle mi? O da ne?" diye soruyor, temposunu hiç bozmadan.

Uzanıp kirli yanağına dokunuyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Yüzünü görmek istemekle karanlığın getirdiği özgürlüğün tadını çıkarmak arasında gidip geliyorum. Ama istediğimi bildiğim tek bir şey var. "Öp beni."

"Ryan..." Beni reddetmek için bir yol aradığını hissediyorum.

"Lütfen?" Bu adama bir şeyler için yalvarmayı bıraktığımı sanıyordum.

Uzun bir an geçiyor ve sonra öne doğru eğilip ağzını benimkine bastırıyor. Dudakları hayal ettiğimden daha yumuşaktı, ondan beklemediğim tatlı, şehvetli bir şekilde hareket ediyordu. "Böyle mi?"

"Evet. Aynen böyle." Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor ve dilini dikiş boyunca kaydırıyor. Daha geniş açıyorum, dilim onunkine uzanıyor, benimkine karşı ihtiyaç duyuyor, ağzının tadına bakmaya ihtiyaç duyuyorum. O da buna karşılık veriyor, daha derine bastırıyor, sanki tüm dikkati artık yukarıdaymış gibi eli aşağıda duruyor. Bunu onunla bütün gece yapabilirim.

"Nihayet. İlk üs," diye mırıldanıyorum.

Dudakları bir gülümsemeyle benimkilere uzanıyor ve sonra güneğe, çene çizgime, boğazıma doğru kayıyor, ıslak bir sıcaklık izi bırakıyor. Geceliğimin spagetti askısıyla oynuyor. "Bu farklı."

"Çıkarması daha kolay." Ve içinde uyumaya alıştığım büyük boy tişörtlerden çok daha seksi.

Üstünden çekestirerek göğsümü ortaya çıkarıyor. Meme ucumu ağzına çekip emerken inliyorum. Yaptığı *her şeyde* nasıl bu kadar iyi olabiliyor?

Tecrübe, sanırım, ama bunu düşünmek istemiyorum. Bu Tasha denen kızın kaybı benim kazancım. "Daha önce bana söylediğin, beni on kat daha mutlu edecek başka birini bulmamla ilgili şey? Aynısı senin için de olacak. Söz veriyorum."

Bir an duraksıyor ve cevap vereceğini sanıyorum ama sonra yine ağzını meşgul ediyor.

Bacaklarım hiç düşünmeden aralanıyor, onun için açılıyor, aralarında derin bir sızı büyüyor, tatmin etmek için çalışıyor, kalçalarımı eline doğru yuvarlarken önce iki, sonra üç parmağıyla beni geriyor, tüm bunlar olurken başının arkasını kavrayıp onu göğsüme doğru tutuyorum.

Ronan'ın dokunuşu altında kıvraniyorum, boşalmama dakikalar kalmışken koridorda ağır ayak sesleri duyuyorum.

Kapı çalınır ve bir dakika sonra Ronan'ın yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır. "Hey, kardeşim. Bu ikisi için yardımına ihtiyacım var. İkisiyle de başa çıkamayacak kadar sarhoşum." Bir duraklama. "Ronan?" Connor duvarı tokatlıyor. Işığı açıyor, şüphesiz.

"Kahretsin," diye tıslıyor Ronan bana karşı, uzaklaşıyor.

Bok doğru. Connor kalın kafalı olabilir ama o bile artık ikiyle ikiyi bir araya getirecektir. Eğer anlarsa, bu iş bitecek mi?

Bunu istemiyorum.

Yatağımdan fırlayıp geceliğimi düzeltiyorum ve kapıyı bir aralık açıyorum. Ve çabucak bakışlarımı kaçırdım. "Bu da ne, Connor!" Çıplaktı.

"Özür dilerim! Uyanık olacağını düşünmemiştim."

Düşünmedi, nokta. Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, elimle aşağıya doğru bakma riskine karşı kalkan oluşturunuyorum. "Tabii ki, sen kapımın önünde bağırıırken ben uyanığım."

Ronan'ın odasını işaret ediyor. "Nerede o?"

"Ben nereden bileyim? Birkaç dakika önce kapısının açık olduğunu duydum, sanırım bir yere gitti. Buralarda dönen fahişeliklere yetişemiyorum. Seninki de dahil."

Connor düşünceli bir şekilde kaşlarını çatar. "Bahse girerim Vera ile takılmıştır. Geçen gün asansörde 'yatak odasındaki kırık ışık' numarasını kullanarak Vera'nın üzerine atladı."

Vera, dar spor kıyafetleri giyen ve parlak pembe ruj süren, kocaman göğüsleri olan elli yaşında bir dul. Connor onunla yaklaşık bir yıl yattı.

ve bugün hâlâ bu konu hakkında konuşuyor. "Aferin ona. Şimdi odana dön ve uyumama izin ver." Etkili olması için kapıyı çarpıyorum.

Ve nefesimi tutuyorum.

Bir dakika sonra Connor'ın ayak sesleri parkeye çarparak ayrılıyor.

Ronan inliyor. "Çok yakındı."

Geceliğimin askılarını aşağı doğru itiyorum ve yatağa girmeden önce ince pamuğun yere düşmesine izin veriyorum. "Sence bunun için sana gerçekten kızar mı?" Parmak uçlarımin altında onun pürüzsüz, sıcak tenini yeniden hissedene kadar karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum.

"Bunu söylemek zor. Kız kardeşimin içine girerse onu öldüreceğimi biliyorum." Kaba kelime seçimini görmezden geliyorum. "Kız kardeşin mi var?"

"Evet. Genç olan. Brittany. Ya da Britt."

Bunu bilmiyordum. Tabii ki bilmiyordum. Yanında yaşadığım ve yattığım bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Ve ben de böyle olmasını istiyorum*, kendime hatırlatıyorum.

Elimi uzatıp karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Buna hakkı olduğunu sanmıyorum. Yanıma taşınmana izin vererek seni bana zorla kabul ettirdi. Ne olacağını sanıyordu ki?"

Ronan üstüme yuvarlanıyor ve kalçalarını bacaklarımin arasına yerleştiriyor. "Belli ki ellerini benden uzak tutamayacaksın."

Kriz önlendikten sonra düşüncelerim başka bir şeye yöneliyor. "Peki, ona 'yardım etmek' derken neyi kastettiğini bilmek istiyor muyum?"

Dudakları çene çizgimin üzerinde geziniyor. "Muhtemelen hayır."

"Ne tür şeyler yaptığını bilmek istiyor muyum?"

"Kesinlikle hayır."

Doğru söylüyor. Çünkü iş yerinde birkaç hikâye duydum; bunlardan biri kardeşim ve Jake adında başka bir ekip üyesinin bir kızı paylaşmasıydı ve ağzım açık kaldı.

Ronan'la bana verdiği şey dışında hiçbir şey için birlikte değilim ve bunu bilmek beni özgürleştiriyor. Kalp tellerimde bir çekim yok, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için sabaha kadar uyanık kalma arzusu yok, bunun sürüp sürmeyeceğini merak etmek yok. Tam olarak ne kadar süreceğini biliyorum.

-Bir hafta daha. Sonra Alaska'ya gidecek ve kalbindeki boşluğu kim bilir kaç kadınla yatarak doldurmaya çalışacak ve ben de hayatıma geri döneceğim, umarım David hakkında biraz daha iyi hissediyor olurum.

İşte bütün mesele bu - ben, korkunç bir ayrılıktan sonra hayatıma devam etmeme yardım ediyorum.

Ronan kendini kılıfına sokarken folyo ambalaj yırtılır ve lateks kırışır. "Her zaman dikkatli oluyorsun, değil mi?" Soruyorum.

Ellerimi ellerinin arasına alarak kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor ve tüm vücudunu bedenime bastırıyor. Onun ağırlığını hissetmekten zevk alıyorum. "Her zaman." Çene hattımı dudaklarıma kadar öpücüklerle çiziyor ve fısıldıyor: "Bu hafta tamamen seninim Ryan. Kullan beni."

Kalçalarını yukarı doğru kaldırıyorum. "Memnuniyetle."

Parmaklarımız birbirine dolanmışken, kendini hizalıyor ve içime doğru itiyor. İlk inilti çıkarken gözlerimi kapatıyorum.

23. Ryan

Pazar günü, olması gerekenden iki saat sonra uyandığımda evde her şey sakindi. Ronan, son iki seferden çok farklı ama daha az zevkli olmayan, yavaş ve şehvetli bir seks turundan sonra odasına geri döndü. Yine de beni orgazm etti. Bu, o gittiğinde çok özleyeceğim bir şey.

Connor'ın eve getirdiği kadınlardan hiçbir haber almadım. Ya dün gece onları sessizce paketledi ya da hepsi hâlâ yataktalar. Tüm o uzuvları ve diğer vücut parçalarını düşündükçe içim ürperiyor. Bu benim için değil.

Ama belki de Ronan içindir. Ronan ve ben bu her neyse onu yapmıyor olsaydık, Connor'ın odasına gider miydi? Orada neler olurdu? Hayal bile edemiyorum. Bu küçük seks arkadaşlığı anlaşmasının yakında sona erecek olması iyi bir şey, çünkü onun ilgisini daha uzun süre çekebileceğimden şüpheliyim.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kendime bir kahve hazırlıyordum.

Ronan, yatak odasından sendeleyerek çıkıyor, gözleri hâlâ yarı kapalı, çırlıçıplak, aleti sabahki ihtiyaçla uzun ve sert.

Bakışlarımı kaçırmıyorum.

Tembel bir el sallayışla banyoya doğru gözden kayboluyor ve ben de sırtışıma gizlemeye çalışarak kendime kahve hazırlamaya devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra kafasını dışarı çıkardı. Duşun aktığını duyabiliyorum. "Hey." Sabahları sesinin bu kadar çakıllı olmasına bayılıyorum.

"Hey."

Parmağıyla beni çağırıyor. Onunla duş almak için, anlıyorum.

Karnım beklentiyle geriliyor. Ama bunun yerine çenemi tutuyor ve yüzümü sahte bir kaş çatmayla sıvıyorum.

Kaşları çatılır. "Gerçekten mi?"

"Meşgulüm." Elimde kahvemle tezgâha yaslanıp yudumluyorum.

Yavaş, hınzır bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. Dışarı çıkıyor ve bana doğru yürüyor. Dik duruyorum, gözlerim Connor'ın odasına g i d e n kısa koridora kayıyor, sonra tüm güzel çıplaklığıyla Ronan'a dönüyorum. "Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Fincanımı elimden aldı. "Bu geceye kadar bekleyemem. Ya duşta sevişeceğiz ya da burada mutfakta. Seni nereye götürmemi istediğine karar vermek için kahvemi bitirene kadar vaktin var." Kupamdan uzun yudumlar alırken, boştaki eli yavaşça boynunu okşuyor, ateşli bakışları üzerimde.

Yutkunuyorum. Onun sözleri, onun görüntüsü... Lanet olsun. Aklımda bu varken bir gram bile okul ödevimi yapmamın imkanı yok. Onunla çıplak olmak istiyorum. Bana doğru bastırmasını istiyorum, içimde. Hemen şimdi.

Titreyen bir iç çekişle banyoya doğru yürüdüm.

24. Ronan

Connor, apartmanımızın ön kapısına kadar onu takip ederken, "Acaba Alaska'da oyun oynamaya yetecek kadar personel olacak mı?" diye soruyor.

"Ormanda mı?" Alay ediyorum, avucumla alnımdaki teri siliyorum. Frizbi oynamanın bu kadar efor gerektirdiğini asla tahmin edemezdim ama Connor'ın liginde oynarken sahada yığılıp kalacağımı düşünmüştüm. Ciğerlerimdeki nikotin katranı yüzünden de olabilir. "İnsan boyutundaki sivrisineklerle bir takım kurabilirsin."

Asansörün kapıları bir çınlamayla açılıyor ve Vera'nın ameliyatla büyütülmüş göğüsleri, ardından da geri kalanı dışarı çıkıyor. Bu bekâr, yaşlı kadınla ilk tanıştığımda, itiraf etmeliyim ki, ne kadar güzel olsa da yüzüne odaklanmakta zorlanmıştım.

"Çocuklar!" Çıplak göğüslerimizi ve sıırsıklam şortlarımızı değerlendiriyor. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Connor asansörün kapısını tutmak için uzanırken sırtıyor ve yırtık pazılarını gösteriyor. "Bizi bilirsin. Her zaman iyi bir antrenman ararız."

Gözleri hararetli bir ilgiyle parlıyor. "Bunlardan birini benim evimde bulabilirsin. İstedğin zaman gel. Ve *sen*." Yeni avına nereden başlayacağına karar veren bir puma gibi beni ölçüp biçiyor. "Yatak odamdaki ışığın hâlâ tamir edilmesi gerekiyor."

"Geçen hafta sonu *tamir etmemiş* miydi?" Connor düşünür. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Geçen hafta sonu..." Asansör alarmı bize bağırıyor.

Yanlarından geçip bizim katın düğmesine basıyorum. "Haftaya gelip size yardım edeceğim hanımefendi."

Connor elini bırakır ve kapılar kapanırken ona bir öpücük gönderir. Sonra bana döndü. "Az önce Vera *Hanım'a* mı seslendiniz?"

"Evet, neden yapmayayım ki? Annem beni terbiyeli yetiştirdi." Kıkırdıyor. "Her neyse, gelecek hafta burada değiliz."

"Aynen öyle. Ve yatak odasındaki ışık bozuk değil." Bu kod
Eğer bir tane duyduysam, *senin sikini kıracağım*.

"Değil," diye katılıyor Connor. "Buna kandım ve kardeşim..." Başını sallıyor. "O bir geceydi. Bir strapon çıkardı ve-"

Elimi kaldırıyorum. "Nough said."

Asansörün kapısı bizim katta açılıyor ve dışarı çıkıyoruz.

"Hey, eğer geçen hafta sonu kulüpten sonra onunla birlikte değilsen, neredeydin? Odana geldim."

Lanet olsun. "Sigara içmek için

dışarı çıktım." "Sabahın

ikisinde mi?"

Omuz silktim. "Bir taneye ihtiyacım vardı ve sen içeride sigara içemeyeceğimi söylemiştin."

Anahtarlarını ararken gözleri şüpheyle kısılıyor. "Bu saçmalığı gerçekten bırakmalısın. Senin için iyi değil. Ve bu yüzden çok şey kaçırdın."

"Evet, çok kötü." Sırtarak onu takip ediyorum.

25. Ryan

Çarşamba akşamı binamıza girdiğimde **Kyle** posta kutusunu boşaltıyordu, aşırı yüklü sırt çantamla boğuşuyordum. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

"Hey, yabancı." Kayışa uzanıyor. "Sana yardım edeyim." Normalde bu teklifi reddederdim ama hem çok yorgunum hem de çok ağır.

Ağırlığın altında homurdanıyor. "Tanrım, bu günleri hiç özlemiyorum." "İnan bana, bitmesi için sabırsızlanıyorum."

MBA'ime *gerçekten* ihtiyacım var mı?

Asansörün düğmesine basıyor. "Mezun olalı dört yıl oldu ve ben hala bazen panik içinde uyanıyorum, sınava geç kaldığımı düşünüyorum."

"Dört gözle beklediğim şey bu mu?" Dört yıl. Tahmin etmem gerekirse bu onu yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşlarında yapıyor. Benden çok büyük değil ama daha büyük. Bu hoşuma gitti.

Kapı açıldı ve önce benim gitmemi işaret ederek geri çekildi. Yaşlı bir beyefendi. Bu da hoşuma gitti.

"Peki, ne zaman yazıyorsun?" diye soruyor. "İlki önümüzdeki Çarşamba."

Kyle dördüncü katın düğmesine basıyor. Ama *onun* katı olan ikinci katın düğmesine basmadığını fark ettim. "Hazır mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Tam zamanlı çalışıyorum, erkek arkadaşımın yeni ayrıldım, bir süredir ..." *Her gece oda arkadaşımı becermek.* "Son birkaç hafta dikkat dağınıcıydı."

Asansör açıldı. Kyle benim için kapıyı tutuyor ve arkasından dışarı çıkıyor.

Sırt çantama uzanıyorum ama o çoktan etrafımdan dolaşp koridorun sonuna doğru ilerliyor. "Cuma akşamı boşsan bana gelebilirsin, ders çalışmana yardım ederim. Tayland yemeği falan sipariş edebiliriz."

O kadar rahat söylüyor ki. İyi ve yardımsever bir bina sakini mi yoksa Kyle bana çıkma mı teklif etti?

"Aslında oda arkadaşlarım Alaska'ya gidiyor ve o gece bir veda partisi veriyorlar."

"Alaska. Vay canına." Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. "Evet, yaz için."

"Oh." Başını sallıyor. "Muhtemelen bunu kaçırmak istemezsin."

"Aslında, muhtemelen öyle. Bu iş kontrolden çıkabilir, benim Kardeşim." Nazik, mavi gözlere bakıyorum. Kyle gerçekten yakışıklı. "Sana haber verebilir miyim?"

Derin gamzelerini ortaya çıkararak sırtıyor. "Elbette. Evde olacağım, istatistiksel olasılıklar ya da aynı derecede *çılginca* bir şey okuyacağım."

Çantamı ondan alırken kıkırdıyorum. "Bunu taşıdığın için teşekkürler." "Sorun değil. Belki Cuma günü görüşürüz?"

Asansöre doğru ilerleyişini izliyorum, bana bir bakış atıyor... iki kez.

Tamam, Kyle kesinlikle benden hoşlanıyor.

Dairemize girerken gülümsüyorum. Ronan mutfakta, açık buzdolabının önünde duruyor, üstsüz, kaslı sırtının görüntüsü büyüleyici.

Bana döndü. "Sınıfta iyi geceler mi?"

"Sayılır." Çantamı bıraktım, bitkin düşmüştüm. "Connor nerede?" "Konserde."

"Yemin ederim, maaşının yarısını biletlere harcıyor." Kaşlarımı çattım. "Yoğurdumu mu yiyorsun?"

Ronan kaşığı yalıyor. "Evet. Bu benim ikincim."

Çenem kilitlendi. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Acıkmıştım. Ve sıkılmıştım." "Seni bok kafalı!"

"Evet. Bu konuda ne yapacaksın?" diye alay ediyor, gözleri üzerimde geziniyor, bu basit hareket nabzımı yükseltiyor.

Aman Tanrım, bu adam bir makine. Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım. Her gece, bazen iki kez. Onu inkar etmek de mümkün değil.

İstediğimden değil. Ama yine de, hayır diyecek iradem varmış gibi davranıyorum. Genellikle on saniye sürüyor. Dudakları üzerimde olduğu anda, gidici oluyorum. "Yok bir şey. Ben uyuyacağım." Bir çılgılık atarak odama

kaçıyorum, kolları belime dolanmadan önce kapıma kadar geliyorum ve Histerik bir şekilde gülüyorum. "Beni yere bırak!"

Beni yatağıma fırlatıyor ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı, ardından pantolonumu, sonra da külotumu çıkarıyor. Ben de kendi gömleğimi çekiştirerek ve sütyenimi açarak ona yardım ediyorum. Saniyeler içinde önünde çırlıçıplak yatıyordum. Bekliyordum.

Duraklıyor, bakışları bir an için yumuşuyor. "Seni özleyeceğim." "Ben de seni özleyeceğim." Ama bu kadar kibirli olacağımı sanmıyorum. gitmiyordu.

Yine de önümüzdeki hafta sessiz ve yalnız geçecek.

Ronan pantolonunu indiriyor -bu gece külot giymiyor ve çoktan tamamen erekte olmuş durumda. "Nasıl istersin?" Sesindeki derin törpü sarhoş edici.

"Atıştırmalıklarımı yediğine göre, bu adil." Bacaklarımı iyice açıyorum. Sırıtarak dizlerinin üzerine çöküyor.

"DUYDUN MU?" Jean tıslayarak beni küpümün içinde irkiltti.

Midem sıkışıyor. Bugünün dedikodusu ne olacak? Umarım David'le ilgili bir şey değildir. "Bundan şüpheliyim."

"Henry Wolf Miami'de." Akik rengi gözleri heyecanla dans ediyor.

Bu benim ilgimi çekti. Bir gün babasından lüks oteller zincirini resmen devralacak olan Wolf Hotels CEO'su, Wolf çalışanlarının çoğu için bir ünlü ve pek çok açık saçık dedikodunun kaynağı. Ben sadece fotoğraflarını gördüm ama bu adam bir "en güzel insanlar" dergisinin kapağını rahatlıkla süsleyebilir. Bugün ofiste garip bir vızıltı hissetmeme şaşmamalı.

Herkes kızışmış.

Ve söylentiye göre, bu tam da onun sevdiği yol.

Ne olursa olsun, tüm bu abartının ne olduğunu anlamak için onu her zaman şahsen görmek istemişimdir.

"Pasifik'te büyük bir toplantı yapıyorlarmış ama Dana onları öğlen yemeğine götürecek bir araba ayarlamak için kendisini aradıklarını söyledi."

Saatime baktım. Beş dakika sonra. Jean sırtıyor.

"Lobiye yürümek ister misin?"

"Bacaklarım biraz esneyebilir." Bilgisayarımı kilitledim ve öğle yemeğimi aldım.

Çanta.

·Dünyanın en güzel Kurt lokasyonlarından biri olacağını söylüyorlar," diye övünüyor Dana. Uzun boylu, kıvrak esmer kadın popüler bir konsiyerj. O vardiyadayken masasının etrafında genellikle bir grup iş adamı oluyor.

"Ben de sürekli bunu duyuyorum," diyor Jean. "Boz ayları görmek için uçak yolculukları ve turlar. Dağları, gölleri ve vahşi doğasıyla manzara da cabası!"

Broşürü gördüm. İnanılmaz bir yer olacak. Okulda olmasaydım, başvurmayı düşünürdüm. Yine de yaşam koşullarını kaldırabilir miyim bilmiyorum. "Personelin hepsi kabinlerde kalıyor. Her birine altı kişi falan düşüyor."

Dana ve Jean bana boş ifadelerle bakıyorlar. "Kesinlikle mahremiyet *yok* mu?"

"Evet," diye onaylıyor Jean. "Connor ve Ronan'ın bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorum."

"İçimden bir ses öyle ya da böyle umursamayacaklarını söylüyor," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Ronan benimle uğraşırken pantolonunu çıkarmıyor olabilir ama Cumartesi sabahı Alaska'ya gidiyor ve yarın parti var. Eğlenceli zamanım sona eriyor.

Göğsümde bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. Çabucak kovaladım. Ronan'la çıkmak istemiyorum. Sadece... sanırım onu başka biriyle düşünmek de istemiyorum. Henüz değil. Bencilce ondan çok fazla zevk aldım. David'i neredeyse hiç düşünmedim.

Connor'ın bizi henüz yakalayamamış olması akıllara durgunluk veriyor. Hayatın temelinde nasıl işlediğini sorgulamaya başlıyorum.

"Biliyorsun, gittiklerinde onları özleyeceksin," diyor Jean. "Biliyorum," diye itiraf ediyorum isteksizce. Büyük, aptal kardeşimi bile özleyeceğim. Ama en iyisi de bu, çünkü Ronan etrafımdayken hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kafamı toparlayamazsam sınavlarımdan kalacağım.

"Oh, o ikisinden bahsetmişken, tahmin edin ne oldu!" Dana'nın çikolata gözleri sulu dedikodularla parıltıyor. "Ön bürodaki kızlar geçen hafta sonu dışarı çıktılar ve erkekler de oradaydı. Görünüşe göre Eliza Ronan'a asılmış."

Korkudan midem sıkışıyor.

"Ve?" Jean zorluyor, sormadığım soruyu soruyor.

"Ve onu geri çevirdi. Ryan'ın arkasından David'le iş çevirdiği için onu azarladı."

İçimde rahatlama ve adama karşı hayranlık karışımı bir duygu kabarıyor. İğrenç ilişkimize rağmen, o aslında gerçek bir arkadaş.

"Gördün mü?" Jean bana dirsek attı. "Onunla takılmalıydın!"

En az yirmi kez, aklınıza gelebilecek her pozisyonda -hiç hayal etmediğim pozisyonlarda- yaptım. Bunu söyleme isteğime karşılı dilimi ısıyorum, özellikle de Eliza'nın gözünü ona diktiğini bildiğim için. Kindar yanıma bunu ona geri vermek istiyor.

"Her neyse, duyduğuma göre Eliza ve David ayrılmışlar." Dana bunu söylerken sanki habere vereceğim tepkiyi ölçüyormuş gibi bana bakıyor.

"Onu geri istemiyorum," diye ağzımdan geçiriyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda doğru olduklarını anlıyorum. "Ya öyle olsaydı" diye bir düşünceye kapılmıyorum. Bu kavrayışla birlikte görünmez bir ağırlık kalkıyor.

"İşte orada!" Dana aniden tıslayarak David ve Ronan hakkındaki tüm konuşmaları rayından çıkarır.

Üçümüz -ve hemen hemen lobideki diğer tüm kadınlar- asansörden çıkıp bize doğru gelen beş kişilik konglomeraya odaklandık.

Konsantre olamamaktan bahsetmişken...

Açıktır yaltaklanan biri değilim ama yine de Henry Wolf'u görmezden gelemem. Ne delici mavi bakışlarını, ne keskin, köşeli yüz hatlarını, ne de seksi dalgalarla şekillendirilmiş koyu, gür saçlarını. Konuşmaya dalmış bir halde yaklaşırken, fit vücudunun yumuşak hareketlerini, özel dikim takım elbisesinin her adımda nasıl mükemmel bir şekilde düştüğünü izliyorum.

Büyüledim.

"Bu sakal da neyin nesi?" Jean fısıldıyor. "Alaska'ya odunculuk yapmaya mı gidiyor?"

Dana kıkırdıyor. "Orada çok kalacağını duydum. Otel onun gözde projesi."

Henry Wolf'un gözleri Dana'ya kaymadan önce Jean ve benim üzerimde geziniyor.

Yüzüm anında kızarıyor.

"Sanırım bizim için bir araba var?" diyor yumuşak bir sesle. Kaşlarının altından bir dizi dolgun dudak seçebiliyorum. Söylentiler doğruysa, bunlar Victoria's Secret mankenleri ve diğer muhteşem ünlüler için ayrılmış, alçakgönüllü Wolf personeli için değil.

Dana otoparkı kontrol etmek için omzunun üzerinden bakar. Bir kapıcı ona el sallıyor. "Evet, Bay Wolf. Zaten bekliyor." Ona gülümsüyor.

O da soğukkanlı ve kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Yolu gösterin o zaman, lütfen." O ve diğer adamlar Dana'yı dışarı kadar takip eder.

Jean iç geçirir. "Onunla bir gece geçirmek için neler yapmazdım."

"Connor'ı aldatıyor musun?" Personel bölümünün kapısına doğru ilerlerken alay ediyorum.

"Connor benim varlığımdan bile haberdar değil ve sen bana yardım etmeyeceksin," diye mırıldanıyor somurtkan bir şekilde.

"Kendini cinsel yolla bulaşan hastalık kokteyline maruz bırakmana izin vermeyerek sana *yardım ediyorum*. Kardeşim ilişkiye girmez ve ben de onun pezevengi olmayacağım."

"Ama ben veda partisine gelmek istiyorum!"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu *herkes* biliyor."

Harika. "Güven bana, sen oraya ait değilsin. Oraya ait değilim. Muhtemelen ders çalışabilmek için gideceğim." Kyle'a mı yoksa kütüphaneye mi? Ronan yüzünden sevimli komşumun davetini düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı ama aslında yardım işime yarayabilirdi.

"Neden? Ne olacak?" Jean endişeyle sorar.

"Bakalım... Connor en son bir araya geldiğinde, mutfak adasına uzanmış çıplak bir kız vardı ve insanlar onun üzerinden vücut çekimleri yapıyordu. *Her* yerinden." Ona bilmiş bir bakış attım.

Jean'in yüzü soldu. "Bir daha düşündüm de, sanırım bir dikiş kulübü randevum var."

"İyi karar."

26. Ryan

İşten eve geldiğimde oturma odam alışveriş poşetleriyle doluydu.

"Alaska'nın ne kadar soğuk olduğunu biliyor muydun?" Connor bir polar kazak tutarak haykırıyor. "Yazın bile mi?"

"Miami'ye kıyasla mı? Bir fikrim var, evet. Sanırım eşyalarını topluyorsun?"

"Yarın zamanım olmayacak." Onu spor çantasına tıktırıyor. "Yapman gereken bir sürü şey yazdım. Ödenecek faturalar, bu tür şeyler."

"Connor, bu tür şeyleri artık yüzde doksan beş oranında yapıyorum." Omuz silkiyor. "Bir liste yapmanın zararı olmaz diye düşündüm."

"Haklısın. Teşekkürler." En azından çekip gitmek ve her şeyin sihirli bir şekilde kendi kendine hallolacağını varsaymak yerine çaba gösteriyor.

"Özür dilerim, affedersiniz, o neydi? 'Connor, sen çok akıllı ve yakışıklı bir ağabeysin ve seni özleyeceğim' dediğini mi duydum?"

"Yeter." Elimi kaldırıyorum ama kıkırdarak kapatıyorum.

Sırıttırıyor. "Biliyor musun, son zamanlarda çok daha iyi bir ruh halindeydin. Pantolonuna kim giriyor?"

Paniğimi gizlemek için yüzümü buruşturuyorum. *Oda arkadaşımız ve senin suç ortağın. İşte o.* "Herkesin hayatı birileriyle yatmak üzerine kurulu değildir."

"Evet, öyle. Sadece bunu itiraf edecek cesaretleri yok."

"Her neyse."

Dudakları büzüldü. "Ronan'la aranızın düzelmesine sevindim."

Ronan'ın adını anmak midemde bir kıpırtı yaratıyor. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Ama sadece iki gün daha." Yüz ifademdeki yalanları okuyamasın diye buzdolabına doğru eğildim.

"Öyle ya da böyle, biraz endişelendim."

"Endişeli misin?" Sahte gülüşüm fazladan zorlama geliyor. "Evet, iyiyim, gerçekten endişelenmedim."

Bir su alıp odama doğru ilerliyorum, dersten önce personel üniformamı değiştirmek için can atıyorum.

"Ah evet. Bir adam geldi. Kent, sanırım öyle dedi?" "Kyle mı?"

"Evet, işte bu."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Yarın akşamla ilgili bir şey. Nerede buluştunuz?" "Asansörde. İkinci katta oturuyor."

"İşte böyle. *Al onu*, küçük kardeşim."

"Ben-" Anlamı yok. "Saçmalıyorsun."

Connor çantasına bir yığın çorap atıyor. "Dickface'ten ayrıldığını gördüğüme sevindim."

Onun huysuzluğu karşısında gözlerimi deviriyorum. "Kyle sınavlarıma çalışmama yardım ediyor."

"Uh-huh. Ne d e r s e n i z deyin. Yarın buradan gitmek akıllıca bir hareket olacak, çünkü ortalık aydınlanacak."

Uyarmak için bir parmağımı kaldırıyorum. "Eğer *biri* odama girerse-"

"Sakin ol, Ronan eve geldiğinde kapıyı kilitledi."

Koridordan kapıma doğru bakıyorum. Yeterince eminim, içinde bir anahtar bulunan parlak yeni bir kol var. "Oh, teşekkürler." Sanırım Connor bunun için para ödedi. Nadir bulunan bir şey.

"Uh-huh." Connor selam veriyor. "Yeni adam iyi birine benziyor. Benim onayımı aldın."

"Onunla daha yeni tanıştın." Adını hatırlayamıyordu!

"Lastik takmayı unutma."

"Harika bir kardeş tavsiyesi." Tereddüt ediyorum. "Yardımcın odasında mı?"

"Mağazadan son dakikada alması gereken birkaç şey vardı. Homer'da her şey çok pahalı, uçakla gitsek daha iyi."

"Tamam. Toplanırken iyi eğlenceler." Koridorda dolaşırken Ronan'ın siyah spor çantasının hazır olduğunu ve yatağının yanında yerde durduğunu görüyorum. Beklenmedik bir üzüntü kalbimi dolduruyor. Sadece iki haftadır burada, bu sürenin yarısında ona kaltak gibi davrandım ve yine de onu çok özleyeceğim.

Göğsümde beklenmedik bir ağırlıkla odama gidiyorum.

Komodininin üzerinde bir kâğıt parçası duruyor. Ronan'ın düzgün karalamasını hatırlıyorum.

Üzerinde Kyle'ın telefon numarası ve bir mesaj var:

Git yakala onu, Tiger.

ÇIPLAK BİR RONAN gece yarısı yatağıma giriyor ve yanında tütünle karışık hoş bir nane kokusu getiriyor.

"Hey." Lambamın loş ışığında yüzünün sert hatlarını incelerken sesim kelimenin üzerinde çatlıyor.

Sıcak eli belimden sırtıma doğru kayıyor. İkimiz de yan yatana, göğüslerimiz birbirine yaslanana kadar beni kendine çekiyor. Beklenmedik bir samimiyet ve uzun bir süre böyle sessiz kalıyoruz. "Hey."

"Alaska için hazır mısın?"

"Siktir..." Sırt üstü yuvarlanıyor. "Hâlâ neden gittiğimi bilmiyorum."

"Çünkü kardeşim seni oraya güzel, gevşek kadınlar?"

Bir kolunu başımın altına sokuyor ve sonra beni sert göğsüne yaslamak için kendine çekiyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz mı?" Veda etmeye hazır değilim. "Ama başladığımızda bunun ne olduğunu biliyorduk, değil mi?"

"Doğru." Parmağını yanağımda gezdiriyor. "Bugün Kyle'la tanıştım." Yutkunuyorum, bu dört kelimedede onun düşüncelerini okumaya çalışıyorum. "Evet." "Orada bir şey olabilir mi?"

"Hayır."

İç çekiyor. "Ryan."

"Ne?"

"Geçen haftayı seni bildiğim her pozisyonda becererek geçirdim. Vücut dilini okuyabiliyorum. Ve saçmalıklarını."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Asansörde birkaç kez karşılaştık. Ders çalışmama yardım etmeyi teklif etti. Hepsi bu kadar."

Ronan kuru bir sesle, "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" diyor, gözlerini tavana dikerek.

"Ekonomi okumuş. Bence gerçekten yardım etmek istiyor." En azından kısmen.

"Sadece takılıyorum. Bence bu harika."

Çenemi onun göğüs kaslarına dayayıp yüzünde aksini gösteren bir şey olup olmadığını inceliyorum. "Öyle mi?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Evet."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Daha önceki sorusunu yineliyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyor Ronan, vücuduma bir heyecan yayılıyor. Ona karşı hissettiklerim karşılıklı gibi görünüyor. "Ama iyi birine benziyor ve binada birilerini tanıyacağın fikri hoşuma gitti. Yalnız olmayacaksın." Parmak uçları çıplak omzumda geziniyor.

Dokunuşunun altında titriyorum. "Yarın gece beni evine davet etti."

"Biliyorum. Gitmelisin." "Ya

beni öpmeye çalışırsa?" "Seni

öpmesini *mi istiyorsun?*"

"Bilmiyorum." Bir süre sonra itiraf ediyorum, "Çok

seksi." Ronan kıkırdadı. "O zaman şanslı bir orospu çocuğu."

"Ama onunla bir şeye başlayıp sonra buraya gelip seninle bunu yapamam."

"Hayır, yapamazsın. Bu senin tarzın değil."

Bunu çoktan düşündüğünü hissediyorum. "Bu, bu gecenin son gecemiz olduğu anlamına gelir."

"Haklısın. Öyle olmalı." Geceliğimin askılarından birini aşağı kaydırıyor. "Ne güzel bir koşuydu."

Ronan'ın kokusunu içime çekiyorum. Ona bu kadar bağımlı olmam çok tuhaf. "Seni özleyeceğim."

"Sen ve Kyle birlikte olacaksınız ve beni hiç özlemeyeceksin."

"Alaska'daki kadınların yarısıyla takılacaksın ve beni de unutacaksın," diye takılıyorum.

"Connor diğer yarısını alacak." "Ve

sonra siz değişeceksiniz."

"Muhtemelen." Ona vurduğumda Ronan irkiliyor, ama sonra kıkırdıyor, derin melodisi kalbimi rahatlatıyor.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama birkaç haftalığına da olsa buraya taşındığın için mutluyum." David'i sevdiğimden emin değilim. Sevseydim bile onu nasıl bu kadar çabuk unutabilirdim?

Ronan tereddüt ediyor. "Tash'i hâlâ seviyorum ve onu deli gibi özliyorum ama sen bunu benim için kolaylaştırdın." Gözlerinde acı parlıyor ama sadece bir saniyelikliğine ve sonra kayboluyor.

Çenesini öpmek için uzanıyorum, kirli sakalları dudaklarımı gıdıklıyor. "Biliyor musun, sen iyi bir adamsın. Kendi çarpık tarzında."

"Teşekkür ederim." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Umarım yarın geceden sonra hâlâ böyle hissediyorsundur. Ağabeyinin ne planladığını bilmiyorum ama bir şeylerin peşinde."

İnledim. Ronan'ın bir noktada ve yakında başka kadınlarla birlikte olacağını bilsem de, buna tanık olmak istemiyorum. "Jean'in evinde kalmalıyım."

Mırıldanıyor. "Muhtemelen akıllıca bir fikir. Peki... arkadaş mıyız?" "Evet." Gülümsüyorum. "Evet, arkadaşlar."

Uzanıp komodininin çekmecesini karıştırıyor ve birkaç prezervatif sıkıştırıyor. Birini havaya kaldırarak, "Bir kez daha kıkırdamak için mi, *dostum*?" dedi.

"Tamam *dostum*, ama iyi olsun." "Her zaman öyle değil miyim?" Kendini hazırlıyor.

Kalçalarına sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, Ronan'ın içime son bir kez daha derinlemesine batarken verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

27. Ronan

"Seni özleyeceğim dostum," diye mırıldanıyor Lopez bana doğru eğilip koluyla omzuma uzanmaya çalışırken.

Sırıtişımı bir yudum biranın arkasına saklıyorum. Onu tanımıyorum bile. Evimize doluşan bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Miami'ye sadece iki hafta önce geldim ve yarın Alaska'ya gidiyorum.

Bu parti aslında Connor için ve o da bir köşede, yüzünde aptal bir sarhoş sıırıtişıyla kızın göğsüne bakarken bir yandan da kızın konuşmasını dinliyormuş gibi yaparak harika vakit geçiriyor. Eğer Connor'ı birazcık tanıyorsam -ki garip bir şekilde tanıyorum- yakında onları motorla gezdirmeyi planlıyor.

Boşları atmak için mutfağa gidiyorum ve oradayken birkaç tane daha topluyorum. Yarım saat ve birkaç çöp torbasıyla burayı temizlikçi için hazır hale getireceğiz. Şimdi yatabilseydim, yatardım. Yarın havaalanları ve rahatsız koltuklarla dolu uzun bir gün olacak.

Güçlü eller omuzlarıma indi. "Adamım benim! İyi vakit geçiriyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Uçakta perişan olacaksın."

"Yok artık. Ama Mary'nin memelerini gördün mü?" Connor omzunun üzerinden, şimdi arkadaşlarıyla toplanmış olan kıza bakıyor. "Bence gerçekler."

"Yakında anlayacaksın." Onlar gerçek. Farkı anlayabildiğim için kendimle gurur duyuyorum. O ve bu gece daha önce onları bana bastırdı.

"Hey, Ryan eve geldi mi?"

"Geldi ve gitti." Onu odasına sürükleyip yatağının üzerine yatırmak istememe neden olan küçük şirin bir elbise giydi. Onu bir daha içimde hissedemeyeceğim için midemde bir hayal kırıklığı kıkırdanıyor. Beklediğimden çok daha fazla şey ifade ettiği ortaya çıktı. Tasha'nın gölgesi üzerimde olmasaydı, Ryan'a karşı arkadaşlığın ötesinde duygular geliştirebilirdim.

"Bu gece dönecek mi?"

Omuz silkiyorum. "Asansörde tanıştığı adamla takılacak. Kız kardeşinin onunla yatıp yatmayacağını ya da eve erken gelip gelmeyeceğini sen söyle." Eğer bu Kyle denen adam bir pislik çıkarsa, Alaska'dan eve uçup onu kendim öldüreceğim.

Saatini kontrol eder. "Onu saat üçten önce eve gelmemesi konusunda uyarmıştım, tabii gelirse."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü senin için planlar yaptım." Connor kapıya doğru başını sallıyor, turuncu ve altın rengi bir dişi aslan tepeden tırnağa boyalı, bir çift topuklu ayakkabı, bir tanga ve pastiller dışında çıplak duruyor.

Becca beni fark ediyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

Aletim anında kabardı. "Şaka yapıyorsun." Nasıl başardı

Bu

mu? "Güzel sürpriz, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyorum.

"Tamam o zaman." Connor'ın eli ensemde sıkılaşıyor.

"Belki artık kız kardeşimi sikmeyi bırakırsın."

Onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde ağzım açık kalıyor.

"Siz ikiniz *gerçekten* anlamayacağımı mı düşündünüz? Dostum, pisliğin kokusunu bir mil öteden alırım."

Kahretsin. "Özür dilerim, dostum. Ben ... sadece ..." Ne diyeceğimi şaşırdım. "Aletin onun içine mi düştü?"

Hay sikeyim. Biramı yere bıraktım ve kollarımı iki yana açarak bir adım geri çekildim. "Sadece burun değil. Kırık bir burunla o kadar saat uçakta kalamam."

Connor'ın kaşları kıkırdayarak çatılır. "Hadi ama. Sana vurmayacağım."

"Oh, Tanrıya şükür." Sakin biri olabilirdi ama o yumruklar gerçekten zarar verebilirdi. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü Ryan *uzun* zamandır onu görmediğim kadar mutlu." Yüzünden nadiren ciddi bir ifade geçiyor. "Ve ona iyi davranacağını biliyordum."

"Evet, tabii ki yapardım. Yani, ben *yaptım*."

"Yaptığını biliyorum. Sadece bana bir iyilik yap ve bildiğimi ona söyleme." Merakla kaşlarımı çattım. "Tamam mı?"

"Bu aramızda oynadığımız eğlenceli bir oyun, o benim aptal olduğumu düşünüyor ve ben de ona uyuyorum." Connor sırtımı tokatladı. "Tamam, dişi aslanınız bekliyor. Merry

Noel'de. Sabah görüşürüz. Tüm o boyayı yıkamak için kendine yeterli zaman bıraktığından emin ol."

28. Ronan

"Taksi aşağıda bekliyor," diye bağıyor Connor mutfaktan.

Mahvolmuş çarşafılarımı bir çöp torbasına doldurarak -o boyanın çıkmasına imkân yok ve umurumda değil- spor çantamı omzuma atıp odamdan çıkıyorum.

Ryan yengeç gömleğiyle kapısının önünde duruyor, yarı uykulu, saçları dağınık. "Sadece hoşça kal demek istedim." Sesinde sabahın erken saatlerindeki o sevdiğim cızırtı var.

"Hey, ben de sana mesaj atacaktım." Tedirginliğim artıyor. "Dün gece eve geleceğini düşünmemiştim."

"Geç bir saattir. Dört civarı."

Omuzlarım rahatlıyor. Becca üçten önce ayrıldı, böylece Ryan hiçbir şey görmemiş ya da duymamış olacaktı. Her ne kadar ilişkimizi bitirmiş olsak da, onu asla incitmek istemiyorum. "Yani... Kyle'la dün gece iyi miydi?"

Ryan başını eğiyor ve utangaçça gülümsüyor. "Evet. İyi bir adam." "Gerçek bir aday mı?"

"Göreceğiz." Tişörtümdeki kırışıklıkları düzeltmek için uzandı. "Gitmen gerek."

"Evet." Connor'ın saçma planına uyduğuma hâlâ inanamıyorum. "İrtibatı koparmayın ve sınavlarınızda iyi şanslar."

"Dalga mı geçiyorsun? Artık kendi dairem var. Onları asacağım."

Tereddüt ediyorum ve sonra spor çantamı bırakarak kolumu omuzlarına doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum. "Kendine iyi bak ve konuşmak istediğin *zaman* ya da herhangi bir nedenle bana mesaj at. Ben ciddiylim." Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. Saçları çilekli şampuan gibi kokuyor.

"Sen de." Çekilmeden önce kolları bir an için belime dolanıyor. "Eylül, Connor?"

"Evet. Ben yokken parti ya da erkek yok."

Gözlerini deviriyor.

"Çöpü dışarı çıkardık. Maria saat 10 gibi temizlik için burada olacak."

"Bu arada, kanepedeki spermleri buharla temizlemesi için birini tutuyorum ve faturayı sana gönderiyorum."

Connor, "Kanepede sperm yok," diyor.

"Eve geldiğimde gördüklerimi görmedin. *İnan bana*, o kanepede döl var," diye karşı çıkıyor ürpererek.

"Tamam." Kalan muzı ağzına tıktıran Connor, "Birazdan görüşürüz, küçük kardeşim" diye bağırarak kapıdan çıkar.

Çantamı topluyorum. "Beladan uzak dur."

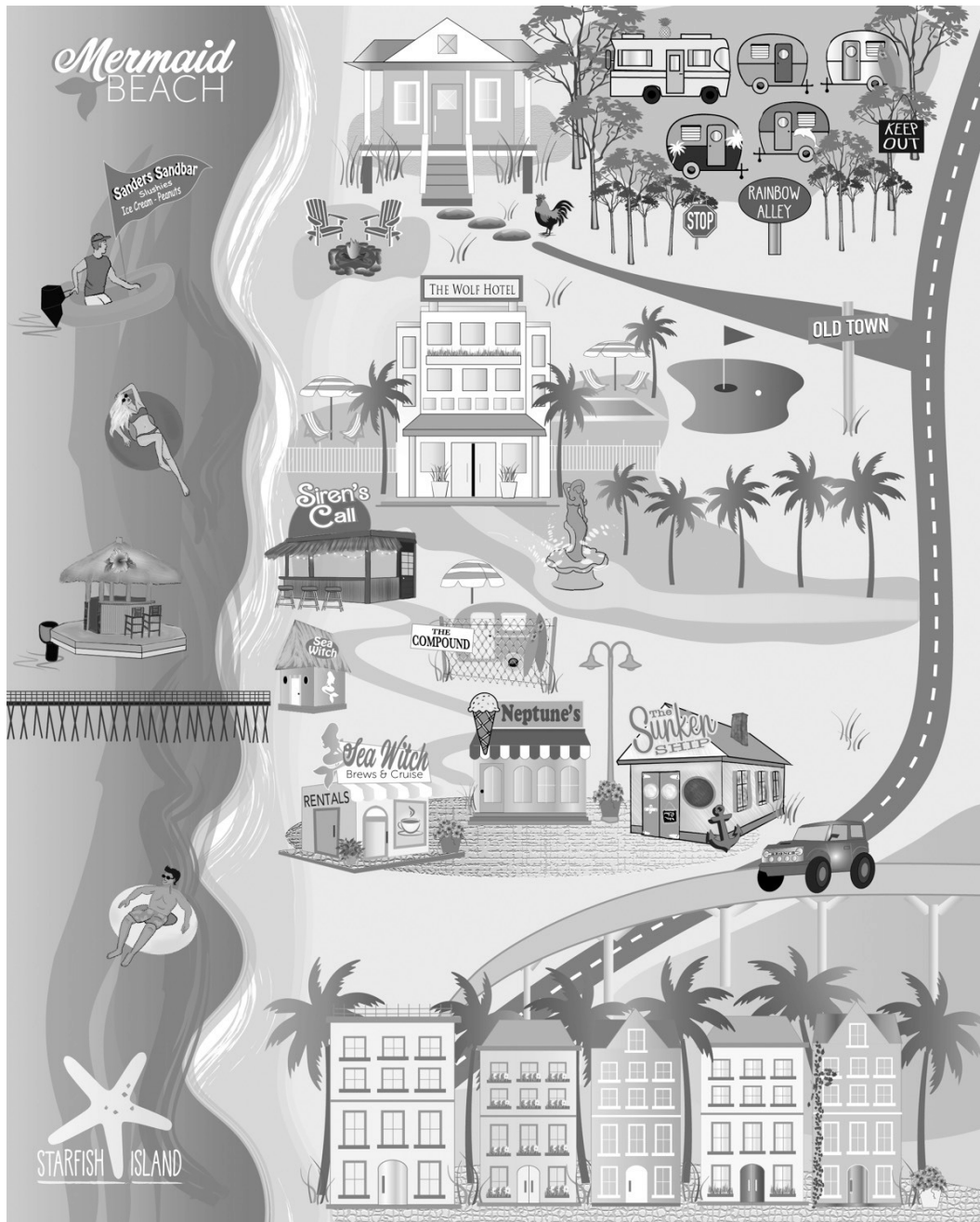
Ryan kollarını kavuşturuyor. "Ben de sana aynısını söyledim ama..." Ona göz kırparak Connor'ın peşinden kapıdan çıkıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Hayatının macerasına hazır mısın?"

Ürküyorum ve onu itiyorum. Sabahın bu erken saati için fazla gürültücü. "Beni buna pişman etme."

İKİNCİ BÖLÜM

ABBI'DEN SONRA

29. Ronan

Bir yıl sonra, Wolf Cove, Alaska

O-*ŞEKİLLİ* DUMAN halkası dudaklarımdan yukarı doğru süzülüyor ve soğuk bahar gecesinde dağılıyor, aksi halde bozulmamış kuzey havasını kirletiyor. Yıllar boyunca biriktirdiğim aptalca kararların uzun listesine eklenecek bir başka kötü alışkanlık. Marlboro'ya verdiğim onca para için cüzdanımı ateşe verebilirim ve bu sağlık riskleri hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Geçen yaz tam da bu noktada, su kenarında Connor'la, Abbi'yle, tek başıma oturup bu ıssız tatil beldesinin hayatıma kattığı her şeyin tadını çıkarırken bunlardan kaç tane içtim?

Çok fazla.

Ama bu gece bitiyor.

Son sigarayı bir taşa sıkıştırıyorum ve sönmüş izmariti boş bir bira şişesinin içine sokuyorum. Bu hafta sonu bana bir şey kanıtladıysa, o da artık büyümem gerektiğidir. Ciddi değişiklikler yapmalıyım. Sonbaharda yirmi altı yaşıma giriyorum ve geçen yıl Tasha'yı unutmak dışında ne başardım?

Homurdanıyorum.

Evet, eski kız arkadaşımı başka birine aşık olarak unuttum. Onu gördüğüm günden beri Abbi Mitchell ve benim asla olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı biliyordum ama bu beni durdurmadı. Beni bu kadar kendine bağlayan şey neydi? Ateşli kızıl saçları mı? Masum ama meraklı altın ela gözleri mi? Senden yapmanı istediği edepsiz şeyleri anlatırken yüzünün kızarması?

Muhtemelen hepsi.

O her yönden mükemmel. Her erkek onun kalbine sahip olduğu için şanslı olurdu.

Ve ben sadece onu izledim -tabii, nedimesi ya da onur adamı ya da resmi unvanım her neyse- lanet Henry Wolf ile evlenirken yanında durdum. Her ne kadar milyarder pislikten nefret etsem de, hepsi o değil.

Kötü. Dırdırcı küçük *gerçek* dışında. Abbi'nin sevdiği kişi o. Her sabah onun yanında uyanan kişi.

Kıyı şeridinde uzanıyorum, kumun soğuğu özel takım elbisemin içine sızıyor. Üzerime giyeceğim en pahalı şey olduğu için toprakta yatmamalıydım. Kiralık bile değil. Parasını Wolf ödedi. Hayallerimin kadını elde etmesini izlerken giymem için bir hediye.

Lanet olsun.

Abbi'nin sistemimden atılması ne kadar sürer?

Ne kadar zaman sonra bir kadın için yanıp tutuşmayacağım? Bu kadar romantik olduğumu kim bilebilirdi? Ben değil.

Bir sigara daha içmeliyim.

Cebimi karıştırıp Marlboro'larımı çıkardım. Ve boş kutuya doğru inledim. Sanırım buna karar verdim. Üç yıl içinde yeni bir sayfa açıyorum. ... iki ...

Artık kanser çubuğu yok.

İçkiyi bırak.

Ve bana zevk verdiği kadar kalp ağrısı da getiren aletimle düşünmeyi bırak.

Aslında, artık kadın yok, nokta.

"Öldün mü dostum?" Connor'ın gür sesi sessizliğin içinde yankılanıyor. göl.

Adam benden bir saatten fazla ayrı kalmaya dayanamıyor. "Hayır, Ama Wolf, Violet'le olan o fotoğrafı gördüğünde sen de öyle olacaksın, seni aptal herif." Düğün fotoğrafçısının, personel yemekhanesindeki parti sonrası fotoğraflarla ilgili açıklaması gereken çok şey olacak.

"Sanki. Şakalaşıyorduk. Bir damla alkole dokunmadı.

Küçük Kurt nerede bu arada?"

"Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte odasında, *on beş yaşındaki her çocuğun* ait olduğu yerde." Wolf'un kızını geri götürdüm ve sonra hüznü varlığımı sorgularken biraz huzur ve sessizlik için buraya yöneldim.

"Hava *çok soğuk*!" diye sızlanıyor bir kadın.

O sırada Connor'a dönüp bakıyorum ve her iki kolunda birer tane olmak üzere ona sarılmış iki kadını fark ediyorum. Önümüzdeki sezonun çalışanları, hâlâ üniformalılar. Onları tanıdım. Bu gece sunuculuk yapıyorlardı, Alaska kar yengecinden filet mignon'a kadar her şeyden tabak tabak getiriyorlardı - bu resepsiyon için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Genç, ama çok genç değil. Güzeller.

Ama hepsi öyle. Wolf Hotels'in net işe alım kriterleri var ve bir şekilde bu durumdan defalarca kurtuluyor.

"Burası Alaska." Kendimi ayağa kaldırdım. "Kar yağmamasına şaşırdım." Açık hava ekibindeki çocuklar ormanda hâlâ yer yer kar olduğunu söylediler.

"Senin için taze bir tane. Şerefe, dostum." Connor kızları bırakıp benimle yarı yolda buluşuyor ve bana bir bira uzatıyor, mavi bakışları karanlığın ve suyun ötesinde. "Burada olmak anılarını canlandırıyor, ha?"

"Hiç olur mu?" Hayatımın en güzel yazıydı. Kapağı çeviriyorum.

"Bu yıl geri dönmediğin için pişman mısın?" diye soruyor bir yudumla. Burada bir sezon daha çalışma teklifi geldiğinde ikimiz de haftalarca kararsız kaldık. Sonunda Miami'de kalmak daha iyi bir seçim gibi göründü.

"Hayır. O günler geride kaldı." Her ne kadar o günlere geri dönmek için can atsam da. "Hayatıma devam etme zamanı geldi."

Connor omuzlarının üzerinden iki kıza bakıyor. "Bella ve Jenny yedinci kabindeler. Orayı hatırlıyor musun?"

Sırıtiyorum. "Tabii ki. O Red'in gecesi idi." Orada çok şey oldu ama en unutulmaz gece, Abbi evleneceği adam için ağlarken onu kollarımda tuttuğum geceydi.

"Şimdi oraya gidiyoruz," diyor soldaki kız -kızıl, anlayın işte- titreyerek, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Siz de geliyor musunuz?"

"Oh, *kesinlikle geliyorum.*" Connor sırtarak onların kıkırdamasını ve benim de gözlerimi devirmemi sağladı.

Nasıl oluyor da böyle saçma sapan şeyler söyleyip gecenin sonunda taşaklarına kadar batıyor, aklım almıyor.

"Ronan? Burada somurtmayı bırakıp bizimle geri dönecek misin?" Connor bir kaşını kaldırarak duraksıyor. Abbi'yle olanları ya da bu düğünde aklımın nerede olduğunu hiç konuşmadık ama Connor görüldüğü kadar kalın kafalı değil. "Eski günlerin hatırına mı?"

Ağır bir şekilde iç çektim. "Evet, lanet olsun, neden olmasın.

Son bir tekme daha." Yarından itibaren yolumu değiştireceğim.

30. Sloane

Mermaid Plajı, Florida

·Günün stresinden kurtulmak ve önümüzdeki on dakika boyunca gerçekten var olmak için arındırıcı nefesler alarak BAŞLAYIN-"

Bir testere vızıldıyor ve çevrimiçi yoga eğitmenimin yatıştırıcı sesini kesiyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. İnşaat hiç bitmeyecek mi? O lanet oteli yıllardır inşa ediyorlar. En azından bugün sürekli çekiç sesi gelmiyor. O günlerde burada oturup körfez esintisinin tadını çıkaramıyorum.

"Şimdi vücudumuzu yukarı doğru yuvarlayalım ve aşağı doğru yüzümüze dönelim-"

"Nereye istersem oraya park ederim. Ben de burada yaşıyorum!" Cody'nin yükselen sesi, ön kapımız çarpmadan bir an önce açık pencereden dışarı taşıyor.

Günün stresinden kurtulmak buraya kadarmış. Ağır bir yenilgi iniltisiyle yoga matımın üzerinde geriye doğru çöküyorum ve nişanlımın buraya gelip kiracımızdan şikayet etmesini bekliyorum. *Yine.*

Öğleden sonra güneşi ılık, palmiye ağaçları beyaz kumların üzerine serpiştirilmiş gölgeden fazlasını sağlamıyor. Yazın dayanılmaz nemli sıcaklığı yaklaşıyor, bu yüzden küçük sahil evimi incelerken bunun tadını çıkarabildiğim kadar çıkaracağım.

Her şeyi büyükanneme borçluyum, Ruby Parker, herkes tarafından sevgiyle Gigi olarak bilinir. Bu evi ve üzerinde bulunduğu araziye kırk yıl önce O'ahu'dan Florida'ya geri döndüğünde, yeni boşanmış ve yanında küçük bir kızı -annem- varken satın almıştı. Denizkızı Plajı'nın şirin bir balıkçı topluluğundan başka bir şey olmadığı zamanlar.

Gigi sekiz ay önce mülkü bana devredip yirmi dakika uzaklıktaki yaşlılar için bir ev olan Palm Oaks'a taşındığında, bir yıllık bakımı atlamamam konusunda beni uyardı, yoksa burası terk edilmiş bir baraka gibi yok olmaya başlayacaktı ve her zamanki gibi haklıydı. Körfezden gelen güneş ve tuzlu deniz havası, turkuaz rengini yıkayarak bir numara yaptı.

dış cephe kaplaması ve beyaz sundurma zemininin yer yer ham bırakılması. En azından geçen sonbaharda taktırdığım gümüş rengi metal çatı yeni görünüyor.

"Frank yine hıyarlık yapıyor!" Arka kapı açılır ve Cody elinde Gatorade, atletinin içinde kesik kollarını sergileyerek içeri dalarken tokatlanarak kapanır. Spor salonundan yeni çıkmış ve hâlâ terli.

"Şimdi ne olacak?"

"Kamyonumu her zaman yaptığım gibi park ettim ve bana çekmemi söyledi."

"Yani ön kapısından zar zor çıkabilsin diye verandasına mı yanaştın?" Frank, Gigi onu sahildeki kahve ve kiralık eşya dükkânı Sea Witch'i işletmesine yardımcı olması için işe aldığından beri, on beş yıldır arazimizdeki bir karavanda yaşıyor. Cody'ye yargılayıcı bir bakış fırlattım. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim."

"Kümesin yakınına park etmem. Kuşlar kaputuma pisliyor!"

"Zaten senin kaputuna sıcıyorlar."

"Evet, çünkü Frank onları bunu yapmaları için eğitti."

Gözlerimi deviriyorum. "Frank, beyinleri bilye kadar olan bir grup tavuğu nasıl eğitti?" Gigi'nin açık bir yaz gökyüzünün rengine boyanmış eski Jeep Cherokee'si zarar görmeden kalırken, Cody'nin ateş motoru kırmızısı Dodge Ram'ini hedef almış gibi göründükleri gerçeğini görmezden gelmek zor olsa da.

Cody sekiz adımda kuma iniyor. "Bilmiyorum ama sana söylüyorum, ondan bıktım artık."

"Bu senin için çok kötü çünkü Frank hiçbir yere gitmiyor." Birbirimizi her gün görüyoruz. Bayramları birlikte kutluyoruz. O benim için aileden biri.

"Gitmeye karar vermediği sürece." Cody'nin sesi meydan okumayla çınlıyor.

Kaslarım geriliyor. Eğer zorlarsam bunun nereye gideceğini biliyorum; Cody'nin Frank'in hoş karşılanmadığını hissettirmek için elinden geleni yapmasıyla ilgili büyük bir kavga. Bugün bu savaş için enerjim yok, bu yüzden konuşmayı daha güvenli bir konuya yönlendiriyorum. "Yüksek sezondan önce evi boyamamız gerekiyor. Üçümüz bir araya gelirse her yeri kısa sürede boyayabiliriz."

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum." Elini kestane rengi saçlarının arasından geçirmeden önce eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey gür yelesiydi, hemen ardından parlak kristal mavisi gözleri ve çapkın gülümsemesi geldi.

"Evi boyamak mı?" Şüphyle söylüyorum. Cody'nin pek çok özelliği var -çekici, enerjik, dikkat çekici bir güzel- ama fiziksel iş yapmaya hevesli olması onu tanımlamam için yeterli değil.

"Hayır. *Satmakla* ilgili."

Çenem kilitlendi. "Spor salonunda biri kafana ağırlık mı düşürdü?" Gigi sahil evini bana devretti, böylece ona benim diyebilecektim, para kazanabileyim diye değil.

Yanıma çömeliyor, avuç içi çıplak kalçamı yumuşatırken yüzü ciddileşiyor. "Hadi bebeğim, durmadan o otel hakkında şikayet ediyorsun." Arkamda, yakın mesafede beliren yeri işaret ediyor. "Daha açılmadı bile. Ne kadar kötü olacağını bir düşünsene? Ne kadar kalabalık olacak? Artık sahildeki yabancılar tarafından aval aval bakılmadan burada oturamayacaksın. Burası artık eskisi gibi sakın bir yer olmayacak."

O benim süregelen endişelerimi dile getirirken midem düğümleniyor. Beş yıl önce boş arsaya ilk ilan asıldığından beri güçlerle savaşıyoruz ama hiçbir yere varamadık, şimdi zengin turistleri ağırlamak için bekleyen modern dev de bunun kanıtı.

Cody bana bakıyor. "Bak, gerçekten bir şey söylemek istemiyordum ama son zamanlarda kendinde değilsin ve insanlar bunu fark ediyor."

"İnsanlar mı?" Sözleri gururumu incitirken kaşlarımı çatıyorum. "Hangi insanlar?" Kim benim hakkımda konuşuyor?

"Sadece... *insanlar*, bilirsin işte. Tüm bu olanların seni nasıl etkilediği, seni ne kadar acımasız yaptığı hakkında."

Gözlerimi deviriyorum. "Dur tahmin edeyim, annen." Beni hor gören ve duygularını hiç saklamayan. Onun kıymetli bebeğini çalan bendim.

"Aylardır hiçbir şey eskisi gibi değil. Aradaki zamandan bahsediyorum. *Bize*. Bana bunu fark etmediğini söyle."

"Sanırım?" Kesinlikle daha fazla kavga ediyoruz-iş hakkında, Frank hakkında, para hakkında. Her şey hakkında, öyle görünüyor. "Nedenini bilmiyorum."

"Bunu Gigi'nin gidişine, işlerin ve otelin yarattığı baskıya bağlıyorum. Ama yalan söylemeyeceğim, bu benim için zor oldu. Sana o yüzüğü verdiğim için pişman olmak istemiyorum-"

İrkildim.

"Hayır, endişelenme bebeğim, endişelenmiyorum!" demek için acele ediyor. "Ama sahip olduklarımızı kaybettiğimizi görmek istemiyorum." Yanağımı okşuyor ve usulca ekliyor, "Ya sen?"

"*Tabii ki* hayır." Başparmağımı yüzük parmağımdaki pırlanta tektaşın üzerinde gezdiriyorum ve Gigi'nin taşınmasından bir gün sonra Cody'nin evlenme teklif ettiği geceyi hatırlıyorum.

"Tamam. O zaman... bu kadar inatçı olmayı bırak. Hayatımıza birlikte başlamak için yeni bir yer bulalım. Burası benim evim değil. Benim evim bile değil."

senin."

Derin nefes alıyorum. O haklı mı? İnatçılık mı ediyorum? Bakışlarım arkamızdaki küçük Florida kulübesinde geziniyor. Burada doğmuşum, annem bir kasırga sırasında doğum sancısı çekmiş ve zamanında hastaneye yetiştirilememiş. On iki yıl sonra annem burada öldü. En mutlu olduğum yer burası, dalgaların kucaklayışını dinliyor ve tuzlu havayı içime çekiyorum. Gigi her zaman insan kılığına girmiş bir denizkızı yetiştirdiğine dair şakalar yapar.

İçimde öfke kabarıyor. Hayır... Cody haklı değil. *Burası benim* evim. Ama onun ne demek istediğini anlayabiliyorum, bu onun değil.

Ben öyle yapmadıkça.

Son zamanlarda bunu düşünüyordum. Gigi bunun için derimi yüzecektir, eminim, çünkü her şeyin benim adıma imzalanması konusunda çok kararlıydı. Ama Cody ve ben evleniyoruz. O benim kocam olacak. Hayatlarımızı ve beraberinde gelen her şeyi paylaşacağız.

Ağzımı açtım, evlendikten sonra tapuya onun adını eklemeyi önermeye hazırdım ki arka cebinden katlanmış bir kağıt çıkarıp bana uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne?"

"Birkaç hafta önce buraya gelen otel avukatını hatırlıyor musun?"

"Tehdit ettiğim mi?" O sümsük de bana bir kağıt parçası uzattı, mülkümü satın almak için bir teklifti ve okumadan en az yirmi parçaya böldüm.

"Birkaç gün sonra Deniz Cadısı'nın yanına geldi."

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. Sanırım beni başka nerede bulabileceğinizi öğrenmek için kasabada birkaç soru sormaktan fazlası gerekmeyecek. Denizkızı Plajı büyüyor ama hâlâ küçük ve biz de uzun zamandır buradayız. "Ona siktirip gitmesini söyledin, değil mi?"

"Benimle konuşmaya geldi." "Sen mi? Neden?"

"Sanırım daha az duygusal olacağımı düşündü ve ne teklif ettiğini gördüğümüzden emin olmak istedi." Cody, detayları atladığını belli eden o tek omuzlu haliyle omuz silkiyor.

"Ve?"

"Ve neden ondan ne koparabileceğimi görmeyeyim diye düşündüm. Ben de bir sürü talepte bulundum. Bilirsiniz, daha fazla para, sezon dışında bir kapanış tarihi."

Öfke derimi diken diken ediyor. Cody sanki evime ne yapacağım konusunda söz sahibiymiş gibi "biz" ve "bize" deyip duruyor.

"Otele ömür boyu giriş kartı bile istedim. Ve tahmin edin ne oldu? Hepsini bizim için aldım! Giriş kartı değil," diye ekliyor hemen, "yıllık golf üyeliği ve çatı katı süitlerinden birinde bir hafta konaklama. Balayımız için oraya gidebiliriz."

Cody'ye kuşkuyla bakıyor, söylediklerini anlamaya çalışıyor ve doğru duyup duymadığımdan emin oluyorum. Satma fikrini ilk kez ortaya atmıyordu. Eskiden gelişigüzel imalarda bulunur, deniz kenarındaki bu küçük kulübeyi ne kadara alabileceğimizi merak ederdi. Sonra bu imaları gece geç saatlerde, çıplak bedenlerimiz ter içinde ve birbirimize dolanmış halde, biri bize bir milyon dolar verse ne yapacağımızı düşünmeye dönüştü. Gerçekte, bundan çok daha fazlasını alabilirdim. Arazim, yolun içeriye doğru kıvrıldığı yere kadar uzanıyor. Susamış bir piyasada en iyi emlak.

Ama bu arkadan hareket? Bu küstahça ve Cody'nin hoşlanmadığım yeni bir yönü.

"Yani, bu mülkü Wolf Hotels'e ya da başka bir paragöz pisliğe satmayacağımı *kaç kez* açıkça belirtmemi rağmen evimi satmak için bu adi avukatla pazarlık mı yaptınız?" Yavaşça, buz gibi söylüyorum.

"Bencillik ediyorsun! Ve, şey..." Bocalıyor. "Peki ya *benim* ne istiyorsun?"

"Tam olarak ne istiyorsun?" Çünkü alaycı tarafım karanlık teoriler üretmeye başladı.

"İkimize ait bir evde yaşamaya ne dersiniz!" Ellerini havaya kaldırıyor, Gatorade'i şapırdatıyor.

"*Bunun* gibi başka bir yer alamayız." Sahil kenarındaki bu küçük evler, dört katlı ucubeler inşa eden müteahhitler tarafından yutuldu.

"Böyle olmak zorunda değil. Birkaç blok ötede yarı fiyatına bir sürü harika yer var."

"*İç kesimler!*" Kelimeyi tiksintiyle tükürdüm. Neden her sabah okyanus manzaramı çim biçme makinelerini iten komşuları izlemekle değişeyim ki?

"Hadi ama, çıldırmadan önce anlaşılmayı okur musun?" Ne kadar kızgın olursam olayım normalde beni kazanan çarpık gülümsemelerinden biriyle sayfayı açıyor ve yüzüme doğru itiyor. "Ne kadar çok rakam var! Ve sonbahara kadar buradan ayrılmak zorunda kalmayacağız, böylece

Planladığımız gibi sahilde evlenelim ve başka bir yer bulmak için acele etmeyelim."

"Wolf'un burayı yerle bir edeceğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Ne olmuş yani? On kat daha güzel bir şeye sahip olabiliriz! Ayrıca tüm borçlarımızı ödeyebiliriz."

"Hiç borcum yok."

Ama ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Ve her zaman almaktan bahsettiğimiz o kabinli kruvazörü alabiliriz. Ve anneme yeni bir karavan alabiliriz.

..."

Cody'nin sözleri, niyetini bana haykırırken silikleşiyor ve görünüşte belirsiz olan ayrıntılar yerine oturuyor - teklifinin zamanlaması ve o zamandan beri davranışları hakkında. Frank beni uyarmaya çalışmıştı. Küçük, ince yorumlar ona saldırmama neden olmuştu. Ama o haklıydı! Bunu daha önce nasıl görememiştim?

"Bebeğim? Beni duydun mu?"

"Tam bir enayiyim," diye fısıldıyorum, nişan yüzüğümü çekiştirip kuma bırakırken gözlerimi yaşlar kaplıyor.

31. Ronan

Bir yıl sonra, Miami

TASHA

Selam... Son zamanlarda seni çok düşünüyorum. Bu hafta sonu Miami'de olacağım. Eğer buralardaysan, takılmayı çok isterim. Perşembe gecesi uçuyorum.

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için metni üç kez okudum. İki yıl önce bu kelimeler için dua etmişim ama onları görmeyi hiç beklemiyordum.

Connor plaj sandalyesi kurulumunun ortasında durup derin kaşlarımı inceliyor. "Neden kedimiz yeni ölmüş gibi görünüyorsun?"

"Bizim kedimiz yok."

"Bir kedimiz *olabilir*. Ona Ronaldo adını verirdim."

Onun aptallığını görmezden geliyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Eski sevgilim."

Plaj sandalyesini terk ederek mesajı okumak için yanına gider. "Lanet olsun. *Eski sevgilin* mi?"

"Tash. Evet." Connor'la çok samimi olduğumuzdan değil ama Tasha, Abbi dışında bahsettiğim tek kişi ve ondan da sadece bir ya da iki kez bahsettim.

Alnındaki boncuk boncuk teri siliyor. Sabahın erken saatleri ve şimdiden bunaltıcı. "Ne kadar oldu?"

"Ondan doğrudan haber aldığımdan beri mi? İki yıl oldu." İş değiştirip Miami'ye taşınmadan önce. Ne bir arama, ne bir mesaj. Ama küçük kız kardeşim geçen sonbahar Indianapolis'te barda ona rastlamış. Britt'in anlattığına göre, Tasha onu *benimle* ilgili her şey hakkında sorgulamış; *neler* yaptığım, biriyle çıkıp çıkmadığım, milyarder patronumun düğün partisine nasıl katıldığım. Özellikle bu konuda meraklı görünüyordu.

Connor otel müşterileri için plajı düzenlemeye geri dönüyor - cebimdeki küçük bomba patlayana kadar ben de buna yardım ediyordum. "Bağlantı,

ha?" Bana sırtarak karşılık veriyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Miami'de olacağını ve burada olduğumu biliyor mu?" Tasha bu şehirde kimi tanıyor? Bildiğim kadarıyla kimseyi tanımıyor ve dört yıl çıktık. O zamanlar *bütün* arkadaşlarını tanıyordum.

"Hayır, dostum. Bu bir 'tekrar bir araya gelmek istiyorum' mesajı." Connor vurgulamak için telefonumu işaret ediyor.

"Bu o değil." Ama tekrar taradım. Bu muydu? Bunca zaman sonra mı?

"Bir de bakmışsın, Miami *çok pahalı* olduğu için bizimle kalmak istiyor." Şemsiye demirinin ucunu kuma sıkıştırıyor ve üstünü vidalıyor. "Ve sen de diyeceksin ki, 'Elbette! Ryan artık Kyle'la yaşadığı için fazladan bir yatak odamız var,' diyeceksin ve sonra, hop, eski sevgilin şafak vakti öldürmek için hücum eden süvariler gibi sığınin üstüne atlayacak."

"Kapa şu lanet çeneni." Bir kahkaha patlattım. Ama içimde sinirlerim çalkalanıyor. Tasha'yı tekrar görmek nasıl bir şey olurdu? Bir şeyler olmasını ister miydim? *Hayatımda* iyi bir yerdeydim; onun özlemini çekmiyor ve Abbi'ye bir daha asla sahip olamayacağımı isteksizce kabullenmiyordum.

"Belki de Red'in düğününden beri bozuk olan aletini tamir edebilir."

Ben bir karşılık veremedim telsizim çatırdıyor. "Ronan, sahilde misin?" Charlie'nin kaba sesi sesleniyor.

"Evet, patron. Ne var ne yok?" Ahizeye cevap veriyorum.

"Konferans merkezinden bekleniyorsunuz. Pasifik Odası, derhal."

Şaşkınlığıma ortak olan Connor'a kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?" Bu Otelin *içinde*. Ekibimizin yetki alanına girmiyor.

"Beni sorgulama ve hemen oraya git!" Charlie havlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Dışarıdaki ekip şefi başkalarının önünde bana pislik gibi davranıyor ama kapalı kapılar ardında iyi anlaşıyoruz. Benden hoşlandığı için mi yoksa büyük patronun karısıyla yakın olduğum için mi bilemiyorum ama düğünden beri bana ekstra sorumluluk veriyor. Altı ay önce iş tanımına "amir yardımcısı" etiketini ekledi ve maaşımı artırdı. Bunların hiçbirini istemedim. "Yola çıkıyorum."

"Gördün mü? İşte bu yüzden süper kaltak olmuyorsun." Connor şemsiyeyi açar ve bir sonrakine geçer.

"Bitirmene yardım etmesi için Dean'i göndereceğim."

"Zahmet etmeyin. Ben hallederim." Bakışları kıyı şeridinde dolaşan ipli bikişli bir çift sarışına takılır. Sadece yarım bir el sallaması yetiyor ve saçlarını omuzlarının üzerinden savurarak bu tarafa doğru dönüyorlar.

Connor her iş gününü cebinde en az yarım düzine numarayla bitirir. Hangi numaranın hangi yüze ait olduğunu asla hatırlayamaz. Onun planlar yapmasını ve kimin geleceğini görmek için sabırla beklemesini izlemek her zaman eğlencelidir.

"Misafirler şikâyet etmeden önce bu işi hallettiğin sürece sorun yok." Onları havuz kenarındaki masanın etrafında dolanırken, saatin plaj saatini vurmasını beklerken görebiliyorum.

"Hay hay patron," diye alay ederek beni selamlıyor. Teknik olarak Connor artık bana rapor veriyor, bu durum aramızdaki dinamiği hiç değiştirmedir. Ama her gün bu konuda beni sıkıştırıyor.

Ekranımdaki beklenmedik mesaja son bir kez baktıktan sonra telefonumu cebime sokuyorum ve Tasha'yı *Read*'de bırakıyorum. Vahşice, biliyorum ama kalbimi kırdı.

"BENİMLE ŞAKA YAPIYOR OLMALISIN," diye sesleniyorum, önümde sırtı bana dönük duran kadın formunu gördüğümde yüzümde ender rastlanan geniş bir sırıtış beliriyor. Abbi'nin ateşli kıvılcıklarını her yerden tanıyabiliyordum.

Sesimi duyunca arkasını döndü ve yüzü aydınlandı. "Sürpriz!"

Ayaklarım titriyor. Abbi'yi düğünden beri görmemiştik ve hamile olduğunu söylemek için aradığından beri de kesinlikle görmemiştik.

"Vahşi, ha?" Gergin bir kıkırdamayla manikürlü ellerini zümrüt yeşili sundress'inin -ve şişmiş karnının- üzerinde gezdiriyor ve mesafeyi kapatmamı bekliyor.

Kahretsin, o daha da güzel.

Kıskançlığın istenmeyen yakıcılığına karşı yutkunarak adımlarımı hızlandırıyorum, iş botlarım mermer zeminde tepiniyor. Temizlik ekibi bıraktığım tozlu izler için bana lanet okuyacak.

Abbi'yi kollarımın arasına alıp yerden kaldırıyorum ve saçlarının çiçek kokusunu içime çekerek ona şiddetle sarılıyorum. Bunun son derece uygunsuz olması umurumda değil. Onu tekrar bedenime bastırmak, canlı canlı gömüldükten sonra nefes almak gibi hissettiriyor.

"Dur! Kendine zarar vereceksin." Ama kolları boynuma dolanıyor, sevgime karşılık veriyor.

"Kapa çeneni. Hepiniz bebeksiniz." Bir süre bekliyorum ve yoldan geçenlerin duymaması için alçak sesle ekliyorum. "Ve göğüsler. *Lanet olsun, Red.*" Daha önce avuç avuçtular ... ve ben bilirdim.

Wolf şanslı bir herif.

Onu tekrar yere bıraktığımda yanakları yanıyor. "Evet, tüm bu hamilelik... ilginçti."

Sırıtiyorum, ona her yaklaştığımda hissettiğim bu geçici yükseklığe engel olamıyorum. "Daha ne kadar sürecek?"

Abbi'nin elleri yine karnında. "Dört ay sonra geliyor."

"O mu?" Derin bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. "Böylece onun çatısı altında *üç* kadın olacak. İnanılmaz."

Kıkırdıyor. "Biliyorum, değil mi? Henry zaten Violet'e karşı aşırı korumacı. Sanırım geçen gün gri bir saç gördüm."

"Güzel. Umarım beş kızın daha olur. Bu onun işine yarar." Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, ela gözlerini dövmeli kollarıma, kollarıma, göğsüme çekiyor. Güneşte geçirdiğim uzun günler yüzünden uçları ağarmış koyu renk saçlarımda oyalanıyorlar. Bir tutamla oynamak için uzanıyor. "Uzatıyorsun."

"Evet. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Ne kadar dalgalı olabileceğini unutmuşum. Arkası boynumu gıdıklıyor.

Aklımdan kısa bir süre bir anı geçiyor -Abbi'nin elleri vızılı kafamda, vücudu kıvranıyor, yüzüm bacaklarının arasına gömülmüşken- ve aletim tepki vermeden önce onu dışarı itmek zorunda kalıyorum.

Sanki ahlaksız düşüncelerimi görebiliyormuş gibi sertçe yutkunuyor. "İyi görünüyorsun."

"Kendimi iyi *hissediyorum.*" Sigara ve içkiyi bıraktıktan sonraki ilk birkaç hafta tam bir ayıydım, öyle ki Connor bir karton Marlboro aldı ve bırakmam için bana yalvardı. Ama spor salonu yardımcı oldu. Otuz kilo kas yaptım ve ciğerlerimi kaldırımda bırakacakmışım gibi hissetmeden koşabiliyorum.

Bir personel geçiyor, meraklı bakışları üzerimizde. Neyse ki burası başka türlü sessiz.

"Ee, Miami'de ne yapıyorsun? Ve bu kadar erken mi kalktın?" diye sordum.

"Yapmam gereken birkaç çiftlik kızı işi var." Abbi omuz silkiyor, sanki on iki yaşındayken Pennsylvania'daki ahırında kurduğu küçük sabun şirketinin şu anda ülke çapında büyümesi, yirmi kişilik tam zamanlı bir kadroya sahip olması ve ikinci bir prodüksiyon açması önemli bir şey değilmiş gibi

Batı Yakası'nda bir yerde. "Dün gece geldiğimizde seni aramak için çok geçti ama Henry ile konuşmadan önce seni yakalamak istedim."

"Kurt burada mı?"

"Evet, şurada." Pasifik'in biri aralık olan ağır ahşap kapılarını işaret ediyor.

Kaşlarımı çattım. "*Onunla* bir toplantım mı var?"

Nasırlı ellerimi kendi ellerinde topluyor. "Evet ve sana bir teklifi var. İlk başta çılgınca geleceğini biliyorum ama Ronan? *Lütfen* onu dinler misin?" Bakışlarıyla yalvarıyor.

"Bu benim için yaptığı son teklif gibi mi olacak? Çünkü evet diyeceğimi *biliyorsun*." Alaska'daki o gece hayatımın sonuna kadar zihnimde kirasız yaşayacak ve ahirette de peşimi bırakmayacak. Aslında, burada ölebilir ve tatmin olabilirim.

Abbi sırtışını gizlemek için alt dudağını ısırırken elini sıkıyor. "Hayır, *öyle* değil. Ama bu harika bir fırsat ve sen bunun için mükemmel olursun." Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıyor. "Ve sen bunu hak ediyorsun. O yüzden lütfen evet de." Son kısmı yumuşak bir şekilde söylüyor.

"İşte şimdi ilgimi çekti."

Gırtlaktan gelen bir ses dikkatimizi aralık kapıya ve yüzünde sinirli bir ifadeyle beliren milyarder lüks otel sahibine çekiyor.

"Gitsen iyi olur. Beklemeyi sevmez." Abbi beni bir kez daha kucaklamak ve yanağıma bir öpücük kondurmak için kendine çekiyor.

Sanırım bu daha çok karısıyla benim bu kadar yakın olmamızdan hoşlanmamasıyla ilgili, ama kendime engel olamıyorum, onu bırakmadan önce birkaç kez daha tutuyorum.

"Beni sonra ara!" Kızgınlığı anında sıcak bir gülümsemeyle bozulan ve gözleri kısa bir süreliğine karnına kayan kocasına bir öpücük gönderiyor.

Abbi koridorda yürüyor, sandaletleri yere vuruyor, elbisesinin kumaşı kalçalarıyla birlikte sallanıyor.

İkimiz de ona çok uzun süre baktık.

"Fikrimi değiştirmeden önce buraya gel," diye bağıyor Wolf odada kaybolmadan önce.

"Heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum." Botlarımı sonuna kadar sürüklüyorum.

32. Ronan

"Bu lanet bir şaka, değil mi?" Etrafta gizli kamera var mı diye kontrol ediyorum.

Henry'nin yapmacık gülümsemesi, kafa karışıklığının her saniyesinden zevk aldığını gösteriyor. "Asla şaka yapmayacağım bir şey varsa, o da işle ilgili bir karardır."

"Ve benimkinden başka dokunacak tek bir omuz bile bulamıyor musun? Gerçekten mi?"

Ayağa kalkıp ağırlığını hafifletirken toplantı odasındaki deri sandalye gıcırıyor. "Aklıma birkaç tane geliyor." Ellerini ceplerine sokarak pencereden dışarı bakmaya başladı. Onu takım elbise içinde görmemek nadirdir ama bugün bir golf gömleği ve düz siyah bir pantolon giymiş. Hâlâ yüz dolarlık banknotları kanıyor gibi görünüyor. "Ee? İlgileniyor musun?"

Bir cevap için oyalanıyorum. Şok olmuş durumdayım. "Neden ben?"

Wolf dönüyor, ellerini başka bir sandalyenin arkasına koyuyor, buz mavisi gözlerini bana diyor. Cazibesini görmediğimi iddia edemem. Adam fiziksel genler de dahil olmak üzere doğuştan tüm piyangoları kazanmış. Eğer benim eğilimlerim de bu yönde olsaydı, eminim onu etkilemek için can atardım. "Çünkü güvenimi kazandın ve ben *çok* az insana güvenirim."

"Onur duydum." Başka ne diyebilirim ki? "Ama bu sizin için bir otel işletmeye nasıl dönüşecek?"

Kıkırdaması karanlık. "Kendini aşma. Oteli *yönetmiyorsun*. Genel müdüre rapor vereceksin."

"Ancak zemin, tesisler ve idari yöneticilerin hepsi

Ben.

"Evet."

Bunu düşünürken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "*Neden ben?*"

"İş idaresi ve yönetimi alanında bir diplomanız var.

Indianapolis, değil mi?"

"Sadece bir kağıt parçası."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Sınıf birinciliğine yakın bir dereceyle mezun oldun," diye devam etti. "Ve Wolf'ta personel koordinatörü olarak işe alındın-"

"Daha önce beni dışarı çıkarmaları için yalvarıyordum çünkü bir masanın arkasına sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum."

"Bu öyle bir şey olmayacak, sana söz verebilirim." Kıkırdıyor. "Söylemeliyim ki, daha önce hiç kimse büyük bir terfiden konuşarak *kurtulmaya* çalışmamıştı."

Bu bir terfi değil. Bu bir şaka. Bunun yerine "Bu tür bir rolde hiç deneyimim yok" diyorum.

"Doğru," diye kabul ediyor. "Ama son bir yıldır amiriniz size daha fazla sorumluluk veriyor, değil mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, iş sorumluluklarını kesinlikle benim üzerime yıktı."

"Çünkü ondan ben istedim."

Kaşlarını çatıldı. "Bunu *sen* mi söyledin?"

"Charlie'den gelmediği kesin. Hâlâ onu değiştirdiğimiz paranoyasını yaşıyor." Henry duraksıyor. "Ama etkilendi. Tahmin ettiği kadar aptal ya da tembel olmadığını söylüyor."

Homurdanıyorum.

Wolf yaslandığı sandalyeye yerleşti. "Eğer henüz anlamadıysan, kararlarımın çoğunu içgüdülerime göre veririm ve bu beni nadiren yanlış yönlendirir."

"Bunu neye dayandırırsan dayandır, hayatta kazanıyor gibi görünüyorsun," diye isteksizce kabul ediyorum. Adamın ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası var.

"İçgüdülerim senin şemsiye açmaktan ve odun istiflemekten çok daha fazlasını yapabileceğini söylüyor. Son iki yılda sadakatini kanıtladın-"

"Karına, sana değil," diye araya girdim.

Çenesi sıkıştı. "Bir an bile Abbi'ye olan hislerin hakkında bilgisiz olduğumu düşünme. Şimdi kapa çeneni ve dinle."

Bir süre sonra dudaklarımı büzüp başımı salladım.

Derin bir nefes alarak devam ediyor: "Şirketime ve uğruna adam öldüreceğim kişilere olan sadakatini kanıtladın. Bildiğin şeylerden para kazanabilecekken çeneni kapalı tutuyorsun. Sağlam içgüdülerin var. Abbi'nin söylediğine göre, hayatını değiştirmeye, daha iyi seçimler yapmaya çalışıyormuşsun. Yoluna çıkan her kadınla yatmıyorsun."

Hey, Pot. Dilimi ısıtıyorum.

"Baskı karşısında sakın ve pragmatik kalıyorsunuz." Rahatsız olmuş gibi bir elini ensesinde gezdiriyor. "Beni çıkarmak için çökmüş bir maden kuyusuna sürünerek girdin. Hayatımı sana borçluyum."

Nefes alırken göğsüm yükseliyor ama cevap veremiyorum. Yine, bu Abbi içindi.

"Denizkızı Plajı hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor, rahatsızlığımızı daha güvenli sulara çevirerek.

"Orada gerçekten denizkızları yok mu?" Yarı ciddi moda geçmeden önce çarpık bir gülümseme gösteriyorum. "Orası Meksika Körfezi'nin kuzey tarafında yükselen bir bölge." Son zamanlarda birden fazla kişinin oraya kaçamak yapmaktan bahsettiğine kulak misafiri oldum.

"Pathıyor. Burası en başarılı yerlerimizden biri olmaya aday." Masanın üzerinden bana doğru bir seyahat dergisi fırlatıyor; derginin kapağında modern beyaz Wolf Hotel yer alıyor; Emerald Coast'ta lüks bir tatil köyü. "Babam yıllar önce bu araziyi satın aldığı anda potansiyeli görmüştü. Bölgenin bir gün turizmi çekeceğini biliyordu ve işte buradayız. Buraya Güney'in Hamptons'ı diyorlar. Kum, Appalachian Dağları'ndan nehirlerle taşınan ve güneşle ağartılan beyaz kuvars kristalinden oluşuyor. Şeker gibi görünüyor ve hissettiriyor. Dünyanın başka hiçbir yerinde böyle bir şey görmedim." Tereddüt ediyor. "Bu William Wolf'un bebeği idi ve beklentileri aştığından emin olmaya kararlıyım."

Henry'nin babası hakkında Abbi'den duyduklarım dışında pek bir şey bilmiyorum. İlişkileri karmaşıkmiş gibi görünüyor ama Henry belli ki ona büyük saygı duyuyormuş. "İşte bu yüzden, içgüdülerinizin dış mekan ekibinizden bir adamın doğru karar olduğunu nasıl söylediğini merak ediyorum. Biraz endişeliyim. Abbi'yi buraya çağırayım mı?"

Sırıttıyor. "Daha heyecanlı olursun sanmıştım."

"Gerçekten öyle mi?" Kuru bir şekilde karşılık veriyorum.

"Neden seninle olan her şey bir sınav gibi geliyor? Bu teklifi geri çekmeme saniyeler kaldı."

"Tamam, tamam," ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Diyelim ki bir an için hafiften ilgimi çekti. Ya oraya gidersem ve işe yaramazsa? Ya nefret edersem? Ya her şeyi berbat edersem?"

"İşlerini nasıl yapacaklarını bilen deneyimli yöneticilerden oluşan bir ekibiniz ve işlerin üstesinden gelmenize yardımcı olacak Belinda'nız var. Eminim onu hatırlıyorsunuzdur" diye ekliyor.

"Belli belirsiz," diye yalan söyledim. "Bunu kabul ediyor mu?" İki yaz önce sevişirken güvenlik kamerasına yakalandığı, son derece vasıfsız bir adamın tüm tesisleri yönetmesi konusunda mı?

"Tabii ki öyle," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden, yalanı benimki kadar yumuşak. "Altı ay ver. Eğer nefret edersen ya da hâlâ doğru kişi olmadığını hissedersen, rütbeni indirebilir ve angarya işlere geri dönebilirsin. İşte tazminat ve ikramiyeleri içeren sözleşmen." İşaret parmağıyla masanın üzerinde bir sayfa kaydırıyor.

Sayfayı taradım.

Ve sakinliğimi korumak için mücadele ediyorum. "Bu...

baştan çıkarıcı." "Öyle olacağını düşünmüştüm."

Duraksıyor. "Yani, bu bir evet mi?" "*Bekle*, hemen

şimdi cevap mı istiyorsun?"

"Bu odadan çıkmadan önce ..." Altın saatine bakar. "Dört dakika. Son dalga işe alımların başlangıç tarihlerini önümüzdeki haftaya aldık. Perşembe gününe kadar yeni ofisinizde olmanızı istiyorum."

"Siktir, dostum! Sabırsız olduğumu biliyordum ama bu *üç gün* içinde olacak." Bugün Pazartesi, yani *Çarşamba* günü Miami'den ayrılacağım. "Bu bana işimi halletmem için hiç zaman vermiyor."

"Peki halletmen gereken ne var Ronan? Paylaştığınız dairenin kirası mı?" Sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzünde sanki çoktan kazanmış gibi muzaffer bir ifade vardır. Gerçek şu ki, muhtemelen kazanmıştır. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Bu yeni maaş kiramı karşılamaya yeter de artar bile. -Ryan'ın taşınmasıyla bu rakam daha da yükseldi ve öğrenci kredilerimi sildim, şirket aracının ve ücretli konaklamanın avantajlarını unuttum.

Kendimi sadece altı aylığına adanmış olacağım.

Yine de... kimseyi tanımadığım bir yerde, bu kibirli hıyara içgüdülerinin her zaman doğru olmadığını kanıtlarken uzun bir süre.

Aklıma bir fikir geldi. "İşe alma kararları benim mi?"

"Teorik olarak evet. Personelin büyük bir kısmı zaten mevcut. Hâlâ mevsimlik rolleri doldurmamız gerekiyor, bunu da bu Cuma günkü iş fuarında yapacağız. Müdürleriniz bununla ilgilenecek ama son kararları siz vereceksiniz."

"Yani kendi adamlarımı getirebilir miyim?" "Adamların mı var?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Sırıtiyorum. "Son derece sinir bozucu bir insan."

Henry'nin dudakları küfürle birlikte bükülür. "Dur tahmin edeyim..."

"Hey, benden hayatımı üç gün içinde toparlamamı istiyorsun ve orada Belinda'dan başka kimseyi tanımıyorum ve ikimiz de bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyoruz."

gideceğim." O uğursuz günden sonra Connor ve benden sanki en az on bulaşıcı hastalık taşıyormuşuz gibi uzak durdu. "Ayrıca, Con ve ben bir paket anlaşıyoruz." İki yıl önce uçaktan indiğim günden beri birbirimize bağlıyız. İçimden bir ses onun adına pazarlık yapmazsam isyan edeceğini söylüyor.

Henry bir süre sonra, "Bu Charles'ı iki ceset eksik bırakacak," dedi.

"İkimiz de onun bu şekilde yerimize geçebileceğini biliyoruz."

Parmaklarımı şıklattım.

Ağır bir iç çekişle kabul ediyor. "Eğer erkek çocuğunu da yanında getirmek istiyorsan, bu senin kararın." Aniden ciddileşerek eğiliyor. "Ama burası Wolf Cove değil. Operasyon müdürümün oradaki her personelle yatmasına izin veremem."

"Sadece kadın personel olabilir." Aldığım düz bakış geri çekilmeme neden oldu. "O günler geride kaldı, sana söz veriyorum." Yılbaşı gecesinden beri seks yapmadığımı ve bu etkileşimin bile beni boş hissettirdiğini itiraf edecek değilim.

"Evet, Abbi bunu ima etti." Tereddüt ediyor. "Üst düzey yönetici olacaksınız ve Wolf Hotels'in yöneticilerin astlarıyla yakın ilişkiye girmesi konusunda katı politikaları var..."

Onun sözleri benim kahkaha sesimle boğuluyor.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Yeterince adil, ama ben takip etmemiş olsam bile politika gerçek."

"Kendi asistanımı tutabilir miyim?"

"Hayır. Belinda o işi halletti ve biz konuşurken o da ofisinizi hazırlıyor."

"Muhtemelen akıllıca." Henry, Abbi'nin yerine Miles'ı getirdiğinde, Abbi'nin asla kıskanmak zorunda kalmayacağı, çetrefilli, gergin bir adamdı.

"Ayrıca, komşu yasak bölge."

Kaşlarımı çattım. "Otelin komşusu mu?"

"Yanımızdaki mülkün sahibi, evet. Bana pek çok yasal sorun çıkardılar ve ben de onlarla uygun şekilde ilgileniyorum."

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Kavgayı onlar seçti. Ve sonunda pişman olacaklar, inan bana. Şimdi, başka bir şey yoksa, bunu imzala ve kıçını kaldırıp yönetime git." Henry Wolf cevabımı beklemiyor, sandalyesinden kayarak kalkıyor ve arkasına bile bakmadan Pasifik Odası'ndan dışarı çıkıyor.

33. Ronan

"Hadi ama dostum. On saat oldu. Biraz değiştirebilir miyiz?" Eşyalarımız arka koltuğa tikiştirilmiş halde gün doğmadan Miami'den ayrıldık ve tüm yolculuk boyunca Connor'ın bitmek bilmeyen country müzik çalma listesine maruz kaldım.

"Arabayı sen kullanırken ne istersen dinleyebilirsin." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben srerim dedim!"

"Evet, ama tatlı Darla'yı başka kimse idare edemez." Ellerini tamamen dolu, sınırlı sayıda üretilmiş kırmızı Bronco'sunun direksiyonunda gezdiriyor.

"Bir gün seni aletini yakıt deliğine sokmuş halde mi bulacağım?"

"Benim için çok küçük," diye karşılık veriyor, sanki bu düşünce aklından çoktan geçmiş gibi.

Başımı sallıyorum. "Eğer takıldığın kadınlara bu şeye gösterdiğinin yarısı kadar dikkat etseydin..." Connor, *Darla*'yı dört ay önce otoparktan çıkardı ve o zamandan beri her gününü ona yaltaklanarak, jantları parlatarak ve yerleşmeye cesaret eden tozları silerek geçirdi.

"Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım çünkü kadınlara geri gelmeye devam ediyor." Yaşlı gişe görevlisine dört dolar uzatırken göz kırıyor ve onun kıkırdamasına neden oluyor. Kapıdan geçerken sesi yükselterek bağırır, "Sızlanmayı kes patron! Neredeyse geldik!"

"Bana yle demeyi kes." Yarımadayı anakaraya bağlayan  buçuk millik köprüye doğru ilerlerken heyecandan karnım zil çalıyor.

Henry Wolf beni  gün içinde Mermaid Beach'te görmek istediğini söylerken abartmıyordu. Pozisyonu kabul ettikten bir saat sonra, İK müdürünün önünde hayatımın imzasını atıyor ve şirket arabamı seçiyordum. Anlaşmaya tek yön uçak bileti de dahildi, ancak buraya gelirken Connor'a eşlik etmeye karar verdim.

Kulak zarım kanamaya başladığı için pişmanlık duyduğum bir karar.

Ama en azından manzara muhteşem. Penceremi açıyorum ve serin havanın tadını çıkarıyorum. Yine de bunun beni kandırmasına izin vermeyeceğim - eğer son iki günlük araştırma bana bir şey öğrettiyse, o da çok yakında günlerimi ter içinde sıırıslıkla geçireceğimdir.

Önümüzdeki iki şeritli geçidin her iki yanında balıkçı tekneleri, dubalar ve birkaç Jet Ski'yle beneklenmiş masmavi suya bakarken Connor'ın gözleri parlıyor. İkimiz de deniz kıyısında büyümedik, bu yüzden deniz ve palmye ağaçları bizim için parlaklığını henüz kaybetmedi. "İçimden bir ses yeni bir maceraya atılacağımızı söylüyor."

"Bir şeyin içindeyiz, tamam mı?"

Abbi, Henry ile birlikte benim potansiyelim hakkında ne kadar yanıldıklarını anladığında içim utançla doldu.

"RONAN. *Ahbap*. Neredeyiz lan biz?" Connor, Sahil Otoyolu'na saptığından beri küfretmeyi bırakmadı - hız sınırı otuz beş mil olan iki şeritli bir yol olmasına ve gözümü kırptığım her an bir yaya geçidi olmasına rağmen böyle adlandırılmış.

Yolun büyük bölümünde lüks sahil evleri yer alıyor. Burada bir restoran ve orada bir barla bölünerek sonsuza kadar devam ederler ve diğer taraflarında kilometrelerce beyaz kumlu plaj ve zümrüt yeşili tanımını bir bakıştan daha fazla hak etmeyen su vardır.

"İleriden sağa dönün," diye talimat veriyorum, on iki ayak yüksekliğinde metal bir kapıya açılan sokağı göstererek.

Şifreyi giriyor ve kapı hiç ses çıkarmadan açılıyor.

Connor'a yol tarif ediyorum, o da müziği mırıldanarak takip ediyor, Darla'yı mahallenin sokaklarında dolaştırarak duvarında doğru numaranın yazılı olduğu eve ulaşıyoruz.

Adresi iki kez kontrol ettim. Wolf gerçek mi lan? *Bu* benim tazminat paketimin bir parçası mı?

"*Kahretsin*." Connor şoför kapısını hafifçe kapatır. "Bütün bu şey *bizim* mi?"

"Hayır, o benim. Çömeliyorsun, unuttun mu?" E-postadaki numarayı üçüncü kez kontrol ederken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Denize sıfır olmasını beklemiyordum ve bu dört katlı devasa binayı da kesinlikle beklemiyordum.

Bir hata olmalı. Şifreyi girmek için süslü masif ahşap ön kapıya doğru ilerlerken kendime sürekli bunu söylüyorum. İşe yarıyor. Burası kesinlikle bizim evimiz.

Girişte sakinliğimi kaybettim. "Vay anasını."

"Bir asansör var!" Connor içimden geçenleri yankılayarak düğmeye basıyor ve anında bir kapı açılıyor. İçeri girdi. "Herkes binsin!"

"Seninle tepede buluşuruz." Çünkü Henry'nin cömertliğini sindirmek ve içinde saklı tuzağı bulmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Üçüncü kattaki mutfak ve oturma alanına ulaşana kadar lüks mobilyalar ve arka taraftaki okyanus manzaralı balkonlardan oluşan süitleri ölçüp biçerek merdivenlerden çıkıyorum. Burası, Fransız kapıları, son teknoloji aletleri ve tasarımcı dekoruyla Henry'nin de kalacağı bir yermiş gibi geliyor. Benim mavi yakalı kanım için fazla zengin.

"Ronan! Buraya gel!" Connor'ın sesi yukarıdan bir yerden yükseliyor.

İki kat daha yukarı çıkan merdivenleri kullanıyorum ve onu bir çatı katının ortasında dururken buluyorum. "Bu gerçek mi lan?"

"Ben de kendime bunu sorup duruyorum. Öyle görünüyor." Dirseklerimi raylı balkona dayıyorum ve her iki yönde de göz alabildiğine uzanan zümrüt suların ve beyaz kumların beş milyon dolarlık panoramik manzarasını seyrediyorum. Aşağıda özel havuzumuz var.

Özel bir havuzumuz var çünkü okyanus *hemen şurada*. yeterli değil.

Connor'ın delici bakışları üzerimde. Bu iyi olacak. "Evet?"

"Onunla altta mısın üstte misin?" diye ağzından kaçırıyor. Güldüm. "Ne?"

"Hadi ama dostum. Neredeyse bir keşişsin, kadınları sağa sola geri çeviriyorsun. Sonra Wolf'la bir odaya giriyorsun ve bu büyük terfiyle mi çıkıyorsun? Sana günler önce bir mürettebat homurdanması olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Güven bana, hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Peki o zaman, ne oluyor? Çünkü bana özel ikramiyeler verdiğini görmüyorum ve ben de en az senin kadar kendimi o mağaraya sürükledim."

"Buradasın, değil mi?"

"Senin yüzünden, onun değil. Senden hoşlanmıyor bile. Peki, ne oldu? Onun hakkında kirli çamaşırların mı var? Ona şantaj mı yapıyorsun?"

"Kapa çenen, dostum. Sanki yaparım da." Bunu önerdiği için arkadaşıma ters ters baktım. Connor'ın Alaska'daki o gece Abbi'yle aramızda neler geçtiğine dair hiçbir fikri yok,

ve Henry, ve asla olmayacak. Bu kimseyi ilgilendirmez.

Ama beynimdeki çarklar dönüyor. Bu Abbi'nin işi mi? Hiçbir otel operasyon müdürü böyle bir ikramiye paketi almaz. Bir başkan yardımcısı belki... ama bir oteli yönetmeye yardım eden bir adam? Kesinlikle olmaz. Telefonumu çıkardım.

"Ne yapıyorsun sen?" Connor'ın sesi suçlamayla doludur. "Red'i arıyorum. Ya bu bir hata ya da kocası bir tür oyun." Haklı-Henry beni hiç sevmeydi. Muhtemelen beni başarısızlığa uğratmak için tuzak kuruyor, böylece beni sonsuza dek kovmak için bir bahanesi olacak ve bundan dolayı suçluluk hissetmeyecek. Böyle bir adam suçluluk duygusundan etkileniyorsa.

"Delirdin mi sen?" Connor telefonumu elimden kaptı. "Hiçbir şey söylemiyorsun! Burada iki Cinderellas gibi yaşayacağız ve sen her şeyi mahvedene kadar bu işi yapabiliyormuş gibi davranacaksın."

Homurdanıyorum. "Güven oyu için teşekkürler."

"Bir şey değil. Arkadaşlar ne içindir?" Telefonumu avucuma sıkıştırıyor. "Sence burayı doldurmuşlar mıdır?"

"Onlar" kim? Kraliyet 'onlar'ı mı? Hiç sanmıyorum," diyorum ama o çoktan içeri girmiş, buzdolabına doğru ilerliyor.

İç çekerek mesajlarımı kontrol ediyorum. Abbi'den şampanya ve havai fişek emojileriyle dolu bir tebrik mesajı, annem ve Britt'ten de onar soru içeren birer mesaj.

Ve Tasha'dan gelen, en az yirmi kez okuduğum ama hiç cevaplamadığım bir mektup.

Üç gün ve eyaletin diğer ucuna spontane bir şekilde taşındıktan sonra bunu çoktan unutmuş olacağımı düşünmüştüm ama işte buradayım ve ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Siktir et. Ona hala aşık değilim. Zaman bunu düzeltti. Zaman ve Abbi-sahip olamayacağım başka bir kadın.

Hey, uzun zamandır haber yok. Miami seyahatinin tadını çıkar. Mermaid Beach'e yeni taşındım. Büyük bir terfi aldım.

Cevabım üzerinde bir saniye daha düşünmeden gönderiyorum. Neden bu son kısmı eklemek için karşı konulmaz bir istek duydum, bilmiyorum. Belki de Tasha'yla ayrıldığımızda hiçbir yere gitmeyeceğimi ve hızlı olacağımı söylediği içindir.

Ağır ayak sesleri merdivenleri dövüyor. "Orada bir şey yok ve yemeğe ihtiyacım var."

Her ne kadar tekrar arabaya binmek istemesem de, bu kasabanın neler sunabileceğini merak ediyorum. "Tamam, olur. Ama önce bir kafeye uğramam lazım." Pek çok kötü alışkanlığımı bıraktım ama kafein bunlardan biri değildi. Gözlerimin arkasındaki baskı, bir an önce kafein almam gerektiği konusunda beni uyarıyor.

"Yemek için gittiğimiz her yerde kahve olacak."

"Hayır, bataklık suyu var."

"Kahretsin, bugün çok mızımızsın. Ama lanet olsun, iyi." Manzaraya son bir kez daha hayran olmak için duraklıyorum. "Çok tatlı, değil mi?"

"Kendimi Sindirella gibi hissediyorum."

Connor homurdanıyor. "Evet, eğer Kùlkedisi peri annesinin aletini emseydi."

34. Sloane

"Yeni kız iki haftadır burada ve hala makineleri nasıl temizleyeceğini bilmiyor!" Frank bağıyor, sert sesi kızgınlıkla kalınlaşıyor.

Yeni rezervasyonlar arasında geziniyorum, sahil radyosu arka planda çalan rahatlatıcı bir ana akım pop istasyonuna ayarlı. "Onu eğiten sen değil misin?"

"Evet ve benim de bir telafi programı yürütecek vaktim yok." Geniş gövdesini yana doğru çevirerek Deniz Cadısı'nın kafesini kira tarafına bağlayan dar kapıdan geçiyor, para çantası etli avucunda. "İşler kesinlikle artıyor."

"Evet. Bu öğleden sonra on yeni rezervasyon geldi." Bilgisayar ekranıma dokunarak ona yüzen tiki bar gezileri için yapılan rezervasyonları gösteriyorum. Özel olarak kiralanmış üç teknemiz var ve Anma Günü hafta sonu için tamamen dolu. "Ve şimdiden önümüzdeki ay için plaj sandalyesi ve şemsiye rezervasyonları almaya başladık." Kendi ekipmanlarını taşıyan herkes için, elli dolar ödemeyi ve zahmetle uğraşmamayı tercih eden çok sayıda insan var.

Frank'in iri cüssesi omzumun üzerinden ekranı okumak için eğiliyor. Onaylarcasına başını sallıyor. "Haziran'a kadar sezonun bitmesi için yalvaracağız."

"Bilmez miyim." Sıcak hava şimdiden ziyaretçileri beyaz şeker kumlarımıza ve pastoral sahil ortamımıza çekmeye başladı. Okullar kapandığında? Denizkızı Plajı ailelerle dolup taşacak. Arabaları ve golf arabalarıyla yolları tıkayacak, restoranlarda saatler süren beklemler yaratacak, otel ve kiralık sahil evlerini dolduracaklar. Her yerel işletme, yılın geri kalanında ayakta kalmaya yetecek kadar para kazanırken iliklerine kadar çalışacak.

"Skye ve Rebel ne zaman geliyor?" Frank soruyor.

"Yarın gece." Cincinnati'den gelen iki üniversiteli kızın burada çalıştıkları üçüncü sezon. Son sınavlarını verdikten bir gün sonra arabalarını yüklemiş olarak Denizkızı Plajı'na varacaklar.

"Güzel, çünkü latte yapmaktan bıktım."

"Ama bu işte çok iyisin!" Geri çekilen sırtına sırtıyıyorum. Altı buçuk yaşında, sürekli çatık kaşlı ve Pasifik Adası yerlilerinin izlerini taşıyan ağır dövme Frank'in kasanın arkasındaki görüntüsü genellikle müşterilerimizin bir an tökezlemesine neden olur. Süt ve köpük tercihlerini sorgulaması gereken bir tipe benzemiyor.

Arka ofiste kaybolurken homurdanarak cevap veriyor. Bir dakika sonra, kasanın tuş takımından gelen bip sesleri o günün kazancını yatırdığını gösteriyor.

Bazı işletme sahipleri kasalarının şifresini çalışanlarına bu kadar rahatlıkla emanet etmeyebilir ama Frank çalışanlardan daha fazlası. On altı yıldır Deniz Cadısı'nın demirbaşı. Bir ağabey ve koruyucu oldu. Ona herkesten daha çok güveniyorum ve ona çok güveniyorum.

Kapı çalınıyor ve Dave ile Ted'in içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hey, yabancılar!" Yüzüm gerçek bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?" Bu ikisi her bahar Louisiana'dan göçmen kuşlar gibi buraya iş ve balıkçılık için geliyorlar. Dave on bir yıldır Sea Witch'in plaj ekipmanlarını yönetiyor, her bir parçanın sabah yola çıkmasını ve hava kararmadan geri dönmesini sağlıyor. Teddy de ekibinden biri; uzun boylu, sessiz bir adam ve her gün gelip Dave'in onun yerine konuşmasına izin veriyor.

Çocukları kucaklamak için masanın etrafından dolanıyorum. "Hey, Sloane."

Dave'in karşılık olarak gösterdiği şefkatin alışılmadık bir şekilde bastırılmış olduğunu fark etmeden edemiyorum. Normalde beni yerden kaldırırdı.

Frank yeniden ortaya çıkar. "Çocuklar. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sıkıca tokalaşırlar; Frank, Gigi dışında kimseye sarılmaz.

"Ciddiyim. Pazar gününe kadar seni beklemiyordum. Bu bir sorun değil, değil mi?" Şehir dışından gelen personele kiraladığımız karavanların tüm bakımını yapan Frank'e bakıyorum.

"Gitmeye hazırım," diye onaylıyor.

"Evet... bu konuda." Dave başının arkasını kaşırken bakışları penceremizdeki YARDIM ARANIYOR tabelasına yöneliyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama yüz yüze söylemeyi sana borçlu olduğumu düşündüm." Derin bir nefes alarak göğsünü kabartıyor. "Yeni otelde işe alındık. Tam zamanlı olarak. Artık Deniz Cadısı için çalışmayacağız."

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi geliyor ve doğru duyup duymadığımdan emin olmak için birkaç kez düşünmem gerekiyor. "Ama... Pazartesi günü konuşmuştuk. Tüm ekipmanı *önümüzdeki hafta* taşıman gerekiyordu."

Yüzlerce sandalye ve şemsiyenin sezon dışı depolardan yakındaki yazlık arazimiz olan yerleşkeye taşınması gerekiyor. Yapılması *gereken* yorucu bir iş ve zaten az sayıda çalışanımız var.

Teddy'nin dikkati bir kez olsun ayakkabılarından ayrılmadı.

Dave'in yüzü özür dilemekten sıkışıyor. "Az önce aradılar. Başlangıç tarihimizi öne çekmişler. Kıpırdama payı yok. Üzgünüm."

"Ama..." Bu bombayı anlamakta zorlanıyorum. "Seni ne zaman işe aldılar?"

Bocalıyor. "Bir ay önce."

"*Bir ay önce!*"

"Ve sen de bize söylemek için son dakikaya kadar beklemenin *bize borçlu* olduğunu mu düşündün?" Frank patladı, derin sesi küçük kiralık ofisi dolduruyordu.

Teddy kapıya doğru yöneliyor.

Boyu 1.80 olan Dave bile bir adım geri çekiliyor. "Özür dilemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum. Elimizden geldiğince çabuk söylemek istedik." Ve kendi adına üzgün görünüyor.

Kapı şangırdayarak kapanırken arkalarından bakıyorum.

Frank'in kocaman eli omzuma yerleşiyor ve onu sıkıyor. "Her şey yoluna girecek."

"*Nasıl? Nasıl* iyi olacak?" Gözlerimi tehditkâr gözyaşlarına karşı kırıştırıyorum. "O lanet otelde şimdiden beş kişiyi kaybettik!" Önce Jay, tiki gezisi kaptanlarımdan biri, hemen ardından "çağrıyı" alan ve bizi derhal terk eden dört yeni sezonluk işe alım. Şimdi de Dave ve Teddy mi?

"Onları değiştireceğiz."

"Sezonun başlamasına *bu kadar yakınken* mi?" "Mick ekibi yönetmeyi devralabilir."

"Mick kararsız ve birden fazla işi olduğunda paniğe kapılıyor. Denetleme yapamıyor. Kendisine söyleneni yapar, tersini değil."

"Tamam, o zaman Dave'in yerine birini bulana kadar *ben* gözetmenlik yaparım." "Peki ya her şeyi dışarı taşımaya ne dersiniz?" Bu zaten ve şimdi iki yetenekli elimiz daha azaldı.

"Ben hallederim. Daha erken başlamaları için ekibi çağıracağım. Merak etmeyin, halledeceğiz."

Vücudum sarkıyor ama bu rahatlamayla değil. Dave'in bana bunu yapmasından büyük bir hayal kırıklığı duyuyorum. Daha çok, yine de

Ağır bir önsezi duygusu, zihnimin arka tarafına saklanmış endişelerin, *sana söylemiştim* tarzında yeniden ortaya çıkmak için iyi bir nedeni var.

"Jeremy'den haber aldınız mı?" Altı sezondur kaptanlık yapıyor ve grupları popüler bir kumsal olan Denizyıldızı Adası'na götürüyor. Komik, dışa dönük ve turistlerin gözdesi.

"İskeleye döndükten sonra aradı." Frank uzun siyah buklelerini iş yerinde taktığı örgüden kurtarmak için saçındaki lastiği çekip çıkarıyor. "Neden?"

"Son zamanlarda ondan garip bir elektrik alıyorum. Sanki bizi terk edecekmiş gibi.

"

"Hayır, onu yakalamış olsalardı çoktan gitmiş olurdu." Frank'ın ağır Kaşları şüpheyle çatılır. "Ve bahşişlerden çok para kazanıyor. Elinden gelse yıl boyunca burada çalışır."

"Evet, biliyorum. Sorun da bu zaten. İki hafta önce bana onu tam zamanlı olarak işe alıp alamayacağımı sordu." Ama başka bir maaşı karşılayamam. Frank sezon dışında kahve dükkânını işletmeme yardımcı oluyor ve tur ve kiralama kısmı Ekim sonunda Mart'a kadar kapanıyor. "Ve şimdi de *bu* var." İşaret parmağımı yerel gazeteye saplayarak Frank'ın dikkatini Wolf Hotel'deki iş fuarı ilanına çekiyorum.

Okumak için başını eğiyor ve şakaklarındaki gri tonları gösteriyor. Kırk dört yaşındaki Frank benim otuz bir yaşına daha yakın görünüyor. "Bu sezonluk, tam zamanlı değil."

"Başlangıç için elbette, ama kendini kanıtladıktan sonra Jeremy'yi yıl boyunca işe almak için can atmayacaklar sanki." Güvenilir, dakik ve Sea Witch'in şimdiye kadar sahip olduğu en çalışkan kişi.

Frank düşüncelere dalmış gibi duraksıyor. "Gerçekten bizi Wolf için terk edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Dave'in bizi bırakıp gideceğini hiç düşünmemiştim, bak şimdi ne oldu!" Elimi kapıya doğru attım. "Jeremy Cuma günü için izin aldı. O *asla* izin almaz." Neyse ki o gün için planlanmış bir gemi yolculuğumuz yok.

Frank isteksizce, "Hayır, yok," diye kabul eder.

"Ya beni terk ederse? *Tek* kaptan kalırız." AJ, geçen yıl bizim için çalıştı ve çok cana yakın olmasa da yeterince güvenilir. Açıkçası bu yıl onu tekrar işe almayacaktım ama çaresizim. "Jeremy kadar iyi birinin yerini nasıl dolduracağım? İnsanlar onu *ismiyle* soruyor!" Bilgisayarımın ekranına, tekrar rezervasyon yapanların notları bölümüne bakıyorum. Sesim mızızlaşıyor.

"Bugün hala burada çalışıyor. Gelecek hafta giderse, o zaman hallederiz." Frank omzumu rahatlatıcı bir şekilde bir kez daha sıktı. "Bu, birinin durup dururken bizi terk ettiği ilk sefer değil."

"Bunun olacağını biliyordum. O aptal otelin gelip en iyi işçileri alacağını *biliyordum* ve sonra elimizde ne kalacak? Tembel, güvenilmez fişler. Wolf, Mermaid Beach'in tüm havasını mahvediyor ve daha açılmadı bile!"

Benim gibi burada büyümüş, olta atmış ve dondurmacıya yalınayak koşmuş olanlar için bu duygu çoktan değişmemiştir. Bir süre sonra Florida'nın şirin kırsal evlerinin yerini kıyılarda yükselen malikaneler ve apartman daireleri aldı ve neredeyse bir gecede düzinelerce yeni işletme ortaya çıktı -şu anda bizimkiyle rekabet eden üç tiki bar cruise şirketi daha var. Popüler seyahat dergileri bölge hakkında makaleler yazdı, Hamptons ve Nantucket ile karşılaştırmalar yaptı ve o bölgelerde tatil yapmaya parası yetmeyen tüm bu lüks Kuzeydoğulular buraya akın ederek her şeyin fiyatını artırdı - evler, vergiler, yiyecekler. Birçok yerlinin artık burada yaşamaya gücü yetmiyor. Birçoğu parasını bozdurup gidiyor.

Bazı insanlar değişimin topluma iyi şeyler getirdiğini savunuyor ama ben buna katılmıyorum. Durumumuz gayet iyiydi. Evimin bitişiğindeki, onlarca yıldır boş duran ve geliştirilmeye değmeyen araziye eksperleri getiren şey değişimdi. Beş yıl ileri sararsak, daha önce sadece kum tepeleri boyunca sallanan deniz yulafları ile böğürtlen ve bakır ağaçlarından oluşan dingin bir korunun bulunduğu yerde şimdi bir çirkinlik var.

"Sloane... Bu konuya tekrar başlama. Bunun sana bir faydası yok," diye uyarıyor Frank.

"Yapmıyorum. Yemin ederim." Zavallı Frank yıllardır Wolf Hotel hakkında atıp tutmamı dinlemek zorunda kaldı. İnşaata durdurmak için onu belediye meclisi toplantılarına sürükledim ama o pisliklerin tek umursadığı şey Wolf isminin Mermaid Beach'e ne kadar para ve prestij getireceği. "Ama bana orada olmasının seni rahatsız etmediğini söyle. Evimizin *hemen* yanında."

"Olan oldu. Artık bununla savaşmanın bir anlamı yok. Denediniz ve kaybettiniz. Şimdi bırakma zamanı. Kim bilir, bize daha fazla iş getirebilirler."

"Bir otel odası için gecede bin dolar ödeyen insanlar Sea Witch'e şuruplu kahve kuyruğunda beklemek ve plaj ekipmanı kiralamak için gelmiyor Frank."

Omuz silkiyor. "Onlara satabilirdin. Sana iyi bir teklif yaptılar."

"Satmıyorum!"

Frank'in kaşları sitemle kalkıyor.

"Gigi'nin evini satmıyorum," diye tekrarlıyorum ses tonumu yumuşatarak. O mülkü hala ucuza dönümlerce arazi alabildiğiniz zamanlarda almıştı. Her ne kadar artık vücudu onu terk ettiği için huzurevini tercih ettiğini söylese de, oranın daha steril malikaneler için yıkıldığını ya da daha kötüsü otelin genişletildiğini görmek onu öldürür. "Hayatım boyunca o evde yaşadım. Siz de orada yaşıyorsunuz. Çalışanlarımızın çoğu yaz boyunca burayı evleri olarak görüyor." Gigi, Deniz Cadısı ailesine ucuz konaklama sağlamak için yıllar boyunca topladığı karavanlarda, onlara hitap etmeyi seviyor. Dave ve Teddy'nin orada kalması gerekiyor!

Frank sakince, "Ve buna mecbur değilsin," diyor. "Şimdi, tembel, güvenilmez fişlerden bahsetmişken, tahmin et Wolf'a kimin başvurduğunu duydum?" Beni meraktan kurtarmadan önce bir süre bekliyor. "Cody."

Bu ismi duymak midemin korkuyla sıkışmasına neden olsa da homurdanıyorum. "Güzel. O zavallı çuvalı hak ediyorlar."

"Onu işe almazlar."

"Lütfen. Cody'nin iyi olduğu bir şey varsa o da insanları iyi biri olduğuna inandırmaktır." Beni kesinlikle kandırdı. Sıfır deneyimi olmasına rağmen onu kaptan olarak işe aldım ve teklifine evet demeden önce bir yıl boyunca o piçle çıktım.

"Onun ne olduğunu hep biliyordum."

"Evet, beni uyardığın için teşekkürler."

Karşılığında aldığım düz bakışlar neredeyse komikti. Frank başkalarının işine burnunu sokan biri değildir, ama Cody'nin iş ahlakı hakkında homurdandı. Onu görmezden geldim çünkü müşteriler Cody'yi çok seviyordu. Ve ben de onu sevdiğim için.

Gigi mülkleri ve işi resmi olarak bana devredip huzurevine gittikten sonra işler değişti. Cody evime taşındı ve kendisini buranın sahibi olarak tanıtmaya başladı. Kamyon taksitlerini ve diğer borçlarını kapatmak için ara sıra kasadan nakit para çekiyordu. Frank'i taşınmaya zorlamak için neredeyse her gün onunla kavga ediyordu.

Ancak Cody'nin arazim için pazarlık teklifiyle geldiği gün ampul patladı ve *asla* çalışmayacağımızı anladım.

Beni gerçekten sevmiş olabilirdi ama o kadar parayı ele geçirme fikrini daha çok seviyordu.

Cody'nin kışına tekme basalı bir yıl oldu ve ilk günden beri onu anlayamadığım için hâlâ kendime kızgınım. Evimin tapusunu ona vermeyi düşündüğüm o anlık muhakeme hatasını düşündüğümde kusacak gibi oluyorum.

"İyi ki iş tanımına randevularımı veto etmeyi eklemişim, ha?" Bilgisayar ekranımı yenilerken yarı şakayla karışık söylüyorum. Erkekler söz konusu olduğunda artık içgüdülerime güvenmiyorum.

Bir gemi seyahati rezervasyonu daha ortaya çıktı. "Sanki herkes bir anda kış uykusundan uyanmış gibi. En azından personelimiz olmasa bile rezervasyon alıyoruz."

"Hibernasyon kulağa hoş geliyor." Frank saatini kontrol eder. Sabah 5:00'ten beri buradaydı. "Diğer taraf bugün için kilitlendi. Eğer bana ihtiyacınız yoksa eve gidip birkaç saat uyuyacağım."

"Tamam, sonra görüşürüz. Dollar General'a uğrayıp bana biraz daha poster tahtası alabilir misin?"

"Hayır, Sloane." Başını hararetle sallıyor. "Bu sağlıklı değil-" Azarlayıcı sözleri kapı zilinin çalmasıyla kesiliyor ve iki iri yarı erkek müşteri içeri giriyor.

"Kankalar şehre dönmüş," diye mırıldanıyor Frank nefesinin altından ve dirseğimi kazanıyor. Onu rahatsız eden bir tip varsa, o da anneleri onlara Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olduklarını yeterince söylemiş ve buna yürekten inanmış olan gürültücü, iğrenç yirmili yaşlardaki gençlerdir. Bu tipler, ıslak tişört yarışmasına giden sapıklar gibi hafta sonları buraya akın ediyor.

Bu ikisinin o kalıba uyup uymadığını söyleyemem. Kesinlikle *fitler*. Sarışın olan, göğsünün ve kollarının büyüklüğüne bakılırsa spor salonuna gidiyor olmalı. Dövmeli olan da yapılı ama onun kadar iri değil. Köşeli yüzü taş gibi, gözleri havacı gözlüklerinin arkasına saklanmış, kesinlikle bir öğrenci derneği çocuğu ya da rahat biri gibi görünmüyor.

Asık suratıma rağmen müşteri dostu gülümsememi takınıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, bu mızımız küçük orospunun yemek yememe izin vermeden önce bir kahveye ihtiyacı var." Sarışın başparmağını arkadaşına doğru sallayarak sırtışıyla mükemmel dişlerini gösteriyor. Bahse girerim bu, pek çok kadının aptal gibi kıkırdamasına neden oluyordur.

Koyu renk saçlı adamın sert ifadesi sanki arkadaşının kazılarına alışmış gibi hiç bozulmuyor. Ya da gerçekten uzun bir gün geçirdi.

"Kahve dükkânı diğer tarafta ve kapalı." Frank iri kollarını kavuşturur.

"Gördün mü?" Sarışın diğerinin göğsüne vurur. "Sana ne demiştim. Saat resmen bira saati." Etrafına bakınıyor. "Burada bira servisi yapmıyorsunuz, değil mi?"

Frank zoraki bir sabırla, "Hayır," diyor.

Sarışın, beyaz kiremit kaplı alanı tarıyor, köşede duran plaj sandalyesi ve şemsiyeye el sallıyor. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Bahse girerim bununla başa çıkmak çok zordur. Ama onlar buradayken bizi de tanıtabilirim. Eminim kalın cüzdanları vardır. "Onları turistlere kiralyoruz. Ayrıca kürek sörfü kiralyoruz ve artık Jet Ski'lerimiz de var. Arkadaşlarınızla birlikte elinizde içkinizle bölgede bir tur atmak isterseniz tiki bar gezileri *de* düzenliyoruz."

"Bu nedenle tabelada BREWS AND CRUISES yazıyor," diye düşünüyor.

"Aynen öyle. Bu hafta sonu için hâlâ boş yerimiz var. Bir öğleden sonrayı geçirmek için harika bir yol."

Frank, bikinili grupların içki kadehlerini tokuşturduğu ve kameraya su sıçrattığı yan tarafındaki duvara dokunuyor.

Sarışın, müşteri fotoğraflarını ilgiyle incelemek için kenara çekiliyor. "Bu nerede?"

"Denizyıldızı Adası. Yaklaşık on dakikalık bir yolculukla, ..."

Frank, yüksek sezonda turistlerin saatlerce oyalandığı cennet gibi yeri tarif ederken, diğer adam tembel adımlarla masama doğru ilerliyor. "Connor gürültücü ve sinir bozucu olabilir, ama tüm bunların altında vasat bir arkadaş ve yorucu bir oda arkadaşıdır," diyor selamlama sırasında, sesi derin ve hırıltılı.

Kuru mizahına kıkırdıyorum. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Bana söyleyip durduğu şey bu." Adamın dikkati yanımdaki duvarda asılı çerçeveli fotoğrafa takılıyor. "Gigi, orijinal deniz cadısı," diye yüksek sesle okuyor. "Kimdi o?"

"O benim büyükannem. Bu fotoğraf neredeyse kırk yıl önce, dükkânın açıldığı ilk gün dükkânın önünde çekilmişti." O zamanki Gigi'ye gülümsüyorum - sarı saçları örgülü, boynunda geleneksel bir lei asılı.

Havacı gözlüklerini çıkarıyor. "Disney mi Yunan mı?"

"Ha?" Hem sorusu hem de delici yeşil gözleri karşısında hazırlıksız yakalandım.

Sırıttırıyor. "Deniz cadısının hangi versiyonu?"

"Oh... Bilmiyorum. Büyükbabam ona böyle seslenirdi." Cevabımda tökezledim. Ne zamandan beri kardeşler plaketlerle ve aile tarihiyle ilgileniyor? "O Hawaiiiliydi ve deniz kızlarına inanırdı."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki küllü sarı saçlarımda ve zeytin tenimde adalı atalarımın ipuçlarını arıyor. "Ve görünüşe göre deniz cadıları."

"Görünüşe göre."

"Tuhaf evcil hayvan ismi." Bu adamın soğukkanlı ve sakin bir tarzı var.

"Aslında, o oldu kastedilen için olmak bir hakaret." Bir kere, Gigi ve benim

Büyükbabası balığa çıkmadan önce büyük bir kavga etmiş. O gün bir fırtınada teknesini ve neredeyse hayatını kaybetmiş ve onu lanetlemekle suçlamış. Kadın bunu inkar etmemiş, adamın kendisinden biraz korkmasına izin vereceğini düşünmüş. Ondan sonra hayatlarında ne zaman bir şeyler ters gitse, bu onun içindeki deniz cadısının işi olmalıydı. "Boşandılar ve o da inadına Denizkızı Plajı'na taşındı."

Ağzının kenarları kıvrılıyor. Tanrım, çok güzel bir adam. "Büyükannen akıllı bir kadına benziyor."

"O en iyisi." Aptal gibi sırtıtmamak için alt dudağımı ısırıyorum. "Denizkızı Plajı'na ilk gelişin mi?"

"İlk kez."

Garip. Bu adamda tanıdık bir şeyler var. Sanki yüzünü daha önce görmüş gibiyim. "Nerelisin?"

"Miami, en son."

"Bir şeyler ayarlarız. Değil mi Ronan?" Sarışın -ona Connor diyordu- bomlayarak konuşmamızı böldü.

"Evet, varım," diyor Ronan, ama ağır bakışları beni hiç terk etmiyor ve verdiği cevabın tiki gezisiyle ya da plaj sandalyeleriyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi geliyor.

Vücudum titriyor.

Frank yanımda beliriyor ve "İnternette rezervasyon yapabilirsiniz. Kahve dükkânı sabah 7:00'de açılıyor," diyor o kaba tavrıyla, öyle demek istemese bile kabalığın sınırlarında gezinerek.

Ronan'ın gülümsemesi daha da büyük. "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz."

"Güzel, çünkü bayılacağım." Connor karnını sıvazlıyor ve dikkatimi kas çıkıntılarına çekiyor. Sinir bozucu ama seksi, hakkını vermeliyim.

Gözlüklerini tekrar takan Ronan, tezgâhtan bir kartvizit alır ve okumak için duraklar. "Görüşürüz, *Sloane*."

Sırtlarının kapıdan çıkıp kayboluşunu izlerken titrek bir nefes alıyorum. "Veto," diyor Frank kapı şangırtısının sonunda.

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten onu bıçaklamadan önce onunla bir odada iki dakikadan fazla zaman geçirebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"O salak değil. Bu." Frank az önce Ronan'ın durduğu tezgâha vuruyor. "O tehlikeli biri."

"İki dakikalığına falan buradaydılar!" Gülüyorum ve bu, buranın üzerine çöken bulutları biraz olsun dağıtıyor. "*Nasıl* tehlikeli?"

Kaşları sıkıca birbirine yaklaşıyor. "Sanki sana öğrenmen gerekmeyen şeyleri öğretecekmiş gibi."

"Ooh, kulağa eğlenceli geliyor." Kaşlarımı oynatarak onun ters bakışını kazandım. "Ben yetişkin, otuz bir yaşında bir kadını." Bir gün önce tanıştığım ya da sıradan bir kaçamak yaptığım bir adamın yanında yatakta uyanmamış bir kadını. Üçüncü randevuya çıkmadığım için birden fazla erkeğin ilgisini kaybettim. Gigi bunun pislikleri ayıklamak için iyi bir yöntem olduğuna yemin ediyor. Yine de kusursuz değildi. Cody zaman harcadı, neredeyse iki ay birlikte olmadık. Meğer arkamdan hafta sonu plajda takılıyormuş, bunu ayrıldıktan sonra öğrendim.

"Biliyor musun, tek gecelik ilişkiler yaşamaya başlamalıyım. İlişkiler benim için işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Harika bir fikir. Bana haber ver de havalı tüfeğimi hazırlayayım."

Karavanın merdivenlerinde oturmuş, zavallı, masum bir aptalı hedef alan dev adamın zihnindeki görüntüsü gözümün önüne geliyor ve kıkırdamaya başlıyorum.

Franks'in yüzünde ender görülen bir gülümseme belirdi. İki.

Ben de doğal olarak mahvettim. "Şimdi, şu poster tahtası hakkında..."

35. Ronan

TASHA

Fındık! Bana şehri gezdirirsin diye umuyordum. Sandra'nın nedime partisi için oradayım. Onu hatırladın mı? Terfi için tebrikler. Hâlâ Wolf'la mısın? Denizkızı Plajı nasıl? Hep gitmek istemişimdir.

Uygun bir yanıt vermeyi düşünürken başparmağım telefonumun klavyesinin üzerinde geziniyor. Mesaj dün gece dirseğimize kadar kanatlara ve biraya batmışken gelmişti. Görmezden gelmeliyim, yapmam *gereken* bu. İlgilenmemeliyim, iki yıl sonra eski sevgilimin hayatında neler yaptığını umursuyormuşum gibi davranmamalıyım.

Neden bunu söylemek yapmaktan daha kolay görünüyor?

"Lanet olası Kurt, dostum." Connor, Darla'yı saat 9'a 1 kala park yerine bıraktı. "Bir *adam* tüm bunları nasıl kontrol ediyor?"

"Doğuştan emdiği gümüş kaşıkla." Bir iniltiyle arabadan inerken, yeni otele iyice bakmak için duraklıyorum. Mimarların hakkını vermeliyim - Wolf Hotels bir zincir olabilir, ama hiç kimse gerçek otel mülklerini çerez kesici olarak nitelendiremez. Hepsinden lüks fişkırıyor ve gördüğüm her birinin bir karakteri var. Wolf Cove ahşaptan yapılmış gösterişli bir pansiyon; Miami'deki ise Latin esintileri taşıyan bir Güney Florida cazibesine sahip. Bu mu? Sıra sıra bakımlı palmiye ağaçları ve büyük ön girişe uzanan dev bir denizkızı su fıskiyesi ile zarif, kutu gibi beyaz bir dış cephe.

Ve *çok büyük*. Beklediğimden daha büyük.

"Nereye, patron?" Connor bir ağız dolusu kahveyi geri emerken soruyor, dün gece içtiği Fireball ve tekiladan gözleri kararmış. Akşam yemeği için seçtiğimiz sahil barı Siren's Call bir partiye dönüşmüştü. Az giyimli kadınlar ortaya çıktı ve her şey hızla yokuş aşağı gitti. Tanrıya şükür yatak odam en üst katta ve kilitli.

Saatimi kontrol ettim. "Patronumla buluşmaya." "Sence bir pislik mi olacak?"

"Kahretsin." Akşamdan kalma baş ağrımı bastırmak için burnumun kenarını çimdikliyorum.
Son birkaç gün çok bulanık geçti. "Sana söylemeyi unuttum..."

"GEÇ KALDINIZ." Otelin lobisinde bizi bir aşağı bir yukarı süzen Belinda'nın burnu hoşnutsuzlukla kıvrılıyor. "Ve tekila gibi kokuyorsun."

"Beklenmedik gece." Bir yıldır sert içkiye dokunmamış biri için pişmanlıklarım var. Ama boş mekâna, masmavi gökyüzünü gösteren pencerelerle kaplı tonozlu tavanlara hayranlıkla bakarken bir an için bir kenara bırakıyorum.

Connor onu megawatt gücünde bir gülümsemeyle selamlıyor. "Şehirde olduğunu bilseydim arardım."

"Ben olsam cevap vermezdim," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

"İyi görünüyorsun." Bakışları, flamingo pembesi ipek bluzunun düğmelerinin göğüs dekoltesini gösterecek kadar açıldığı yere kayıyor. "Canlı."

Ve Wolf'un geleneksel renkleri olan beyaz, siyah ve erik rengine hiç uymuyor. Bunun yerine, etrafta dolaşan birkaç personel turuncu, pembe ve yapraklı yeşillerin tonlarına bürünmüş durumda.

"Yakında sen de öyle olacaksın." Belinda'nın beyaz dişleri alaycılığıyla birlikte parlıyor. "Oryantasyon çoktan başladı, bu yüzden yetişmek için koşmanız gerekecek. Ayrıca idareye de uğramanız gerekecek. Transfer işlemlerini tamamlayıp sana bir üniforma alabilirler. Hatırladıklarımı dayanarak bedenini tahmin ettim."

Yapma bunu. Connor'ı uyarmak için ters ters bakıyorum, onun kirli düşüncelerini bir mil öteden okuyabiliyorum. Benim de vardı ama kendimi kontrol edebiliyorum.

Bu herif yapamaz. "Bedenimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Belinda'nın bakışları yarıklara kadar daralıyor. Eğer gözbebeklerinden hançer çıkarmak mümkün olsaydı, Connor mermer zemine kanlar içinde düşerdi.

İhtiyacım olan son şey, genel müdürün daha ilk günden benimle uğraşması. "Yolu bulabilir misin, Con?"

O cevap veremeden Belinda parmaklarını havada şıklatır. "Gerek yok. Holly size gösterecek."

Şeftali rengi blazer ceket ve etek giymiş minyon bir esmer öne atılıyor.

Connor, Belinda'ya göz kırparak ve bana yarım bir selam vererek yeni kurbanına odaklanıyor.

Belinda'nın iç çekişi yumuşaktır. "Henry'nin cezasından kaçabileceğimi düşünecek kadar aptaldım."

Sırıttım. "Seni de özledim."

Bir adım daha yaklaşıyor ve kulaklarını kontrol etmek için etrafına üstünkörü bir bakış attıktan sonra sesini alçaltarak, "Bir daha *asla* olmayacak korkunç bir hataydı," diyor.

Onun baharatlı parfümünü içime çekmeden edemiyorum. Güzel anıları geri getiriyor. "Sen öyle diyorsan." İş yerinde beklenmedik, çılgın bir gün diyebilirim. Bunu biz başlatmadık. Bunu hiç hayal etmedik. Rutin kontrolümüz sırasında eski Kurt evinde bizi bekleyen ve kendi deyimiyle "bir sorunla" ilgilenmesine yardımcı olmamız için bizi üst kata çıkaran kişi Belinda'ydı. Sarışın duman gösterisi soyunduğunda ve bizi takip etmemizi istediğinde ne yapmamız gerekiyordu?

Kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından yüzümü inceliyor ve aksi takdirde sadece soğuk ve hesapçı olarak tanımlanabilecek kadında nadir bir kırılma anı hissediyorum.

"Bu bir daha asla olmayacak ve kimse kimseye bundan bahsetmeyecek, söz veriyorum."

"Buna minnettarım," diye zorladı, sanki kelimeleri bir araya getirmek zormuş gibi.

Konuyu yumuşak bir şekilde kirli geçmişimizden uzaklaştırıyorum. "Bana ofisimi göstermeye ne dersin?"

Aniden dönüyor, yoluna devam etmek için aynı derecede hevesli. "Bu taraftan." Beni uzun bir koridora götürürken topukları mermer fayanslara vuruyor, onu kibarca selamlayan ve bana meraklı bakışlar atan personelin yanından geçiyor. İşteki ilk günüm ve geç kalmışım, akşamdan kalmayım, kot pantolon ve Blink-182 konser tişörtü giymişim. Birçok insan bunu üç vuruş olarak değerlendirir.

Altın rengi detaylı kornişli kemerli tavanlara ve dev boyalı tropik bitki yapraklarına hayran kalıyorum. "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama burası harika bir yer. Çok retro ve yine de modern."

"Evet, tasarımcı Maude Claret, 1969 Palm Beach dolaylarında vintage bir estetik hedefliyordu." Yolun başka bir koridora ayrıldığı yerde küçük bir çeşmeyi işaret ediyor. "Ama flamingolar yerine deniz kızları var."

"Mantıklı." Deniz kızlarından bahsedince aklıma deniz cadıları geliyor, bu da bana dün uğradığımız kafeyi hatırlatıyor. Sloane,

Orijinal deniz cadısının çekici torunu. Soluk yeşim yeşili gözlerini ve dolgun dudaklarını hatırladıkça gülümsüyorum. Bir kadın bu kadar ilgimi çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Sanırım Abbi'den beri.

Her ne kadar kadınlarla ilişkiye girmemeye yemin etmiş olsam da, sırf merakımdan bu sabah koşarak onun kafesine gitmeyi planlıyordum. Ta ki uyanana kadar.

Belki yarın.

Sadece kahve.

Belinda beni otelin kongre merkezinin girişine götürüyor ve ardından bir dizi cam kapıyı itiyor. Önümdeki salon açılıyor ve insanların masalarında bilgisayarlarıyla oturduğu, parmak uçlarının klavyeleri tıkırdattığı, şurada burada bir mırıltı, tek tük zil sesi duyulan yumuşak bir vızıltı yayılıyor. Bu sesi çok değil birkaç yıl önce aynı pozisyonda oturup bürokratik kalemin ilerlemesine yardım ettiğim zamanlardan hatırlıyorum.

Nefret ettim.

Miami'deki yönetim ofisi kadar karanlık ve kasvetli değil. Burada pencereler var ve küp duvarlar alçak. Ayrıca Connor gibi ayaktakımının içeri girmesini engelleyecek bir sayaç da yok. Eminim çok geçmeden bu tasarım kararından pişman olacaklardır.

"Burası çukur," diye açıklıyor Belinda. "Otelin tüm yönetimi burada çalışıyor. Departman müdürlerinin ofisleri en uçta."

Cam duvara ve arkasındaki masalara dikkat ediyorum, insanlar çeşitli iş durumlarında - telefon görüşmeleri yapıyor, e-postaları yanıtlıyorlar. Biri toplantıda. Akvaryumlarda çalışıyorlar.

Birkaç kişi odalarının üzerinden kalkıp meraklı bakışlarını üzerime diyor ve kıyafetlerimi inceliyor. Belki de akşamdan kalma bir saha görevlisi gibi değil de bir Wolf yöneticisi gibi giyinmek için daha fazla çaba sarf etmeliydim.

Belinda beni sola doğru yönlendiriyor ve kapalı buzlu cam kapılardan oluşan dar bir koridorda ilerliyoruz. "Bunlar yönetim kurulu odalarımız. Ağır lama ve eğlenceden sorumlu olan Lena burada. Bu da benim ofisim." Belinda uzun pembe tırnağıyla havaya vurarak sondaki opak cam kapıyı işaret ediyor ve yanıımızdaki bir diğerini iterek içeri giriyor. "Bu sizin."

Oda çok büyük değil; bir masa ve iki ziyaretçi sandalyesi, bir giysi askısı ve köşede dev yapraklı bir palmiye için yeterli. Umurumda değil. Tek pencereye doğru ilerliyorum. Yeşilliklerin ötesinde golf sahası var. "Okyanus manzarası yok mu?"

Belinda homurdanıyor. "Orası değerli bir gayrimenkul. Ayrıca, pencereden dışarı bakacak vaktiniz varsa, işinizi yapmıyorsunuz demektir."

Yeşil ince çizgili bir takım elbisenin koluna fiske vurmak için uzanıyorum. Arkasında beyaz ve pembe renklerde düğmeli ve golf gömlekleri ile koyu yeşil ve bej renklerde elbise pantolonları asılı. Aşağıda birkaç çift elbise ayakkabısı var. "Umarım bu düşündüğüm şey değildir." Wolf üniforma hakkında bir şey söylemedi.

"Henry sana yakışır şekilde giyinmen konusunda ısrar etti ve bugün buraya gelişine bakılırsa endişelenmekte haksız değilmiş. Birkaç önemli parça satın alma cüretini gösterdim. Abbi bana rehber olması için düğün smokini için kullandıkları ölçülerini gönderdi ama senin bir beden büyük olduğun konusunda beni uyardı." Beni dikkatle inceliyor ve kendimi yemek tabağında nereden başlayacağına karar veremeyen bir kuzu pirzolası gibi hissetmeye başlıyorum. "Bu öğleden sonra bir terzim gelecek, başka takım elbiseler de getirecek ve bunu gerektiği gibi ayarlayacak."

Henry kontrolcü bir pislik. "Ama lanet *yeşil*?"

"Güzel bir yeşil! Ve bu 1500 dolarlık bir takım. Ayrıca, sadece seçkin etkinlikler için."

Palmiye yaprağı desenli bir kravat tutuyorum. "Bunu takmayacağım." "Bu standart kıyafet."

"Garsonlar ve masa başı memurları için, ki ben ikisi de değilim."

Kollarını iki yana açarken güzel yüzü alaycı bir gülümsemeyle çatlıyor. "Sence *bu* benim ilk tercihim olur muydu?"

Bakışlarım, botanik yeşili bir blazer ceket ve kalem etek giymiş, düzgün bacaklarını ve sıcak pembe, dört inçlik topuklu ayakkabılarla gerilen baldırlarını gösteren kıvrımlı çerçevesine takılıyor. "Sana yakışıyor." Gerçek şu ki, Belinda her şeyin işe yaramasını sağlayabilir. Onu kırklı yaşlarının başında ve tanıdığım en seksi kadınlardan biri olarak görüyorum. Bu onun sıkı ve kıvrımlı vücudu bile değil. Bu onun duruşu, bir odaya girip oraya hükmetme şekli. Abbi dışında Henry'ye bir şey yapmasını emrettiğini gördüğüm tek kişi o. Muhtemelen bunu deneyecek cesarete sahip tek kişi.

Belinda eskiden gözümü korkuturdu, ama şimdi tek yapmam gereken onu dizlerinin üzerinde ağzı açık beklerken hatırlamak ve bu tedirginlik kayboluyor. Aslında, tekrar teklif etse, onu reddedecek kadar güçlü olacağımdan emin değilim. Anlamsız olsa bile bundan zevk alacağımı zaten biliyorum.

Sanki kirli düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi burun delikleri alevleniyor. "Ronan, bana istediğin gibi bakma-"

Kapımın çalınması, muhtemelen kaba bir cümle olacak olan cümlemin sonunu kesti.

Belinda sessizliğini koruyor, meydan okurcasına bana bakıyor. Kafama dank etti. Burası *benim* ofisim. "Girin."

Yüzü çillerle dolu, kızıl saçlı, ufak tefek bir adam içeri bakıyor, yeşil gözleri Belinda ve benim aramda gezinirken boğazını temizliyor. "Merhaba efendim. Bayan Cartwright siz geldiğinizde gelip kendimi tanıtmamı söyledi. Ben Archie, asistanınızım."

"Uh ... Selam." Bu adam kaç yaşında? Söylemesi zor. Yirmi bir ya da otuz beş yaşında olabilir. Ve *efendim*? Siktir, böyle bir şey olamaz. "Bana Ronan de."

Başını bir kez öne eğiyor. "Size günün DASK raporunu çoktan gönderdim ve haftalık dergiler saat on birde gelen kutunuzda olacak."

"*Doğru*." Tek kelimeyi çıkarıyorum. *DASK MI? Haftalık mı?* "Teşekkürler."

"Siz ve müdürler için toplantılar planlayacağım. Pencereniz nedir?" Cevabımı beklerken kalın, gür kaşları kalkıyor.

"Pencerem..." Tanrı aşkına. Bu adam bir enerji topu.

"Neden bugün öğle yemeğinden sonra Ronan'la bir toplantı yapıp onun sizden genel beklentilerini gözden geçirmiyorsunuz?" Belinda araya giriyor.

"Oh, doğru. Öğleden sonra bir iyi mi?" diye soruyor bana.

Belinda gülümseyerek, "Bu mükemmel olur," diye cevap veriyor. "Zaten öğleden sonra 2'de randevusu var ve onu müdürlerle ben tanıştıracam." "Oh, tamam. Teşekkürler, efendim. Yani... ah... Ah! İşte, neredeyse unuttuyordum Bunlar." Bana kalın bir zarf uzattı. "Bayi şirket arabanızı bıraktı. Yönetici alanlarından birine park edilmiş."

Yönetici alanları mı?

Archie kapıdan çıkıp kayboluyor.

Belinda'nın koyu çerçeveli gözlüklerinin arkasından keskin bakışlarını üzerimde hissediyorum ve onunla kafa kafaya veriyorum.

"Yeni pozisyonunun ne gerektirdiğine dair *bir fikrin* var mı?" diye ağzından kaçırıyor.

"Hayır." Bu saçma sapan duruma bir açıklık getirmesini bekliyordum.

"Ama bahse girerim sen çok iyi bir öğretmensin."

Dışlerini gıcırdatıyor.

Golf arabasını o yöne doğru sorunsuzca yönlendiriyorum. Bunu yapabilirim. "Güzel parkur."

"Öyle. Zamanında bitirmek için çok uğraştılar." Ses tonu net. "Elias Brown tasarladı."

"Bu ismin bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?" Hayatımda sadece bir kez golf sopasını elime aldım, on beş yıl önce bir baba-oğul turnuvasında. Sıkıntıdan öleceğimi sanmıştım.

Çevremde onun kuşkulu bakışını hissediyorum. "O dünyadaki en iyi kurs mimarı."

"Tabii ki öyle." Henry için en iyisi. "Burada çok golfçü olmasını mı bekliyorsun?"

Homurdanıyor. "Burası Florida, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıca büzüyorum. Ağzımdan çıkan her şey boyumu ne kadar aştığımı kanıtlıyor. Henry'nin midesi bunu fark ettiğinde sürekli bir doz antiaside ihtiyaç duyacak.

Belinda tutarsız bir mırıldanma ve koltuğunda bir kaymayla devam ediyor, "Burası yıl boyunca inzivaya çekilebileceğiniz bir yer. Kış ayları burada daha serin geçer ama sporlarını terlemeden yapmayı tercih eden golfçüler için idealdir. Bu, lüks spa ve ısıtılmalı havuzlarla birlikte eşleri de çekecektir. Maliyet göz önüne alındığında burayı esas olarak bir yetişkin tesisi olarak görüyoruz. Elbette küçük grupları da çekeceğiz. Gelin partileri ve benzeri."

Gelin partilerinden bahsedince aklıma Miami'deki Tasha geliyor. Onu tekrar görmeye *bu kadar yaklaşımtım* çünkü beni tanıyor olsaydım, uzak duramayacak kadar meraklı olurum.

Ayrıca beni tanıyan biri olarak, hafta sonu bittiğinde daha büyük pişmanlıklarım olacaktı.

"Bu Elias Brown'ın tasarımının bir parçası mı?" Dokuzuncu deliğin yeşilinde biriken su birikintilerini gösteriyorum. "Golften pek anlamıyor olabilirim ama bunun bir drenaj sorunu olduğunu biliyorum." Indianapolis'teki Wolf sahasında da aynı sorun vardı. Düzeltmek için tüm alanı sökmek zorunda kaldık. O çileden sonra sırtımın nasıl ağrıdığını asla unutmayacağım.

Belinda'nın kaşları kırışır. "Bu inşaat ekibi en hafif tabirle hayal kırıklığı yarattı. Dorian'la konuşun."

"Bunu nasıl fark etmedi?" Nasıl olur da kimse fark etmez? Burada her gün çim biçen insanlar var.

"Bu konuyla ilgilendiğinizde onu azarlayabilirsiniz. Devam edin." Belinda bir elini ileri doğru sallar.

Virajın etrafından dolanıyoruz. Floresan kırmızı, turuncu ve pembe kareler dikkatimi çekiyor. "Bu da ne? Yukarıda." İleriye gösteriyorum, zincir bağlantı çitini geçip ağaç dallarından sarkan el yapımı tabelaların olduğu yeri. Kelimeleri okumak için gözlerimi kısıyorum. "'Denizkızı Plajı bunu istemiyor.' 'İstenmiyorsunuz.' 'Paranızı alın ve gidin.'" Daha uzun bir tanesi yakınlarda asılı. "'Wolf Hotel'in Milyarder Sahibi Kardeşinin Ölümünden Sorgulanıyor."

"Sizi buraya getirmek istememin nedeni de buydu."

"Ah, evet. Komşu." Henry'nin beni özellikle uyardığı kişi. "Sür." Bölgeye doğru işaret ediyor.

"Tamam, ben bile yeşilden uzak durmam gerektiğini biliyorum-"

"Bununla ilgili bir sorunu olan herkes genel müdürle konuşabilir. Bekle, o benim," diye tersliyor. "Topuklularımı mahvetmeyeceğim."

"Sen nasıl istersen patron." Yoldan sapıyorum. Araba sarsıla sarsıla ilerliyor, çitlere doğru yaklaştıkça lastikler iz bırakıyor. "Peki, tüm bunlar ne hakkında, eski haberler dışında?" Scott Wolf bir buçuk yıl önce öldü ve zamansız sonunu hak etti. Abbi bana neler olduğunu anlattı -kendisini daha fazla medya şovuna dönüşmekten korumak için haberlerden uzak tutmayı başardıkları korkunç ayrıntılar- ve eğer başka biri o orospu çocuğunu öldürmemiş olsaydı, çıplak ellerimle öldürürdüm.

"Komşumuz bizi pek sevmiyor."

"Hemen yan tarafta dev bir otel mi? Nedenini hayal bile edemiyorum. Bu bir arsa mı?" Kalın, yabani çalılıkların ötesini söylemek zor.

"Öyle. Ana yoldan sahile kadar uzanıyor. Aile burayı yıllar önce satın almış."

Daha iyi görebilmek için koltuğumdan kayarken kısıp bir ısıp çalışıyorum ve cebimde olmayan sigarayı çıkarmak için bir kaşıntı hissediyorum.

El yazısıyla yazılmış başka işaretler de ortaya çıkıyor.

Kurt Varis ve Asistanı, Arkadaşları Margo Lauren ve Hedge Fund Playboyu Preston Abbott ile Özel Sosyete Seks Partisinde Görüntülendi.

O manşetin dolaştığını hatırlıyorum. Connor hala Abbi ile her konuştuğunda davetiye istiyor.

Henry Wolf Asistanıyla Evlenmek İçin Kendi Kurallarını Çiğnedi. Kız av mıydı?

Kurt Otel Milyarderinin Masum Çiftlik Kızı O Kadar da Masum Değil

Sonuncusu sinirimi bozuyor. Abbi'yle ilgili... ve benimle... ve bir muhabirin uydurduğu saçmalıklar.

düğünden önce sorun çıkarmak. Connor ve benim ismimiz makalede geçiyordu. Tam isimlerimiz.

Bu durum Abbi'de büyük bir strese yol açtı ve kendi hayatları olmayan beyinsiz eziklerin internetteki zorbalık selini serbest bıraktı, bu yüzden zamanlarını asla tanışmayacakları yabancıların tarafını tutarak ve Çiftlik Kızı'nın işini batırmaya çalışarak geçiriyorlar.

"Oldukça iyi para ediyor olmalı." Orada en az on-on beş dönümlük bir arazi var. Şimdiye kadar bir müteahhide satılmamış olmasına şaşırdım. Özellikle dolu bir çalılığın arkasından bir manzara bulmak için çömeliyorum. "Bunlar karavan mı?"

"Evet. Bulabildiğin her tona boyanmış." Belinda'nın tiksintisi sesinden okunuyordu.

"Kamp alanı mı?"

"Buna ne ad verdiğinizi bilmiyorum. Yıl boyunca orada yaşayan bir kiracı dışında, mobil evler sezon boyunca dolu. Ev sahibi harap bir evde yaşıyor. Sahilden net bir şekilde görebilirsiniz."

Yerimi değiştiriyorum. "Evet, şimdi görüyorum." Ya da kum tepeleri zaten doğal bir bariyer oluştursa da, bir sele karşı korunmaya yardımcı olmak için iskele ve kiriş temeli üzerinde yerden yüksekte duran bir evin arka verandası.

Uzak uçta pembe bir kulübe duruyor. "Bu bir tavuk kümesi mi?"

"Evet, hayatımda duyduğum en gürültülü horozu barındıran bir tane. Yönetmeliği aradım ama şaşırtıcı bir şekilde, bu ilçede o büyüklükte bir araziniz varsa bir tane bulundurmanıza izin veriliyor. Yasanın değiştirilmesi için dilekçe verdik bile."

"Komşunun horozu yüzünden mi?" Sesimdeki eğlenceye engel olamıyorum.

"Misafirlerimizi rahatsız etmesine izin veremeyiz." "Oradan mı?"

"Duyana kadar bekle!" diye tersliyor. "Ayrıca, bu prensip meselesi. Bu insanlar yıllardır Henry'nin başına bela oldular. Oteli öğrendikleri andan itibaren onu durdurmaya çalışıyorlar. Dilekçeler dağıttılar, yerel çıkar gruplarını bir araya getirerek konsey toplantılarını bastılar, imar ve çevre çalışmalarına meydan okudular. Kafası karışmış kaplumbağalar ya da saçma sapan şeyler hakkında ağlıyorlardı. Bu konuda mücadele eden iki kişi vardı. Yaşlı bir kadın ve torunu. Yaşlı kadın artık yok."

"Öldü mü?"

"Ya da vazgeçti, hiçbir fikrim yok, ama mülkü buna bıraktı. Sonuçta, tüm maskaralıklarıyla programı neredeyse *bir yıl* geciktirdiler."

"Vay be." Bu kadına sadece hırsı için değil, Wolf ailesine karşı çıkma cesareti gösterdiği için de hak vermeliyim. Ne yazık ki bu onu kıcıncıdan ısırabilir. Henry kolay kolay unutmaz.

"Evet. Artık savaşını kaybettiğine göre, başvurduğu şey bu." Manikürlü elini tabelalara doğru uzattı. "Karalama kampanyası için eski gazete manşetlerini karıştırıyor."

"Henry işaretler hakkında ne diyor?"

"Medya açılmadan önce onların indirilmesini bekliyor. Aksi takdirde herkes odaklanması gereken konu yerine bu sıkıntı hakkında yazıyor olacak."

"Doğru, şu sirk." Alaska lokasyonunun açıldığı zamanı hatırlıyorum, bir grup yüksek sosyete ve gazeteciyi getirmişlerdi. Tam bir köpek ve midilli gösterisiydi, *botlarınızı parlattığınızdan ve papyonunuzu düzelttiğinizden emin olun*. "Yani, ona para ver."

"Henry'nin çoktan denemediğini mi sanıyorsun? Avukatların getirdiği çekleri yırtıp duruyor."

"Onu dava et."

"İfade özgürlüğü ve barışçıl protesto hakkı için mi? Kendi mülkünde mi?"

"İftiraya ne dersiniz?"

"Doğrudan büyük basım şirketlerinin manşetlerinden alınmış. Korsan bir avukat bile iyi bir mücadele verebilir ve bu çok uzun sürecektir bir karmaşa olur. Onu çoktan tehdit ettiler ve o da ayak diretti. Ayrıca, dava açılması medyanın daha fazla ilgisini çekecektir ki Henry bunu açılıştan istemez."

Omuz silkiyorum. "Biri gece çitlerden atlayıp onları parçalasın."

Belinda'nın kahkahası hınzırcaydı. "Oraya atılmıştı, güven bana. Ama bu deliyi tanıyorsam, şu anda bize doğrultulmuş bir silahı vardır. Muhtemelen bir ağacın tepesinde oturmuş bekliyordur."

Bakışlarım dallara kayıyor. "Bu biraz rahatsız edici."

"Henry her şeyin dürüstçe yapılmasını istiyor. Bunun için planları var. çok."

"Satacağını mı düşünüyor?"

"Yüz yıl geçse de olmaz." Belinda başını sallıyor. "Henry denedi. Henry denedi."

Avukatın ona verdiği son çek mülkün değerinin *iki katıydı*. Onu da yırtıp attı."

Islık çalarım.

"Gördün mü? Çılgınca."

"Onunla tanıştın mı?"

"Tanrım hayır. Eğer kendimi bu trolle yüz yüze bulursam, onu yok edeceğim," diye homurdanıyor Belinda.

Bu aşağılanmış komşunun adanmışlığını seviyorum, hakkını vereyim. Ve Belinda'nın kötü tarafında olmak istediğimi hiç sanmıyorum.

Sanki bu hareket öfkesini dışarı atacakmış gibi derin bir iç çekiyor. "Bir duvar inşa etmeyi önerdim ama bu uzun bir mülk sınırı. Astronomik derecede pahalı ve görsel olarak çekici olmaz. Ve zaten bütçeyi aşmış durumdayız. Ağaçlar uzun vadede işe yarayabilir ama büyümeleri için zamana ihtiyaçları var ve bana çok fazla ağacın kaliteli çimin büyümesini engelleyeceği söylendi. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bu halkla ilişkiler karmaşasını perdeleyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor."

Bu gerçek bir David ve Goliath durumu. Bu durumda, David kazanıyor gibi görünüyor. Ya da Davida mı demeliydim? "Bu insanlar hakkında ne biliyorsun?"

"Henry, onun için *başka bir* otel açmamı istediğinde bana sadece bunu söyledi. Açıkçası, bu baş belasına odaklanmaktansa yapacak daha önemli işlerim var. Bu *senin* sorunun."

"Harika... Bana bildiklerini anlat." Bu yüzden hiçbir yardımda bulunamıyorum çünkü neden burada olduğumu bile anlamıyorum.

"Yaşlı kadının şu yaşlı kadın isimlerinden biri vardı. Torununun... Hatırlayamıyorum." Belinda sanki şu anda bile onun hakkında konuşmak için çaba harcıyormuş gibi inliyor. "Yerel bir turizm işletmesi işletiyor. Daha fazla insan çekmek için bir Kurt'un burada olmasından mutlu olacağını düşünürsünüz."

"Evlenmemiş mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Belinda

duraksıyor. "Neden?" Omuz

silkiyorum. "Sadece merak ettim."

Bakışları daralıyor. "Henry seni bununla sikini pantolonunun içinde tutman konusunda uyarmıştı."

Kıkırdıyorum. "Eller ve penis her zaman otobüsün içinde. Notu çoktan aldım."

"Ben ciddiylim. Bu kadın acımasız ve dengesiz. Anlayacağınız, cephane yaratmak için hikâyeler uydurmaktan çekinmeyecek kadar. Henry'nin sonuncusu gibi bir skandala daha ihtiyacı yok." Ders veren işaret parmağı havaya kalktı. "Eğer onu kokladığınızı öğrenirsem, ilk arayacağım kişi Henry olur ve o da bir sonraki nefesinde seni kovar. Bundan emin olacağım-"

"Tamam!" Belinda'yı hiç bu kadar tutkulu görmemiştim. Ondan şüphe etmiyorum. "Ben hallederim. Bak, Alaska'da izci olmamış olabilirim-"

"Bir seks kulübü işletiyordun," diye kestirip atıyor.

"En gurur duyduğum anlardan biri değil." Tüm bunların nasıl ortaya çıktığından hâlâ emin değilim ama Connor'ı suçluyorum. "İşler değişti. *Ben* değiştim. Ve deli saçması bana çekici gelmiyor."

Dudaklarını büzüyor. "Hadi, bugün kat etmemiz gereken çok yol var."

Verandadaki hareket gözüme çarpıyor ama tek görebildiğim bronz kadın bacakları. Görünüşe bakılırsa, mülkünü sakat işaretlerle donatmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan hoşnutsuz bir kadına bağlı.

Casusluk görevimi bırakarak arabaya atladım ve bizi geri götürdüm. yol.

O sırada huzurlu sessizliği korkunç bir horoz gıklaması böler, Yakındaki bir çam ağacına tünemiş bir ötleğen sürüsünü havaya uçuruyor.

"Gördün mü?" Belinda'nın yüz ifadesi muzaffer.

"Tamam, haklı olabilirsiniz," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak.

36. Sloane

"İyi iş, Ralph." Telefonumu cebime geri sokarken bir parça havucu parmaklığın üzerinden atıyorum.

On dört kiloluk Jersey Devi horoz, ödülünü almak için kasılarak yaklaşıyor

-Wolf Hotel izcilerimize şarkı söylediğiniz için bir ödül. Kim demiş kuşları eğitemezsin diye...

Çöpleri teneke kutuya atıyordum ki golf arabasının çimlerin üzerinden mülk sınırına doğru ilerlediğini ve içinden bir erkek figürünün çıktığını gördüm. Onu buradan seçemiyordum ama çitlerden atlayıp tabelalarımı sökmeye geldiğini düşündüm. İlk işim hemen oraya koşmak ve bu aptalı kaydetmek olacaktı. İkincisi ise polisi arayıp izinsiz giriş ve vandalizm ihbarında bulunmaktı.

Son zamanlarda büyük rüşvet çekleri ile adi avukatlar göndermediler. Bu açıdan vazgeçtiler mi?

Bir korna çalıyor ve bir an sonra tanıdık beyaz Volkswagen Beetle uzun araba yolumda ilerliyor. Wolf'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Merdivenlerden koştura koştura inerken ciyaklıyorum ve beklentiyle sarı tek genişlikteki karavana koşuyorum. Düzenli olarak mesajlaştık da Rebel ve Skye'ı Ağustos'ta okula gittiklerinden beri görmedim. Onları çok özledim.

"Geldik!" Rebel sürücü koltuğundan iner inmez kendini bana doğru fırlatıyor ve kaslı kollarını boynuma dolayarak sıkıca kavırıyor.

Kısacık kesilmiş siyah saçlarının tanıdık narenciye kokusunu içime çekiyorum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?" Akşam yemeğine kadar onları beklemiyordum.

"Hepimiz doluyduk, bu yüzden 'Siktir et' dedik ve trafikten kaçınmak için dün gece ayrıldık."

Skye yolcu koltuğundan iniyor ve kollarını başının üzerine uzatarak sıkı karnını gösteriyor. "Eğer bir daha Burger King'de yemek yemezsem, çok erken olacak."

"Anlıyorum." Onunla birlikte dökülen boş yemek paketlerine doğru başımı sallıyorum, kalan son kızartmalar toprağın üzerine saçılıyor, tavukları ve Ralph'ı içeri çekiyor.

Eşit derecede şefkatli bir kucaklaşma için arabanın etrafında dönüyor.

"Sınavların nasıldı?" Bir ritmi çok uzun tutarak soruyorum.

"Ugh, *berbat*." Dramatik bir şekilde inliyor. "Ama bitirdiler, ben de geçtim ve önemli olan da bu."

"Saçların çok uzamış." Mısır ipeğinden sarı örgüsünü çekiştirerek ne demek istediğimi vurguluyorum.

"Ve bu nemde bir puf topu gibi patlamak üzere."

"Sevimli bir puffball." Skye'ın Güneyli tınısını dinlerken kalbim kabarıyor. Georgia'nın kırsalında büyüdüğü için bunu dürüstçe söylüyor.

Yıllar boyunca burada yaşamış olan tüm mevsimlik personel arasında Skye'a karşı her zaman özel bir bağ hissettim. Sanırım bunun nedeni, onun da benim gibi annesini erken yaşta yumurtalık kanserinden kaybetmesi ve babasını hiç tanımamış olması. Sebebi ne olursa olsun, her zaman küçük bir kız kardeş gibi hissettirdi.

"Her neyse. Umurumda değil çünkü bu eve dönmek gibi bir his." Mavi gözleri, Gigi'nin büyük, budaklı ağaçlardan oluşan iki sıra arasında yer alan karavan evlerine sevgiyle verdiği isimle "Rainbow Alley" üzerinde gezinirken heyecanla parlıyor. Her biri boyanmış ve özenle dekore edilmiş - Gigi'nin sakın kış aylarındaki tutkusu. Kızların kaldığı sarı renkli ev, turkuaz panjurları ve ananas temalı iç mekanı ile açık ara en güzel olanı. Adı da buradan geliyor: Pineapple Express. Ayrıca mor Palmy Daze karavanı, yeşil ve pembe Monstera Hut ve deniz mavisi Dolphin Around karavanı da var. Boyanmamış olan tek karavan Frank'in gümüş renkli Airstream'i, ancak Frank karavanı sörf tahtaları ve tiki meşaleleriyle çevreleyerek karavana bir hava katmış.

"Frank geçen hafta buraya yepyeni bir klima ünitesi taktı. Artık çok hızlı soğuyor."

"Oh, harika. Artık geceleri terlemek yok." Etkili olması için titriyor. "Burada başka kimse var mı?"

Bocalıyorum. "Sen ilksin!" Dave ve Ted'in Cumartesi günü Palmy Daze'e taşınmaları gerekiyordu. Bu ihanetin şokunu hâlâ atlatabilmiş değilim ama haberi paylaşarak bu buluşmayı mahvetmek de istemiyorum.

"Ralph! Benim koca oğlum!" Rebel haykırıyor. "Bu kadar zoru oynamayı bırak." Horoz, Rebel kovalarken ters yönde şaşırtıcı bir hızla koşuyor ve kahkahalarımızı kazanıyor.

"Tamam, eviniz hazır. Boşaltmana yardım edeyim de biraz uyuyabilesin." Arabalarının arkası eşyalarıyla tıka basa doluydu ve Skye'ı tanıdığım kadarıyla damarlarında Red Bull dolaşıyordu.

"Bu harika olur. Ama önce?" Çocuksu bir yaramazlıkla sırtıyor.

Gülümsüyorum ve kumlu sahile doğru ilerlerken bir kolumu omzuna atıyorum.

37. Ronan

Bir kadın ılık atıyor, sesi hemen ardından bir su sıçraması takip ediyor.

Çatı güvertesinin parmaklıklarından Connor ve dört yerel Wolf çalışanının dinlendiğı aşağıdaki havuza doğru eğildim. Lanet herif. Bir vardiya ve ona akın ediyorlar.

Ama onsuz ne yapardım bilmiyorum. Bu dev evde yalnız kalacağım kesin.

"Aşağı geliyor musun?" Connor bağılıyor, derin sesi huzurlu mahalleye kadar ulaşıyor. Evlerin üçte ikisi boş, yaz ziyaretçilerini bekliyor.

"Manzaranın tadını
çıkıyorum." "Ne
manzarası? Karanlık!"

Kıkırdıyorum. Güneş çoktan batmış olabilir ama tuzlu deniz havası ılık ve yakındaki okyanusun uğultusu hissediliyor.

"Hadi ama. Marco Polo oynuyoruz."

"*Pas.*" Connor'ın versiyonu kıyafetlerin kaybolmasını içeriyor ve bu kızlardan ikisi yönetimde çalışıyor, yani kaçınılmaz olarak bana rapor veriyorlar. "Bardağı havuzdan uzak tutun."

"Hay hay, patron," diye alay ediyor.

Telefonum cebimde titriyor. Ekranı kontrol etmek için çıkardım ve cevap verirken gülümsedim. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Yirmi dakika önce Abbi'ye mesaj atıp burada ne halt ettiğimi bilmediğimi söyledim.

"O meşgul," diye karşılık veriyor derin bir erkek sesi, sesinde kendini beğenmişlik var.

İnledim. Telefonu Henry'de. "Ne istiyorsun?" Beni hiç aramaz. Ondan sadece ben Abbi'yle konuşurken arka planda cıvıldadığı zaman haber alıyorum.

Yutkunması kulağımı dolduruyor. O pisliği New York'taki yüksek çatı katında deri koltuğuna uzanmış, sadece yüzde sıfırlıkların karşılayabileceği bir kadeh viskiyi yudumlarken hayal edebiliyorum. "İlk günün nasıl geçti?"

"Belinda beni bıçaklamadı, bu yüzden ben buna bir kazanç diyorum. Ama eminim onunla konuşmuşsundur, o yüzden neden *bana* ilk günümün nasıl geçtiğini anlatmıyorsun?"

Karanlık kıkırdaması Belinda'nın ona kulak verdiğini söylüyor. "Senin için büyük umutları var."

"Evet, bahse girerim." Sırıttıyorum. "Müdürler de aynı derecede memnun görünüyor." Belinda beni Chester, Dorian ve Mike'la tanıştırdı. Karşılama kibardı ama kesinlikle etkilenmemişlerdi.

"Onları memnun etmek beni ilgilendirmiyor. Ev nasıl? Araba nasıl?"

"Ev biraz küçük," diye kestirip atıyorum, esmer bir kadın bikinisinin üstünü çıkarıp yakındaki bir sandalyeye atarken havuza bir bakış atıyorum. Başımı belaya sokmadan uzaklaşıyorum. "Araba daha güzel olabilirdi." Indie'de yaşadığım ve eski bir Tacoma'yla dolaştığım dönemden beri emrime amade bir aracım olmamıştı. Bugün otoparkta beni bekleyen siyah BMW ağzımı açık bıraktı.

"Medya açılışı için orada olacağım," diyor Henry, alaycı tavrımı görmezden gelerek. "Umarım golf oynamayı biliyordur."

"Zar zor." Golften bahsetmek bana turu hatırlatıyor. "Komşunuzun sanat sergisini gördüm."

Henry'nin yanıt olarak verdiği iç çekişte kızgınlık vardı. "Ruby Parker ve o komünde yaşayan her kimse çoktan kaybetti."

"Peki ya işaretler? Onlarla nasıl başa çıkacaksınız?"

"Ben mi? Ben değilim. Operasyon direktörüm bu işi çözmek için orada. dışarı."

Tabii ki. O ve Belinda aynı hizadalar. Kuru kuru mırıldanıyorum, "Hayır sorun."

Bir an garip bir sessizlik oldu ve sonra Henry aniden, "Pekâlâ, o zaman. Abbi seni kontrol etmemi istedi."

"Öyle söyleme!" Abbi arka planda tıslıyor. "Hey, Red," diye sesleniyorum, beni duymasını umarak.

Henry alıcıyı susturur, sözleri tutarsızdır ama ses tonu ona karşı daha yumuşaktır.

"Roh-nan!" Connor'ın derin sesi aşağıdaki havuzdan yükseliyor. "Ona çenesini kapatmasını söyle!" Henry kulağıma fısıldadı. "Komşularım var." *Bekle*. "Burası *senin* evin mi?"

"Elbette öyle. Birçoğundan biri." Tıslıyor. "*Siktir, Abbi, dişler ...*"

O zaman Wolf'ların evinde tam olarak neler olup bittiğini anladım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Haftaya görüşürüz." "Seni orospu çocuğu-"

Elim telefonumu sıkıca kavrarken hat kesiliyor, Abbi'nin onun önünde diz çökmüş halinin zihnindeki görüntüsü anında sikimi kabartıyor. "Siktir." *İyi oynadın, seni orospu çocuğu.* Bana neye sahip olamayacağımı hatırlatmak istiyor.

Ve şimdi Alaska'daki o geceye geri döndüm.
Bu anı zihnimde tazeyken, duşa doğru yöneldim.

KOŞMAKTAN HEP NEFRET ETMİŞİMDİR.

Creekside Lisesi'nde on üç yaşında sivilceli bir çocukken nefret ederdim. Yaşım iki katına çıktı ve ben *hala* nefret ediyorum, ama manzara onu katlanılabilir kılıyor.

Sahilde koşarken kalbim küt küt atıyor, sabah güneşi çıplak göğsümü ısıtıyor, kumlar koşucularımın altına doluyor. Henry haklıydı, beyaz şeker gibi.

Kıyı şeridi sonsuz görünüyor. Yön değiştirmeye zorlanmadan önce ne kadar koşabileceğimi merak ediyorum. Bir gün bunun cevabını bulacağım.

Ama Wolf'a varamadan bayılabilirim çünkü mesafeyi ve günün bu erken saatinde havanın ne kadar nemli olacağını cidden yanlış değerlendirmişim. Beni alması için Connor'ı aramak zorunda kalacağım çünkü işe zamanında yetişmemin imkanı yok.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, nefesim kesiliyor, yavaşça önümdeki tahta kaldırım boyunca uzanan binaları tarıyorum, ta ki hemen tanıdığım küçük beyaz bir bina görene kadar. Dışarıdan bakınca özel bir şey görünmüyor ama içerisi tik ağacı ve sazlarla kaplı, rahat bir tropikal temaya sahip. En güzeli de taze demlenmiş kahve gibi kokması.

Camda bir ^{AÇIK} tabelası parlıyor. Saatime hızlıca bir göz attığımda saatin yedi buçuk olduğunu gördüm. Sloane bu kadar erken orada olabilir mi? Bahse girerim King Kong oradadır. O lanet herif Connor'ı bücür gibi gösteriyor ve muhtemelen görmezden gelmemem gereken *ondan uzak durma* hisleri yayıyor. Ama onun erkek arkadaşı gibi görünmüyordu. Onun için kim o? Kardeşi mi? Kuzeni mi?

Çok merak ediyorum.

Ve terliyim. Boncuklar göğsümden ve sırtımdan aşağı yuvarlanıyor. Sloane sıırıslıklam olmuş kışımın dükkânına girmesine nasıl tepki verecek? Ayrıca, eğer bir kahve içersem

Şimdi bayılabiliyim. Hayır... Önce sakinleşmem lazım.

Ayakkabılarımı tekmeleyip çoraplarımı çıkarıyorum ve onları boş su şişemle birlikte bir yığının içine bırakıyorum. Orada burada güneşin gökyüzüne tırmanışını ve dalgaların yuvarlanışını izleyen insanlar var ama henüz kimse suya girmemiş. Memnuniyetle iç çekerek dışarı çıkıyorum, ferahlatıcı tuzlu su ayaklarımı rahatlatmaya başladı bile.

Kahretsin, evet... Bu hayata alışabiliyim.

38. Sloane

İnsanlar bana her zaman yılın en sevdiğim zamanını soruyor ve onlara asla tek bir cevap veremiyorum çünkü Denizkızı Plajı'nda iki muhteşem mevsim var. Bunlardan ilki, hava sıcaklıklarının yükseldiği ancak nemin henüz bunaltıcı olmadığı ve suyun hala ferahlatıcı bir serinlikte olduğu ilkbahar. İkincisi ise günlerin soğuduğu ancak Körfez'e adım atmanın bir banyoda yüzmek gibi olduğu sonbahardır.

Her iki durumda da plaj daha sessizdir ama terk edilmiş değildir. Burası hiçbir zaman tam anlamıyla boş değildir. Yerli halkın sweatshirt'lerini giydiği Ocak ayında bile insanlar kumlara uzanır, güneşin tadını çıkarırken dalgaları dinler ve tek tük pelikanların oyalanmasını izler. Körfezin mevsim normallerinden yirmi derece daha soğuk olduğu Şubat ayında da yüzenleri gördüm. Genellikle Michigan ya da New York'tan gelen kuzeyliler, ayaklarının altındaki beyaz tozun kar olmadığının keyfini çıkarıyor.

Her şey göreceli sanırım, ama beni yılın bu zamanında suda yakalayamazsınız. Soğuğun ısırmasından hoşlanmıyorum. Kum bile çıplak ayaklarınıza soğuk geliyor.

Kitabımı kapatıyorum ve kahvemin son damlalarını bitiriyorum. Mevsimlik personelin gelmeye başladığı ilk günler en iyisidir. Patlamanın eşiğindeyiz ama henüz o noktaya gelmedik ve genellikle boşta elimiz var. Bu ilk günlerde hayatım geçici olarak daha hafif hissediyor.

Rebel bu sabah yeni kız Amanda'nın yardımıyla kafeyi açtı, menü ve makinelerle yeniden tanıştı ve Frank'in aylardır ilk kez uyumasına izin verdi.

Keşke uyuyabilseydim ama iç saatim sabit. Yine de, Frank'in malzemeleri taşımasına yardım etmeden önce bu sakinleştirici manzara eşliğinde kendime yirmi dakika ayırdığım için kendimi suçlu hissetmiyorum.

Suda gördüğüm sallanan kafa hariç. Çok uzakta, özellikle de yalnız yüzmek için. On dolarına bahse girerim ki bu, rip akıntısını hiç duymamış ve ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan cahil bir turist.

buralarda bir yerde. Ya da Gigi'nin her zaman söylediği gibi, bir denizkızının çağrısı gibi, görmezden gelinmesi imkânsız dalgalara kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, rüzgârda dalgalanan dev kırmızı ve mor bayrakları fark etmediler. Şimdi bir amatör gibi kıyıya yüzmeye çalışıyorlar. Böyle devam ederlerse, kendilerini tüketip boğulacaklar. Bu her yıl olur.

Bir iniltiyle eşyalarımı bırakıyorum ve ellerimi sallayarak kumsal boyunca suya doğru yürüyorum. "*Bu taraftan!*" Sağıma doğru çılgınca el kol hareketleri yaparak bağıriyorum. "*Bu taraftan yüzün!*"

Telefonum cebimde ağır ağır duruyor. Yardım çağırayım mı? Peşlerinden mi gideyim? Ugh, bunun için çok erken.

Adam -sanırım bir erkek- sonunda ipucunu yakalıyor çünkü benim yönümü takip ediyor, kıyıya paralel yüzüyor ve kendini tehlikeli akıntıdan kurtarıyor.

Yaklaşmasını izlerken içimi bir rahatlama kaplıyor.

Kumsala ulaştığında elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor ve kumların üzerine yığılıyor.

"Bu akıntılara dikkat etmelisin," diye azarlayarak yaklaşıyorum. "Sen farkına varmadan yetişkin adamları bile çekip çıkarırlar." Ve bu yontulmuş et yığını kesinlikle yetişkin.

Sırt üstü yuvarlanır, nefesini toplamaya çalışırken çıplak, kaslı göğsü kabarır.

Çenem düştü. "*Bu sensin.*" İki gün önce dükkana gelen adam. "Ronan, değil mi?" Onu birden fazla kez düşünmedim desem yalan olur, kapı bir müşteriyle çınladığında bir daha ortaya çıkmasını umarak başımı kaldırıp bakmadım.

Ağzını açıyor ama kelimeleri seçemiyor, parmağını sallayarak yaklaşmamı işaret ediyor.

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Yardım çağırmamı ister misiniz? Buraya birini getirebilirim-"

"Deniz cadısı. Sloane," kolunu yana atmadan önce kesik kesik nefesler alıyor. Gözlerini kapatıyor.

Sırıltma dürtüsüne karşı alt dudağımı ısırıyorum. O da benim adımı hatırlıyor. Bu da *bir şeydir*. "Miami'den geldiğini söylediğini sanıyordum. Bayrakları fark etmedin mi?"

"Aslında Indianapolis'teydim ve koşu yapıyordum... Su çok davetkâr görünüyordu."

Nefes alış verişi düzelene kadar bekliyorum. "İyi olacaksın."

Sert bir yutkunmayla adem elması sallanıyor. "Emin olmak için ağız ağıza konuşmam gerek."

Şimdi gülümsememi engelleyemiyorum. "Zar zor yaşıyorsun ve şimdiden flört ediyorsun." "Yeteneklerimin nerede yattığını biliyorum."

Bu adamın yetenekleri neler, o derin, içimi gıcıklayan sesi kullanmaktan başka?

Yoldan geçen biri seslenip yardıma ihtiyacımız olup olmadığını soruyor.

Ronan kolunu kaldırıp başparmağıyla onay işareti yaparak cevap verir ama bunun dışında ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmaz.

"Kahve için gelmedin."

"Bugün oraya gidiyordum, yemin ederim." Bir göz kapağını kırıyor ama sabah güneşine karşı irkiliyor.

Kör edici ışınları onun için engellemek için yer değiştiriyorum. "Ama önce neredeyse boğulmaya mı karar verdin?"

"İşleri ilginç tutmayı severim." Çarpık bir gülümseme dolgun dudaklarına yayılıyor ve bana bu adamın ne kadar çekici olduğunu hatırlatıyor. Kasıklarına müstehcen bir şekilde yapışan bir çift şorttan başka bir şey giymediği için zaten gözümü alamadığımdan değil. Odağımı belinin üzerinde tutma çabam, omzunun üzerinden kıvrılan karmaşık mürekkep kolunu incelememe neden oluyor.

Ve utanmadan vücudunu süzmemi izliyor.

"Başka bir yol bulun. İş yerimin dışında yüzenlere ihtiyacım yok.

Bu benim satışlarım için pek *ilgi çekici* değil."

Kendini oturur pozisyona çekerken midesi kasılıyor, iyi bilenmiş bir kas yığınının gösteriyor ve yüzünü benimkinden bir adımdan daha az bir mesafeye getiriyor. "İşteki ikinci günümde gelmeseydim muhtemelen patronumu da etkilemezdim."

"Oh?" Bu tek kelimedeki şaşkınlığa ve zevke engel olamıyorum. "Buraya sadece tatile gelen bir finansçı değil misin?" Bu da en az birkaç ay burada kalacağı anlamına geliyor.

Kıkırdıyor. "Kesinlikle olmaz. Sayılardan nefret ederim." "Nerede çalışıyorsun?"

Çenesini batıya doğru sallamadan önce saatini kontrol ediyor. "Yeni otelde."

"Yeni *Kurt* Oteli'ni mi kastediyorsun?" İçimdeki suçlamaya engel olamıyorum.

ton.

"Evet..." Ronan yüzüme bakarken kaşları çatılıyor. "Neden Böyle mi söyleyeyim?"

Hayal kırıklığım kabarıyor. O aptal yer hayatımın *her alanına* sızıyor. Varlığı hatırlatılmadan bir erkekle flört bile edemiyorum artık. "Eğer suya gireceksen, kendini eğit ki ölmeyesin." Bu sert uyarıyla Ronan'ı sahilde otururken bırakıp dükkâna geri dönüyorum, adımlarım hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor.

Göz kamaştırıcı bir YARDIM ARANIYOR tabelası beni karşılıyor.

"Siktir git, Henry Wolf." Kiralık ofisin kapısını iterek açtım.

Cody'yi dirseklerini tezgâha dayamış, Skye'la sohbet ederken gördüğümde ruh halim düpedüz yakıcı bir hal alıyor. Annesinin yanına taşınmak için son eşyalarını da aldığından beri onunla aynı odada bulunmamıştım ama onu şehirde birkaç kez görmüştüm. Frank bir daha gelirse kollarını koparıp onu onlarla döveceğine söz verdiği için Deniz Cadısı'ndan uzak duracak kadar akıllıydı. Frank'in bir örümceği bu kadar incittiğini hiç görmemiştim - o yaralı bir kuşu kurtarmak için dikenle kaplı bir çalıyı cesaretle kesen bir tipti - ama tehdit etkiliydi.

Skye bana geniş gözlerle *ne yapmamı istediğini anlamamışım* gibi bakıyor ve arka ofise gitmeden önce "*Özür dilerim*" diyor. Karşısındaki kişi bunu hak etse bile kaba davranmaktan aciz.

"Kiralık evler henüz açılmadı. Kahve istersen nerede olduğunu biliyorsun." Elimdeki kitabı tezgâhın arkasına fırlatıp boynumu eğerek diğer taraftaki kuyruğu kontrol ediyorum, bir yandan da onun bakışlarından ustalıkla kaçınıyorum. "Burası sessiz. Bu durum değişmeden acele etsen iyi olur. Ve tam fiyat ödeyeceksin."

"Zaten bir tane var." Cody kağıt bir bardağı havaya kaldırıyor. "Deniz Cadısı'nı desteklemek lazım, değil mi?" Bir duraklama ve sonra, "İyi görünüyorsun."

"Eminim bunu tüm çalışanlara söylüyorsundur. Oh, bekle, *söylüyorsun*." Biz ayrıldıktan yaklaşık bir ay sonra, geçen yaz bir gece barda Skye'a asıldığını duymak pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Kendimi bilgisayar ekranımla meşgul ediyorum, bakışları yanağımda kızgın bir demir gibi.

"Vay be, sanki yabancıymışsınız gibi."

"Hayır, biz yabancı değiliz. Seni çok iyi tanıyorum." Sonunda gözleriyle buluştum. Eskiden onun dikkatini çekmek içimde bir heyecan yaratırdı. Şimdi ise midemdeki endişe yumağını şişiriyor. O zamanlar onu gerçekten seviyordum, muhtemelen şimdi ondan nefret ettiğim kadar. "Cidden, neden buradasın?"

Omuz silkiyor. "Nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Hayır." Cody'nin olayı da bu. Her zaman kendi çıkarını düşünüyor. O bir fırsatçı. "Bir şey istiyorsun. Ne istiyorsun?"

Dudaklarını büzüyor. "Senden bir iş referansına ihtiyacım var."

"Şaka yapıyor olmalısın." Ona inanamayarak baktım. Her şeyden sonra, *bunu* isteyecek cesareti var mı? "Sorun ne, Logan'dan bir tane alamıyor musun?" Buradan ayrıldıktan sonra, turistlerin ve yerlilerin uğrak yeri olan Siren's Call adlı plaj barının sahibi olan ortak arkadaşımız Cody'ye barmenlik yapma şansı verdi. Logan, Cody'nin güzel kızlara sattığı kadar tekila verdiğini fark edene kadar bu iki hafta sürdü.

"Hadi ama..." Cody'nin çenesi gerildi. Sinirlendi. Güzel.

"Hayır mı? Peki ya Depo?" Frank onu kış boyunca alet reyonunda rafları doldururken görmüştü.

Sırıttıyor. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Evet, böylece senden kaçabiliyorum."

Sevinci kursağında kalır. "Tabii ki bir referansım var. Hem de iyi bir tane," diye alay ediyor ve yalan söylediğini biliyorum. Sesinde bunu duyabiliyorum.

"O zaman benim vermeme gerek yok."

"Depo angarya bir iş. Ama buradaki işlerin yürütülmesine yardım ettiğim için-"

"Ciddi misin sen? *'İşleri yürütmeye yardım etmek'* mi?" Manyakça bir kahkaha atıyorum. "Referansımı mı istiyorsun? Tamam, işte burada: Sen Deniz Cadısı için çalışan en tembel insandın. Bu nasıl?"

"Hadi ama. İlişkımız yürümedi diye bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin."

Çılgılık atma isteğimi durdurmak için derin bir nefes alıyorum. "Acı çekmiyorum, Cody. Devasa, ölümcül bir kurşundan kurtulduğum için rahatladım. Ama bu, buradaki *hiçbir şeyin* yürütülmesine yardım etmediğin gerçeğini değiştirmiyor ve seni işe almaları için kimi kandıracaksan ona yalan söylemeyeceğim." Kafama dank etti. Doğru ya. Bugün cuma. "İş fuarı." Frank, Cody'nin orada bir pozisyon hedeflediğini duyduğunu söyledi.

"Evet. Ve onlara ne kadar harika bir çalışan olduğumu söylersen bana *gerçekten* yardımcı olursun. Hadi, Sloane. Ne dersin?" Yalvaran gözler ve uysal bir ses tonuyla yaralı hayvan moduna geçti.

"Yalan mı demek istiyorsun?"

Bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Evet, tabii, iyi, eğer öyle demek istiyorsan. Ama sana ne ki zaten? Bu Wolf. O yerden *nefret ediyorsun*."

"Sana ne yaptı ki?" diye sesleniyor derin ve hırıltılı bir ses.

Kafamı Ronan'ın iki taraf arasındaki kapı aralığını doldurduğu yere *çeviriyorum*, hala gömleksiz ama koşucularla. Ne kadar zamandır ayakta

Orada, dinliyor musun?

Kahvesinden bir yudum alarak Cody'yi süzmeden önce bakışlarımı uzun ve sabit bir şekilde karşılıyor.

"Bu kim?" Cody sorar.

"Hiç kimse." Benim hayatım eski sevgilimi ilgilendirmez ve onun bir an önce buradan gitmesini istiyorum.

Ronan alay ediyor, bir elini çıplak göğsüne bastırıyor. "Paylaştığımız onca şeyden sonra mı?"

Cody'nin kıkırdaması karanlık. "Oraya karşı nasıl bir nefret beslediğini bilmeseydin bu kadar çok şey paylaşmazdın."

"Dürüst olmak gerekirse, konuşmak için çok fazla zaman harcamadık."

Ronan bana göz kırptı. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Cidden, o neden burada?

Arka kapı gıcırdayarak açıldı. "Yanılıyor muyum yoksa şu yürüyen ölü adamın kamyoneti bizim otoparkta mı?" Frank arkamızda beliriyor, varlığı küçük bir kulübeye giren boz ayı gibi küçük dükkanımda yer kaplıyor. "Oh, bakın. Hey, Yürüyen Ölü. Ne oldu, artık kollarına ihtiyacın yok mu?" Sesi gürliyor.

Şu anda Frank'i öpebilirim.

"Her neyse." Cody başını sallayarak geri çekiliyor. "Sloane, şimdiye kadar kendini aşma nezaketini gösterirsin sanıyordum, ama göstermiyorsan sorun değil. Senin yardımın olmadan beni işe alacaklar. Yani..." Kendini takdim eder gibi kollarını uzatıyor. Eksikliğini hissetmediği bir şey varsa, o da özgüveni.

"Sana iyi şanslar."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Ben de aynısını bu yıl sana ve Deniz Cadısı'na söyledim. Personel olmadan işleri nasıl yürüteceğinizden emin değilim."

"Siktir git. Personelimiz var."

"Bundan emin misin?"

"Dave ve Teddy'nin ayrıldığını zaten biliyorum."

Kaşları çatıldı. "Dave ve Teddy *de* mi?"

İçimi bir panik dalgası kapladı. "Neden? Ne biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey." Frank'e son bir kez ihtiyatlı bir bakış atarak kapıyı çekip açar. Onun gidişiyle zil gürültülü bir şekilde çaldı.

Gittiği için rahatladım ama isimleri sayarken zihnim dönüyor. Burada on altı mevsimlik personel çalıştırıyorum ve şimdiden yedi kişi eksildim. Başka kim beni eiyor olabilir?

"Eski erkek arkadaşın mı?" Ronan gelişigüzel sorar.

"Eski nişanlım," diye cevap veriyor Frank, bir fincan kahve almak için yanımdan geçerken ters ters bakmama neden oluyor.

Ronan kapı aralığından çıkıp bana yaklaşıırken kısık bir ısıklık çalıyor. Şortu yüzdüğü için nemli ve artık kasıklarına yapışmasa da, leğen kemiğini aşağı doğru kesen V kasını vurgulayacak kadar aşağı sarkıyor. Konsantrasyonuma yardımcı olmuyor.

"Hadi gel." Onu takip eden temiz ter ve tuzlu su kokusunu içime çekerken duvardaki NO SHOES, NO SHIRT, MEDIOCRE SERVICE yazısını işaret ediyorum.

Kahve fincanını tezgâhıma bırakıyor ve tişörtünü giyerek asla örtülmemesi gereken gövdesine hayranlıkla son bir kez bakmama izin veriyor. "Otel daha açılmadı bile. Cidden, bu nefret ne için?"

"O otel son beş yıldır peşimi bırakmıyor ve bırakmayacak da. Önce huzurumun peşine düştü, şimdi de işimi mahvetmeye çalışıyor."

Ronan'ın gözlerinden garip bir tanıma titreşimi geçer. "Siktir... Sen şu çılgın horoz komünü kadınısın."

"Çılgın horoz komünü kadını mı?"

Açık kapıdan Frank kahkahalarla havlıyor.

"Otelin bitişiğindeki mülkün sahibisiniz," diye düzeltiyor ve bunu mırıldanarak ettiği bir küfür takip ediyor.

"Çalışanlar beni duymuş mu?" Bu çok şaşırtıcı. Tüm çabalarımın rağmen, onlar için atın kışındaki bir sivrisinekten başka bir şey olmadığını sanıyordum.

"Evet, otel müdürü..." Sözleri iz bırakıyor.

"Otel müdürü ne?" Bu müdürle hiç tanışmadım. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Çalışanlarına ne yapmalarını söylüyorlar? Benden uzak durmalarını mı? Satana kadar beni taciz etmelerini mi?

"Yani oradaki tepkinin sebebi bu muydu?" Ronan başparmağını havaya kaldırıp sahile doğru bakıyor, soruma cevap vermiyor. "Wolf için çalıştığım için mi beni terk ettin?" Ses tonu alaycı.

Böyle söylediğinde kulağa önemsiz geliyor, ama saat daha sabahın sekizi bile değil, zaten yorgunum ve şimdi kaç personelin daha beni terk etmeyi planladığı konusunda endişelenmem gerekiyor. "Senin gitmen gereken bir işin yok mu?"

Saatini kontrol eder ve kahve fincanını toplar. "Aslında, evet, biliyorum. Sudaki yardımın için teşekkürler. Görüşmek üzere. Belki." Son kelimeyi mırıldandı. *Muhtemelen değil* de diyebilirdi.

Onu ve nefis güçlü sırtının dışarı çıkışını izlerken isteksizlik ve pişmanlık karışımı bir duyguyla alt dudağımı ısırıyorum.

Frank kafasını içeri uzattı. "Bugünlerde her yerde arkadaş ediniyorsun, değil mi Parker? Yoksa çılgın horoz topluluğu mu demeliyim?"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı. "Sen o komünde yaşıyorsun, unuttun mu?"

"Tişört yaptırıyorum." Derin kıkırdaması onu kahve dükkanına geri götürüyor.

O sırada Rebel beliriyor, elinde ısıtılmış bir macadamia çöreği tutuyor ve sempatik bir gülümseme takınıyor. "Aç mısın?"

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun." En sevdiğim ikram için tırmanıyorum. "Geri dönmeniz çok güzel." "Frank benim için *asla* güzel şeyler yapmaz." diye de ekliyorum.

Sadece homurdanarak karşılık veriyorum.

"Yani?" Ağız dolusu inlerken gamzeleri parlıyor. "Kimdi o adam?"

"Geçen gün gelen bir müşteri."

Frank, "Kimin Sloane'a karşı bir şeyi var?" diye bağırıyor. "Dedikodu yapmayı kes!" Kaşlarımı çatarak aramızdaki duvara bakıyorum.

"Avantajlı bir müşteri olabilir." Kaşlarımı sallıyor.

"Benim tarzım değil, bunu biliyorsun. Ayrıca, bence bu avantajlar bir daha görülmemek üzere kapıdan çıkıp gitti." Gerçi Ronan şu anda beni ilgilendirmiyor. "Son zamanlarda Jeremy ile konuştun mu?" O ve Rebel ara sıra birbirlerinin yataklarında çıplak olarak uyanıyorlar.

"Evet, kısaca. Neden?"

"Çünkü bugün için izin aldı ve ..." Masamdan gazeteyi aldım ve Wolf iş fuarı ilanını kaldırdım. "Bundan haberin var mı?"

Bakışları yere kayıyor ama ben suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturduğunu fark etmeden önce değil. Omuzlarım çöktü. "Yani bu doğru. Wolf'a mı başvuruyor?"

"Bu işe karışmak istemiyorum!"

"Hadi ama. Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum ama bilmem gerek." Gelecek hafta için şimdiden dokuz rezervasyonum var.

Tereddüt ediyor, arkama bakıyor, şüphesiz hâlâ saklanmakta olan Skye'dan yardım istemek için. "Jeremy oraya başvurmakla ilgili bir şeyden bahsetti."

Kolum makaleyle birlikte yanıma düşüyor. "Harika. Biliyordum. Gitmiş kadar iyi."

"Şart değil-"

Ona ters ters bakıyorum, o da dudaklarını birbirine bastırıyor. İkimiz de Jeremy'nin kesin aday olduğunu biliyoruz.

"Yani, yüksek sezon için tek kaptana düşeceğim." Normalde günde üç tekne çalıştırırız.

Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım AJ de oraya başvuruyor olabilir."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Çığlık atıyorum. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Öfkem alevlendi.

Kahve dükkânının kapısı çalınır ve Rebel bunu bahane ederek diğer tarafa koşar.

Frank onunla yer değiştirir, yüz ifadesi asıktır. "Ne yapacağım ben?" Çaresizce ona bakıyorum.

"İstiyorlarsa ayrılmaya hakları var."

"Evet, iyi ama sezon için bana söz verme o zaman! Peki bana ne zaman haber verecekler?" Paniğe kapıldığım için elimi göğsüme bastırıyorum. "Bugün rezervasyon almayı bırakmalıyım. Şimdi. En azından neler olduğunu öğrenene kadar." Ama Deniz Cadısı'nın takvimini kapatırsam insanlar beklemeyecek, aramayacaktır. Rakiplerimize geçerler. Her şekilde iş kaybederim.

Frank, içinde bir çörek daha olan kahverengi bir kese kağıdı tutuyor. Kocaman elinde minyatür görünüyor. "Neden bunu Gigi'ye götürmüyorsun?"

Böylece benimle konuşabilir, söylemesine gerek yok. "Bütün sabah havuzda olacak. Onu bu konuda strese sokmak istemiyorum." Otelin açılışına o da benden daha fazla sevinmemişti. Açıkçası, sağlığının bozulmasından Henry Wolf'u sorumlu tutuyorum.

"Tamam. Teknelerin bakımını yapmak için rıhtıma gideceğim ve sonra bana ihtiyacınız olursa ekipmanları taşıyacağım." Elindeki kâğıt torbayı masanın üzerine bırakıp uzaklaşıyor ve beni kendi halime bırakıyor.

Skye ofiste yerde bağdaş kurmuş oturuyor, etrafı dosya klasörleriyle çevrili.

"Bu konuda ne biliyorsun?" Her kelimesini duyduğuna şüphe yoktu.

Huzursuzca gülümsüyor. "Jer yıl boyunca hokkabazlık yapmaktan yoruldu. Tam zamanlı, sosyal hakları olan bir yer istiyor."

"Evet, biliyorum." Onu suçlayamam. Ve bana gelip daha fazla saat istedi. "Peki ya diğerleri? AJ dışında başka kim var?"

Tereddüt ediyor. "Ron birkaç hafta önce bana mesaj attı-"

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun? Ron da!" Frank'in beni satın almaya ikna ettiği o aptal dev şişme muz botuna binenleri çekmek için USCG Kaptanlık ehliyetini alması için o adama para ödedim. "Onun burada kalması gerekiyordu."

Bu yaz Surf's Up'ta!" Başkası için çalışırken neredeyse hiç kira ödememesine izin vereceğimi mi sanıyor?

"Emin değilim!" Skye sesinin tizleştiğini söylüyor. "Belirli bir şey söylemedi ama merak ettiği hissine kapıldım."

Şehirdeki yeni oteli "merak eden" kaç kişi var? Geriye kimse kalacak mı? Gözlerim yaşarma tehdidiyle yanıyor. "Wolf insanlara ne kadar ödüyor?" Eşleştirebilir miyim?

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Buraya geleceğimi hep biliyordum." "Çünkü sen bana asla ihanet etmeyecek mükemmel bir meleksin."

"Aynen öyle." Ellerinin tersini çenesinin altına bastırıyor ve kirpiklerini şakacı bir şekilde kırpıştırıyor.

Ama ikilemimin ağırlığı kahkahalarla atılamayacak kadar fazla. "Burada öylece oturamam. Ekibimin yarısını kaybedeceksem, *bunu hemen* bilmem gerek."

Skye nefes nefese kalır ve "*Çılgınca* bir fikrim var." der.

39. Ronan

TASHA

Bu inanılmaz. Tebrikler.

Aman Tanrım, Carrie evleniyor ve bekarlığa veda partisi için aklıma harika bir fikir geldi! Yeni otelinizde yapmalıyız! Ne zaman açılıyor? Yakında bir şeyler ayarlamam lazım. Bir kız a y a r l a r mısın?

Carrie seni sonsuza dek severdi (artık birlikte olmadığımız için hâlâ kızgın).

Miami'nin ne kadar bunaltıcı olduğu konusunda beni neden uyarmadın?

Dün gece başlayan ve sonuncusu ben personel soyunma odasındaki duşu kullanırken gelen mesaj dizisini tekrar okudum. Tasha açıkça iki yıllık sessizlikten sonra bir iletişim hattı açmaya çalışıyor. Nasıl ayrıldığımızı hatırlıyor mu? Çünkü ben kesinlikle hatırlıyorum ve hiç hoş değildi.

Ama çok uzun zaman oldu. Telefon ekranımda görünen kadar onu düşünmüyorum bile. Bu çok aptalca. Neden nasıl cevap vereceğimi ve ne anlama gelebileceğini düşünüp duruyorum? Önemi yok çünkü yıllardır ilişkimiz bitti. O zamandan beri kaç kadınla yattığımı söyleyemem. Eğer Tasha ve ben sonunda arkadaş olarak çıkabilirsek? Hayranlık uyandırıcı.

Kesinlikle bir kızı ayarlayabilirim.

Belinda'nın beni inceleyen gözlerini üzerimde hissediyorum, bu yüzden telefonumu cebime atıyorum ve otelin balo salonunu dolduran, eleme ve mülakat sürecinin çeşitli aşamalarındaki insan ordularını taramaya geri dönüyorum. Tam bir rezalet. "Özgeçmişleri e-postayla göndermeye ve insanları çağırmaya ne oldu?"

"Bu şekilde mi işe alındın?" Belinda karşılık verir.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Üniversite iş fuarıydı." Wolf Hotels'in bir masası vardı ve insanlar dünyanın her yerinde çalışmak üzere yöneticilikten çöp toplamaya kadar her şey için başvuruda bulunabiliyor ve mülakata girebiliyordu. Henry'nin şirketinin mükemmel bir ünü olduğunu kabul ediyorum. Adayların kuyruğu uzundu.

Beni kalabalığın içinden yavaş bir tempoyla geçirirken topukları tıkırdıyor. "Bu biraz acı verici olabilir ama özellikle de üç haftadan kısa bir süre içinde açılacak bir otel için sezonluk işe alım yapıyorsak, adayları önceden ve hızlı bir şekilde değerlendirme fırsatı veriyor. Örneğin" -sesini sadece benim duyabileceğim bir mırıltıya indiriyor- "şuradaki kişi kaliteli yemek tesisimizde hizmet vermek için başvuruyor."

Odağını takip ediyorum. "Kefal mi?"

"Kesinlikle. Müşterilerimize bin dolarlık şarap şişeleri ve birinci sınıf istiridyeler sunmak istiyor. Sizce adı işe alınacaklar listesine girer mi?"

"Saçları için birinin geleceğini mi mahvediyorsun? Yeniden moda olduklarını biliyorsun," diye ekliyorum yarı şakayla.

"Kefal *hiçbir zaman* moda olmadı. Saç şüpheli bir seçim ama *parmak arası terlik ve yırtık kot şortla* üst düzey bir müşteri hizmetleri işine başvuruyor." Alay ediyor. "İlk incelemeyi geçemeyecek ve geçse bile Lena'nın yöneticileri çalışanlarımızdan ne istendiğini bildikleri için bunu çabucak sona erdireceklerdir."

Dün meslektaşım ile tanıştım ve bana yaptığı onaylamayan bakış bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Anlaşamayacağız. "Ya işi yapabilecek niteliklere sahipse?"

"Üst düzey hizmetlerde çalışabilecek niteliklere sahip olsaydı, mülakata *bu* şekilde giyinerek gelmezdi."

"Yeterince adil." Sırıttıyorum. "Gerçi dün pek de iyi görünmüyordum."

"Kesinlikle. Siz de işiniz için yeterli değilsiniz. Ama doğru kıyafetlerin yapabilecekleri inanılmaz." Belinda'nın keskin ve değerlendirci bakışları üzerime geçirdiğim beyaz düğmeli bluz ve palmiye yeşili elbise pantolonumun üzerinde geziniyor. Mekânın renkleri beni pek heyecanlandırmasa da, Belinda'nın seçtiği kıyafetlerin kendimi çok havalı hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Yakaladığım ikili çekimler ortalamanın on katı. Wolf böyle hissediyor olmalı.

Ama yine de o lanet kravatı takmayacağım.

Adaylardan oluşan geniş bir gruba değerlendiriyorum. Bu insanlardan bazıları önümüzdeki haftadan itibaren beni *patronları* olarak tanıyacak - ki bu gerçeğe hâlâ alışmaya çalışıyorum. Çok kalabalıklar. "Bunların hepsi Denizkızı Plajı'nın yerlileri mi?"

"Burası ve köprünün üzerindeki kasabalar. Ya da halihazırda sıraya girmiş işlerle gelen ancak terfi etmeyi uman mevsimlik işçiler."

Kulak misafiri olduğum konuşmanın sonuna bakılırsa, Sloane'un çalışanları gibi. Adamlarından kaçını onu terk etmeye hazır? Wolf'u sevmemesine şaşmamalı. Yine de burada çalıştığımı öğrenince böyle tepki vermesi çok saçma.

Ama akli dengesinin yerinde olmadığını zaten biliyordum.

Lanet olsun. Nasıl oluyor da Sloane, bugün kumda yanımda diz çöken o güzel yaratık, *aynı zamanda* çek yırtan, nefret dolu tabelalar hazırlayan, Henry Wolf ile savaşmayı seçen dengesiz komşu olabiliyor?

"Bazılarının yıl boyunca kalıcı pozisyonları hedeflediğini düşünüyorum." Belinda başını sallıyor. "Gerçekten, *böyle* bir işletmeye lekeli atletlerle gelebileceklerini mi sanıyorlar? Şuna bakın, havuzdan yeni gelmiş." Çenesini, bikinisini tişörtünü ıslatmış ve göğsünde iki yuvarlak ıslak iz bırakmış genç bir kadına doğru uzatıyor. "Bir misafirin odasını temizlemek için ona güvenmemi mi istiyor? Önümüzdeki beş dakika içinde bu insanların yarısını ayıklayabilirim." Söylenmesine ara veriyor. "En azından ciddi bir aday gibi görünüyor."

Yeni hedefini buluyorum ve hemen tanıdık geliyor. Sloane'un eski sevgilisi, bu sabah Deniz Cadısı'nda tanıştığım küstah herif. "Tanışmak" biraz abartı oldu. Sloane'u olumlu bir referans için zorladığına şahit oldum.

Nişanlarını neden bitirdikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi şartlarda olmadıkları açık. "Bu hangi pozisyon için?" Ucuz bir takım elbise giymiş ve kravat takmış. Komik, büyük bir mağazadan aldığınız bir takım elbise ile

Lorenzo adında bir adam tarafından dikilen ve taşaklarınızı Henry ile tanışana kadar mükemmel uyumu sağladım.

"Barmenlik. İyi uyum. Güzel yüzler içki sattırır. Dürüst olmak gerekirse, bahçe işlerini buna tercih etmene şaşırdım. Bahşişleri toplayabilirdin."

Sırıtiyorum. "Bana güzel mi diyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Çenesini Sloane'un eski sevgilisine doğru uzatıyor. "O da öyle.

Ve sabıka kaydı olmadığı sürece, Lena onu kabul edecektir."

"Bu bir hata olur," diyorum kendimi durduramadan. Sloane'un eski sevgilisinin burada işe girmesi neden umurumda olsun ki? Bana neredeyse siktir olup gitmemi söyledi. Hiç umurumda olmamalı ama yine de onun üste çıkma fikri içimi yakıyor, özellikle de onunla alay edişini ve yüzünün nasıl solduğunu gördükten sonra. Görünüşe göre Deniz Cadısı'ndan referans almak isteyebilecek tek kişi o değil - bu fikir onu çok strese soktu.

"Neden? Onu tanıyor musun?" Belinda soruyor.

"Tam olarak değil." Ne kadarını paylaşmak istiyorum? Belinda zaten Sloane'un kellesini istiyor. İnadına her Deniz Cadısı çalışanını avlar ve işe alırdı. "Eski sevgilisini tanıyorum-"

Belinda manikürlü elini kaldırır. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Senin ve o sikik arkadaşının burada geçirdiğiniz kısa süre içinde neler yaptığınıza dair kirli ayrıntıları öğrenmek istemiyorum. Sikik çocuklardan bahsetmişken, Henry'den Connor'a denetleyici pozisyonu verdiğinizi doğru mu duydum?"

"Bu doğru." Sırıtiyorum. "Onu tanıyorum ve ona güveniyorum." Örneğin, bu salağın bu gece çok fazla margarita içeceğini ve yarın akşamdan kalma olacağını biliyorum, ama bardan eve getirdiğı kadına eşlik etmeyi ve kapıyı arkasından kilitlemeyi ihmal etmeyecek.

Başını sallıyor. "İK şikayeti olana kadar sana üç vardiya veriyorum ve sonra seni kovarken iyi eğlenceler..."

Belinda'nın sert öngörüsü, tanıdık bir kül sarısı saç kıvrımı dikkatimi çekince kayboluyor.

Sloane'un *burada* ne işi var?

40. Sloane

Wolf Hotel'in büyük balo salonu mevsimlik işçi adaylarıyla tıklım tıklım doluydu. Yine de Cody'yi bulmamız beş dakikadan az sürdü.

"Bu çılgınlık. Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum!" Tıslıyorum. Sadece ikna etmekle kalmadım. Eve gittik ve önce üstümüzü değiştirdik. "Gitmeliyiz."

Skye beni görmezden gelerek, "Onu tişörtten başka bir şey giyerken hiç görmedim," diye fısıldıyor.

"Onu annesi giydirdi." Birlikte olduğumuz süre boyunca düğünler, cenazeler, aile yemekleri gibi birkaç etkinliğe gittik ve her seferinde Cody'nin kıyafetlerini o seçti.

"Kaç yaşındaydı?" "Otuz."

"Fırlatma başarısızlığından bahsedin."

"Yine de doğru insanları etkileyeceğinden eminim." Yüzleri tarıyorum. Bütün bu insanlar nereden geliyor? Ve gelmeden önce Wolf Hotels hakkında hiç araştırma yaptılar mı? Yarısı buraya gelmek için yataktan fırlamış gibi görünüyor. Ben sadece bir casusum ve ben bile en sevdiğim güç kıyafetimi giydim - beyaz elbise pantolon ve çiçek desenli bir atlet üzerine soluk mavi bir blazer.

Bu zincire olan kızgınlığıma rağmen, park edip tabelaları takip ederek içeri girerken ağzımın açık kalmaması için mücadele ettim. Hayatımda hiç bu kadar süslü bir yerde bulunmamıştım. Altın korniş detaylarından tuvaletlerdeki süslü armatürlere kadar para sızdırıyor. İstesem bile burada kalmaya param yetmezdi.

Henry Wolf'u sikeyim.

Jeremy ortaya çıkınca midem bulanıyor.

Neredeyse herkesin üzerinde yükselen uzun boyuyla onu fark etmek oldukça kolay. Özgeçmişinin bir kopyasını önünde tutuyor ve alt dudağını ısıyor. Normalde her yöne dağılan samur kahverengi saçları taranmış ve jöleyle şekillendirilmiş. Birisi beyaz gömleğini ütölemiş. Eğer ben

Jeremy'yi hiç tanımıyor, gergin ve unutulmaz bir izlenim bırakmak için çaresiz.

"Sanırım bu her şeyi çözer." Rebel onaylamadan önce bile haklıydım.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beklerken Jeremy boş boş kalabalığı tarar.

"Kahretsin!" Bir sütunun arkasına saklandım. Yeterince hızlı hareket ettim mi?

Yüzüm öfkeden yanıyor. Skye önerdiği anda bunun aptalca bir plan olduğunu anlamıştım ama yine de bir aptal gibi kabul ettim-

"Hey, geri dönmüşsün!" Jeremy'nin tanıdık neşeli sesi aniden sütunun diğer tarafından duyuluyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Oh, *hey*, Jer!" Skye'ın gergin kahkahası seslerin uğultusuna karışıyor.

"Evet, geri döndüm."

"Bugün geleceğini düşünmemiştim."

"Evet... Ben de öyle düşünmemiştim ama..." Cevap vermek için çırpınırken kelimeleri karıştırıyor.

"Sloane burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Cümledeki *p* harfini vurguluyor. "Hiçbir fikrim yok. Hem de hiç."

Gözlerimi devirirken bile rahat bir nefes alıyorum. Skye her zaman berbat bir yalancı olmuştur. Ama en azından Jeremy beni görmedi. Henüz görmedi. O ve Cody arasında kaçma şansım çok az.

"Onun bu konudaki hisleri göz önüne alındığında, *buraya* başvurduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum ama istikrarlı bir şeye ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Evet, seni anlıyorum."

"Dave bana tam zamanlı çalıştığını söyledi. O ve Teddy. Caddenin aşağısında bir daireye taşındılar ve Pazartesi günü işe başlıyorlar. İlk turda başvurmalıydım. Beklememeliydim. Wolf'un tam zamanlı için sağladığı avantajların iyi olduğunu duydum."

Ben kulak misafiri olurken ve Jeremy saçmalarken huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor. Daha fazlasını istediği için onu suçlayamam. Keşke bunu ona verebilecek kişi ben olabilseydim.

Ama yakalanmadan önce gitmeliyim.

Kapıya doğru kaçıyorum.

Ve dondur.

Ron sadece yirmi metre ileride ve tam yolumun üzerinde duruyor, bir broşürü karıştırıyor.

"Seni orospu çocuğu..." İçimdeki öfke ve hayal kırıklığı alevlenirken dişlerimi sıkıyorum. Kendi eğitiminin parasını ona ödetmeliydim.

Yanıdaki adama bir şey söylemek için eğiliyor ve benim çenem düşüyor. Bu Mick! Ve Will de onun yanında! Beni de mi terk ediyorlar? Çılgılık atmak istiyorum.

Avuç içinden sütuna, sütundan avuç içine geçerek - yemin ederim, Gigi ve ben bir keresinde buna benzer bir *I Love Lucy* bölümü izlemiştik - odanın arka tarafındaki başka bir çıkışa doğru koşuyorum, sola dönüyorum.

Ve önce AJ'e çarptı.

Gözleri büyüdü. "Sloane. Uh... Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne işim var *benim*?" Onunla yüzleşmekten başka yapacak pek bir şey kalmadı. "Ben ... uh ..." Uygun bir yalan ararken oyalanıyor.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor tanıdık, hışırtılı bir ses.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Ronan?" Beyaz gömleğinin yaka düğmelerinin açık oluşu dikkatimi çekiyor, daha önce gördüğüm yontulmuş köprücük kemiğinin bir kısmını gösteriyor. Bu sabah sudan sürünerek çıkan yarı çıplak koşucudan çok farklı.

Bakışları şok olmuş yüzümde geziniyor. "Hadi şu toplantıyı yapalım." "Toplantı mı?" Aptalca yankıladım.

"Planladığımız. Ofisimde. *Şimdi*."

Sonunda anladım. Bana kendim için kazdığım bu garip çukurdan bir çıkış yolu öneriyor. "Ofisin. Tamam."

Ağzının kenarı sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi seğiriyor. "Beni takip edin." AJ'nin ve adayların bulunduğu balo salonunun aksi yönünü işaret ederek birkaç adım atıyor ve sonra durup bekliyor.

"Haftaya görüşürüz, Sloane?" AJ sesleniyor.

Görünüşe göre buraya başvurduysa başvurmamış. Ronan'ı takip ederken ona doğru zayıf bir el sallıyorum. "Bugün kelimenin tam anlamıyla *her yerdesin*, değil mi?" diye tısıyıyorum kulak kesildiğimiz anda.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Sanki özel birini arıyormuş gibi etrafımızdaki insanların yüzlerini gözden geçiriyor. "Bir şey değil."

"Ne için?"

"Eski sevgiline casusluk yaparken yakalanmadan önce kışını kurtardığım için." Çenem düştü. "Onu gözetlemek için burada değildim!"

"İyi, çünkü bu küçük düşürücü olurdu." Ronan bir anahtar kartı okutarak bizi bir dizi cam kapıdan geçiriyor ve Wolf çalışanlarıyla dolu büyük bir ofise sokuyor. Hızla bir koridora sapıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dediğim gibi ofisime."

Onu takip ediyorum, şık adımlarına, zarif ve kendinden emin hareketlerine gizliden gizliye hayranlık duyuyorum. Yarı çıplakken ve kumların üzerine yayılmışken çekici olduğunu düşünüyordum ama hayır, hayır, hayır... iş kıyafetli Ronan açılmayı bekleyen lüks bir hediye gibi, özellikle de kıyafetleri vücudu için biçilmiş kaftan gibiyken ve altında ne sakladığını biliyorken. *Her şeyi* değil.

Rahatsız edici -ve yüz kızartıcı- düşüncelerden kurtulmak için boğazımı temizliyorum. "Burada ne iş yapıyorsun?"

"Ben tesisler, zemin ve idari işlerden sorumlu operasyon direktörüyüm. Ne iş yaptığıma gelince..." Cam bir kapıyı itiyor ve benim için açık tutuyor. Kapı arkasından kapanıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Bu beklenmedik açık sözlülük karşısında homurdandım. "Kaç yaşındasın sen?"

Ronan masasının kenarına oturuyor ve kollarını kavuşturuyor. Gömleğinin kumaşı pazularına doğru uzanıyor ve dikkatimi dağıtıyor. "Bunu sormak kibarlık mı?"

"Sanırım kibarlığı aştık." Neden *bu kadar* tanıdık geliyor? Yüzünü daha önce görmüştüm, bundan eminim.

"Muhtemelen haklısın." Cevabını düşünüyor gibi görünürken beni eğlenerek inceliyor. "Sonbaharda yirmi yedi yaşında olacağım."

Benden beş yaş küçük. Bu kadar genç bir insan nasıl bu kadar yüksek bir pozisyona terfi eder? "Yukarıda birileri sana güveniyor olmalı." "Evet, şey. .."

Yeşil gözleri duvardaki Emerald Coast sularının çerçevesi içinde geziniyor. Ofiste pek bir şey yok; bir masa, bir bilgisayar, erkek kıyafetlerinin asılı olduğu bir raf. Kesinlikle kişiliği yok ve Ronan'ın kim olduğunu anlatan hiçbir şey yok. "Henry'nin akıl sağlığını daha çok sorguladım.

bir kereden fazla, inan bana."

Kaşlarım çatıldı. "Bu işi sana Henry Wolf mu verdi?"

"Küçük sanat projenle itibarını lekelemeye niyetli olduğun kişi mi? Evet, o."

"Protesto etme hakkım var."

"Eğer bu buysa." Ronan'ın sesi kuru. Okuması zor. Benimle alay mı ediyor yoksa dalga mı geçiyor?

"Yani, siz arkadaş mısınız?"

"Ben olsam öyle demezdim, hayır." Ronan'ın dudaklarını kıvrıran sinsî gülümseme gizemli. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Dürüst olmak gerekirse, buraya gelirken ne düşünüyordun?"

alışanlarınızı avlamak için mi buradasınız?"

"Ben..." İnkârım ağır bir i çekişle kayboluyor. "Aptalca bir fikirdi. Ve önemli olduğundan değil ama benim değildi. Yirmi bir yaşındaki baristamdı. Kahretsin! Bana bir saniye ver." Skye muhtemelen ıldırımış, nereye kaybolduğumu merak ediyor. Ronan'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum, ona hızlıca bir mesaj yazıp benimle arabasında buluşmasını söylüyorum.

Bunu yaptıktan sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Peki, operasyon müdürü neden çılgın horoz komünü kadınını kurtardı? Kendimi rezil etmem için beni orada bırakabilirdin."

"Öncelikle buraya neden geldiğini biliyorum. Güvendiğiniz insanların sizi terk ettiğini görmek, özellikle de sezonunuzun başında, midenize tekme atıyor olmalı."

Duygu patlamasını yutuyorum, sözleri derinden vuruyor. *Terk etmek.* Bu mükemmel bir kelime. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Buraya daha dn başladım, dolayısıyla şu ana kadar yapılan işe alımlardan kendime pay ıkaramam."

"Evet, şey... Güvenilir işçi bulmak zor. Hepsinin birden sizi bırakıp gideceğini bilmediğinizde ise bu imkansız."

"Sanırım öyle." Beni dikkatle inceliyor. Kumsalda ve Deniz Cadısı'nda olduğundan daha farklı, daha az şakacı bir hava var şimdi etrafında. Yine de kiminle flört ettiğini bilmiyordu.

Odada sessizlik hakim.

"Peki ya diğer sebep?" Sonunda sordum.

"Ha?" Az önce nereye gittiye, düşüncelerini bölmüş gibiyim.

"Bana yardım etmeniz diğer nedeni. 'Biri için' dedin, bu genellikle birden fazla neden olduğu anlamına gelir."

"Doğru." Sırıtıyor. "şöhretin göz önüne alındığında, olay çıkaracağından, Belinda'nın dikkatini çekeceğinden ve sonra kim olduğunu anladığında daha da *büyük bir olay çıkacağından* endişelendim."

"Belinda kim?"

"Genel müdür. Ona bağlıyım ve işini çok ciddiye alıyor. Eğer önce gözlerini oymasaydı, seni kelepeleyip dışarı attırmaktan çekinmezdi."

"Belinda kulağa eğlenceli geliyor."

"Kendine has anları var." O küçük gülümseme tekrar beliriyor ama aynı hızla kayboluyor, sanki kendini yakalıyormuş gibi. "Ama bu onun için iyi olmaz.

herkes."

"Özellikle Wolf için."

"Herkes için," diye tekrarlıyor. "Yani, rica ederim." Bu sözlerin havada asılı kalmasına izin veriyor.

Artık kim olduğumu bildiğine göre aklından ne geçiyor? Muhtemelen benim güvenilir biri olduğumu. Gecikmeli bir anın ardından "Teşekkürler," diyorum. "Gitmeliyim. İşimin batmasını nasıl önleyeceğimi bulmalıyım." Sesim kederli geliyorsa, öyle olduğum içindir. Gün gittikçe kötüleşiyor. Mick ve Will de buradaysa, başka kim var?

Yatakta kalmalıydım.

Ronan, "Hepsini işe alacağımızı varsayıyorsunuz," diyor.

"Oh, göreceksin. Tiki kaptanım Jeremy, şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi çalışan. Ron hevesli ve çalışkan. *Hepsi* iyi insanlar," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Cody hariç. Ama o artık benim için çalışmıyor."

"Eski sevgilin mi?"

"Evet. Bara yakın bir yerdeyse dikkatli ol." "Ağır içici mi?"

"Daha çok ağır bir sikici gibi. Pantolonlarına girebilmek için kadınları bedava içkilerle kandırmayı seviyor."

"Bu yeni bir şey." Ronan kıkırdıyor. "Seni böyle mi yakaladı?"

"Ben buna kanmam." Sert alkole dokunmadım bile. "Ama eminim biz birlikteyken tüm yan eylemlerini bu şekilde gerçekleştirmiştir."

Ronan başını sallıyor, sanki Cody'nin beni aldattığını duyunca şaşırمامış gibi.

Yine de kadınları aldatacak bir tip olabilir.

"Siren's Call'dan şişe şişe tekila dağıttığı için kovuldu, gerçi muhtemelen onları referans olarak kullanacak kadar aptal değildir. Ama orada sağlam bir çalışan beklemeyin. Hatta vasat birini bile. Tanrım, sen insanları benden çalarken ben neden sana tavsiye veriyorum!" Gözlerimi kendime deviriyorum. "Eğer bana o balo salonundan bir daha geçmeden buradan nasıl çıkacağımı gösterirsen, giderim ve söz veriyorum, bir daha *asla* Wolf Hotel topraklarına ayak basmayacağım."

Ronan mırıldanıyor ama kıpırdamıyor, düşünceli görünüyor. "Jeremy... soyadı ne?"

"Smith. Neden?" Temkinli bir şekilde sordum.

Masasının üzerindeki defter ve kaleme uzanıyor, gömleğinin ince kumaşı yontulmuş gövdesini sarıyor. "Seçmemiz gereken bir sürü insan var

dan. Neden sizin personelinizi işe almak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. En azından daha fazlasını. Böylece birbirimize yardımcı olabiliriz. Diğerleri kim?"

Kahretsin. Suçluluk duygum alevlendi. "Benden bir ölüm listesi yapmamı mı istiyorsun?" Sırıttırıyor. "Zaten bir tane olduğunu sanıyordum."

"Var ama Cody için." Ve Henry Wolf, ama bunu itiraf etmek akıllıca olmazdı.

Ronan ağzını açar ama duraksar. "Neden onunla ilişkini bitirdin? Hile mi?"

"Hayır, sonrasına kadar bunu bilmiyordum. Diyelim ki benimle bir eş olmaktan çok parama sahip olmakla ilgileniyordu."

"Mülkünüz. Evet, bu biraz değerli olmalı."

"Arkadaşın olmayan patronun beş farklı kez benden almaya çalışacak kadar." Ve bu sadece benim evim. Ayrıca Sea Witch arazisi ve depo arazisi de bana ait. Gigi'nin yıllar içinde edindiği iki mülk daha vardı - o da parasını iyi kullanan kurnaz bir kadındı - ama Palm Oaks'taki evini ödeyebilmek için onları sattık.

"Beş kere." Ronan ısıklık çalar. "Israrcı değilse hiçbir şey değildir." Tekrar defterinin başına geçer. "Diğer çalışanlar kim?"

Düşünürken tırnağımı ısırıyorum. Bu doğru mu? Buraya gelmem yeterince kötü ama şimdi de iş bulma şanslarını sabote ediyorum. Frank haklı - eğer Deniz Cadısı için çalışmak istemiyorlarsa, ben kim oluyorum da gitmelerine engel oluyorum?

"Yüksek sezon sizin için ne kadar değerli?" diye soruyor.

"Yıllık satışlarımın yüzde yetmiş ila sekseni," diye itiraf ediyorum.

"Aynen öyle." Ronan kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor, ben isteksizliğim konusunda bocalamaya devam ederken beni inceliyor. "Pekâlâ, şuna ne dersin? Şu anki işverenlerine kazık atacak insanları işe almak istemiyorum. Mümkün olan en kısa sürede tekliflerimizi yapacağız ve eğitim önümüzdeki hafta başlayacak. Bu adamlardan iki hafta önceden haber alamazsınız. O yüzden bana birkaç isim verin. Departmanlarım için son sözü ben söylerim. Ne yapabileceğime bakacağım."

Adamları benim için iyi çalışanları, nam-ı diğer çılgın horoz komünü kadını pas geçeceğini mi söylüyor? Tüylerim diken diken oldu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Kaşları çatılır. "Anlamıyorum."

"İş fuarınızı mahvettim ve şimdi bana yardım ediyorsunuz." Bir bit yeniği olmalı. Her zaman vardır. "Karşılığında benden ne istiyorsun?"

"Dostum, çok alaycısın." Yumuşak, derin bir kıkırdama duyulur. "Sadece iyi bir adam olamaz mıyım?"

"Hayır." Güzel adamlar aynı zamanda iyi adam olamazlar. Böyle bir şey yok, bu kadar basit. "Bu bana neye mal olacak?"

"Bir şey beklediğimi kim söyledi?"

"*Sen yaptın.* 'Birbirimize yardım edebiliriz' mi?" Bu sözleri aynen aktarıyorum. "Doğru, öyle dedim." Yavaşça başını sallıyor. "Ne öneriyorsun?" "Ne istiyorsun?" Tereddütle soruyorum.

Çelik gibi gözler burnumu, yanaklarımı, dudaklarımı izliyor ve sonra şeytani, küçük bir gülümseme kopuyor, nabzımı hızlandıran bir gülümseme. Beni çok fena köşeye sıkıştırdığını biliyor. Ya da masasının. Ronan'ın seksi bir pazarlık kozu olarak kullanmasının son derece alçakça olacağını kabul etsem bile, zihnimde canlanan görüntüyle sertçe nefes alıyorum. Bu aynı zamanda benim güzel adam teorimi de kanıtlar.

En azından yarı kibar davranıp önce bana yemek ısmarlar mıydı, yoksa pantolonunun düğmelerini burada mı açardı? Ofis kapıları buzlu. Kilitleniyorlar mı-

"Sloane?"

"Ha?" Aman Tanrım, ona ağzım açık

bakıyordum. "Tabelaların inmesi gerekiyor."

"İşaretler mi?" *Bunu* beklemiyordum ama beklemeliydim. "Beni buraya getirdiğinde başından beri planın bu muydu?"

"Hayır. Aslında orada bir felaketi önlemeye çalışıyordum."

Açıklanamayan bir nedenden dolayı ona inandım.

"Siz tüm tabelaları indirin, ben de müdürleri farklı işe alımlara yönlendireyim."

Deniz Cadısı'nın hayatta kalması ya da Ronan'ın deyimiyle benim küçük sanat projem. "Frank onların gittiğini görse çok mutlu olurdu." Öfkemi yönlendirmek için yeni bir yol bulmamı önerip duruyor. Bir de terapi.

"Frank makul bir adama benziyor."

"Onun kötü tarafında olmadığınız sürece." Ama işaretler Henry Wolf'un kazandığı anlamına geliyor. Teklif ettiği son yüklü çeki de bozdurmuş olabilirim. Frank bu konuda da benden memnun değildi. Açıkça bana aptal dedi.

"Ee? Ne diyorsun?"

"Ben diyorum ki..." Seçeneklerimi tartıyorum. Hiçbir seçeneğim yok. Gigi'nin Denizkızı Plajı'na bıraktığı mirasın yıkılmasına izin vermeyeceğim. "Elemanlarımı avlamayı bırakırsan tabelalarımı indiririm." Onları asmak işti. Dallara tırmanarak düzinelerce yarık ve sıyrık kazandım.

"Anlaştık."

Ronan'ın bana karşı bu kadar nazik olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bugün ona karşı nazik değildim. Kesinlikle patronunun en sevdiği kişi değilim. Henüz anlamadığım başka şeyler de mi var? "Bu kadar mı? *Tek* yapmam gereken bu mu?"

Şimdi bakışları aşağı kayıyor ve blazer ceketimin altında kıvrımlarımı saran dar atlette duruyor. "Neden? Aklında başka bir şey mi vardı?"

"Sadece demek istedim ki..." Kalp atışlarım hızlanıyor. Kendine güveni ve erkeksiliği var ama bununla birlikte inanılmaz derecede çekici bulduğum sakın bir kendinden eminliği de var. İstedikini elde etmek için cazibesini sergileyen Cody'nin aksine, Ronan arkasına yaslanıyor ve diğerlerinin ona doğru çekilmesine izin veriyor, sanki öyle ya da böyle dünyada umurunda değilmiş gibi.

Ronan yatakta nasıl olurdu?

Kahretsin, Frank haklıydı ve bu adam tehlikeli. Bu ofiste onunla beş dakikadır yalnızım ve bu sürenin en az yarısında o pahalı kıyafetleri çıkarmayı düşündüm. Genelde bu kadar susamam. Üstünü çiz, *hiç* böyle değilimdir, özellikle de kalbim kırıldığından beri.

"Horoz."

"Ha?" Sesi sapkın düşüncelerimi sarsarak ağzımdan kaçırdım. "Gitmek zorunda."

Çenem düşüyor, önceki tüm seks düşüncelerim yok oluyor. "*Anlaşma yok.*" Bu ne cüret!

"Tamam." Ronan teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sadece bir düşünceydi."

Bir kuşa bu kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim."

"Ralph bir *kuş* değil. O ailemizin bir parçası."

"Anladım. Ralph. Söylediğimi unut." Daha çok kendi kendine, "Bu şeyler ne kadar yaşayabilir ki zaten, değil mi?" diye ekler.

Ralph'in cinsi için sekiz yıl ve o sadece iki yaşında.

"Peki... Jeremy Smith, ve başka kim...?" Ronan kalemi havada bekler.

"Jeremy değil."

Kaşlarını çatıyor. "Az önce onun en iyi çalışanınız olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet." İç çekiyorum. "Benden tam zamanlı çalışma saatleri istedi. Bunu ona veremem ama bu onun hatası değil. Benim yüzümden onu kara listeye alma. Yapması gerekeni yapıyor. Ben idare ederim." Umarım.

"Peki ya seni bulduğumda konuştuğun adam?"

"AJ? Onu da alabilirsin, buraya başvurduğunu bildiğimi öğrendiğine göre işler ne kadar garipleşecek."

Ronan'ın bakışlarında okunamayan bir şey titreşiyor. "Diğerleri mi?"

Midem kıvrılıyor. Bunu ben mi yapıyorum? Evet, sanırım yapıyorum. "Mick Wallen, Will Moore ve Ron Sholtz. Bildiklerim bunlar."

Ronan kâğıdına bir şeyler karaladıktan sonra defteri ve kalemi masasının üzerine bırakıyor, ellerini kasların üzerine gerilmiş zengin yeşil kumaşla yayılmış uylukların üzerine yerleştirmek için serbest bırakıyor. "Halledilmiş say."

"Peki anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğini nasıl bileceğim?" diye sordum. "Gelecek hafta hala çalışanlarınız olacak."

"Doğru." Tereddüt ettim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Komşular ne için?"

"Tüm sorunlarıma komşum neden oldu."

"Tamam. Ama öfkenizi Henry Wolf'a yöneltin. Otel çalışanlarına değil. Kesinlikle bana değil." Yakışıklı yüzünde mizah parıldıyor. "Senin için bir arkadaş olarak çok daha yararlıyım."

O platonik kelimeyi nasıl seksi bir hale getirdi? "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Sessizlik sürdükçe ve birbirimize utanmadan baktıkça ofis içindeki hava gerilimle güçleniyor. Tüm bunlar tek taraflı olamaz. O da bunu hissediyor *olmalı*.

Ronan ayağa kalkarken boğazını temizliyor ve bir kartvizitliğe uzanıyor. Arkasına bir şeyler karalamak için eğilirken vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Bana doğru mesafeyi kapatırken adımları ölçülü, kartı iki uzun parmağının arasında tutuyor. "Beni burada bulabilirsin."

Kişisel alanımın içinde duruyor. Bu kasıtsız olamaz. Ve muhteşem kokuyor; nane, odunsu narenciye ve okyanustan çıktıktan sonra aldığı duştan kalma miskli sabun karışımı. Kokusu neden bu kadar sarhoş edici? Tarif edemeyeceğim bir şekilde beni içine çekiyor. Derin derin içime çekiyorum.

"Seni bulmak isteyeceğimi kim söyledi?" Bakışlarını meydan okuyan bir bakışla karşılamak için başımı geriye doğru eğerken sesim bu yalanın üzerine çatlıyor. *İçimden bir ses Deniz Cadısı'nın kapısı her açıldığında gelenin sen olmasını umacağımı söylüyor.*

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. Bu, Ronan'ın umursamazlıktan başka bir şey olabileceğine dair ilk ipucu.

Daha önce gerilimin yoğun olduğunu düşündüysem, şimdi boğulmak üzereyim. Bu oteli işletmesi için şeytanın kendisi tarafından seçilmiş olabilir,

ama şu anda, bir erkeği öpmek için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim.

Kartın olduğu eli havada asılı, bekliyor.

Sonunda onu alıyorum, bu sırada parmak uçlarımız birbirine sürtünüyor, tenim onun dokunuşunun ve çekilmeden önce birkaç vuruşta nasıl oyalandığının farkında.

"Bugün size yardımcı olabileceğim *tek* şey buysa..."

Bu bir alay ama ilk hamleyi o yapmayacak. Nadir bir dürtüsellik patlaması beni vuruyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, o mükemmel ağızla yüz yüze gelmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum.

Bir... iki... üç vuruş için, yavaş, geçici bir bağlantı içinde birbirimize bastırılıyoruz.

Ve sonra aniden geri çekiliyor. "Bunu profesyonelce yapalım demek istemedim."

"Tabii ki profesyonel." Yanaklarım utançtan yanarken kendimi tutamıyorum.

Arkamdaki cam kapı onun itmesiyle çatırdayarak açılıyor. "Buradan sola dön ve koridorun sonunda bir kez daha sağa dön. Yarı yolda seni otoparka götürecek bir çıkış var. Daha fazla rahatsız edici karşılaşmadan kaçınmış olursun."

Bundan daha mı rahatsız edici? Topuklarımın üzerinde dönerek koridorda hızla ilerliyorum, geçici muhakeme hatam yüzünden utanç içindeyim.

41. Ronan

Sloane sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi arkasına bile bakmadan fırtına gibi uzaklaşıyor.

Kendimi açıklamak için onu geri çağırma dürtüsüne karşı dilimi ısıyorum ve o köşede kaybolana kadar o seksi beyaz pantolonun içindeki dar kışını izliyorum.

Ne kadar cesur bir kadın, Wolf'un karşısına öyle çıktı.

Ofisime geri dönüp kapımı kapatıyorum, vücudum uzun zamandır hissetmediğim bir ihtiyaçla titriyor.

"Sikeyim." Yönetmen olarak ikinci günümdü ve masanın ağırlık kapasitesini test etmeme ramak kalmıştı. Bu şekilde olmasını istememiştim ama sonra ondan istediğim başka bir şey olup olmadığını sordu ve tüm kan akışı beynimi terk edip güneye doğru gitti.

Evet, bir şey istiyordum, tamam. Camın ne kadar buzlu olduğunu, kapı kolundaki kilidin çalışıp çalışmadığını, kıyafetlerimizi çıkarmamızın ne kadar süreceğini, onun gelişinin sesinin koridorda nasıl yankılanacağını hızlıca değerlendirdim.

Ve o muhteşem gözleri sayısız kez üzerimde gezinirken kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Ama Wolf'a ilk etapta çaresiz olduğu için geldi. Bundan faydalanmak için birinci sınıf bir pislik olmam gerekirdi.

Karışık sinyaller mi gönderdim? Evet, muhtemelen. Ama beni öpmesini beklemiyordum. Onu okumak zor, ama rastgele erkekleri öpecek türden bir kız olmadığını söyleyebilirim. Ayrıca numarasını bir erkeğin cebine atacak ve gecenin ilerleyen saatlerinde onun için elbisesini yukarı kaldırarak türden de değil. Benden daha yaşlı - ne kadar olduğundan emin değilim ama kesinlikle birkaç yıl. Ve nişanlıydı, yani durulacak bir tip.

Ayrıca Belinda tehditlerini gerçekleştirirse, ki gerçekleştireceğine inanıyorum, bu iş bana yüzde yüz kaybettirecek tek kadın o. Kabul etmekte ne kadar isteksiz olsam da, artık benim olduğuna göre

başarısız olmak beni rahatsız ediyor. Yani, yapmam gereken son şey Sloane ile bir şeyler başlatmak.

Ya da herhangi bir kadın, bu konuda.

Hayatımda *daha az* kadına ihtiyacım var, daha fazlasına değil.

Olumlu bir not olarak, Abbi'den beri bir kadın için bu kadar sert olmamıştım. Ayrıca Abbi'den beri bir kadını dudağından öpmemiştim. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, hâlâ Sloane'un dudak kreminin hindistan cevizi yağının tadını alıyorum. O da inanılmaz kokuyordu, nabzımı hızlandıran tropikal bir koku. Frene basmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Ama onu becerebilmek için ona yardım etmiyorum. Ona yardım etmiyorum çünkü bu işaretler hakkında ne yapacağım sorununu çözüyor.

Neden çılgın horoz komünü kadınına yardım etmeye bu kadar niyetliyim?

Sanırım yapılması gereken doğru şey bu; bunu içten içe biliyorum. Ayrıca, Henry'yi kızdırıyor ve bu onun için iyiye işaret değil.

Kapı çalınır.

"Ne?" Kızgınlığım sesime yansıyor.

"Efendim... um... Ronan?" Archie sesleniyor. "Belinda seni soruyor.

Ona ofisinde olduğunu söyleyeyim mi-"

"*Hayır.*" Tek kelime çok sert çıkıyor. Ayrıca *o* kadının ben ereksiyon halindeyken buraya gelmesine de ihtiyacım yok. Ses tonumu yumuşatıyorum. "Ona on dakika içinde onu bulacağımı söyle. Önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Anladım." Aceleyle attığı adımların sesi azalır.

Kısa bir süreliğine sorunumla eski yöntemlerle başa çıkmayı düşünüyorum ama pencerelerde panjur yok, bu yüzden tüm müstehcen düşünceleri öldürmek için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Annemi aradım.

Otele gitmek üzere yola çıktığımda SEA WITCH'in otoparkı kalabalıktı. Cumartesi günü çalıştığım için zaten sinirliyim, özellikle de dün gece ona kadar ofisimde "tüm bu raporları oku ve ne anlama geldiklerini biliyormuşuz gibi davran" oyunu oynarken. Sonra eve geldiğimde yabancılarla dolu bir ev ve bangır bangır çalan bir müzikle karşılaştım. Connor şimdiden en iyi hayatını yaşıyor.

Kısa bir süre bu durağı atlamayı düşündüm ama Sloane'la aramızdaki şeyleri öylece bırakmak bütün gece vicdanımı sızlattı. Onu utandırdım, belki de

Hatta onu incittim. Bunu düzeltmeliyim ki üzerinde durmayı bırakabileyim.

"Sikeyim." Ürün raflarının ve kahve poşetlerinin etrafında yılan gibi kıvrılan müşteri kuyruğuna bakıyorum. Tanesi altı-yedi dolardan, Sloane'un burada epey bir curcunası var. Etkilendim. Ayrıca beklersem sabahki müdürler toplantısına geç kalacağım.

Dünkü kısa siyah saçlı kız kasanın arkasında, siyah Deniz Cadısı tişörtü göğsüne kadar uzanıyor. Müşterilerle sohbet ederken geniş geniş gülümsüyor, sanki hayalindeki işi bulmuş ve bu iş buymuş gibi.

Tam tersine, esmer bir kadın sipariş vermek için arkasından koşuşturuyor, sütü döküyor ve bir kaşığı şangırtıyla düşürüyor. Geyik bakışları onun burada yeni olduğunu ve ayak uydurmakta zorlandığını gösteriyor.

Sloane'dan iz yok, ama binanın iki yarısı arasındaki kapı açık, ben de oradan geçip kiralık tarafa geçiyorum.

Arka ofisten hışırtı sesleri geliyor.

"Alo?" King Kong'un ortaya çıkmaması için parmaklarımı çaprazlayarak sesleniyorum. Bu kadar erken saatte onun huysuz kıcıyla uğraşacak havada değilim.

"Henüz açık değiliz," diye cevap veriyor güneyli bir kadın. "Eğer geri gelerseniz" -bir sarışın köşeyi dönüyor ve beni görünce duruyor- "on birde, o zaman size yardımcı olabiliriz." Dudakları geniş bir sırıtışla aralanırken elini altın rengi saçlarının arasında gezdiriyor.

Onu tanıyorum. Sloane'la birlikte iş fuarındaydı. "Patronun buralarda mı?"

"Sloane? Hayır. Gigi'yi ziyaret ediyor." Bunu sanki Gigi denen kadını şahsen tanıyormuşum gibi söylüyor.

"Ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, duruşunu öyle ayarlıyor ki Deniz Cadısı tişörtü küçük bedenine göre neredeyse fazla büyük olan göğüslerini sımsıkı sarıyor. Bu kız baştan aşağı tam bir kız öğrenci yurdu kızı. Connor'ın ağzı sulanırdı. "Hayır, gerçekten Sloane'la konuşmam gerekiyordu." Tam olarak ne söyleyeceğimden henüz emin değilim.

Dün seni masamda sikmediğim için özür dilerim.

Sana dokunmam yasak, patronun emri.

Şu anda başka bir kadına kafayı takamam. Hala

Henry Wolf'un karısına aşığım.

Gerçek şu ki, bunlardan herhangi birini söyleyecek cesaretim olduğundan şüpheliyim, tıpkı aklımdan geçenlerin yarısını söyleyecek cesaretim olmadığı gibi

Abbi söz konusu olduğunda. Her zaman soğukkanlı ve yüzeysel davrandım. Bu bir numaraydı, ama o söz konusu olduğunda beni koruyordu.

"Kahve sırasının ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Amanda emirleri verirken mi? *En az* otuz dakika."

"Lanet olsun." Daha çok kendi kendime mırıldanıyorum, "Pekala. Çukurdan gelen boktan kahve." Wolf'un inşaata harcadığı onca paraya karşılık, personel için düzgün kahve makinelerine yatırım yapabileceklerini düşünürsünüz.

"Bekleyin lütfen." Sarışın manikürlü bir parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim." Ben daha bir şey söyleyemeden kapıdan çıkıp gidiyor ve beni yalnız bırakıyor. Tezgâhın arkasındaki güzellikten çok etkilendiğim için ilk gün fark etmediğim resimlerin olduğu duvara doğru ilerliyorum. Bu, Sea Witch'in Mermaid Beach'teki uzun geçmişinin bir zaman çizelgesi, bir aile portresi duvarını andırıyor - orijinal Sea Witch levhasında resmedilen aynı kadının etrafında toplanmış personelin düzinelerce grup fotoğrafı, uzun, sarı örgüleri tropikal bir çiçekle süslenmiş.

En erken tarihli olanlarda, önünde genç bir kız duruyor, Gigi'nin elleri onun omuzlarında sahiplenici bir şekilde duruyor. Sanırım Gigi'nin kızı. Her yıl kız biraz daha büyüyor, ta ki aniden bir bebeği kucağına alana kadar. Yirmiden fazla olamaz.

Ve bahse girerim bu Sloane'dur.

Bu noktadan sonra Gigi ve kızı sırayla Sloane'u kucaklıyor, sonra onunla birlikte duruyor, küçük kül sarısı kız mayo giyiyor ve yüzünde şapşal bir ifade var.

Üç kuşağın yıllar boyunca birlikte çekilmiş bir düzine fotoğrafı var; Sloane afacan bir çocuktan ergenliğe adım atmış bir genç kıza dönüşüyor ve sonra genç kadın aniden ortadan kayboluyor. O yıl gruptaki gülümsemeler daha zoraki. Sloane'un ki hiç yok.

Sırada ilerlerken, annesinin bir daha ortaya çıkmadığını fark ettim.

Arkada açılan bir kapının gıcirtısı duyuluyor ve bir dakika sonra King Kong içeri giriyor. Beni görünce yüzünü buruşturdu. "Bu taraf kapalı."

"Evet, biliyorum. Sloane'u görmeye geldim." "O burada değil."

"Teşekkürler. Ben hallederim. Ben gidiyorum-"

"Günaydın, koca adam! Dün gece ateşin başında seni özledim." Sarışın kız onun yanından geçip kolunu sıvazladıktan sonra odayı geçerek

bana büyük bir kahve uzattı. "Krema ya da şekere ihtiyacınız olursa yan bardan alabilirsiniz."

"Siyah mükemmeldir. Sana ne kadar borcum var?"

"Bu müesseseden." Göz kırıyor. "Eminim Sloane da aynı fikirdedir."

On dolarlık bir banknot çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken kıkırdıyorum.

"Sanırım benden iki katını isterdi. Ama teşekkür ederim..."

"Skye." Gözleri paradan bana kayıyor, uzun, salon yapımı kirpiklerini kırıştırıyor. "İyi günler." Kafeye geri dönüyor, omzunun üzerinden bir bakış atıp bana muzip bir sırıtış fırlatıyor.

Frank bana ters ters baktı. "O da seninle ilgilenmiyor."

Aynı fikirde değilim ama bugün ölmek istemiyorum. Dün Sloane'la aramızda ne olduğunu biliyor mu? "Ben sadece ..." Kapıya doğru bir başparmak salladım.

"Evet, bunu yaparsın." Frank'in güvensiz bakışları sırtıma saplanıyor.

"GEÇ KALDIN VE BU ŞEKİLDE GELDİN." Belinda açık yakama ve kıvrılmış kollarıma bakarken yanıma geliyor. "Sınırları test etmeyi seviyorsun, değil mi?"

En azından lanet bir gömlek ve pantolon giyiyorum. Golf tişörtlerinden nefret ediyorum ve her zamanki kot pantolonumla tişörtümü giymeme *ramak* kalmıştı. "Üst yönetim ne zamandan beri hafta sonları çalışıyor?"

Belinda sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve bir parfüm kokusu çarpıyor yüzüme. "Henry tüm şirketin sahibi ve henüz bir hafta sonu izin aldığını görmedim. Balayında telefonlara cevap veriyordu."

"Ben Henry değilim." Ama onun banka hesaplarını çok isterdim.

"İnanın bana, *biliyorum*. Wolf Cove'un her röportaj videosunu bizzat izledi çünkü başarısına o kadar yatırım yapmıştı. Henry olsaydın sen de aynısını yapardın. Ama yapmıyorsun." Biraz daha uzlaşmacı bir tonda devam ediyor. "Ayrıca, süper yoğunlaştırılmış bir zaman çizelgesinde çalışıyoruz. Çalışanlarımız zaten tüm ağır işleri yaptılar. Sen sadece yöneticilerimizin *bütün gece* incelediği son personel listelerini onayla ve sonra da hafta sonunun geri kalanında istediğini yapmak için koştur."

Sırıyorum. "Yani her neyse."

Belinda, bir zamanlar omuzlarıma battığını hatırladığım sıcak pembe tırnaklarına hayranlıkla bakarak, "Yok," diye tersliyor.

Benim hakkımdaki fikrini değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yok. "Bütün iş bittiyse ben neden buradayım?"

"Yani işe aldığınız departman bana sorun çıkarırsa tüm sorumluluğu üstlenebilirsiniz." Elimdeki kâğıt bardağa kaşlarını çatarak bakıyor. "Deniz Cadısı mı?"

"Yerel dükkan." Nefesimi tutup isimle Sloane arasında bir bağlantı kurulup kurulmayacağını bekliyorum ama Belinda noktaları birleştirecek gibi görünmüyor. "Çukurdaki kahve berbat."

"Tanrım, bunu neden içtin ki?" Yüzünü buruşturuyor. "Minnie benimkini Opal Reef'ten alıyor. Breville'ler iki hafta önce geldi."

"Bunu yapabilir miyiz?" Asistanımı bana otelin restoranlarından birinden kahve getirmesi için göndermeyi düşünmedim bile.

Homurdanarak cevap veriyor.

Aslında bu toplantıdan önce Belinda'yla karşılaşmayı umuyordum ama kafein kaynaklarını tartışmak için değil. "Dinle, bugün veto etmem gereken birkaç isim olabilir."

"*Veto* mu?" Kalın çerçeveli gözlüklerini düzeltip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Açıkla."

Liste arka cebimde. Sloane'un fikrime karşı isteksiz olduğunu söylemek hafif kalır. Neredeyse isimleri onun güzel dudaklarından çekip almak zorunda kaldım ve o da bu süre boyunca rahatsız bir şekilde kıvrandı. "Komşumuz ona yardım edersem tabelalarını indirmeye razı."

Belinda'nın kurşun kalemle çizilmiş kaşları ilgi ve şüphe karışımı bir ifadeyle kalkıyor. "Ona *nasıl* yardım edeceksin?"

Dün gece çatı katımızdan yıldızları seyrederken bu konuya nasıl yaklaşacağımı uzun uzun düşündüm. Sloane'un zayıf noktasını buldum - aile işini, büyükannesinin Mermaid Beach'e bıraktığı mirası. Belinda'ya bu bilgiyi verirsem, bunu bir müzakere aracı olarak kullanmak yerine komşumuz olan tehdidi cezalandırmak için cephane olarak kullanmayacağına güvenmiyorum. "Bu uzun bir hikâye ve sizi ayrıntılarla sıkmak istemem. Ayrıca, makul inkar edilebilirliğin faydaları var."

Adımının ortasında donup kalıyor. "Operasyon direktörümün aletini ait olmadığı bir yere sokmasını mı içeriyor bu?" diye tışlıyor.

"Her zaman otobüsün içinde. Yemin ederim."

Sanki yalanı arıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ona elimi sürmedim, Belinda." Dudaklarım başka bir hikaye ve bunu ben başlatmadım. Bu sabah bulanık gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey olacak kadar hoşuma gittiğine eminim.

"Ama bana destek olmanı istiyorum. Bunu yaparsan onun arazisindeki o tabelalar medya açıldığında çoktan gitmiş olacak."

Bu onu duraksatıyor. "Hepsi mi?" "Her biri."

Bunu düşünürken dudakları bükülür. "Horozun da gitmesini istiyorum."

"O l m a z ." *Ralph*'in, horozun gitmesi için

Herhangi bir yerde. Sloane'un yüzünü gördüm. Ondan bir köpek yavrusunu boğmasını da isteyebilirdim. "Ee? İhtiyacım olursa bana destek olur musun?" İçimden bir ses ihtiyacım olacağını söylüyor. Sloane aptallara tahammül edemezdi. Eski sevgilisi dışında tabii. Araya girmezsem hafta sonuna kadar bu adamların hepsi Wolf Hotel çalışanı olacak.

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

"Peki." Belinda isteksizce iç geçirir. "Ama beni aptal yerine koyma."

"Bu imkânsız." Göz kırparak bitiriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Yine de geri tepmeye hazırlıklı olun. Bunların hepsi, Henry'nin gözüne girmeyi başaran bir zemin ekibi çalışanını rapor etmekten hoşnut olmayan kariyer sahibi Kurt yöneticiler."

"O titreşimi aldım." Ama gelincik? Sırıtiyorum. "Öyle mi yaptım?"

"Tam olarak ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek istemediğimden de eminim. Ama Dorian senin işini bekliyordu. Açıkçası, bunu hak ediyor."

"Ve belki bir gün, o da sahip olacak. Ama bugün o benim ve sizin yardımınızla halkla ilişkiler sorunumuzu ortadan kaldırabilirim."

Adımlarını yavaşlatırken yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. Toplantı odası ileride. "Pozisyonunu hak etmek istiyorsan, sahip olduğun pozisyonu önemsiyormuş gibi davranmaya başlamalısın."

"Önemsiyorum." Her ne kadar bu işi istememiş olsam da, artık burada olduğuma göre, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu engellemesine izin vermeyeceğim. "Ama öğrenmem gereken bir ton şey var."

"Öğrenecek zamanım da yok," diye kabul ediyor. "Öyleyse, nasıl numara yapacağını öğrensen iyi olur."

"Yaptığın bu muydu?"

"Hayatımda hiçbir şeyin sahtesini yapmak zorunda kalmadım," diye alay ediyor.

Dudaklarımı kıvıran sinsi sırıtışa engel olamıyorum. "Bunu bildiğim iyi oldu."

Çünkü o gün eski Kurt kulübesinde ele geçirilmiş bir kadın gibi çılgılık atmıştı.

Uyarı bakışları özrümü ağzımdan kaçırdı. Ona bir daha geçmişimizden bahsetmeyeceğimize söz verdim. "Sen de hatırlamıyor m u s u n ?"

yeni bir işe başlayıp ne yaptığını bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Hadi, Belinda..." Ona yalvaran bir bakış attım.

Dudaklarını büzüyor. "Kendinize Henry Wolf'un belirli bir durumda ne yapacağını sorun ve bunu yapın."

"Yani... kibirli bir pislik mi olalım?" "Aynen öyle. Henüz beni hayal kırıklığına uğratmadı."

Beklenmedik bir kahkaha atıyorum ve o da bana katılıyor. Belinda'nın güldüğünü daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum. En azından alaycı olmayan bir şekilde.

Toplantı odasına olan mesafeyi kapatırken sabit bakışları profilimde. "Ne?"

"Komşuyla ne zaman tanıştınız?"

"Dün. Konuşmak için uğradım," diye yalan söyledim. Belinda, Sloane'un otel arazisinde olduğunu bilseydi aklını kaçırdı.

Bu cevap onu tatmin etmiş görünüyor. "O tehditle pazarlık etmeyi başarmış olman beni etkiledi. Belki de Henry seni buraya getirmekle *tamamen* yanılmamıştır."

Sloane'u savunma dürtüsüne karşı dilimi ısııyorum. Böyle bir mülke sahip olsaydım ve bu yer yan tarafa taşındı ben de kızardım. Ve şimdi tek yapmaya çalıştığı, biz en iyi işçilerini yağmalarken onlarca yıllık aile şirketini ayakta tutmak.

Ancak Belinda empati kurabilen bir tip değildir, özellikle de empati kurmak patronuna karşı gelmeyi gerektiriyorsa. "Sanırım yakında göreceğiz."

İK için kesin bir aday listem var." Dorian'ın yıpranmış elleri bir yığın çıktının üzerinde duruyor ama hiçbirini masanın diğer tarafına geçirmek için çaba sarf etmiyor. Orta yaşlı personel şefinin gözlerinin altında torbalar var. Öte yandan, çünkü başvuruları incelemekle görevli tüm yöneticiler de pek uyumamış gibi görünüyor. Ancak Chester, tesisler için hazırladığı sezonluk işe alım listesini, sanki ondan kurtulduğu için mutluymuş gibi, hiç sorgulamadan teslim etti.

"Benim için bir listeniz var mı?" Sakince sordum.

"Mike'a gönderdiğimde seni de e-postaya ekleyebilirim." Dudaklarında yapmacık, sahte bir gülümseme kıvrılıyor. "Dinle Ronan, bu süreçten onlarca kez geçtim. İyi bir çalışanın nasıl olması gerektiğini bilirim."

Ve senin hiçbir fikrin yok. Sessiz kısmını yüksek sesle söylemesine gerek yok. Bu odadaki herkes bunu duyabiliyor ve kaçamak, bilmiş bakışlar atıyorlar.

İfadesini okumak için Belinda'ya bir göz atıyorum, ama dikkati benim üzerimde, kaşları şaşkın bir şekilde kalkık *Şimdi ne yapacaksın?* "I şahsen gözden geçirildi her biri başvuru sahibi iletildi yukarı ve Zincir.

Herkes yeterli deneyime sahip ve hemen başlayabilir. Çalışanlarımın sağlam bir ekip oluşturduklarından eminim."

Kendinden çok emin. Büyüklük taşıyor ve acımasız. İşimi isteyen adam bu toplantı odasına adımımı attığımdan beri gözlerini benden ayırmıyor ve şimdi de "benim adamlarım" gibi laflar ediyor ve o listeye Gollum'un değerli yüzüğüne sarıldığı gibi sarılıyor.

Odadaki tek ses yumuşak bir öksürük.

Dorian, yirmi altı yaşındaki kendinden yaşça büyük adamın başını sallayıp kabul etmesini bekliyor. Art niyetli olmasaydım ben de bunu yapabilirdim, çünkü gerçek şu ki, benim için sadece bir sürü isim var. Bu çok büyük bir hata olurdu. Belinda'nın tavsiyesi zihnimin ön saflarına yerleşti ve bundan kurtulamıyorum.

Yöneticilerinden biri bir toplantıda boyutları karşılaştırmak için aletini çıkarsa Henry ne yapardı? Çünkü bu öyle hissettiriyor ve hoşuma gitmiyor.

Henry bu sık kafalının gür bıyığına sıkışmış çörek parçasını gösterir miydi? Hayır, bunun için fazla klas.

Kendimi toparlamak için boğazımı temizliyorum ve "Belinda, bir gecede yönetim yapısında bir değişiklik oldu mu?" diye sorarken bakışlarımı ona kilitliyorum.

"Öyle bir şey yok ve sanırım bunu ilk öğrenen de ben olurum."

"Ve müdür olarak, departmanlarım altındaki tüm işe alımlarda son kararı yine ben mi veriyorum?"

"Bu doğru." Yanılıyor olabilirim ama sesinde hafif bir mizah seziyorum.

"Mükemmel. Dorian, o listeyi şimdi alacağım."

Dudaklarını büzerek bir klasörün içinden çıkardı ve masanın diğer tarafına itti. Pislik herifte başından beri basılı bir kopya vardı. Buna hiç gerek yoktu.

sidik yarışı.

Herkese görmezden geliyorum ve ezberlediğim isimleri arayarak sessizce tarıyorum.

İşte oradalar, tepeye yakınlar. Mick Wallen ve Will Moore, açık hava ekibi pozisyonlarında. Sayfayı çevirince hemen Ron Schultz'u da buluyorum. Sürpriz, lanet olası sürpriz.

Bir kalem kapıp isimlerinin üzerine çizgiler çiziyorum. "Bu üçü Wolf için iyi seçenekler değil."

Dorian kuşkulu bir ifadeyle bana bakmadan önce işaretlemelerime bakıyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Hayır." Henry açıklama yapmadı. "Ama bunlar üç sağlam işe alım," diye savunuyor.

"Öyle olmadıklarını biliyorum, o halde sağlam bir ekip kurduğunuzdan bu kadar eminken buradaki her ismi sorgulamam mı gerekiyor?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Odada sessizlik hakim.

"İhtiyacımız olanı aldık mı?" Belinda bir süre sonra sorar.

Lena çeşitli yöneticilerine başını sallayarak, "Biliyorum," diye onaylıyor.

"Teşekkür ederim." Omuz silkiyorum, bakışlarım hoşnutsuz Dorian'dan hiç ayrılmıyor. "Göreceğiz bakalım. Ayrıca, Dorian, Archie Pazartesi sabahı ilk iş olarak seninle bir toplantı ayarlayacak ve drenaj sorunu hakkında ne yapacağımızı tartışacağız.

dokuzuncu delik."

Kaşlarını çatıyor. "Hangi drenaj-"

"Kaçırılmış gibi görüldüğün lanet bataklık." Hala orada olup olmadığını kontrol etmek için dün öğleden sonra hızlı bir sürüş yaptım. Hâlâ oradaydı.

Kibirli maskesi düşüyor. Buradan çıkar çıkmaz yanıldığımı kanıtlamak için bir golf arabasına atlayacağına şüphe yok. Ya yanılmadığımı gördüğünde? Umarım pazartesi sabahı, üzerinde çoktan çalışılmış bir çözümle gelir.

"Tamam o zaman. Sıkı çalışmanız için hepinize teşekkür ederim," diye duyurdu Belinda. "Şimdi gidin ve hafta sonunuzdan geriye kalanların tadını çıkarın." Pençeli eli omzuma yerleşiyor, oturmam için sessiz bir mesaj.

Lena'nın da kalkmadığını fark ettim. Departman müdürleri aceleyle uzaklaşmaya çalışıyor, sanki oyalanmak onlara daha fazla iş verdirebilirmiş gibi.

"Minnie ikinize de önerilen tüm işe alımları içeren veri tabanının bağlantılarını gönderdi. Görüşme kayıtları orada, ancak zamanlama konusunda yöneticilerinize güveniyorum-"

"Bilmiyorum," diye geveliyorum. Dorian beni yanlış yola sürükledi. Süfli tarafım nadiren ortaya çıkar, ama ortaya çıktığında da son derece motive olur. Sırf yaptım demek için bu listedeki her bir ismi tek tek kontrol edeceğim.

"Çok fazla hareket alanımız yok Ronan," diyor Belinda zoraki bir sabırla, masanın etrafında dolanırken kalçaları sallanıyor. "İK referansları ne kadar çabuk doğrulayabilirse ve-"

"Burası benim departmanım mı?" Ölçülü bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Öyle, ama-"

"O zaman Dorian'ın seçimlerinden emin olana kadar bu işe alımları gözden geçireceğim."

Sertçe nefes alıyor, gözleri parlıyor.

Beni yerime oturtacak bir azar için kendimi hazırlıyorum.

"Gelecek haftaki antrenmanlar ertelenmediği sürece sorun yok."

Bocalıyorum, bu kadar kolay pes etmesini beklemiyordum. "Bunu aklımda tutacağım."

Belinda beni ölçmek için duraklıyor, bakışları gömleğimin açık yakasından aşağıya, yayılmış kalçalarıma kadar iniyor. Ya kucağıma tırmanmak ya da kalemini kasıklarına saplamak istiyor. "Eğer başka bir şey yoksa..."

"Var." Bugün cesur hissediyorum. Lena'ya dönüyorum. "Yığınınızda Jeremy Smith var mı?"

Lena hesap çizelgesini kontrol eder. "Ben biliyorum. En tepede. Bar servisinde." Kumral saçlarını alnına doğru itiyor ve sonra temkinli altın kahverengi gözlerini üzerime diyor. "Neden?"

Sloane onu ölüm listesinden çıkarmak istemişti ama bu adamların onun canına okumaya ne kadar istekli olduklarını görmezden gelemem. "Onu yarı zamanlı olarak işe almanı istiyorum. Haftada en fazla iki gece." Günlük işinden ayrılmayı göze alamayacağı kadar.

"Ciddi misin sen?" Belinda'ya bir bakış attıktan sonra alfabeyi söylemeyi başaramamışım gibi bana bakıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü senden bunu istiyorum."

Şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatarak sayfayı yeniden tarıyor. "Debbie onu Seraphina'nın listesinin başına koydu, bu da onu etkilediği anlamına geliyor."

Belinda'nın söylediğine göre, su üzerindeki lüks açık hava barının her gece hem otel misafirleriyle hem de kokteyl rezervasyonu kapmayı uman ziyaretçilerle dolup taşması bekleniyor. "Hiç şaşırmadım." Sloane da dahil olmak üzere herkes bu Jeremy'yi seviyor gibi görünüyor. "Sezon sonunda ona tam zamanlı kadro vereceğinizi söyleyin. Ama bu yaz için çalışma saatlerini sınırlamanı istiyorum."

Parmakları sıkıntıyla masanın yüzeyine vuruyor, alyansındaki elmaslar floresan ışığı altında parlıyordu. "Bu Dorian'da işe yaraymış olabilir, ama son sözü sen nasıl söylüyorsan, ben de öyle söylüyorum."

"Bu istek doğrudan Henry Wolf'tan geliyor," diye yalan söyledim.

Belinda'nın gözleri masanın öbür ucundan yüzüme dikilmişti ama görmezden geldim.

Onu.

İsim takma amaçlanan etkiyi yarattı. Lena'nın sırtı sertleşir. Şu ana kadar Henry'nin telefonumdaki Favoriler listemin en üstünde olduğunu biliyor. O değil ama karısı, annem, babam ve kız kardeşimin altında. "Mevsimlik çalışanların tam zamanlı olması gibi katı bir zorunluluğumuz olmasına rağmen yarı zamanlı çalışma saatleri. Anladım." Bana mutsuz bir kaş çatarken Jeremy'nin adının yanına bir şeyler karalıyor.

Barmenlikten bahsetmek bana başka bir şeyi hatırlattı. "Peki ya Cody adında bir adam? O da orada mı?"

Gözleri listeyi gözden geçiriyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Ciddi misin? Bana onu da işe alamayacağımı mı söyleyeceksin?"

Sırıtiyorum. "Bu konuda ne istersen yap, ama güzel kadınlarla çıkmak için içki dağıttığı için yerel bir bardan kovulduğunu bilmelisin. Mülakatında bunu itiraf ettiğinden şüpheliyim ve sana şunu söyleyebilirim ki Wolf bu işi ciddiye alıyor. Bunu hırsızlık olarak görüyor." Arkadaşım Rachel Alaska'daki Wolf Cove'da bu yüzden kovulmuştu, ta ki Abbi devreye girip Henry ile tatlı dille konuşup onu işe aldırana kadar.

Lena homurdanarak kırmızı kalemıyla Cody'nin adını yazar ve ardından eşyalarını toplayıp oradan uzaklaşır.

Beni Belinda ile yalnız bırakıyorsun.

"Sanırım bir canavar yaratmış olabilirim," diye düşünüyor, ancak sesinde mizah yok.

"Nasıl yani?"

"Henry gibi ol dediğimde bu kadar olağanüstü bir etki beklemiyordum."

"Hoşunuza gitmeyecek kadar kibirli mi?"

Dudakları aralanıyor ama duraksıyor. "Onu ne kadar iyi tanıdığını fark etmemiştim." "Onu iyi tanımıyorum." Yavaşça gerinerek ayağa kalkıyorum. "Onu tanıyorum.

eşim *gerçekten çok iyi.*"

Belinda'nın bakışlarında okunamayan bir şey dans ediyor. Henry ile onlarca yıldır çalışıyor ve geçmişte birlikte olduklarından şüphem yok. O

o skandal manşetlerde gerçeklik payı olduğunu bilmelisiniz. "Henry'nin adını nasıl kullandığınıza dikkat edin. Sonunda seni yakabilir."

"Sadece onun çıkarlarını gözetiyorum." Ona söyleyecek mi? Umursayacak mı?

"Ben olsam kendi çıkarlarınıza odaklanırdım. Önümüzdeki birkaç hafta çok yoğun geçecek ve Dorian, Lena ve *herkesin* önünde aptal gibi görünmek istemiyorsan, bu sürenin her dakikasını işini nasıl yapacağını öğrenerek geçirmeni tavsiye ederim."

Onun hatırlatması omuzlarıma bir kül taşı gibi yerleşiyor. "Bu arada, eğer sakıncası yoksa, yapmam gereken işler var."

"O tabelalar Pazartesi sabahına kadar indirilse iyi olur."

"Olacaklar." Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkıyor. İşleri bu şekilde bıraktıktan sonra Sloane anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirecek mi?

"Ve son listeyi saat 13:00'e kadar İK'ya teslim etmeni istiyorum!" diye bağılıyor ben ofisime doğru yürürken geri çekilen sırtıma.

"... Wolf Hotel'de çalışmak istiyorum çünkü güçlü değerlere sahip harika bir şirket olduğunu biliyorum ve-"

Tekdüze monotonluğu sona erdirmek için fareye tıklıyorum. On mülakatın hepsinde aynı yavan senaryoyu duydum. Muhtemelen Wolf'a başvurduğumda da aynı saçmalığı söylemiştim. Bu çok aptalca. Tüm bu listeyi teker teker bitirmem insani olarak mümkün değil. Saat neredeyse 11:00. Başka seçeneğim yok; müdürlerimin işine güvenmek zorundayım.

Sayfaları tekrar tarıyorum, acaba içlerinde Sloane'a ait olanlar var mı diye merak ediyorum. Gerçekten umurumda olmamalı - eğer Deniz Cadısı'ndan ayrılıp burada çalışmak istiyorlarsa, bu onların bileceği iş. Bunu biliyorum ama yine de onları ayıklamak için içimdeki dürtüye engel olamıyorum.

Aklıma ani bir fikir geldi, ofisimden çıktım ve çukura indim.

Çalışanların yarısından fazlası burada olduğu için mekan cıvıl cıvıl. Belinda bu hafta sonu herkes işinin başında derken şaka yapmıyormuş.

Archie'nin kızıl saçları odasından dışarı bakıyor.

Duvara doğru eğildim ve alaycı bir şekilde tısladım, "Dostum, cumartesi günü burada ne işin var?"

Sıçırıyor, sandalyesinde dönerken telefonunu havaya fırlatıyor, gözleri şoktan kocaman olmuş. "Ben sadece ... uh ..."

"Candy Crush oynuyorum. Umurumda değil, dostum. Gerçekten." Connor'ı süpervizör yaptım ve günde üç kez mola verip tuvalette otuz bir çekiyor.

Archie'nin mahcup gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Siz işe alımları onaylar onaylamaz, referansları aramalarına yardımcı olacağım ve-"

"Tamam, anladım. Kıçımı kaldırmamı mı söylüyorsun?" Archie benim sıradan yöneticiler gibi olmadığımı ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Gülümsemesi genişler. "Sayılır."

Bu kadar havadan sudan konuşma yeter. "Lena'nın asistanı nerede?" "Mandy? Üç küp ötede."

"Mükemmel. Teşekkürler. Ayrıca, insanlar hâlâ o lanet oyunu oynuyor mu?" Cevap vermesine fırsat vermeden havalanıyorum, genç ve güzel bir esmer bulana kadar boşlukları sayıyorum. "Mandy?"

Bana bakıyor. "Evet, efendim?"

Sikerler beni. İnsanlar bana efendim demeyi bırakmalı, özellikle de Mandy'ye benzeyen yirmi küsur yaşındakiler. "Lena'nın departmanları için işe alım listesinin linkini bana e-posta ile gönderebilir misin? Birine göstermem lazım."

"Uh... Evet, sanırım?" Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. Muhtemelen bunun garip bir istek olduğunu düşünüyor ama sorgulamayacak.

"Ben Ronan Lyle. Sen yazmaya başlar başlamaz e-postam açılacak."

"Evet, kim olduğunu biliyorum." Uzun tırnakları klavyenin üzerinde takırdarken yanakları pembeleşiyor. "Tamam. Gönderdim. Başka bir şey var mı?" "Tamam. Gönderildi."

Bana kirpik atıyor.

Yaşlı Ronan bu rolde başını büyük belaya sokabilir.

Bu versiyonu mu? Muhtemelen yine her şeyi berbat edecek, ama bunu yaptığında, bu belirli bir kadın için olacak.

Ofisime döndüm ve cüzdanımdan Deniz Cadısı kartvizitini çıkardım.

42. Sloane

"Turnuva yarım saat içinde başlıyor! Ya orada olun ya da meydan okuyun!" Miriam açık kapının önünden geçerken bağılıyor, dört çatallı bastonu her adımda gümbürdüyor.

"Bana bir yer ayırın!" Gigi geri bağıırır.

Seksen sekiz yaşındaki adam gözüne çarpıyor. "Oh, hey, kızım. Seni gördüğüme sevindim! Duramam. İyi masayı kapmalıyım."

Miriam koridorda kaybolurken kıkırdıyorum. Kendimi bildim bileli Gigi'nin en iyi arkadaşı ve neredeyse üç yıldır Palm Oaks'ta yaşıyor. Gigi'nin onu buraya kadar takip edeceğini bilmeliydik. "Ne için turnuva?"

"Arkadaşlardan biri bize nasıl euchre oynanacağını öğretti ve çok da eğlenceli. Gelip bize katılmalısın. Bence hoşuna gider. Sadece bugün değil. Rekabet çok şiddetli. Acemilere yer yok." Gigi sallanan sandalyesine geri oturmadan önce eğilip dizimi okşuyor. Uzun beyaz-gümüş saçları yeni örülmüş ve boyalı tırnakları ve omuzlarındaki hırkayla uyumlu fuşya rengi bir lastikle bağlanmış. Hafta sonları gönüllü olarak çalışan liseli kızlardan biri çoktan gelmiş olmalı. Onu görmeye gelmeyi her zaman severler.

Gigi Palm Oaks'a taşınmaktan ilk kez ön verandamızdaki merdivenlerden düşüp kalçasını kırdıktan sonra bahsetti. İyileşmesi uzun sürdü ve mücadele etti. Frank ve ben bir rampa inşa etmek için fiyat teklifi alırken o bir oda için depozito yatırdığını açıkladı.

Tabii ki Frank ve ben buna karşı çıktık. Bize göre Gigi'nin ait olduğu tek yer su kenarındaki küçük kulübesi ve Denizkızı Plajı'nın tarihiyle ilgili hikayeleri dinleyebilecek herkese anlatmak için Deniz Cadısı'nda dolaşmak. Burada, planlanmış yemek ve yatma saatlerine ve diğer uzun kurallar listesine uyarak mutsuz olacağından çok emindik.

Her zaman inatçı olan Gigi, kendisi için en iyisinin ne olduğunu bildiğinde On kararlıydı.
u.

Her zamanki gibi haklıydı. Gigi her yere uyum sağlayabilir. O yumuşak dilli

ve yumuşak başlı. Kimse onun korku filmlerine, iyi zamanlanmış küfürlere ve tatlı ikramlara bayılan bir tip olmasını beklemiyor - bu sonuncusu o kadar çok ki, doktoru onu hafif boyuna rağmen şeker hastalığına yakalanma konusunda uyardı. Sadece beş buçuk kilo ama onu tanıyan herkes için hayattan daha büyük görünüyor. Bana da her zaman böyle hissettirdi.

Çantamdan içinde macadamia fındıklı çörek olan bir kese kâğıdı çıkarmadan önce omzumun üzerinden şöyle bir bakıyorum. "Bunu benden almadın."

Gigi onu elimden kaptı ve içine daldı. "Dudaklarım mühürlü." Ağzı doluyken, "Ee, yeni ne var?" diye sordu.

Normalde, işle ilgili endişelerini bağışladım ama bugün, ona içimi dökerken ve günahlarımı itiraf ederken Gigi'nin yargılamayan kulağına ihtiyacım var.

"Tanrım, Dave de." Gigi elindeki çöreği karıştırıyor. "Ama şu bilmem ne müdürü sana yardım ediyor gibi görünüyor."

"Daha çok büyük patronun gözüne girebilmek için kendine yardım ediyor gibi."

"Kılı kırk yarıyorsun, Sloane. O istediğini alır, sen de istediğini alırsın. Sadece kazan. Tanrı biliyor ya, bu büyük şirketlerin gelip her şeyi değiştirmesine karşı buna ihtiyacımız var."

"Henüz kazanmadım. Gelecek hafta kaç kişiyi indireceğimi göreceğiz. Ronan anlaşmanın kendi tarafını tutsa bile beni bırakmayacaklarını kim söyleyebilir ki?" Deniz Cadısı'nda mutsuzlar mı, yoksa bu daha yeşil bir çim durumu mu? Büyük ve parlak dikkat dağıtma vakası.

"Yüksek sezonda çalışanlarımızı ilk kez kaybetmiyoruz. Hatırlıyorum da, ah, şimdi neydi?" Kaşlarını çatarak tavana bakıyor. "2002 olmalı. Sandy hâlâ buralardaydı. Sen daha ufacık bir şeydin." Anımsadıkça gülümsüyor, annemden bahsetmek sisli anıları canlandırıyor. "Neyse, Bill Deckers tıpkı bizimki gibi bir iş kurdu. O piç benim kaptanlarımı ve plaj işçilerimin yarısını kaçırdı. Onlara saatte bir dolar daha fazla ödedi." Homurdanıyor. "Bunca yıl geçti ve Sea Witch hâlâ güçlü. Bill Decker nerede?"

"O ölmedi mi?"

"Evet, ama ondan önce alacaklılardan kaçıyordu. Merak etmeyin. Gayet iyi idare edeceksin."

"Frank pencereye YARDIMCI ARANIYOR tabelası astı. Üç kaptanın yerini doldurmak ne kadar sürer bilmiyorum. O zamana kadar, sanırım ben ve Frank boşlukları dolduracağız." Çaresiz kaldığımız zamanlarda hâlâ tiki teknelerine kaptanlık yapıyorum.

"Tanrı bu zavallı insanlara yardım etsin." Gigi kahkahalarla gülüyor. "Frank'i seviyorum, ama onu kıyıda tut."

"Kendime çok fazla program yapacağım," diye katılıyorum. Bir yorumcu, Denizyıldızı Adası'na yaptıkları gezi sırasında Frank'in gülümsediği zamanları saymış - iki kez ve bir kez de bir müşteri sandalyesinden düştüğü için.

Konuşmanın sonunda bir çözüm bulunamasa bile, Gigi'yle konuşarak kendimi daha iyi hissediyorum. Ama Gigi her zaman en büyük hayal kırıklıklarını hayatın büyük şeması içinde küçük göstermenin bir yolunu bulmuştur.

Büyük hayal kırıklıklarından bahsetmişken... "Cody dükkana geldi."

"Öyle mi? O entrikacı hamamböceği ne istiyormuş?"

Gigi Cody'den hiç hoşlanmadı ama biz ayrılana kadar ağzını açmadı. Annemin sevdiğini iddia ettiği Teksaslı bir adam yüzünden kavga ettikten sonra annemden dersini aldığını söyledi. Sinirlenen annem adamla kaçmış, ancak iki ay sonra kalbi kırık ve hamile olarak eve geri dönmüştü. Adam ondan kurtulmasını istemişti.

Benden.

Bugüne kadar babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bulmakla da ilgilenmiyorum.

Dışarı.

"Deniz Cadısı'nı işlettiği dönem için bir referans mektubu.

Wolf için."

Homurdanıyor. "O çocuğun koştuğu tek şey lanet olası ağzıydı."

"Ona benden hiçbir şey alamayacağını söyledim. Wolf için çalışmak istiyorsa, yalan söylemesi gerekecek."

"İyi olduğu bir şey varsa, o da yalan söylemektir."

"Evet. Ronan'ı onun hakkında uyarmıştım, bakalım Cody tatlı dille bir iş bulabilecek mi?"

Gigi çiğnerken beni inceliyor. "Şu oteldeki adam... ilgini çekti mi?"

Cevabımda tereddüt ediyorum. "Yani, kimin için çalıştığını öğrenene kadar *vardı*." Onu öptükten sonra beni reddetmesinden bahsetmiyorum bile.

"Ve şimdi aniden ilgilenmemeye mi başladın? İşinin ne önemi var ki?"

Alay ediyor. "Uyuşturucu satmıyor ki. Bu mükemmel bir

saygın bir meslek."

"Ama aynı zamanda bir yalancı. Şuna bir bakın." Telefonumu çıkarıp fotoğraf albümümü açıyorum ve dün gece kaydettiğim resmi görüyorum.

"Ah canım, bu düşündüğüm şey değil." Gigi tiksindi. "Bana Henry Wolf dosyasını sileceğine söz vermiştin."

"Yaptım, yemin ederim! Ama Ronan'la ilgili bir şey tanıdık geliyordu ve ne olduğunu anlayamadım. Sonra bana Henry'nin onu bizzat işe aldığını söyledi ve bu bir şeyleri tetikledi, ben de resimleri tekrar buldum." Henry Wolf'un sağdıçlarıyla birlikte çekilmiş bir dergi fotoğrafını göstermek için telefonumu kaldırdım. Düğün fotoğraflarını daha önce nefretle takip seanslarımdan birinde görmüştüm -bulması zor değildi, internetin her yerine dağılmışlardı- ama huzurumuzu bozan bir adamı kutlayan bir grup müstehcen derecede çekici insandan başka bir şey değillerdi. "*Bu* Ronan." Koyu renk saçları kısa kesilmiş - neredeyse küt kesilmiş - ve daha az kaslı ama o olduğuna şüphe yok.

Gigi mırıldanıyor. "Bu çocuğun yüzü kesinlikle kutsanmış."

Bu yetersiz bir ifade. "Ama neden Henry Wolf'un sağdıçlarından biriydi? Arkadaş olmadıklarını söyledi."

"Eminim bir açıklaması vardır."

"Ya da o bir yalancı." Ve şimdi Henry'yle birlikte çılgın horoz komünü kadınının kendini ona atmasına gülüyorlar. Ronan'ın reddinden beri üzerimdeki aşağılanma duygusunu atamıyorum. Kendimi *hiç* böyle ortaya koymamıştım.

Gigi'nin yüzü endişeyle sıkışıyor. "Biliyor musun, bazen otelle kavga etmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Belki de çeki bozdurmak daha iyi olurdu. Sadece su üzerinde küçük bir ev."

Başımı sallamaya başladım bile. "Hayır, burası bizim evimiz." Bilerek büyüdüğüm her şey. "Bir milyarder gelip bizi zorla dışarı atamaz!"

Telefonum çaldı ve konuşmamı yarıda kesti. Frank'in numarası ekranımda belirdi.

Gigi'nin gözleri parlıyor. "Bırak da onunla konuşayım!" Telefonu hoparlöre veriyorum.

"İki haftadır beni görmeye gelmiyorsun!" Gigi selamlaşmak için söylüyor.

"Biliyorum. Özür dilerim." Frank'in sert sesi duyulur. "Rainbow Alley'i hazırlamakla meşguldüm. Torununuz izin verirse yarın uğrarım, söz veriyorum."

Gigi gülerken bile gözlerimi deviriyorum. Frank kafasına silah dayamadığım sürece bir gün bile izin almazdı. lmek üzere olabilirdi ve sırf yapacak bir işi olsun diye eline bir kürek alıp cesedi için çukur kazardı.

"Sloane, bir saniyen var mı?" Frank soruyor.

nemli olmadığı sürece Gigi'yle birlikteyken beni rahatsız etmez. "Evet, elbette. Bekle." Sinsice uzaklaştım ve hoparlörü kapattım. "Ne oldu?"

" şey. İş isteyen bir adam geldi. Adı Rolland. Buralı bir ocuk. Pek tecrübesi yok ve cılız biri. Bırakın sekiz sandalyeyi, dört sandalyeyi bile tek seferde taşıması mümkün değil ve sert bir rüzgâr onu devirebilir."

"Onu bana gerçekten satmıyorsun."

"Bugün başlayabilir. Ve kas geliştirecek."

"Tamam. Onu işe alın, sanırım. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyaımız var." Gecenin geç saatlerine kadar şemsiyeleri ve plaj sandalyelerini yükleyip indirdikten sonra kollarım ve omuzlarım bana bağırıyor.

"nce onunla tanışmak istemiyor musun?"

"Bu noktada mı? Sadece suçlu olmadığından emin olmak için referanslarını kontrol edin."

"Olmuş bilin. Ayrıca AJ hasta olduğunu söyledi."

İnliyorum. Ve böylece başlıyor. Gerçi dünkü olaydan sonra şaşırmamam gerekirdi. "Başka kimse var mı?" ğleden sonra için iki gemi seyahati rezervasyonumuz var. Jeremy de beni ekecek mi? Peki ya Will? Tekneleri hazırlamak için orada olması gerekiyordu.

"şu ana kadar her şey yolunda. Kaptanı oynayabilirim, ama bu Mick ve bu yeni adamın tek başlarına oldukları anlamına geliyor-"

"Hayır, bugün AJ'i ben idare edeceğim. Ve diğer her gün," diye ekliyorum saatimi kontrol ederek. Cumartesi günüm resmen raydan çıktı ama sezonda personel sorunları olmasa bile bu olağan bir durum. "Başka ne var?"

"Lover Boy'dan bir telefon aldım." "*Kim?*"

"Otelde alışan kardeş." Kalbim kt küt atıyor. "Ronan mı?"

"şu. En kısa zamanda onu aramamı söyledi. İşle ilgili bir şeymiş. Numarası sende varmış ama muhtemelen atmışsındır, o yüzden tekrar bana verdi."

"Hayır, hala bende." Çantamın içinde. "Onu atacaktım."

"Evet, eminim öyledir. Her neyse, onu aramak isteyeceğini söyledi, *Şimdi*. Bu sabah da kafedeydi."

"Gerçekten mi?" Midemde merak ve endişe karışımı bir duygu kıpırdanıyor. Bu da ne demek oluyor? Ronan bana anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getiremeyeceğini mi söyleyecek?

"Adam pantolonuna *girmemek* için ekstra çaba sarf ediyor gibi görünüyor. Çünkü onu veto etmiştim, hatırladın mı? Gigi'ye benim için bir öpücük ver." Ona kendi işine bakmasını söyleyemeden hat kesildi.

Ronan'ın kartvizitini çıkarıp arkasına karaladığı numarayı tuşluyorum.

İkinci çalışta cevap veriyor, sesi biraz daha törpülenmiş bir şekilde basit bir "Hey" diyor.

"Frank beni aradığınızı söyledi." "Deniz Cadısı mı?"

"Başka kaç kişiyi arayıp şifreli mesajlar bırakıyorsun?" Ve neden yanaklarım utançtan yanıyor - yine - kendimi ona attığım ve onun beni kapattığı gerçeğinden dolayı?

"Genel olarak mı, yoksa sadece bugün mü?" Sesine eğlence karışıyor. Sesi daha çok sahilde yayılmış çapkın versiyonuna benziyor.

Ama hormonlarım bugün beni etkilemeyecek. "N'aber?"

"Sana bir şey söylemem lazım ama önümüzdeki bir saat içinde olması gerekiyor. Evde misin?"

"Hayır." Gigi'ye bir bakış atarak duraksıyorum. Çörekle ilgili tüm kanıtları temizliyor, ambalajı ve kırıntıları çöp sepetinin dibine gömüyor. "Ama yirmi dakika içinde gelebilirim." Zaten üstümü değiştirmem gerekiyor.

"Tamam. Seninle evinde

buluşuruz." "Bekle, sen ne-"

Ben sorumu bitiremeden telefon kapanıyor.

"Gitmek zorundayım. İşle ilgili bir şey." Düşünüyorum. Ronan'ı tekrar görme fikri midemi bulandırıyor.

"Sorun değil. Sen git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Benim büyük talih kuşum için hazırlanmam lazım!" Sütyeninin içinden katlanmış bir tomar para çıkarıyor. Gigi buraya taşındığından beri kumar oynamaya başladı. Endişelenmeli miyim emin değilim.

Alnına bir öpücük kondurup Frank'ten ikinci bir öpücük alarak aceleyle kapıdan çıkıyorum.

Arabayı park ettiğimde evimin önünde şık ve sportif siyah bir BMW duruyordu. Bu bana Henry Wolf'un uşağının lüks sedanıyla garaj yoluma gelip yüklü bir çeki yüzümüze çarpmasını hatırlatıyor. Ama bu sefer beni bekleyen sümüklü bir avukat değil.

Yol boyunca kendime soğukkanlı -profesyonel- kalacağımı söyledim ama yine de Ronan'ı hepimizin sırayla otlarını ayıkladığı sebze bahçesinin yanında oyalanırken gördüğümde midem bulanıyor. Bugün siyah elbise pantolonu ve soluk mavi düğmeli bir bluz giymiş, kalın, sütunlu boynunu göstermek için yakasını açmış, kollarını sıvamış. Daha rahat ama kesinlikle seksi bir görünüm. Belki de bunun kıyafetlerle bir ilgisi yoktur ve sadece *kendisi* çekici gelmeye devam etmektedir.

Cesaretimi toplamak için nefes alarak Cherokee'mden atladım. Ralph ve tavuklar bana doğru akın ediyor.

"Sanırım onları besleyen sensin," diye sesleniyor. Havacı gözlükleri o delici yeşil gözleri gizliyor ama vücudumda dolaştıklarını hissedebiliyorum. Plaj malzemelerini taşımak için giyinmişim; cırtlak, siyah egzersiz şortu, esintili pamuktan yapılmış eski bir atlet, artan nemde boynumdan uzak tutmak için bir tokayla toplanmış saçlarım. Gömleğimde küçük bir yırtık bile var. Normalde toplum içinde giyeceğim kıyafetler değil ama Gigi'den doğruca yerleşkeye gitmeyi planlıyordum.

Neden ben de güneş gözlüğü takmadım? En azından eşit olurduk, çünkü tek düşündüğüm onun da beni öpmesini ne kadar çok istediğim ve korkarım bunu gün gibi açık bir şekilde okuyabiliyor.

Boğazımı temizliyorum. Bunlar hoş düşünceler değil. "Hayır. Hayvanlar Ben."

"Pamuk Prenses, ha?" O muhteşem, çarpık gülümseme içeri süzülür. "Ve "Seni Ariel sanmıştım."

"Ariel deniz cadısı değildi. O teyzesiydi, Ursula." Yaklaşıyorum ama mesafemi koruyarak kısa kesiyorum. Geçen sefer beni aptallık sisine sürükleyen şey o sarhoş edici parfümdü; onun kokusu. Kızıışmış bir köpeğe dönüşmüştüm.

Aniden durduğumu fark ettiyse de belli etmiyor. "Onun da doğaüstü güçleri olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Disney filmleri hakkında çok şey biliyorsun."

"Küçük bir kız kardeşim var. Beni birçok şeyin içine soktu." Küçük bir kız kardeşten bahsetmek sert çene çizgisini anında yumuşatıyor.

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Bilirsiniz işte. Çay partileri, makyajlar, her zamanki şeyler."

Palm Oaks'u ziyaret eden küçük çocukları düşünüyorum. "Hiç tırnaklarını boyadı mı?"

Kıkırdaması içimin derinliklerinde yankılanıyor, ihtiyaç uyandırıyor. "Bir kereden fazla.

Son senemde bütün bir hafta boyunca sıcak pembe renkteydiler." "Ve sen de buna uydun."

"Tabii ki. Umurumda bile değildi. Cinselliğime güveniyorum." Ne kadar teknik bir kelime ama ondan duyunca kulağa çok erotik geliyor.

Yine flört ediyor ve ben de arı gibi bala çekiliyorum. Bu adamın nesi var? Bunu nasıl yapıyor? Buraya gardımı sıkı sıkıya korumaya niyetlenerek geldim ama onun yanındayken gardımı hemen indiriyorum.

Sanki tek başına bu istenmeyen çekimi sarsabilirmiş gibi boğazımı temizliyorum; vücudum ona tepki verirken damarlarımda hissedilir bir enerji dalgası dolaşıyor. "Neden buradasın?"

Ronan'ın dudakları aralanıyor, sözlerini geciktirirken dikkatimi onlara çekiyor. Tanrım, onları hâlâ benimkilere karşı hissedebiliyorum.

Bakışlarımı yere çeviriyorum ve bir cevap beklerken pusuda bekleyen Ralph'e odaklanıyorum.

Ama Ronan konuşmak yerine arabasına yönelir.

Arka koltuğundan dizüstü bilgisayarını toplarken sırtına hayranlıkla bakıyorum. "Bugün sezonluk personel listelerini onaylıyorum ve farkında olmadığınız başka çalışanlarınızın da başvurması ihtimaline karşı listeleri gözden geçirmenizi istiyorum."

"Ciddi misin?" Sesim şokla karışık.

"İçerisi iyi mi?" Kapısını kapatarak benim verandama doğru ilerlemeye başladı. "Fazla zamanım yok. Geç kalırsam Belinda hayalarımı mengeneye alır."

Ronan'ın evimde olması kesinlikle bingo kartımda yoktu. "Evet, sanırım." Yanına düşene kadar adımlarımı hızlandırdım.

"GÖKKUŞAĞI SOKAĞI." Karavanların yanından geçerken Frank'in bir ağaca astığı renkli sokak tabelasını okuyor ve garip bir sessizlik dönemine giriyoruz.

"Gigi'nin fikri. Tüm karavanlara da o isim verdi. Yaz boyunca personelin burayı ucuza kiralamasına izin veriyoruz. Temel olarak elektrik ve bakım masraflarını karşılıyor."

"Bu çok cömertçe."

"Evet, bu Gigi. Etrafında insanların olmasını sever. Her zaman bunun bizi bir işten çok bir aile gibi yaptığını söylerdi." Pineapple Express'in önünden geçiyoruz. "Bu eskiden daha açık sarıydı. Sekiz yaşındayken adını Banana Rama koymuştum. O zamandan beri içini boşaltıp yeniden boyadık, adını değiştirdik. Skye ve Rebel her yaz onda kalıyor." Ve sebepsiz yere saçmalıyorum. Bunu sadece gergin olduğumda yaparım. Ronan beni neden böyle tedirgin ediyor?

Fark etmiş olmalı, anlayışlı görünüyor ama yine de yorum yapmıyor. "Demek burada büyüdün."

"Ben yaptım. Ben, annem ve Gigi. Sonra ben ve Gigi."

Yavaşça başını sallıyor, dinliyor ama meraklı sorular sormuyor. Bakışları gümüş renkli Airstream'e takılıyor. "Bu farklı."

"Bu Frank'in. Sanırım beş yıl önce yeni almıştı. On altı yıldır burada."

"Evinin dışında bir karavanda yaşamak."

"Evet." Ronan'ı merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, bu şortun ne kadar kısa ve yapışkan olduğunun aşırı farkındayım, özellikle de o arkamdan gelirken. "Neden?"

"Sebebi yok."

Kapımın şifresini girip içeri itiyorum ve Ronan'ı içeri sokuyorum. Sabah radyoyu açık bıraktığım mutfaktan müzik sesi geliyor. "Hayır, ciddi. Neden Frank'i soruyorsun?"

Ronan güneş gözlüklerini çıkararak yakışıklı yüzünü tam olarak görmemi sağlıyor. "Siz ikiniz birlikte miydiniz?"

Bir kahkaha patlattım. "Ben ve *Frank* mi? Hayır. Her şeyden önce, o benden *çok* daha yaşlı. Ve dediğim gibi, o aileden biri. Dev gibi, aşırı korumacı bir ağabey."

"Bu yüzden mi benden hoşlanmıyor?"

"Frank etrafımda dolaştığını düşündüğü hiçbir erkekten hoşlanmıyor, özellikle de Cody ile olanlardan sonra."

"Bunu aklımda tutacağım." Ronan'ın dikkati küçük sahil kulübesini tarıyor. "Rengârenk."

"Evet. Gigi karakteri sever." Yıllar içinde her santimetrekaresini yeniden düzenledik. Duvarlar bembeyaz olabilir ama deniz mavisi mutfak dolapları ve botanik duvar kağıdı kaplı backsplash'ten rattan mobilyalara ve sıcak ahşap tahta zeminlere kadar her yerde tropik esintiler var.

Tüm evde sadece bir banyo var ve onu da tabandan tavana dokulu serulean karolarla yeniledik.

"Kaç yatak odası var?"

"İki." Üçüncüyü eklemeyi konuştular ama sonra annem vefat etti. Ondan sonra gerek kalmadı.

Ronan Fransız kapılarına doğru yürür. İçeri süzülen güneş ışığı yontulmuş çenesini aydınlatıyor. "Burada gerçek bir cennet parçanız var."

"Evet, biliyorum." Gülümsüyorum. "Gigi burayı yıllar önce satın aldı, sahilde dönümlerce arazi bulabildiğin zamanlarda. Kıyı şeridi boyunca kilometrelerce yürüdüğünü ve sezon dışında kimseye rastlamadığını hatırlıyor. Bu, tüm apartmanların ve kapalı sitelerin bölgeye akın edip havayı mahvetmesinden önceydi."

Sırıttıyor. "Denizkızı Plajı'nın diğer ucundaki şu kapalı yerlerden birinde yaşıyoruz."

"Biz mi?" İçimde panik titreşiyor. Ronan'ın bir kız arkadaşı mı var? Kendimi aldatılmış bir adama mı attım?

"Ben ve Connor. Geçen gün geldi."

"Oh." Rahatlayarak iç çektim. "Vasat arkadaş."

"Ve sinir bozucu bir oda arkadaşı." Ronan tekrar su manzarasına baktı. "Burası için neden dev bir çek yırttığını anlayabiliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Belinda," diyor basitçe ve dizüstü bilgisayarını granit tezgâhın üzerine koymak için geri dönüyor. Birkaç tıklamayla bir elektronik tablo açıyor. "İşte benim departmanım altında işe alacağımız herkes. Diğer müdürün listesini de aldım, onu da tarayabilirsiniz. Herkesin özgeçmişini inceleyip Sea Witch'i listeleyip listelemediklerine bakacak vaktim yok, o yüzden personelinizden birini daha kaçırırsak bana haber verin." Yüksek arkalıkları taburelerden birine kayıyor ve bilgisayarı hafifçe itiyor.

"Bu şirketin gizli bilgisi değil mi?" Koltuğunda arkasına yaslanmış, dirseğini tezgâha dayamış, ön kolundaki dövmelemleri sergilerken, yayvan kalçalarının farkında olarak içeri giriyorum.

Bir erkeğin denese bile daha fazla erkeksilik yayabileceğinden şüpheliyim ve Ronan'da denediğini gösteren hiçbir şey yok.

"Evet, öyle. Sana gösterdiğim için başım büyük belaya girebilir." "O zaman neden bana gösteriyorsun?"

Alnı çatlıyor. "Düşündüğünüzün aksine, yerel işletmelere kazık atmak istemiyoruz. En azından ben istemiyorum."

"Peki *tüm* yerel işletmeleri dolaşıp onlara bu listeyi gösteriyor musunuz?"

"Ne düşünüyorsun, Sloane?" Ekranı değil beni inceliyor, yüzünü niyetli bir ifade kaplıyor.

Tanrım, onun çakıllı sesine, adımı söyleyişine bayılıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, seninle ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Bunu profesyonelce sürdürmek istemesi dışında. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi tekrar utandırmadan önce dikkatimi hesap çizelgesine verip isimler arasında geziniyorum. Will ve Mick'te duruyorum.

"Onaylanmadılar." Ronan ekranda Müdürün Onayı başlıklı sütuna dokunur. İsimlerinin yanında *hayır* işareti var. "Onlar da zirveye yakındı. Liste sıralandı."

Ve şimdi Ronan bana bir iyilik yaptığı için üzerleri çizildi. Suçluluk duygusu alevleniyor. "Bu yanlış mı?"

"Hayır." Hiçbir şeyi kaçırmıyor ve ben de onun bu kesinliğini takdir ediyorum. Endişelerimin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Listede aşağı doğru inmeye devam ediyorum. Dikkatim başka bir tanıdık isme takılıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Brock da mı?"

Ronan ekranını okumak için öne doğru eğiliyor, bu da onu bana yaklaştırıyor. "Nereye?"

"İşte." İsme dokunuyorum. "Diğer adamlarla birlikte benim kiralarımda çalışıyor." Hızla azalan bir ekip. *Ama artık Rolland var*, kendime hatırlatıyorum. Ayak uydurmak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalacak ve muhtemelen hafta sonunda işi bırakacak cılız bir çocuk.

Ronan işaret parmağını fare altlığı üzerinde gezdirerek imleci onay sütununa yönlendirir ve Brock'un yanındaki *hayır* işaretini *kaldırır*.

"Aynen böyle."

"Buradaki listeyi görüyor musun?" Başka bir sekmeye geçiyor. "Bunların hepsi alternatif.

Oradan çekebiliriz. Seçeneklerimiz var."

"Ama o zaman bu iş için en iyi insanlara sahip olamazsınız."

"Onlar açık hava ekibi. Bu işte serbestlik var. Güven bana, biliyorum." Sırıttıyor. "Bu insanları kaybetmek Wolf'a zarar vermez ama sana zarar verir." Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce gözleri dudaklarımda geziniyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Nabzım hızla atıyor. Böyle şeyler söylediğinde üzerimde nasıl bir etki bıraktığının farkında mı? Bana *öyle* baktığında?

Ronan önce göz kilidini kırar ve dikkatini bilgisayarına verir. E-postasını açar ve başka bir hesap tablosuna giden bir bağlantıya tıklar. "Bu Lena'nın tarafı. Tüm restoranlardan, kat hizmetlerinden ve eğlenceden o sorumlu."

"Bu çok fazla."

"Öyle, ama o bir profesyonel." Üzerinde *Aquarius* yazan bir sekmede durur. "Çalışanlarınızdan hiçbirinin ek iş olarak denizkızı olmadığını varsayıyorum?"

Kaşlarım çatıldı. Wolf'un web sitesinde yer alan dev tropik tankı gördüm. "Bu gerçek miydi? İnsanları gerçekten denizkızı kostümleriyle mi yüzdüreceksiniz?"

"Görünüşe göre. Ama bu süreçte işe alınmıyorlar. Eğitiliyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Bunun için nerede eğitim alıyorsunuz?"

"Biliyorsam ne olayım. Denizkızı okulu." İşaretli bir sekmeye tıklar *Seraphina'nın*.

Jeremy'nin adını en üstte gördüğümde kalbim sıkışıyor. Adının yanındaki yorumlar bölümünde bir not var. "Yarı zamanlı, haftada iki gün, sadece akşamları?" Yüksek sesle okudum.

"Lena'ya bunu kabul ettirdim. Saatler çakışmamalı. Bu şekilde sizin için yaptığı şeyi yapmaya devam edebilir."

"Ama sana onu ölüm listesinden çıkarmanı söylemiştim." Keskin ses tonuma engel olamıyorum. "Kapıdan içeri adımını atacak, iyi para kazanacak ve sonra

sonbaharda tam zamanlı olarak işe alınacak. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca o hala sizde." Duraksıyor. "Bu benim seçimim Sloane, senin değil."

Bunu sadece benim için yapıyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama *onun* seçimi, üç yerine sadece iki yeni kaptan işe almam gerektiği anlamına geliyor. Her ne kadar hoşuma gitmese de, şu anda buna ihtiyacım var. Cody'nin adını not ederek sayfaya göz gezdiriyorum. "O bir hamamböceği," diye alay ediyorum ama sonra "onaylanmadı" kutucuğundaki *X işareti*ne dikkat ediyorum.

"Benim gibi bir arkadaşla sahip olmanın kullanışlı olduğunu söylemiştim."

"O bir hırsız." diye karşı çıkarken bile memnuniyet gülümsememi bastıramıyorum.

Bunu otel için yaptın, benim için değil."

"Otel ve senin için yaptım."

"Neden?" Gözlerindeki altın parçacıklarını seçebileceğim kadar yakınım.

O da beni aynı dikkatle inceliyor. "Çünkü arkadaşlar böyle yapar." Parmağıyla tezgâha vuruyor. "Başka kimse var mı?"

Listenin geri kalanına göz gezdiriyorum ve başka bir isim üzerinde duruyorum. "Amanda Seymour."

"Seninkilerden biri mi?"

"Evet, kafede çalışıyor. Frank onu eğitmeyi *yeni* bitirdi." "Döndüğümde Lena'ya onu kesmesini söyleyeceğim." Ronan'ın eli Dizüstü imleci.

"Hayır, yapma." Hiç düşünmeden, oyalamak için elini tutuyorum. Sadece bir anlığına nasırlı, güçlü parmaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum ve sonra onu bırakıyorum.

"Emin misin?" Bu içgüdüsel hareketten rahatsız olduysa da belli etmiyor.

"O sadece olmuştur Orada a az haftalar ve, için olmak Dürüst, O mücadele ediyor."

"Eğer bu sabah orada olan oysa, evet. Öyledir."

"Bu doğru. Sen de Deniz Cadısı tarafından geldin. Gerçekten beni ele geçirmeye çalışıyordun, ha?"

"Evet, ama bu konuda değil. I-" Çenesi gerildi. "Dünden sonra kontrol etmek istedim. İğne batırmak için benim adıma bir bebek dikmediğinden emin olmak istedim."

"Ben dikiş dikmem." Ses tonum aniden kırılmıştı, ama yapmak istediğim son şey dünkü muhakeme hatasını yeniden yaşamaktı. "Amanda'nın vardiyalarını kolayca karşılayabilirim," diyerek konuyu daha güvenli sulara çekiyorum. Bir süre sonra ekliyorum: "Yine de bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Pazartesi sabahına kadar o tabelaların her birini indirerek bana teşekkür edebilirsiniz. Belinda'nın kontrol edeceğini garanti ederim."

"Doğru." Şunlar. Ronan'ın bana yardım etmesinin tek sebebi bu. Çünkü bu profesyonel bir anlaşma, her ne kadar *arkadaş* kelimesini kullanıp dursa da. "Ona bundan bahsettin mi?"

"Zar zor. Ayrıntıları bilmiyor. Eğer bilseydi, tüm çalışanlarınızı işe alırdı."

"Sanırım orada birkaç düşman kazandım." Bu Belinda'yla hiç tanışmadım. Yıllar boyunca Wolf Otelleri adına katıldığım tüm konsey toplantılarına ve karıştırdığım çanak çömleklere rağmen, besin zincirinde üst sıralarda yer alan hiç kimseyle tanışmadım. Ne hayattayken William Wolf'la ne de başa geçtiğinde Henry Wolf'la. Hiçbir zaman yüzlerini gösterme zahmetine girmediler, onun yerine hep temsilcilerini gönderdiler. Gazetelere göre, Henry Wolf'un bizzat denetlediği Alaska'daki yer gibi değil.

Tüm bunlar bana Mermaid Beach'in bir satın almadan, imparatorluklarının çarkındaki bir dişliden başka bir şey olmadığını söylüyor.

Ama burası benim *her* şeyim.

Ronan bunu anlıyor gibi görünüyor. Onun iyiliğini ancak bu şekilde açıklayabilirim.

Bilgisayarını kapatmak için harekete geçti.

"Bekle. Bir dakikalığına şu ilk listeye geri dönebilir misin?" Meraklı bir kaş çatmayla listeyi yukarı çeker.

"O." Rick Reynolds'ın listelendiği satıra dokunuyorum. "Biz ona Rick the Dick deriz. Birkaç yıl önce bizim için çalışıyordu. Kasıtlı olarak kendini yaraladı ve sonra dava açmaya çalıştı ama üzerinde kameralar olduğunu bilmiyordu. Hepsı reddedildi. Ama o büyük bir dolandırıcı. Buradaki herkes onu tanıyor. Muhtemelen kayınbiraderini referans olarak kullanıyordur ama ne söylerlerse söylesinler saçmalık olacaktır. Adam hayatında bir gün bile dürüst çalışmamış."

Ronan'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılır. "Onun adını gördün ve onu işe almama izin verecektin."

Omuz silktim. "Fikrimi değiştirdim."

Ronan hızlı hareketlerle onu listeden çıkarır ve notlara şunu yazar: "Nam-ı diğer Rick the Dick. Dolandırıcı. Davacı."

"Bunu yazamazsın."

"Canım ne isterse onu yaparım. Diğerleri için endişelenmeli miyim?"

"Bir bakayım." Ronan'ın vücudundan yayılan ısıнын, kokusunun, mutfak tezgâhına yaslanışının ve kalçasının arkama yerleşmiş olmasının son derece farkında olarak çeşitli sekmelerdeki diğer isimleri okudum. Neredeyse bana dokunuyordu.

Bu insanların çoğu tanıdık *değil*, ancak Denizkızı Plajı'nın büyümesinin doğasında bu var. Eskiden onları tanıımıyorsanız, aranızda sadece bir derece fark olduğunu garanti edebilirdiniz. "Alvaro ve Jose Perez yıllardır Batık Gemi'de çalışıyor." Kitschy turist tuzağı bir restoran. "Süper çalışanlar. Dürüst adamlar." Deniz Cadısı yerel sanayi çalışanlarına indirim yapıyor ve bu ikili her yıl ailelerini Denizyıldızı Adası'nda bir günlük gezintiye çıkarıyor.

Batık Gemi'nin sahibini tanıyorum ve ondan pek hoşlanmıyorum. Gitseler iyi olur.

"Yani, onları *tutmamız* gerektiğini mi söylüyorsun?" Ronan'ın sorusu düşüncelerimi böldü.

"Evet, harikalar. Alvaro iyi bir amir olurdu." Sonra içimde muzip bir kıvılcım çaktı. "Aslında bir daha düşündüm de, bu adamları istemezsin. Unutmuşum. Hafta sonları çalışmıyorlar ve ..." Başka bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Ciddi hijyen sorunları var."

Ronan'ın gözleri kısılır. "Onları Deniz Cadısı için kiralamak istiyorsun, değil mi?"

"*Asla*." İfademi kontrol etmek için savaşıyorum, kahkahalarım tehditkâr. Onlara daha önce iş teklif ettim - sahil ekibine harika bir katkı olurlardı - ama mutfağı seviyorlar. Eminim Wolf'ta tam zamanlı çalışmak istiyorlardır.

O seksi, çarpık sırtış Ronan'ın ağzının köşesini kıvrıyor. "Listemdeki insanları avlamaya çalışıyorsun. Bilmiyorum. Bu sana pahalıya patlayabilir."

"Öyle mi? Ne kadar?" Bu soruyu iyice düşünmeden önce sordum.

Ronan'ın bakışları yüzümde, boynumda geziniyor, kırpılmış atletime kadar iniyor, gözleri parmak uçları gibi tenimde gezinirken odadaki hava bir anda değişiyor. Tüylerimin diken diken olduğunu görebiliyor mu?

Dün onun ofisinde hissettiğim o baş dönmesi şimdi de etrafımızda dönüyor, benimle alay ediyor, büyüyle beni altına çekmekle tehdit ediyor.

"Ofise dönmem gerekiyor," diyor Ronan yumuşak bir sesle, özür dileyerek, kare çenesi kenetlenirken bile.

Vücudum ihtiyaçla titrerken ona bakarken gergin heyecanımın alevlenmesine karşı yutkunuyorum. Bu adamı istiyorum. Burada, şimdi. Onu istiyorum ve sanırım o da beni istiyor. Bu, durumu ikinci kez yanlış yorumlayan ben olamam. "Emin misin?"

"*İhtiyacım* olduğunu mu? Evet."

Adrenalinim yükseliyor. "*İstiyor* musun?"

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Sloane."

Açılmış kalçalarının arasına girerken ne düşündüğümü duyamıyorum. "Basit bir soru."

"Ama bu basit bir cevap değil." Elini kaldırıyor. Saç tokam aniden gevşiyor ve saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor. "Hayır, gitmek istemiyorum." Soğuk, nasırlı bir el enseme doğru kayıyor. "Ama

İstediğim şeye hazır olduğundan emin değilim." Başparmağı tenimde ileri geri geziniyor.

Dokunuş, aniden sertleşen meme uçlarıma kadar yayılıyor. Karnımın derinliklerinde bir ağırlık hissediyorum, bedenim onun ellerini üzerimde hissetmek için can atıyor. Her yerimde.

Bir erkeğin ellerinin üzerimde olmasına izin vermeyeli çok uzun zaman oldu ve o özel ellerin -Cody'ninkilerin- hafızamdan silinmesini istiyorum. Her zaman bu kadar korunaklı olmaktan bıktım. Lanet olsun, otuz bir yaşımdayım ve hiç seks yapmadım çünkü o orada, önümde, müsaitti.

Şu anda sadece *hissetmek* istiyorum.

Anlayamadığım bir şeyden cesaret alarak ve tedbiri elden bırakarak fısıldıyorum, "Dene beni."

Davetimle birlikte gözlerindeki ısı alevleniyor ve saniyeler aramızda asılı kalıyor. "Siktir et," diye küfrederek beni öne doğru çekiyor, dudaklarımız ezici bir öpücükle çarpışıyor.

Hiç böyle öpülmemiştim... hiç. *Hiç* böyle öpülmemiştim, böyle bastırılmış bir enerjiyle. Ronan kafesinden rodeo ringine salınmış bir boğa gibi. Her nasılsa buna hazırım -sanırım bir parçam Ronan'ın Deniz Cadısı'na ilk kez girdiği günden beri hazır. Ellerim başına yerleşiyor, parmaklarım ipeksi saçlarında geziniyor, ağızlarımız birbirimizin yoğunluğuyla buluşurken küçük avuçlar halinde kavıyor, ikimiz de yakınlaşmak için çaresiz görünürken dillerimiz birbirini okşuyor.

Ronan'ın boştaki elinin şortumun paçasının altından yukarı kayarak kıcımlı kavradığını belli belirsiz fark ediyorum, parmaklarının uçları hassas etime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Onu daha yakın istiyorum. Onu *her yerimde* hissetmek istiyorum.

Kesik kesik nefeslerle, başparmağımı şortumun altına sokacak kadar uzun süre ondan kurtuluyorum. Hızlı bir çekişle külotumla birlikte yere yuvarlanıyorlar. Onları silkeledikten sonra üstümü çıkarıp sütyenimi çözüyorum ve diğer kıyafetlerimle birlikte yere düşmesine izin veriyorum.

"Oh, sik beni." Gözleri çıplak bedenimde gezinirken Ronan'ın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

"Planlıyorum."

Şimşek hızında bir hareketle ayağa kalkıyorum, Ronan'ın güçlü elleri beni mutfak duvarına yapıştırırken çıplak kalçalarımın arkasını kavıyor.

Dudaklarımız bir kez daha çarpışıyor, parmaklarım körlemesine gömleğinin düğmelerini karıştırırken tempo ve coşku daha da yoğunlaşıyor.

Böylece ellerim onun güzel gövdesinde gezinebiliyor, aşağı doğru inerken sert kıvrımlarını ezberleyebiliyor.

Duruşunu ayarlıyor, beni tekrar duvara yapıştırmadan önce kemerinin tokasını ve ardından fermuarını açmam için bana erişim sağlıyor, bu sefer ellerini serbest bırakarak pantolonunu ve külotunu kalçalarının üzerinden aşağı indiriyor.

"Siktir." Ereksiyonu sıcak, ağır ve sert bir şekilde serbest kalırken önceki sözlerini yankılıyorum. Ronan bana doğru eğilip vücutlarımızı aynı hizaya getirdiğinde yumruğum ancak etrafında kıvrılıyor.

Ucunu girişime yönlendirirken tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum.

Ronan içime gömülürken ikimiz de küfrediyor ve inliyoruz, kalçalarının her ustaca yuvarlanması kendini daha derine gömmesine yardımcı oluyor.

Omuzlarına yapışıyorum, bir an için onun büyüklüğünden bunalıyorum, dolgunluk neredeyse çok fazla. Bu duyguyu seviyorum, bedenim geriliyor ve kendini hazırlıyor, onu içine alıyor. Durmasını ya da yavaşlamasını bile istemiyorum.

Ronan pervasızca itmeye başladı. Tıkırdayan resimlerin belli belirsiz farkındayım ama hepsini görmezden geliyorum, beni mutfak duvarıma karşı becerirken çığlıklarım yüksek sesle ve utanmadan artıyor, dudaklarımız dillerin ve düzensiz nefeslerin dağınık bir karmaşası, ellerim onun gergin pazılarını okşuyor.

"Geliyorum," diye tıslıyor Ronan aniden, parmak uçları etime batıyor. Saniyeler sonra, derin, gırtlaktan gelen çığlıkları evimi doldururken, horozu içimde titreşiyor.

Etrafımızı saran sarhoş edici sis bir anda dağılıyor ve bununla birlikte az önce ne yaptığımızın farkına varıyorum.

Aman Tanrım.

Ronan'ın vücudu her yeni nefeste bana karşı sertleşiyor. O da hatamızı fark etmiş gibi görünüyor, aramızdan aşağıya, hâlâ birleştiğimiz yere bakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ben asla atlamam-"

Gigi'nin guguklu saati renkli, yenilenmiş evinden çıkıp gürültülü bir şekilde öğlen saatini duyurmak için o anı seçiyor ve ikimizi de sarsıyor.

"Buranın kuş sesleriyle ne alakası var?" diye yakınıyor.

Kahretsin. "Gitmem gerek. Geç kaldım."

"Ben de öyle." Ronan çekip çıkardı ve beni yere yatırdı. Saniyeler içinde külotunu ve elbise pantolonunu emniyete aldı.

Birdenbire mutfağında tamamen çıplak duran tek kişi ben oluyorum ve artık eskisi kadar cesur ya da özgüvenli değilim. Şortuma ve tişörtüme dalıyorum, aceleyle yeniden giyinirken sütyenimi atlıyorum. "Örtünmek zorundayım

AJ'in vardiyası. Hasta olduğunu söyledi. Muhtemelen resmi olarak istifa edene kadar garip bir konuşmadan kaçınmak istiyordur."

"Onu baltalamamı istemediğine emin misin?" Parmaklarım Ronan'ın gömleğinin düğmelerini çözmek için ne kadar hızlı çalıştıysa, onunkiler de yeniden iliklemek için o kadar hızlı çalışıyor gibiydi.

"Hayır, biz hallederiz." Bir şekilde. "Ama teşekkürler, yardımınız için minnettarım." Ronan olmasaydı, Deniz Cadısı'nın başı şu anda olduğundan daha büyük bir belada olurdu.

Ve bu inanılmaz derecede garip bir hal aldı.

"Bu isimleri bir saat içinde teslim etmeliyim yoksa Belinda beni öldürür." Dizüstü bilgisayarını kapıldığı gibi ön kapıya doğru ilerliyor.

"Doğru. Mengene ..." İçime boşalan taşaklara. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hala ne kadar çabuk kontrolden çıktığının şokundayım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye geveliyorum ama bu sorunun sadece yarısı. "Ve temizim." Cody'nin beni aldattığını öğrenir öğrenmez test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım.

"Ben de öyle," diye söz veriyor Ronan ama kapı koluna uzanırken omuzlarındaki gerginlik henüz geçmemişti.

"Lütfen kimseye söylemez misin? Olanlar hakkında."

İçinden karanlık bir kıkırdama geçiyor. "Söz veriyorum, bu konuda endişelenmene gerek yok." Bununla birlikte, dışarı çıkar.

Ve verandada ölü gibi durur.

"Frank!" Park yerimizin ortasında duran iri cüsseyi fark edince bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Eve ne zaman geldin? Ralph hiç ses çıkarmadı." Siyah kamyon her yanaştığında kendine özgü iki karga selamı veriyor.

"Yaklaşık beş dakika önce. Ve evet, yaptı."

Bu imkansız. O korkunç gürültüyü kaçırmış olamam. Kaçırabilir miydim?

Frank'in düşünceli bakışları Ronan'ın kıvrılmamış gömleğinden bana doğru kayıyor. "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Buna ihtiyacım vardı." Elinde bir İngiliz anahtarı tutuyor. "AJ'in vardiyasını senin devraldığını sanıyordum."

"Gidiyorum. Şimdi oraya gidiyorum."

Bakışları düşer. "Böyle mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, lavabonun yanında bıraktığım sutyenin aşırı farkındayım. "Üzerimi değiştirdikten hemen sonra."

"Benim de işe dönmem gerek." Ronan kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla merdivenlerden inip arabasına doğru ilerliyor.

Bu tavuk bokuyla kaplı.

"Üzgünüm, bazen böyle yapıyorlar." Kapüşonundaki özellikle büyük bir damlayı incelemek için durakladığında irkildim. Bu Ralph olmalıydı.

Daha çok kendi kendine kafa sallayarak, "Anlaşmayı unutma" diye seslenir. "Ha?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, bakışlarımla buluşuyor ve o gözlerde binlerce farklı şey uçuşuyor gibi görünüyor, hiçbirini okuyamıyorum. "İşaretler."

"Oh, doğru. Evet, aşağıda olacaklar."

Tereddüt ediyor. "Seninle iş yapmak güzeldi." Ronan göz kırparak sürücü koltuğuna geçer. Bir an sonra motor mırıldanır ve sonra gider, arka lambaları çalılarının kıvrımında kaybolur.

Frank'in kolları çözülmedi ve şimdi o ağır bakışlar üzerime yerleşti. "Otele ne tür bir iş yapıyorsun?"

Bundan kaçış yok. İtiraf etsem iyi olur. "Ronan'la bir anlaşmam var. O daha fazla Deniz Cadısı personeli işe almayacak, ben de mülk sınırını temizleyeceğim."

Frank başını sallar. "Sorduğuma pişmanım."

"*Yedi* kişiyi *daha* kaybedecektik. Yedi! Bu şekilde çalışamazdık. Şimdi sadece iki kişi kaldı." Amanda ve AJ ile ilgili haberi verdim.

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Gigi yaptığın bu planı biliyor mu?"

"Ona söyledim,
evet." "Ve?"

"Kazanabildiğimiz zaman kazanmamızı söyledi." Kim bilir daha ne kadar kayıp bizi bekliyor.

Dudakları hoşnutsuzlukla bükülür. Hâlâ ikna olmuş değil.

"Bakın, Wolf Hotels bu özel işe alımları yapmasa da umurunda olmaz. Ama hepsini birden kaybetmek bizi yıkar." Ronan'ın mantığını yineliyorum.

"Evet, hoşuma gitmiyor ama..." Burnunun kenarını çimdikliyor. "O adamla ilgili *tek* koşul işaretlerdi, değil mi?"

"Evet."

"Emin misin-"

"Evet." Cevabımdaki gerçeği görebilmesi için bakışlarını tutuyorum. "Ronan aslında iyi bir adam." Ve beni duvara karşı becermek anlaşmanın bir parçası değildi.

"Ben olsam hiçbirinin bunu öğrenmediğinden emin olurdum, yoksa geri tepebilir. Bu kesinlikle moraller için iyi olmaz."

"Söylemeyecekler. Sen ve Gigi dışında kimseye söylemeyeceğim." Rebel ve Skye'ın bile bilmesine gerek yok.

Bir kez daha başını sallayarak kamyonetine doğru ilerliyor. "Yelkenine geç kalacaksın."

"Üç dakika içinde çıkıyorum." Kapıya doğru koşuyorum. "Hey, Sloane!" Frank sesleniyor.

"Öyle mi?"

"Kıyafetlerini ters giymişsin."

43. Ronan

"Ne oluyor Ronan?" Kuş boku kaplı arabamla uzun toprak yolda ilerliyor, kendimi azarlarken en kötü çukurlardan kaçınmak için direksiyonu kırıyorum. "Bu ne lan!" Konu aletim olduğunda *hiç* bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Hiç bir kadını, boşalmam için dudaklarımın onunkilere yapışması gerekiyormuş gibi öpmemişim. Aylarca sevişmedikten sonra bana olan bu mu? Ve gerçekten zevk almadan daha da uzun süre? İki pompalı vahşi bir sikiciye mi dönüşüyorum? İki pompa abartı olabilir ama çok da uzak değil. Yirmi daha doğru olabilir.

Gözlerinde meydan okumayla "*Dene beni*" diye fısıldadı ve ben de tersledim. Sonra rekor bir sürede soyundu ve ben gidiciydim.

Sloane'un tatlı ağzına doyamıyordum, pantolonumu yeterince hızlı çıkaramıyordum, prezervatif cüzdanımda dokunulmadan dururken içine yeterince giremiyordum. Unutulmuştu.

Tasha'dan beri onu çiğ çiğ yememişim ve bu kasıtlıydı. Ama Sloane'un daracık amına boşalmak inanılmazdı, sık kafalı gibi. Yine de sıçtım batırdım. Beklentiler, ne olduğumuz ve daha da önemlisi ne olmadığımız hakkında hiçbir konuşma yapılmadı. Birkaç nedenden dolayı ne olamayacağımız.

Önümdeki saate bakıp lanet okuyorum. Belinda kıcıma tekmeyi basmadan önce bu listeleri tamamlamak için elli beş dakikam var.

Bunu aklımda tutarak gaz pedalına bastım.

44. Ronan

Alnım avuçlarımın arasında, DASK raporuna dalgın dalgın bakarken cam kapıya bir yumruk vuruluyor.

"Evet."

Archie içeri girdi ve masama bir kupa koydu. "Opal Reef'ten." "Ah dostum, teşekkürler. Çukurdaki o şey saf katrandı. Bilmiyorum. ama yasaklanmaları gerekiyor."

"Sanırım Mandy'ydi," diye alaycı bir şekilde fısıldar.

"*Yasakla onu.*" Ne kadar sevimli olduğu önemli değil. Geriye tek bir ahlaksızlığım kaldı ve elimden geldiğince bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Aslında en *çok* istediğim şey yerel bir kafeden kafein almak ama oraya adım atalı iki gün oldu ve kafamın yerine geldiğinden emin olana kadar bir daha gitmeyi düşünmüyorum.

Bence Sloane gerçek bir deniz cadısı. O her neyse, cumartesiden beri peşimi bırakmıyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Onu düşünmek bile sikimi sertleştiriyor. Gördün mü? Bu doğru oluyor Şimdi.

Archie koltuk altından bir dosya çıkarır. "Güncellenmiş standartlar. I Belinda'nın her şeyin online olması için bastırıldığını biliyorum ama burada basılı kopyalar var. Bazen onları bu şekilde okumak daha kolay oluyor."

Sırıtiyorum. "Ne demek istediklerini anlamak için mi?"

Archie utangaç görünüyor. Buraya ait olmadığını biliyor. Herkes biliyor. o.

"Teşekkür ederim."

"Endişelenme, dostum."

Kötü ruh halime rağmen, o dışarı çıkarken gülümsüyorum. Garip sertlik ilk birkaç günün heyecanı hızla kayboluyor. Asistanım kısa süre içinde bana siktir olup gitmemi söyleyecek ve ben sabırsızlanıyorum.

Yeni raporları masamın üzerine yayarak, her sayfayı incelerken kahvemi geri çekiyorum - hiç de fena değil.

Çoğunlukla tahminler- doluluk oranları, gelir, bütçe harcamaları. Evet, bunların hepsi mantıklı. En azından bazı sütunlar. Mandarin dilinde de olabilecek kısaltmaları daire içine almak için bir kalem alıyorum, böylece onlara bakıp neden önemsemişimi anlayabilirim ve sonra Google ile birlikte ne kadar zamanım olduğunu görmek için takvimimi açıyorum.

Haftam şimdiden toplantılarla dolu; beni aptal sanan müdürlerimle, bana aptalmışım gibi davranan Belinda'yla, daha önce hiç duymadığım ekipmanlar için yapılan bütçe harcamalarını onaylayabilmem için finansla, nefret ettiğim bir spor hakkında konuşmak için golf merkezi medya planlama komitesiyle ve teknoloji departmanı ile bire bir görüşmeler. Sonuncusu, neden benimle görüşmek istediklerini tahmin bile edemiyorum.

Kimseye bir şey katmadığım arka arkaya toplantılar. Bütün hafta boyunca.

Neden bu taşınmaya evet dedim ki? Doğru ya, Henry üzerinde bir sürü rakam ve avantaj olan bir kâğıt salladı da ondan.

Ve Abbi istediği için. Bana inancı var.

"Ro-nan!" Koridorun aşağısından, çukurun olduğu yönden tanıdık bir feryat geliyor.

"Bu olmaz." Sandalyemden aceleyle kalkıyorum, kapıdan fırlarken kahvemi Archie'nin az önce bana verdiği basılı kopyaların üzerine döküyorum.

Connor, somon pembesi bir golf tişörtü ve ten rengi bir pantolon giymiş, Minnie'yle flört ederek bir bölmenin duvarına yaslanıyor.

"Hey." Sesim kırılmış. Çenemi ofisime doğru salladım ve onun da beni takip etmesini bekleyerek uzaklaştım.

Acele etmiyor, bir dakika sonra parmaklarının arasında Minnie'nin telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçasıyla içeri giriyor.

"Hayır." Kaptım ve yırttım.

"Dostum!" Yüzü şokla buruşuyor. "Bu Belinda'nın asistanı."

"Kahretsin, daha da iyi. Küçük bir patron ve asistan oyunu oynayabiliriz-ah!" Avucunu yumruk attığım göğsüne sürüyor. "Bu acıttı."

"Güzel. Ondan uzak dur. Başına daha fazla bela açmanı istemiyorum." Belinda dün yeterince iyi davranırsa da, hata yaptığımda bir kobra kadar hızlı yön değiştireceğinden şüphem yok.

"Son zamanlarda senin derdin ne dostum? Bütün hafta sonu yoktun-"

"Buradayım, Con. *Buradaydım*." Kollarımı ofisime doğru açtım. "Sen havuz kenarında uzanıp rastgele kadınları tavlarken." Sloane'un evinde olduğum o kısa zaman dilimi hariç, ama o bunu bilmiyor. "Ve burası Miami değil. Benim adımlı bağırarak çukura dalamazsın. Dorian pislüğün teki. Eğer seni ele geçirirse-"

"*Dorian Dorian*?" Connor kıkırdar. "Az önce onunla bir toplantıdan çıktım.

Ben ve diğer süperler."

"Peki nasıl gitti?"

"İyi. Adam beni seviyor."

"Neden şaşırmadım?" Çünkü Connor ait olduğu yerde. Öte yandan ben boğuluyorum. Ama bunun acısını ondan çıkarmam adil değil. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp gerginliğini atmaya çalışıyorum. "Görevini aldın mı?" Dorian hâlâ Cuma gününden itibaren dış mekân ekibini nasıl böleceğine karar veriyordu.

"Plaj," diye övünüyor, göğsünü şişirerek.

Kıkırdıyorum. "Tamam, Ken."

"Yardımcı listemi çoktan aldım."

Elimi uzattım. "Buraya ver."

Cebinden telefonunu çıkarır ve e-postayı açar.

Taradım. "AJ Brooks var." Çarşamba günü başlıyor. Resmi olarak istifa etmek için Sloane'u arayacak cesareti var mıydı?

"Evet. Neden, onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ama ondan zaten hoşlanmıyorum. "Bana bir iyilik yap ve onu alıştır. Bunu hak etmesi gerek." Miami'deyken, yeni bir eleman işe başladığında ve bu işi beceremeyecek gibi görüldüğünde, amiri ona tüm boktan işleri verirdi - boğucu sıcakta tuvaletleri ve çöp bidonlarını temizlemek gibi.

Connor sırtıyor. "Memnuniyetle."

Ofisimin kapısı aniden açıldı ve Belinda içeri girdi.

Connor'ı görünce kısa kesiyor. "Oh. *Sen*."

Neşeli ruh hali katlanarak artar. "'Günaydın patron. Gözlüklere bayıldım. Bugün çok güçlü baş metres hisleri var."

Başkası için bu yeterince zararsız görünebilir ama Connor'ı iyi tanıyorum ve aklında her türlü kirli senaryoyu oynuyor. En azından bu sefer koca ağzını kapalı tutacak kadar akıllı.

"Hazır mısın, Ronan?" Buz mavisi gözler, Connor'ı görmezden gelerek pembe çerçevelerin arkasından beni inceliyor.

"Ne için?" Açtığım takvimimi tararken içimde nadir görülen bir panik patlak veriyor. "Bir saat daha hiçbir şeyim yok." Önce Dorian'la drenaj sorununu ele alacağım toplantı, ardından da Lena ve merkez ofis operasyon ekibiyle bütçe hakkında bir toplantı. Özellikle bu toplantıdan korkuyorum çünkü geçimini bu işten sağlayan insanlarla dolu bir Zoom'da ne kadar bilgisiz olduğumu gizlemenin bir yolu yok.

Kendini beğenmiş gülümsemesi düpedüz gaddarca. "Pazarlık becerilerinizin gerçekten ne kadar iyi olduğunu görmek için."

Bizi on birinci deliğe doğru yönlendirirken somon pembesi golf gömleğimin yakası sıcakta boynuma yapışıyor. Geçen hafta saha boştu ama bugün hayat belirtileri var. Hafta sonu işe alınan ilk mevsimlik işçi grubu, Dorian'ın caddie'lerin amiri olarak görevlendirdiği genç ve atletik bir adam tarafından sahada gezdirilirken, kamyonlar dolusu araba boşaltılıyor ve tam zamanlı çalışanlar tarafından test ediliyor. Masama gelen e-postada Hank'in bir şeyi olduğu yazıyordu.

"Endişeli misin?" Belinda, gözlüklerini opak siyah gözlüklerle değiştirerek düşünüyor.

Sloane'un oradan kaçış şeklimden dolayı çok sinirlenip beni tekrar becermesi, ama iyi bir şekilde değil? *Kesinlikle*. "Hayır." Belinda bu sabah çok kendini beğenmiş. Bu bir tuzak gibi geliyor. "Neden?"

"Çünkü her zamanki gibi değilsin," diye düşünüyor. Arabamızın yolcu koltuğuna bağdaş kurmuş, yeşil kalem eteğindeki yırtmaç tonlu kalçasına uygunsuz bir şekilde tırmanıyor.

"Peki benim her zamanki halim nedir, Belinda?" Bu kadınla yıllar boyunca birkaç yüzeysel sohbetten fazlasını paylaşmadım. Wolf ailesinin kulübesindeki o öğleden sonra çok az konuştuk.

"İyi vakit geçirmekten başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi." Gözleri kollarımda, omuzlarımda geziniyor. "Gerginsin."

O konuda haksız değil. "Sanırım stres bana yakışmıyor." Bir virajda yanlışlıkla patikadan sapıyorum ve yeni sulanmış ve bakımlı çimlerde izler bırakıyorum. Dorian'ın daha sonra bu konuda yakınmasını duymak için sabırsızlanıyorum.

Ama odağım önümdeki ağaçlara kilitlenmış durumda.

İşaretler gitmiş.
Hepsini.

Standart ÖZEL MÜLK, GEÇMEK YASAK tabelaları dışında ne bir floresan afiş, ne de tek bir istenmeyen işaret var. Dalları, sevimli, renkli karavanları ve yeşilliklerle dolu bahçe tarlasıyla ötesindeki şirin cenneti gizlemek için karışık bir perde oluşturan bükülmüş yaşlı ağaçlardan başka bir şey yok.

Vücudum koltuğuma gömüldü. En azından bir şey benim için işe yaradı.
"Şuna bakar mısınız?" diyor Belinda.

"Umarım bu sen ve Wolf için tatmin edicidir." Henry'nin Sloane'a karşı hâlâ beslediği kızgınlığı bir kenara bırakmasına yetecek kadar.

Belinda koltuğunda dönerek bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor.

"Ne?" Sesim temkinli. Yapmamamı istediği tek kadını becerdiğimi mi anlamıştı?

"Tamam."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Sana bilmen gereken *her şeyi* öğreteceğim." "Zaten öğretmeyecek miydin?"

Manikürünü inceliyor. "Hayır, sana mümkün olduğunca isteksizce bir şeyler anlatacaktım, bir yandan da vaktimi boşa harcadığın için kendini küçük, önemsiz, aptal bir adam gibi hissetmeni sağlayacaktım, ta ki sen vazgeçene kadar." Önündeki erkekle çiftleşmeye mi yoksa onu öldürmeye mi karar veren bir dişi aslan gibi beni değerlendiriyor. "*Ama sanırım* Henry'nin gördüklerini ben de görmeye başlıyorum. O yüzden yardım edeceğim. Yine de başarısız olursan, bu senin suçun."

Teklifi bir cankurtaran simidi gibi; uçurumun kenarına fırlatılmış bir halat ve ben tek sivri kayaya tutunmuşum. "Teşekkür ederim." Ve gerçekten ciddiğim.

"Bana henüz teşekkür etme. Umarım hazırsındır. Önümüzdeki iki hafta acı verici derecede uzun ve özellikle de zorlu geçecek."

Nasıl istersen, Belinda.

Omzuma neredeyse dostça bir vuruş yaparak, "Hadi. Hadi başlayalım."

45. Sloane

"Bu gece kimi izleyeceğiz?"

Rebel içeri dalarken zıplıyorum, ekranı gizlemek için telefonumu göğsüme bastırıyorum. "Kimse yok."

"Uh-huh." Dolu soğutucuyu kuma bırakıyor ve ardından Sapporo şişelerini çıkarıp birer tane bana ve Skye'a verdikten sonra bir sandalyeye oturuyor. Yaz gecelerimizi yulaf çimlerinin üzerinde, ateşin çıtırtısı ve yakındaki karanlıktan gelen dalgaların yatıştırıcı sesleriyle bitirme ritüeli uzun süredir devam ediyor. Gigi'nin yıllar boyunca devam eden bir başka geleneği. Herhangi bir Sea Witch çalışanı bir koltuk çekip gevşeyebilir ve çoğu bu daveti kabul eder. Herhangi bir gecede burada sekiz ila on kişi olur, bazen birileri gitar çalar. Eğer şanslıysak Frank ukulelesini çıkarır.

"Tamam, dökül bakalım," diye itiyor Skye.

Şu anda sadece üçümüz varız, bu yüzden onlara Kurt düğününden Ronan'ın samimi yakın çekimini göstermek için telefonumu tutmaya hazırım. Beni fotoğrafçıya götüren derin ve iğrenç bir tavşan deliğine girdikten sonra buldum - orgazmın ortasında kadın anatomisinin yakın çekimlerini çekmesiyle ünlü bir Fransız sanatçı. Böyle şeylerin var olduğunu ve insanların bu Joel sapığının istilacı zevki için küçük servetler ödediğini bilmediğimi söylemek yetersiz kalır. Zengin insanlar tuhaftır.

Gözlerini kısıyor. "Ooh, bu geçen hafta seni aramaya gelen ateşli adam mı?"

"Evet." Tam olarak bir hafta önce, seks yaptığımız gün ve sonra benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi evimden kaçtı. O zamandan beri onu görmedim. Ne bir telefon görüşmesi, ne de kafede görünmesi. Bir mesaj bile atmadı. Hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

Sanırım Ronan istediği her şeyi aldı.

Ve beklediğimi aldım. Bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum, Ronan'ın farklı olacağına dair bir parça umut beslememiştim.

diğerlerini. Ve sonra ondan hiçbir şey söylememesini istediğimde verdiği tepkiyi hatırlıyorum, nasıl kıkırdadığını ve itiraf etmek isteyeceği son şeyin beni becermek olduğuna yemin ettiğini.

Prezervatifsiz içime girmesine izin verdiğime hâlâ inanamıyorum. Cody'nin beni aldattığını öğrendikten sonra, buna bir daha asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Ama Ronan'la, düşünmek yoktu. Tüm kontrolümü ve duyarlılığımı kaybettim.

"Siz ikiniz takılıyor musunuz?" Skye soruyor.

"Hayır." Sesim çok sert çıkmıştı, bu yüzden tonumu değiştirerek "Orada hiçbir şey yok" diye ekledim.

Aralarında bir bakış gidip geliyor.

"Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diyorum inançla. "O Wolf'ta üst düzey bir yönetici." Muhtemelen Henry Wolf'u hızlı aramada tutuyordur.

"Hadi canım. Bunu nasıl öğrendin?" Rebel soruyor.

"Bahsetti," diyorum belli belirsiz, Skye'a uyarıcı bir bakış fırlatarak. İş fuarında kaza yaptığımı bilen tek kişi o ama yaptığım şeytani anlaşmayı bilmiyor.

"O çok ateşli, Sloane," diyor Rebel. "Yani, *gerçekten çok* ateşli."

"Evet. Farkındayım." Bu ikisi Ronan'a yaltaklanırken içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. O otelde başka kaç kadın aynı şeyi yapıyor? Eminim onları da becerecektir. "Ayrıca kocaman bir *siki* var." Dev bir aleti olan biri.

"Neden? Ne yaptı ki?" Skye bu haberden kişisel olarak rahatsız olmuş gibi suratını asıyor.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş."

Frank beni bu sorgulamadan kurtarmak için karanlığın içinden beliriyor, kolları odunlarla dolu ve Rolland arkasından geliyor.

Frank çocuğa cılız derken şaka yapmıyormuş. Yeni doğmuş bir zürafa gibi, her tarafı topuz ve bacak. Giydiği bol tişörtler, bir öğleden sonra terli alnını silerken gözüme çarpan çıkıntılı kaburgalarını gizliyor. Ama sessiz ve çabalıyor ve henüz pes etmedi, bu noktada tek önemsedğim de bu.

"Hoş geldin, tatlı şey!" Rebel soğutucuya uzanıp bir bira çıkarırken sırık gibi çocuğa gülümsüyor.

"Uh..." Ondan bana, benden Frank'e bakıyor ve bize henüz on sekiz yaşında olduğunu ve Frank'e ailesi hakkında söylediklerine bakılırsa son derece katı bir evde büyüdüğünü hatırlatıyor.

"Ben senin annen değilim." Frank odun yükünü bir takırtıyla yere bırakır. "Ama çok fazla varsa boş karavanlardan birinde uyusan iyi edersin."

"Sadece bir tane." Rolland teşekkür ederek birayı Rebel'dan alıyor, Skye'in diğer tarafındaki boş koltuğa otururken kızarmış yanakları ateşin ışığında bile fark ediliyor. Sorgularını ona yönelttiler ve beni Ronan hakkında yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtardılar.

Dakikalar sonra Mick, Ron ve Will ortaya çıkıyor ve bir selamlaşma turu daha başlıyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve son zamanlarda yaptıkları toplu g planlarından hiç haberim yokmuş gibi davranıyorum. Rebel ve Skye'in duyduğuna göre, Ronan'ın onaylarını gönderdiği öğleden sonra Wolf Hotels'den ret e-postaları almışlar

-Ve onaylamayanlar.

Ertesi gün çalışmaya hazır bir şekilde geldiler ve Frank'e göre, kimse somurtkan ya da hoşnutsuz görünmüyordu, bu yüzden belki de gerçekten parlak yeni şeyin peşinden koşma meselesiydi. Yine de sabote ettiğim birini her gördüğümde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Hemen ardından ihanetin acısı geliyor.

Amanda Pazartesi vardiyasına hiç gelmedi, hasta bir akrabasına bakmak için eyaletten ayrılması gerektiğine dair bir hikaye uydurdu. AJ Pazar günü öğleden sonra beni arayarak Wolfta işe girdiğini ve bana iki hafta veremeyeceğini söyledi. Onu işe aldığım için teşekkür etti. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Jeremy tek kelime etmedi ama Rebel sayesinde Cuma ve Cumartesi geceleri Wolf sahil barında çalışacağını biliyorum - martini ve diğer karmaşık kokteyllerden oluşan bir menüyü tanesi yirmi beş dolardan servis eden, suya bakan gösterişli bir avlu. Görünüşe göre bütün hafta el kitabının nn arkasını incelemiş. Orada başarılı olacak ve ben onun adına mutluyum.

Frank dev gövdesini yanımdaki sandalyeye sıkıştırıyor. "Onları gözlerinle öldürmeye çalışmayı bıraktın mı?" diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz.

"Deniyorum." Ron'a iyi davranıyormuş gibi yapmak özellikle zor. Yaz boyunca Surf's Up'ta kalıyor. Her sabah kuşları beslerken ona rastlıyorum.

"Daha çok alış. Bırakmalısın."

Biliyorum. "Skye, Gigi'nin acı biber tarifini yaptı. Crock-Pot içeride tezgahın üzerinde." Yazın buralarda ocakta her zaman bir şeyler olur, bir düzine ağzı doyuracak kadar.

"Birazdan bir kase alırım." Bileğini döndürüyor. "Yerleşkede işler nasıl gidiyor?"

"Açık hava duşunu ve merdivenlerdeki çürümüş tahtayı tamir ettim. Rolland'a karavana bir kat daha boya attıracağım. Biraz tazeleyeceğim."

"İyi fikir." Gigi bu mülkü yirmi yıl önce Bobby adında yalnız bir ordu gazisinden miras almıştı. Oldukça paranoyak biriydi ve araziye tamamen çitle çevirip izinsiz girenlere karşı tel örgülerle çevirerek ihtiyaçlarımız için güvenli hale getirmişti. Takma adı da *buradan* geliyor. Sahilden sadece bir blok ötede.

Bobby'nin karavanı, Gigi'nin robin yumurtası mavisi duvarlar ve sarı süslemelerle cazip hale getirmekte ısrar ettiği sade gri bir tek kişilik karavandı. Uzun ve sıcak yaz günlerinde personel için bir ofis ve dinlenme noktası olarak hizmet veriyor.

"Tiki tekneleri nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İyiyim. Yorgunum." Bu hafta her gün kaptanlık yapmak zorunda kaldım, grupları Denizyıldızı Adası'na götürdüm, orada sayısız başka tekneyle birlikte demir attım ve onlar yüzüp içip gülerken dört saat boyunca bebek bakıcılığı yaptım. Eskiden çok severdim. Şimdi ise tatilciler için her zaman "açık" olmak, sohbetler yapmak, onları eğlenceli bilgilerle eğlendirmek çok yorucu geliyor.

Ve bunların hepsi tabağımdaki diğer her şeyin üstünde.

"Muz tekneniz doluyor."

"Hit olacağını söylemiştim." Frank, ağrıyan kemiklerini esnetmek için boynunun gövdesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. Sözüne sadık kalarak tüm Sea-Doos'lar ve kiralık ekipmanlar taşındı, onarıldı, temizlendi ve her gün sahile götürülüp getirilmeye hazır hale getirildi. Tam zamanında, çünkü ilk büyük turist akını önümüzdeki hafta başlıyor ve ondan sonra daha da yoğunlaşıyor.

Şimdiye kadar Deniz Cadısı bir krizden kaçınmış gibi görünüyor. Ama henüz tehlikeyi atlatmış değiliz. "Amanda'nın yerine yeni bir kız işe aldım. Yarın işe başlıyor. Adı Lara."

"Umarım bir öncekinden daha iyidir." Suyunu yudumluyor. "Başka gelen var mı?"

"Tiki kaptanlığı için Sage adında bir kadın."

"Ve?" Frank'in gür kaşları kalktı. "Onun nesi var?"

Beni çok iyi okuyabiliyor. "Bir uçurtma kadar yüksekti, bu yüzden ... düşünüyorum

Hayır."

Kıkırdıyor. "Gelecek haftanın programı nasıl?"

"Her g n iki yelken.    nc  yelkeni a madığımız her g n para kaybediyoruz." Yapabileceğimizden daha fazla rezervasyon yapmamak i in takvimi bloke etmek zorunda kaldım.

"Cody'nin m sait oldu unu duydum."

Homurdanıyorum ve bira burnumdan fi kırıyor. Sistemimden atana kadar bir an hı kırıyorum ve sonra g lmeye ba lıyorum. "Tamam, buna ihtiyacım vardı."

"Neden? Seni rahatsız eden ba ka bir  ey mi var?"

Ger ekte ne sordu unu biliyorum. Ronan'ı evde yakaladı ı g nden bahsetmedi, ben de bahsetmedim.

"Hayır. Her  ey yolunda," diye yalan s yl yorum.

Frank su  i esini birama vuruyor. On altı yıldır onun bir damla alkole dokundu unu g rmemi tim. "Her seferinde bir g n, Parker."

Derin bir nefes alarak, "Her seferinde bir g n" diye yankıladım.

46. Ronan

TASHA

Britt sana onunla bir barda karşılaştığını söyledi mi?

O yaptı. O sahte kimlik başını belaya sokacak.

Yirmi yaşında olduğuna inanamıyorum!

Orada işler yoluna girmeye başladı mı?

Evet, gelemediğim için özür dilerim. Ofisimde yaşıyorum. Gelecek hafta sonu açılıyoruz.

Ben boşum. Kurumsal indirim mi?

Telefonumu kıkırdarak masama fırlatıyor ve gözlerimdeki yorgunluğu siliyorum. Kahretsin, saat neredeyse on olmuş. Çukurda ışıklar yanmadan önce buradaydım ve son iki haftadır her gece en son ben çıkıyorum.

Koridorda tıkırdayan topuklar Belinda'nın yaklaştığını haber veriyor. Sözüne sadık kalarak, son iki haftadır her gün saatlerini bana ayırdı, bir sandalye çekerek sistemler üzerinde bana yol gösterdi, raporları ve hatta şirket hiyerarşi listeleri ve çalışma ilkeleri gibi temel ayrıntıları açıkladı - bir açık hava ekibi homurdanması için hiçbir şey ifade etmeyen, ancak bir yönetici olarak yaptığım her çağrıyı yönlendirmesi gereken şeyler. Zorlandığım kararlarda bana yol gösteriyor, sonunda en iyi cevabı görene kadar çeşitli senaryolar üzerinden konuşuyor.

Kadın her şeye rağmen çok zeki. Muhtemelen Kurt Otelleri'ni işletmek konusunda Henry'ye rakip olabilir. Ayrıca, o

artık tamamen hava kaybı olduğumu düşünüyorlar.

Belinda kapıyı çalıyor ve bir saniye sonra cevabımı beklemeden içeri giriyor. "Kursta son durum nedir?"

"Bu öğleden sonra bitirdiler." Dorian dokuzuncu delikteki su birikintilerinin bir sorun olduğunu kabul etti ve ben de inşaat şirketinin başkanıyla uğraşmak zorunda kaldım. Üç gün boyunca mimarın planlarını takip ettik ve yeni iş için size bir teklif göndereceğiz oyunu oynadıktan sonra sabrım tükendi. İşte o zaman ilk ihaleyi kaybeden şirketi öğrendim. Ben de onlarla temasa geçtim. Ertesi sabah küçük bir orduyu -mühendisler, insan gücü, ağır makineler- deliği açmak ve sorunu gidermek için göndermekten mutluluk duydular.

"Güzel." Memnuniyetle başını sallıyor.

"Bir sonraki bütçe toplantımızda merkez ofisin böyle hissedeceğinden şüpheliyim." "Biraz mızızlanacaklar ve sonra da parayı serbest bırakacaklar.

Rezervler. Başka seçeneğimiz yoktu. Açılmadan önce tamir edilmesi gerekiyordu." Omuz silkiyor. "Ben şimdi gidiyorum. Sen de gitmeyi düşünmelisin. Bugün Cumartesi gecesini. Eminim burada olmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır." Bir omzunda yumuşak kahverengi deri bir bilgisayar çantası taşıyor, üzerine de pembe blazer ceketini geçirmiş. Sakin bir hafta sonunda bile etkilemek için giyinmiş, kalem etek ve ipek kolsuz gömlekle kum saati figürünü sergiliyor. Acaba eşofmanı var mı?

"Yakında. Medya açılışından önce halletmem gereken birkaç şey var." Herkes hapsi olmadan önce benim onayıma ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor. Henry pazartesi günü geleceği için insanlar daha da sabırsızlanıyor.

"Bilgisayarını eve getirebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Sandalyemde arkama yaslanıp geriniyorum. "Connor'la birlikte yaşıyorum. Burada daha çok iş yapıyorum." Ve şaşırtıcı bir şekilde, ofisimin dört duvarından beklediğim kadar nefret etmiyorum, ama bunun nedeni, günlerdir güneşi hissetmediğimi fark edemeyecek kadar işleri çözmekle meşgul olmam olabilir. "Ama yarın izinliyim. Havuz kenarında çürüyeceğim ve düşünmeyeceğim." Bir çift olun ve Sloane'un nasıl olduğunu görmek için Mermaid Beach'e uğrayın.

"Güzel." Bakışları gövdemin üzerinde geziniyor. "Bunu hak ediyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, pardon, ne? Doğru mu duydum?"

Belinda gözlerini deviriyor ama sonra dolgun dudakları nadir görülen, gerçek bir gülümsemeyle geriliyor. "Ah! Neredeyse unuttuyordum." Çantasından bir zarf çıkarıyor ve üç adım atarak masama bırakıyor.

"Nedir bu?" Bir yığın kâğıt çıkardım. "Değerli konuklara" yazılmış mektuplar, her birinin üstünde altın renkli Wolf Hotel logosu var.

"Biz bunlara altın bilet diyoruz." Belinda kışını masamın köşesine yaslıyor, eteğindeki yırtmaç açılıyor. "Çeşitli medya, siyasi ve kurumsal partilerden oluşan listemize ek olarak, tüm tesislerden yararlanmaları için uygun konukları iki geceliğine davet etmeyi seviyoruz. Ücretsiz spa bakımları, yemekler, makul ölçülerde içecekler alıyorlar. Özellikle kameralar için şezlongları ve yemek masalarını doldurmaya yardımcı olmanın iyi bir yolu. Buna pozisyonunuz için bir ikramiye diyebilirsiniz."

Sayfaları karıştırıyorum. Toplamda sekiz tane var, her davetiye iki yetişkin için geçerli. "Annemi davet edebilir miyim?"

"Bikini içinde seksi görünüyor mu?" Bu öneri karşısında irkildim.

"Sevgili annem için bir oda ayarlama konusunu daha sonra konuşabiliriz ama şimdilik, otel ortamında iyi fotoğraf verebilecek, tercihen kadın tanıdıklarınızı düşünün derim. Kabinlerde, havuzda, barlarda. Etkileyici tipleri düşünün. Walmart'ın İnsanları'nda yer almayan kişiler."

Tanıdıklar... bir avantaj... "Yani, Wolf'un imajını satmaya yardımcı olmak için muhtemelen bir noktada becerdiğim on altı ateşli kadın bulmamı istiyorsunuz."

Gözleri parlıyor. "Sonunda anlıyorsun."

"Bunu neden söylemedin?" Kıkırdıyorum. "Birkaç tane biliyor olabilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunlar Perşembe ve Cuma gecesi için iyi. Onları boşa harcamayın." Tıkırdayan topukları kırılmış bir hızla uzaklaşıyor. İnledim. Diğer her şeye ek olarak, şimdi de bu oyunu mu oynamak zorundayım?

Hayır, bunun için zamanım yok.

Aklıma bir fikir geldi. Telefonumu aldım.

Carrie'nin bekarlığa veda partisi planlaması nasıl gidiyor?

47. Ronan

Afist yatak odamın kapısına vuruyor. "Haydi. Çık yataktan! Neredeyse öğlen oldu!"

Yastığıma doğru inliyorum. "Siktir git." Denizkızı Plajı'na geldiğimden beri ilk izin günüm. Tek yapmak istediğim uyumak.

"İyi misin?"

"Hayır."

"Yalnız mı?" Kapım gıcırdayarak açıldı.

"Cidden, Con, beni rahat bırak-"

"Tam da seni sevdiğimiz gibi," diye mırıldanıyor bir kadın sesi.

Başımı kaldırdığımda Rachel ve Katie'nin kapıda durmuş, çıplak kıcıma aval aval baktıklarını görüyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, alt tarafımı örtmek için çarşafımı bulmaya çalışıyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Rachel önce yatağıma atlıyor ve yanağıma özensiz bir öpücük kondurmak için üzerime atlıyor. "Connor bizi birkaç günlüğüne buraya davet etti. Sana söylemedi mi?"

"Hayır, bundan bahsetmedi."

"Tabii ki bahsettim!" Connor yalan söylüyor.

Katie diğer tarafımdaki yatağa düşüyor ve birden iki çapkın sarışının arasında kalıyorum. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel." Bana sarılmak için eğildi.

Sanırım bu, hiçbir şey yapmadığım günümün sona erdiği anlamına geliyor. Sırt üstü dönüyorum, sabah odununu örtmek için çarşafımı tutuyorum. Birlikte yaptığımız şeyler düşünülüşünde, bu neredeyse gülünç. Ama Abbi'nin düğününden çok öncesinden beri platonik bir ilişkimiz var ve bunu böyle sürdürmek istiyorum. "Bana beş dakika verin, sizinle aşağıda buluşuruz" derken enerji arıyorum.

Kızlar dışarı çıkarken başları dönüyor.

"Burada beş yatak odası var. İstedığınızı seçin," diye bağıyorum arkalarından. Bu hariç. Bu gece kapımı kilitlemek için aklıma bir not alıyorum.

Connor, "Birinci kattakinde değil," diye uyarıyor. "Ryan ve Kyle orada kalıyor. Ablam benim kemiğimi duymak istemiyor."

"Bekle. Ryan da mı burada?"

Connor ellerini havaya kaldırır. "Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyor musun?" "Dürüst olmak gerekirse, *hayır*, ama bunu bana söylememiştin." Onu hatırlardım.

Ryan'dan bahsediyor.

Omuz silkiyor. "Artık biliyorsun. Havaalanından geliyorlar. Giyin. *Büyük* planlarımız var."

O giderken inliyorum ve sonra mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu karıştırıyorum.

TASHA

Carrie ve kızlar içeride!

"YANI? Denizkızı Plajı'nı nasıl buldun?" Ryan kiralık arabalarının ön yolcu koltuğundan soruyor. Yirmi dakika önce geldiler, öğleden sonrayı organize ettiklerini ve mayolarımızı giymemizi söylediler ve hepimiz bu üç sıralı SUV'a yüklendik. Araba kullanmak zorunda olmadığım için mutluydum.

"Şimdiye kadar iyi, ama iş dışında pek bir şey yapmadım."

"Sanırım değil. Bu büyük bir terfi, Sayın Müdür." Connor ve benimle yüzleşmek için koltuğunda döndü, ela gözleri heyecanla parlıyordu. "Buraya taşındığınıza hâlâ inanamıyorum. Her zaman çılgınca şeyler yapıyorsunuz. Yani, önce Alaska, şimdi de bu."

"Evet, bu beklenmiyordu." Ve Henry'nin verdiği karar hâlâ çok tartışmalı. "Miami'de hayat nasıl? Binalar hâlâ iyi mi?" Ryan ve Kyle, Connor ve ben Alaska'dan dönmeden hemen önce birlikte yaşamaya başladılar. Ryan böyle bir şey olmadığını söylese de, dönmemin taşınmayla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum - Kyle'a birkaç kez takıldığımızı söylemiş. Ne olursa olsun, güçlü bir şekilde devam ediyor gibi görünüyorlar. Arada bir bana mesaj atıyor ve sadece iyi şeyler söylüyor.

"Aynı eski. Değil mi, Kyle?" Arabayı sürerken uzanıp adamın omzunu şefkatle sıkıyor. Çok mutlu görünüyor.

Ve onun adına çok mutluyum.

"Vera'yı hatırlıyor musunuz?" Kyle dikiz aynasından bakışlarımı karşılıyor. "İtfaiyeyi aramak zorunda kaldılar çünkü görüştüğü adam onu bağladığı zincirlerden kurtulamıyordu. Onu kesip çıkarmak zorunda kaldılar."

"Evet, o izler." Connor, yaşlı ve maceraperest komşusuyla geçirdiği korkunç geceyi hatırlayınca ürperiyor.

Kıkırdıyorum. "Yani bize söylediğine göre değişen pek bir şey yok." "Buradan dön." Connor bir park yerini işaret etti.

Kyle karşıdan gelen trafiğin önünde hızlı bir sola dönüş yapıyor.

"*Sonunda* bize ne yaptığımızı söyleyecek misin?" Rachel onun için sırtına güneş kremi sürerken Katie arka koltuktan sızlanıyor.

"Öğleden sonra tiki bar gezisi için yer ayırttık!" Ryan ellerini çırparak haykırıyor. "Connor bize harika bir yerin adını verdi."

Hay sikeyim.

"Bir gün gittiğimiz kahve dükkanını hatırlıyor musun?" Kolumu dürtüyor ve küçük, şenlikli bir kulübenin önündeki tanıdık denizkızı logosunu işaret ediyor.

"Evet, hatırlıyorum." Ağır ağır iç çektim. Bu iş ilginçleşebilirdi.

Lanet olsun.

48. Sloane

Gigi'nin turkuaz boya ve sazdan bir çatıyla süslediği, Deniz Cadısı'nın karşılama noktası olarak hizmet vermesi için üç teknelik yerimize giden ahşap bir baraka olan kayıt kulübemize gitmek için çukurlarla dolu otoparkı geçerken öğle güneşi üzerime vuruyor.

Skye'in melek gibi yüzü açık pencereden içeri girmiş, misafirlerin gelmesini beklerken günlük smoothie'sini yudumluyor. Salınlı bir vantilatör saç tellerini dalgalandırıyor ama teni ısıldıyor. Buraya Sweat Shack dememizin bir sebebi var. Yukarıdaki duvarda bulunan küçük bir priz klima ünitesi biraz rahatlama sağlıyor, ancak güvenilir ve mevsimin en yoğun olduğu dönemde neme karşı zayıf.

Sonuç olarak, bu sıkıcı bir iş - yolcu bilgilerini ve sorumluluk feragatnamelerini onaylamak - ama birinin bunu yapması gerekiyor ve Tanrı Skye'ı çoğu gün gönüllü kurban olduğu için seviyor.

"Merhaba, günışığım. Bugün kimler var?" Sadece programa göz attım.

Höpürdetirken durakladı. "Ryan Tatum. Altı kişilik parti."

"Ryan Tatum," diye yankıladım. "Umarım bir avuç gürültücü, iğrenç kanka değildirler. Hiç havamda değilim."

"Belki değilsin ama onları *bu* şekilde havaya sokacaksın." Skye, çiçekli Hawaii gömleğimin altına giydiğim kırmızı ipli bikiniye bakıyor - resmi Deniz Cadısı kaptanı üniforması, Frank'in takmayı reddettiği geniş kenarlı şapkayla birlikte.

"Çok mu dar?" Bir gemi seyahatinde en az bir hayranımın olması kaçınılmazdır. Kıyafet bazı tuhaf fetişlere ilham veriyor ve bu insanlar içtikçe paylaşma konusunda daha cesur oluyorlar. Şükran Günü yemeğindeki Sarhoş Phil Amca'nın, gündüz içkili bir gemi seyahati sırasında kardeşi Sarhoş Ned Amca'ya karşı hiçbir üstünlüğü yok.

Normalde iki parçalı mütevazı takım elbiseler giyerim ama hepsi sepette kaldı ve gömleğimin tanga altımı gizleyecek kadar uzun olduğunu, böylece kışımın dışarıda kalmayacağını düşündüm. Ayrıca, tenimin içinde kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.

Ronan'ın haftalar geçmesine rağmen atlatamadığım patlamasından sonra egomun biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı.

İşte bu yüzden tek gecelik ilişkilere girmiyorum. Ya da bir *günlük* ilişkilerden. "T a m istediğim gibi. Ama yağladığınızdan emin olun."

Onu sallıyor

Kaşlarını karikatürize ederek bana bir kutu güneş kremi fırlatıyor ve kıkırdamama neden oluyor.

"Ah! Neredeyse unutuyordum. Bugün bir adam geldi. Nerede o..."

Taburesinin üzerinde dönerek sıkışık masayı araştırıyor.

"Ne için?"

"Kaptanlık işi hakkında sorular soruyordu. Hoş görünüyordu.

Flörtöz." Skye'la flört etmesi şaşırtıcı değildi. "Hoş mu?"

"Evet! Siyah Tom Holland gibi kaslı bir şekilde."

"Aha!" dediğinde ve elime bir kağıt tutuşturduğunda çizdiği alışılmadık zihinsel resme kaşlarımı çatıyorum.

AJ'nin yerine geçecek kişi için heyecanlı bir bekleyiş. "Devon McCloud," diye yüksek sesle okudum. "Bekle, bu isim neden bu *kadar* tanıdık geliyor?"

"Bilmiyorum. Onu buralarda hiç görmedim," diyor Skye.

"Devon McCloud." Özgeçmişe göz gezdirdim. Son satırı gördüğümde, tıkladım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Neden? Onun nesi var?"

"Birincisi, Cody'nin arkadaşı." Yakın değil ama yine de bir arkadaşı. İsminin bir anlamı olması yeterli. "Bu adam bir yaz Neptune'de çalışmıştı." Dondurmacı yıllardır Denizkızı Plajı'na hizmet veriyor. "Dükkan sahibiyle kavga etmiş. Bu yüzden işten ayrıldı ve bir veda hediyesi olarak kapanış saatinde ana güç kesicisini kapattı ve tüm dondurucu kapılarını açtı. Sahibi ertesi gün geldiğinde *tüm envanterinin* eridiğini gördü. 4 Temmuz hafta sonunda."

"Ah." Skye'ın yüzü çimdikleniyor. "Bu bir suç."

"Onları referans olarak gösterdiğine inanabiliyor musun?" Muhtemelen kontrol etmek için beş yaz geriye gitmeyeceğimi düşünmüştür. "Gördün mü? Elimde kalan bu. Esrarkeşler ve dondurma katilleri." Özgeçmişimi buruşturup bir top haline getiriyorum ve köşedeki çöp sepetini hedefliyorum, umudum sönüyor.

"Hiç korkmayın. Bir sonraki rüya gerçek olacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum!" Ahşap merdivenlerden rıhtıma inerken Skye arkamdan bağırıyor. *Tiki One'a* doğru ilerlerken adımlarımın altında sallanıyor ve şimdiden önümüzdeki dört saatin bitmesini diliyorum.

Jeremy, bikinili parti müdavimlerinden oluşan grubuyla birlikte hoparlörlerinden çalan müzik eşliğinde sandalyelerini sallayarak kayışından geri çekiliyor. Bu arada, *Tiki Three* yerinde boş boş oturuyor ve rezervasyona açık olmadığı her gün bize para kaybettiriyor.

"Ahoy, Kaptan Sloane!" Jeremy sürücü koltuğundan bağılıyor.

Onun coşkulu ruh halini buradan hissedebiliyorum. Ben de el sallıyorum ama onun dikkati çoktan trafiğin düzenli akışında ilerlemeye odaklanmış durumda. Birileri bir zamanlar Denizkızı Plajı'nın liman kıyısını Sulu Vahşi Batı olarak adlandırmıştı ve bu konuda onlarla tartışmam. Yüksek sezonda kanal, yatlarındaki yetenekli denizcilerden ponton kiralayan deneyimsiz teknecilere kadar her şeyle şafaktan alacakaranlığa kadar dolup taşıyor. Yıllar boyunca birden fazla çarpma ve dürtme yaşadık. Yanı başımızdaki Eddie's adlı balıkçı teknesi, Louisiana'dan gelen bir grubun gaz keleşini şaşırp kaza yapmasıyla bir teknesini ve iskelesinin yarısını kaybetti.

Sandaletli ayaklarım yumuşak bir gümbürtüyle tiki teknesinin zeminine çarptı.

Kıvırcık sarı saçları buz teknesinin üzerinden fırlıyor. "Selam patron."

"Hey, Will." Çantamı kaptan koltuğuna fırlattım ve bir kenara ittim.

devam eden kızgınlık. "Nasıl görünüyoruz?"

"Bir bakalım... Gaza basmışsın, motor mırıldanıyor. Solo bardaklarınız, bir sürü buzunuz, şişe açacağınız, pipetleriniz, çöp torbalarınız var ..." Envanter listesini tekerleme gibi söyleyerek parmaklarıyla eşyaları sayıyor. "Evet, hepsi bu kadar. Gitmeye hazırsınız." Gömleksiz gövdesi bronzlaşmış ve kaslanmış bir sırtıyla bitiriyor. Ama adamlarımın hepsi formda, Rolland hariç. Bütün yaz boyunca doksan derecelik nemli sıcakta ekipman taşımak istesenez de istemesenez de size bunu yapar.

"Mükemmel."

"İçine fazladan bir çanta bile tıktırdım." Will, Yeti soğutucunun üstünü tokatlıyor.

"Sıcak bir gün, o yüzden muhtemelen ihtiyacımız olacak." Bir yudum su içiyorum, bikinimin üzerinde dans eden parlak bakışlarının farkındayım. Çalışanlarımın arkam dönükken beni süzmelerine alışkın olsam da, bu konuda genellikle bu kadar açık davranmazlar. Belki de bu yetersiz kıyafet kötü bir seçimdi. Oh neyse, artık çok geç.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Çünkü Frank şemsiyeleri tamir etmem için yerleşkeye dönmemi istiyor."

Hiç bitmeyen bir görev. "Gitmeye hazırsın." "Tamam, sonra görüşürüz patron."

"Aslında-" diye geveliyorum, sonra duraksıyorum. "Sea Witch'te çalışmayı seviyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Evet, tabii. Yani, her zaman iyi vakit geçiriyorum.

Çocukları seviyorum.

Sen harikası." Yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. "Neden?"

Çok masum, çok soğukkanlı, sanki beni sırtımdan bıçaklamaya çalışmamış gibi. "Sebebi yok." Frank haklı. Her şeyi bu kadar ciddiye almayı bırakmalıyım.

kişisel olarak ve hala bir takımım olduğu için şükrediyorum. "Frank aramadan önce oraya gitsem iyi olacak."

"Eyvah. Diğer uçta görüşürüz." Sıçrayarak uzaklaşır, yolda atılmış tişörtünü kapar.

Herhangi bir sorun olmadığını teyit etmek için motoru test ediyorum ve ardından yaklaşan adımların ve kahkahaların sesi dikkatimi gelen gruba çekene kadar malzemeleri iki kez kontrol ederek ve hoparlörü müzik için ayarlayarak birkaç dakika geçiriyorum.

Sonuçta bir grup erkek değil, üç çift. İdeal olan bu. Beni rahatsız etmeyecek kadar birbirleriyle meşgul olacaklar. Beyaz atletli iri yarı bir sarışın kollarında bir kasa bira taşıyor. Hey, bekle. Ronan'ın vasat arkadaşına benziyor.

Lanet olsun.

Ronan'ın vasat arkadaşı. Bu da muhtemelen şu anlama geliyor.

Yumuşak gri tişörtü mükemmel vücuduna yapışmış, sıranın en arkasındaki şık form tam olarak ortaya çıktığında midem sandaletlerime kadar iniyor. Yoğun yeşil gözleri imzası niteliğindeki havacı gözlüklerinin ardına saklanmış, taş gibi yüzü beyzbol şapkasıyla yarı yarıya gizlenmiş.

İki hafta bir gün önce mutfak duvarıma karşı seviştiğimizden beri Ronan'ı görmedim, neredeyse saatlerdir. Ondan tek bir ses bile duymadım. Ve şimdi bir günlük gezi için *buraya mı* geliyor? Muhtemelen başka bir *kadınla*?

Su şişemi kafasına fırlatmalıyım. Bir parçam kaşınıyor. Yine de onun varlığında nabzım hızlanıyor.

Fuşya mayo giymiş kısa boylu bir esmer sürüye liderlik ediyor. "Merhaba, ben Ryan. Sen de Sloane olmalısın?"

"Uh..." Bocalıyorum. Ronan ve kaptanları arasında ne olduğunu biliyorlar mı? Beni bu yüzden mi tuttular?

Hayır, Skye ona benim adımı verdi, kendime hatırlatıyorum.

Kıyıya vurmuş bir balık gibi ağzımı açtığımda hepsi bana bakıyor. Muhtemelen öğleden sonralarını ve hayatlarını

bir aptal.

Sesimi temizliyorum, kendime güvenimi göstermek için elimden geleni yapıyorum. "Önümüzdeki dört saat boyunca Kaptan Sloane."

"*Gelmiş* geçmiş en seksi kaptan." Büyük aptal sarışın - adı neydi? - güneş gözlüklerinin üzerinden bikini üstüme ya da muhtemelen göğsüme bakarak ilan ediyor. Ronan ona ne olduğunu anlattı mı?

"Connor." Ryan onun göğüs kafesine dirsek atıyor. "Kardeşim onun çekici olduğunu düşünüyor. Domuz bir fahişe olduğunun farkında değil."

"Bir domuz sürük. Hmm." Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bunu o havalı MBA okulunda mı öğrendin?"

"Hayır, bunu seninle yaşarken öğrendim," diye espri yapıyor. yendi.

"Neredeyse hiçbir şey ödemezken şikayet etmediniz. onca yılın kirası."

"Peşinatını babam verdi." Ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Ve inan bana, ben verdim."

"Ronan da domuz orospusu mu?" Cevap veren sırtışı geniş ve kendini beğenmiş. Sert güneşin altında bile yanakları kızarıyor.

"Pekâlâ çocuklar," diyor solundaki kılıç balığı desenli gömlekli uzun boylu tiki adam şakacı bir şekilde azarlayarak. Büyük bir erkek arkadaş havası veriyor.

Ama Ronan'la ilgili o kurnaz kazık neydi?

Herkes ayakta. Bu garip gösteriyi yola koyalım bari. Ya da su. Tiki'ye doğru işaret ediyorum. "Gemiye gelin ve yerleşin. Birkaç güvenlik kuralının üzerinden geçeceğiz ve sonra bu partiyi başlatabiliriz. İçecekleriniz için buz ve malzemeler var." Görünüşe göre bir sürü getirmişler.

"Peki ya yemek?" Tiki adamın her iki elinde de tabaklar var; biri sebze ve sos, diğeri meyve. Arkasındaki iki çarpıcı sarışın, bikinili göğüslerine yaslanmış cips ve soda dolu poşetler taşıyor. Hem de *beyaz* bikinileriyle. Cesur kızlar. Bu karışım da kimler var? İçimden bir ses onların Connor'ın kız kardeşleri olmadığını söylüyor.

Ronan onlardan birini sikti mi?

Şu anda biriyle mi sikişiyor? Ronan ve kız arkadaşını öğleden sonra gezdirmek üzere miyim?

Bu çok hızlı bir şekilde kötüden daha kötüye gidiyor.

"Soğutucuda bolca buz var." Geniş bir gülümsemeye zorluyorum ve geri çekilerek geçmeleri için yer açıyorum. Rıhtım onların değişen ağırlıklarıyla sallanıyor.

Sonunda Ronan tiki teknesine ulaşır, yırtık kolları margarita kutularıyla doludur.

O durdukça nefesimi tutuyorum, çok yakınımnda beliren bedeni beni bir anda o paylaşılan anlara geri götürüyor. Hain nabzım bir kez daha hızlanıyor.

"Hey, deniz cadısı." Sesi her zamanki gibi hırıltılı. Ne kadar istesem de onu görmezden gelemiyorum. "Merhaba." Basit.

Samimi.

Medeni.

Hiçbir şey son karşılaşmamızdaki gibi değildi, benim çıplak kalmam ve onun içime boşalmasına izin vermemle bitmişti.

Herkes teneke kutuları içecek teknesine fırlatırken kaos patlak veriyor, kahkahaları ve sersemlikleri fişleri taşıyor. Bu uygun bir dikkat dağıtıcı.

"On dakika öncesine kadar Ryan'ın bunu rezerve ettiğinden haberim yoktu," diye devam ediyor Ronan.

Cesaretimi toplayarak onun gizli bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Bu sen ve *arkadaşların* için bir sorun olur mu?"

Dudakları aralanıyor ama duraksıyor, uzun bir süre beni inceliyor, ben rahatsız olmamış gibi görünmek için elimden geleni yapsam da bu beni ağırlaştırıyor. "Hiç sorun değil."

"Güzel." Benim ses tonum, karşılaştırıldığında, kırılmış. "Ve hepsi *sadece* arkadaş."

"Ben sormadım."

Ağzının köşesi kalktı. Eğlenerek mi? Bu onun için bir oyun mu? "Aramak istedim ama-"

"Yerine ne kadar çabuk oturursan, o kadar çabuk gidebiliriz," diye yüksek sesle bağırarak beni hayalet gibi göstermeye çalıştığı bahanesini kestim.

"Evet, hadi ama, kaptanı duydun! Tembel kışını sürüklemeyi bırak. Bu hanımlar buraya biraz eğlenmek için geldiler." Connor dev kollarını iki ağarmış sarışına dolayarak onları göğsüne doğru çeker. Onlar da buna karşı koymuyor, kıkırdayarak kıvrımlı vücutlarını Connor'a yapıştırıyor, avuç içlerini Connor'ın geniş göğüs kaslarına dayıyorlar.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum.

Ronan derin bir iç çeker. "Umarım uzun bir öğleden sonraya hazırsındır."

"Söylemiyorsun." O uzaklaşırken vücudumdaki her sinir ucu gerilmiş gibi görünüyor, takip etmem için lezzetli nane kokusunu bırakıyor.

"Hey, burada ses sistemi mi var? Güzelmiş. Bunun üzerine atlayacağım," diyor Connor ve telefonunu çıkarıyor.

"Hayır!" Ryan ve Ronan hep bir ağızdan haykırıyor.

"Yani herkes bütün gün burada mı takılıyor?" Yüksek at kuyruklu sarışın Rachel, ileride demirlemiş deniz taşıtları kümesine hayretle bakıyor; dubalar, sürat tekneleri ve bu tiki bar gibi modifiye edilmiş mavnaların yanı sıra tek tük

-ve bana göre sinir bozucu- Jet Ski. Sea Witch'in para kazanmak amacıyla birkaç tanesine yatırım yapmış olmasının benim kişisel görüşüm üzerinde hiçbir etkisi yoktur. "Asılın, yüzün, yüzün, için." Gırtlaktan konuşan bir erkek şarkıcı hoparlörlerden tıngırtılı bir country şarkısı söylerken bizi kum havuzunun sol tarafına doğru yönlendiriyorum -Connor çalma listesi savaşını kimsenin onu durduramayacağı kadar hızlı davranarak kazandı. "Sezonda herhangi bir gün, burada yüzlerce teknemiz o l u r . Bir keresinde, geçen yaz, bir tekneden fazla

bin."

Diğer sarışın Katie "*Vay canına*" derken, Kyle-Ryan'ın erkek arkadaşı -Islık çalar.

"Görünüşe göre kendime bir tekne almam gerekiyor." Connor birasının kalanını bitiriyor ve kutuyu önce iri eliyle eziyor, sonra da yanımdaki çöp kutusuna serbestçe atıyor.

"Sosisli sandviç?" Ryan arkasına parlak sarı bir bayrak iliştirilmiş olan yakındaki sandalı işaret ediyor.

"Evet. Dondurmadan Chick- Fil-A'ya ve slushie'ye kadar her şeyi satan satıcılarımız var. Hatta kahve bile." Ve hepsi de aşırı doygunluğu önlemek için ilçeyi Denizyıldızı Adası satıcı lisansını sınırlandırmaya ikna eden şişirilmiş bir meclis üyesi olan Ian Sanders tarafından istihdam ediliyor. Bilin bakalım hepsini kim aldı? Sanders Sandbar *Merchants*, yani onun şirketi. Tam bir tekeli var. Yıllardır Deniz Cadısı'nın başını ağrıttıyor.

Şerifin devriye botuna bir el salladım - bugün Jimmy direksiyonda. Birçoğunu tanıyorum. Gigi eskiden hepsini tanırdı. Arada sırada ev yapımı muzlu kekler bırakır ve onların bizimkileri bildiğinden emin olurken isimlerini ezberlerdi.

Yemek yapmaktan ne kadar nefret etsem de, bu geleneğe geri dönsem iyi olacak. "Peki, bu yüzen tiki bar fikri ne zaman aklınıza geldi?"

Ronan soruyor. Soru beni hazırlıksız yakaladı. Gemiden indiğimizden beri benimle ilk kez doğrudan konuşuyor. Genel olarak sessizdi - kendisine yöneltile sorulara "Tabii, teşekkürler" ya da "Yok, böyle iyiyim" demekten başka bir şey yapmıyordu. Ama birkaç kez *birine* mesaj attı.

Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ettiği için mi? Okumak imkansız.

Onu.

"Gigi 1991 yılında ilk gemiyi inşa etti ve kaptanlığını yaptı.

Bazı arkadaşlarına margarita sürahileriyle ödeme yaptı." Dümeni kırarken Sea Witch'in web sitesindeki pazarlama metnini okuyorum. "İnsanlar onu o kadar sevdi ki, bir tane daha inşa etti ve Bob Dewar adında emekli bir donanma subayını kaptan olarak işe aldı." Ben on dört yaşındayken kalp krizinden vefat eden bu nazik adamı hatırladıkça gülümsemekten kendimi alamıyorum. Frank'in şimdi olduğu gibi o da hayatımızın demirbaşlarından biriydi. "O zamandan beri Sea Witch orijinal tiki teknelerini değiştirdi ve talebi karşılamak için bir üçüncüsünü ekledi. Yüksek sezonda, hava izin verdiği sürece haftanın yedi günü denize açılıyoruz. Amerika'nın dört bir yanından insanlar beyaz kumların tadını çıkarmak için Mermaid Beach'e geliyor. Aileler, üniversite öğrencileri, iş grupları. Herkes burada iyi vakit geçiriyor."

Demirli dubaların ve bulutsuz bir gökyüzünün altında güneşlenen bikinili dört kızın bulunduğu sarı bir yüzen halının yanından ustalıkla geçiyorum. Denizyıldızı Adası yılın bu zamanlarında genellikle seksi vücutların kimler olduğunu gösterir.

"Ve bu *çok* takdir ediliyor." Connor yanlarından geçerken onlara göz kırpmıyor, onların yaltaklanan kıkırdamalarını ve çift bakışlarını kazanıyor. Rihtımdan ayrıldıktan birkaç saniye sonra atletini çıkardı ve şimdi muhteşem vücudu - bir göt olabilir ama çekici - herkesin görebileceği şekilde sergileniyor.

Ryan kardeşinin maskaralıklarını görmezden gelmeden önce başını sallıyor ve eğilerek erkek arkadaşından bir öpücük alıyor. Çok tatlı bir çift. Üç kadın arasında en akli başında ve olgun olanı o gibi görünüyor. Katie ve Rachel'dan Kurt Oteli dedikodularını paylaşmaları dışında pek bir şey duymadım. Katie spa'da çalışıyor, Rachel da otelin barında takılan adi iş adamlarından bahşiş topluyor gibi görünüyor. Ryan bile Wolf'un finans departmanına geçtiği için ne kadar mutlu olduğundan bahsediyordu.

Bir hedge fonunda çalışan, kendini ekonomi meraklısı ilan etmiş Kyle dışında hepsi şeytana boyun eğer.

"Sea Witch kardeş tiki barımızın yanına demir atacağız." Jeremy'nin eğlenenlerin arasında yer açtığı ve el salladığı yeri gösteriyorum

Ben de. Aileler genellikle kumsalın en sağında, özellikle sığ ve daha az gürültülü olan yerde kalırlar.

Hızımı düşürüyorum ve kıyıya yanaşıyoruz. Motorumuzu durdurup hızla onunkinin yanına demir atıyorum, sürüklenmeyelim diye sabitliyorum.

"Bu çok eğlenceli görünüyor!" Katie haykırıyor, parlak gözleri yakınlarda çekim yapan erkeklerin üzerinde geziniyor. Sol tarafımızda başka bir grup, zümrüt yeşili pastoral bir fon oluşturan derin sularda futbol topu fırlatıyor. Suyun biraz daha derin olduğu sağ tarafta ise kaydıraklı duba kümeleri var.

"Resmi olarak konuşlandık, tadını çıkarın! Ama unutmayın, *dalmak yok*." Her yıl bir aptal kaçınılmaz olarak suya balıklama atlıyor ve sedyeyle çıkarılıyor. "Akıntıya ve teknelere dikkat edin. Ve eğer deniz yaşamını görürseniz, uzaktan takdir edin!" Yunusların ya da denizayılarının ortaya çıkması her zaman heyecan verici bir olaydır.

"Duydunuz mu kızlar? Gidin ve *ıslanın*." Connor platformu işaret ediyor.

Saniyeler içinde Katie ve Rachel baş döndürücü sıçramalarla suya atlıyor, onları Ryan ve komik bir çığlık atan Kyle izliyor.

"Ferahlatıcı!" Jeremy, *Tiki İki*'den sırtarak bağırıyor.

"Bu soğuk top tedavisi için kibarca." Connor çeşitli grupları inceledikten sonra, havuz şamandırasının üzerinde yatan, kahverengi tenli esmer bir kıza odaklanır; kızın geniş kalçaları, var olmasa da olur bej rengi bir tangayla tam teşhir halindedir.

Bu adamın aklından ne tür kirli düşünceler geçtiğini ancak hayal edebilirim. "Taşaklarının biraz geri çekilmeye ihtiyacı var gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ronan birasına doğru kıkırdıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Derin bir uğultunun ardından Connor odaklanmasını bozar ve parmaklarını şıklatır. "Tekila."

Ronan inliyor. "Daha çok erken-

" "Siktir et. Bana borçlusun."

"*Ne için?*" Ronan'ın normalde taş kesilmiş olan yüzündeki kuşku komiktir.

"Yalnız kalmamak için Miami'den ayrılmam için bana yalvardın ve ben de harika bir arkadaş olarak *her şeyi* bıraktım, tüm hayatımı terk edip buraya geldim. Senin için."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ronan şaşkınlıkla arkadaşına bakmak için güneş gözlüklerini çıkarır.

Kahretsin, Gigi'nin dediği gibi bu çocuğun yüzü kutsanmış. Bütün gün hayranlıkla izleyebilirim.

"Denizkızı Plajı'na geleceğimden daha yeni bahsetmiştim ve sen çantanı hazırlamıştın. O canavar evde her gece parti veriyordun. *Ve* sana bir terfi aldım!"

"Aynen öyle. Daha fazla sorumluluk! Ne zamandan beri bunu istiyorum? Ama bunu *senin* için yaptım!" Connor işaret parmağıyla Ronan'ın göğsüne vurarak Ronan'ın kıkırdamasını sağlıyor. "Ve sonra buraya geldik ve sen bütün zaman boyunca ortalıkta yoktun. Cidden dostum, son iki haftadır neredeydin?"

Evet, güzel soru! Ronan'ın arkadaşı onu azarlarken dinlemiyormuş gibi yaparak buz teknesiyle meşgul oluyorum. Ama en azından soran tek kişi ben değilim. Ve eğer tek ben değilsem, belki de *benden* kaçmıyordur.

Ronan burun kemiğini sıkıyor. "Nerede olduğumu biliyorsun. Lanet olası masama zincirlenmiş, Wolf beceriksizliğim yüzünden kıcıma tekme basmadan önce bir şeyleri çözmeye çalışıyordum."

"Sanki. Red buna *asla* izin vermez."

Red kim? Milyarder patronu üzerinde kontrolü olan biri dışında.

Karısı.

Tabii ki. *Öyle olmalı*. Göz alıcı uzun kızıl saçları var.

"Henry Wolf'un karısıyla yakın mısınız?" Küçük aile içi tartışmalarını bölerek pat diye söyledim.

"Öyle de denebilir." Connor homurdanarak Ronan'a doğru bir başparmak attı. "Bu onun nedimesiydi."

Ronan kuru bir sesle, "Onurlu adam," diye düzeltti.

"Sen *onun* düğün partisindeydin." Şimdi her şey anlaşılıyor. Henry Wolf ile arkadaş değil. *Abbi* Wolf'la arkadaş, hem de iyi arkadaş.

Ronan merakla bana bakarken Connor öfke nöbeti geçiren huysuz bir çocuk gibi Solo bardakları tezgâhın üzerinde üst üste diziyor. "Hepimiz birer tane içiyoruz." Tekila şişesini kırıyor. "Sen bile, Kaptan."

Başımı sertçe salladım. "Üzgünüm, charter lisansımı kaybederim ve bunu karşılayamam. Zaten bir tekne eksikim var."

"AJ'nin yerine geçecek birini bulamadınız mı?" Ronan sorar, sesi aniden kasvetlenir.

"Hayır. Birkaç aday var ama iyi adaylar değil."

"Bekle bir dakika." Connor'ın kaşları çatılır. "AJ AJ?"

Ronan'ın başını sallaması neredeyse belli belirsizdir.

Connor'ın dikkati bana yöneldi. "*Burada* mı çalışıyordu?"

"Beni terk edene kadar kaptanlarımdan biriydi. Neden? onu tanıyor musun?"

"Wolf'ta onun amiriyim. Bilirsin, istemediğim *ekstra sorumluluk* yüzünden." Ronan'a keskin bir bakış fırlatılır. "Tuvaletleri ve çöp kutusunu çok iyi tanımak üzere." Connor dirseklerini tezgâha dayar ve Ronan'a sabit bir bakış atar. "Peki *sen* onu nereden tanıyorsun?"

"Sana söyledim. Ben ... doğrudan."

Connor uzun bir süre arkadaşını inceliyor. "*Bunca* zamandır masana zincirlisin, ha?" Ses tonunda bir suçlama var.

Ronan'ın dudakları seğiriyor ve ben bu kısa konuşmanın içine gizlenmiş koca bir sohbet seziyorum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Connor, bir tur içki doldururken. Bir limon alır. "Senden bir shot yapmama ne dersin, Kaptan?"

"Ben diyorum ki..." Bu kadar doğrudan bir talep beklemediğim için bocalıyorum. "Saat daha çok erken." Ve tekila adına yabancıların beni yalamasına izin vermeyeli on yıl oldu.

"Öyle mi? Peki ya Ronan? Ona izin verir miydin?" Mavi gözleri şakacı ve bilgili.

Bunu ve daha fazlasını yapmasına izin verirdim, yanaklarımdan yandığını hissederken sessizce itiraf ediyorum. Ve sanırım Connor da bir şekilde bunu anladı, yani Ronan ona bizden hiç bahsetmedi. Aşağılanmalı mıyım yoksa memnun mu olmalıyım? "Hâlâ çok erken."

"Sonra görüşürüz o zaman." Connor göz kırpmıyor ve beş Solo bardak toplayarak iri gövdesini bir solukta suya bırakıyor. Güçlü kalçalarıyla sıgılgı yararak gruba doğru ilerliyor.

"*Her zaman* böyle midir?" Connor'ın tekilasını yudumlamadan önce Katie'nin göğüs dekoltesine diliyle bir çizgi çekmek için eğilmesini tiksinti ve merak karışımı bir duyguyla izliyorum. Grubun geri kalanı kendi turlarını atarken tezahürat yapıyor.

"Sadece bilinci yerindeyken." Ronan avuçlarıyla yüzünü ovuşturur.

Güneş gözlükleri olmadan gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum. İçimde ona karşı bir sempati uyanıyor. "Gerçekten meşgulmüşsün gibi geliyor." Hâlâ... bana mesaj atamayacak kadar meşgul mü? Buna inanmıyorum.

"Denizkızı Plajı'na geldiğimden beri ilk izin günüm. Misafir ve parti beklemiyordum. Uyumayı planlıyordum." Duraksıyor. "Ve seni görmeye gelmeyi."

"Elbette, öyleydin." Etrafı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Bak, hayatımda garip bir yerdeyim ve ben-"

"Geliyor musun, Kazanova?" Connor suyun içinden bej rengi tanga giymiş güzele doğru ilerlerken bağıyor.

Ronan inliyor. "Eğer bu beni beş dakika yalnız bırakacağın anlamına geliyorsa." Bana söylemek üzere olduğu her neyse, sözünün kesilmesiyle birlikte kayboldu.

"Senden uzak kalmayı gerçekten kaldıramıyorum."

"Onunla iki yıl önce tanıştığımın beri ayrı kaldığımız günleri sayabilirim."

"Vay canına. Yalan söylemeyeceğim, bu biraz garip. Siz ikiniz ayrı ayrı *bir şeyler* yapıyor musunuz?" Soruyu düşünmeden, gelişigüzel soruyorum ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda aklıma bir cevap geliyor.

Birlikte yapmadıkları *tek bir şey* var.

Ronan'ın yüzündeki sırıtışa bakılırsa, onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyorum.

"Bu işi bitirsem iyi olacak." Ronan ayağa kalkar, ceplerini boşaltır, cüzdanını ve telefonunu tezgâhın üzerine atar.

Ekranında Tasha adında birinden bir mesaj belirince midem sıkışıyor ama Ronan gömleğini çıkarırken kıskançlığımdan çabucak uzaklaşıyorum. Mutfağında olduğu kadar mükemmeldi ve nasıl görüldüğünü hatırlarken leğen kemiğinin V kesimine takılmaktan kendimi alamıyorum

-Bana doğru bastırıyor, içime sokuyor gibiydi.

Karnımın derinliklerinde umutsuz, hain bir sızı kıpırdanıyor. Evet, Ronan'a sessiz kaldığı için kızgınım, kabul ediyorum, ama vücudum bunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Connor'a bizden bahsetmedim." Ronan daha önce dile getirmediğim soruma cevap veriyor ve gözlerimi yukarı kaldırıp beni izlediğini görüyorum.

"Yani onunla *her şeyi* paylaşmıyor musun?" Çok yakın görünüyorlar.

İfadesini düzeltmeden önce dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Öyle görünmüyor. Her neyse, ona söylemedim ama o bunu anladı ve günün geri kalanında son derece sinir bozucu olacak. Şimdiden özür dilerim."

"Sabırsızlanıyorum."

"Ona siktirip gitmesini söylemekten çekinmeyin. Bunu yaparsan iyi bir eleştiri yazarım." "Zaten yazmayacaktın, değil mi?" Şaka yapıyorum.

"*Senin* için mi? Bunu zaten kafamda yazdım. İnternette paylaşmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

"Peki neden?" Tekrar o tehlikeli flört alanına kayıyoruz, hani şu kıyafetlerimi böcek istilasına uğramış gibi soymama neden olan alana.

Bir saniye önce arkadaşlarına katılmaya hazırdı ama yine de platformun etrafından dolanıp salıncaklı kapıdan geçerek benim alanıma girdi. "Ahlaksızlıktan ceza alabilirim." Beyzbol şapkasını çevirmek için uzandı.

Nabzım damarlarımda hızla atıyor. Daha seksi olabileceğini düşünmemiştim ama çenesinde ince bir sakal tabakası var ve bu, şapkayla birleşince beynimdeki tüm sağduyuyu dışarı atıyor. *Tekrar* soruyorum. "Ne yazıyor olabilir?" Yer açmak için denizci gemisinin dümenine doğru geri çekilerek alay ediyorum.

"Hızlı ama ıslak bir sürüş oldu ve bundan büyük keyif aldım. Keşke beklentilerimi karşılayabilseydim." Sesi çok alçak ve çakıllı bir hal alıyor.

Boğazımı temizliyorum. "İyiydın." İyiden de öte. O gün gelmemi sağlamamış olabilir ama o günden beri her gece, o çalınmış anları elimin yardımıyla kafamda tekrar tekrar oynattım.

Karşılık veren kıkırdama karanlık ve acıdır. "Ben hiçbir zaman *iyi* olmadım. Ama *seninleyken*, değildim ..." Kare çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Ne olduğumu bilmiyorum. Kendim değilim." Çiçekli gömüğünün eteğini başparmağı ve işaret parmağı arasında kavrayıp açık tutuyor. "Bunu sevdim."

"Öyle mi?" Birdenbire bugün onu giydiğim için *çok* minnettar oldum. Keskin yeşil gözleri benimkilere kaydı.

"*Giymesem* daha iyi olur."

Sözleriyle giysilerimi de soymuş olabilir çünkü birden kendimi çıplak hissediyorum, tenim onunkinin farkına varıyor. Göğüslerim ağırlaşırken, meme uçlarım beklentiyle gerilirken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Yolculuk ücretine dahil değil."

"Daha sonra yeniden müzakere edebiliriz." Odak noktası yirmi metre ötede demirlemiş *olan Tiki İki*'ye kayıyor. "Oradaki *senin* altın çocuğun mu?"

Bakışlarını takip ediyorum, imalardan kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde nefes alabiliyorum. "Tek ve biricik." Jeremy sevimli bir kızla sohbet ediyor.

Çilek sarısı uzun saçlarını Fransız örgüsüyle örmüş. Neyse ki bize dikkat etmiyor.

"Wolf'taki işi kabul ettiğini itiraf etti mi?" "Bana tek kelime etmedi."

"Korkak."

"Ama en azından ikimiz de rahatsız edici bir konuşmadan kaçınabiliriz." Yapmak isteyeceğim son şey Jeremy'nin kendini kötü hissetmesine neden olmak. "Orada ne yapıyor?"

"Hala eğitimde."

French Braids başını arkaya eğiyor ve minyon bedenine göre çok büyük görünen bir kahkaha atıyor. "Eminim iyi iş çıkaracaktır." Ve ne kadar istesem de, başarılı olduğu için onu suçlayamam. En azından yaz için ona sahibim.

"Asıl test önümüzdeki hafta sonu halka açıldığımızda olacak." "*Gelecek* hafta sonu mu?" İnledim. "Şimdiden mi?" Hokkabazlık yapmakla o kadar meşguldüm ki

ve endişelenmekten günlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Ronan kıkırdar. "Bu hafta öncesinde çok fazla hareketlilik olacak. Medya ve diğer şeyler. Tam bir sirk." Bir duraklama. "En sevdiğin adam yarın geliyor."

Bahsettiği tek bir kişi olabilir. "Onun için bir hoş geldin işareti yapacağımdan emin olabilirsin. Şaka yapıyorum." Ronan'ın ifadesi değişince hemen ekliyorum. "Anlaşma anlaşmadır." Ronan beni -gerçek anlamda- becermeden önce bana büyük bir iyilik yaptı.

"Öyle." Sert eller gömleğimin altından kayarak kalçalarımı kavırıyor ve beni döndürüyor.

Nefesim keskin bir solukta kesiliyor ve Ronan'ın bunu duyduğuna şüphe yok. "Ne yapıyorsun?"

"Henry ve Belinda ile de bir anlaşma yaptım." Vücudu sırtıma değene kadar bana yaklaşıyor. "Aslında, hayır, bu doğru değil. Bu bir anlaşma değildi. Daha çok bir talep gibiydi. Bana senden uzak durmamı söylediler."

"Ben mi?" Sıcak avuç içleri tenimi yumuşatıp ileri geri sürtünürken sesim soluksuz çıkıyor. İkisiyle de hiç tanışmadım ama Henry Wolf ve otel müdürünün *neden* bu konuda ısrarcı olabileceklerini anlamak için dahi olmaya gerek yok. "Neden? Uzak durmamak gibi bir şöhretiniz mi var?"

"Bazıları öyle diyebilir. Belinda sana elimi sürersem beni kovacağına söz verdi." Bunu itiraf ederken üzerimde *birçok* parmağını gezdiriyor, oynuyor.

altlarımın yere düşmesini engelleyen iplerle.

Aklıma geldi. "*Bu* yüzden mi senden haber alamadım?" Henry Wolf'un çılgın horoz komünü kadınına becermekle ilgili katı kurallarını çiğnediği için mi?

"Kısmen, evet."

Alt dudağımı ısıırıyorum, bu cevabın başka hangi kısımları olabileceğini sorma dürtüsüne karşı mücadele ediyorum - "tuhaf bir yerde" olduğunu söyledi, bu ne anlama geliyorsa. "Peki ya öğrenirse ne olacak?"

Ronan, ereksiyonu sırtımın küçük kısmına bastırılana kadar yaklaşıyor. "Muhtemelen işimi kaybedeceğim."

"Büyük, süslü müdürlük pozisyonun mu?" Çarpan kalbimden boğulmak üzereyken bile bir ıslık çalmayı başarıyorum. "*Bunun* için bunu riske mi atacaksın?"

"*Senin* için mi?" Nefesi kayıyor. Ağır bir iç çekiş kulağıma doğru süzülüyor. "Görünüşe göre evet, çünkü senin yanındayken ellerimi kendime saklayamıyorum."

Göğsümde bir şeyler kıvılcımlanıyor - uzun zamandır, Cody onu öldürdüğünden beri orada var olmayan garip, sıcak bir his.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," diye mırıldanıyor

Ronan. "Neymiş o?"

Bir soru bekliyorum, bu yüzden kelimeler yerine Ronan'ın eli bikinimin dikişinin altından ve kalçalarımın arasından geçtiğinde şokla nefes alıyorum, parmakları nazik bir vuruşla yarığımı izliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ronan'ın orta parmağı, orada saklayamayacağım bir gerçeği keşfetmek için içime doğru kayarken diğer tüm düşünceler kayboluyor - ona delicesine ilgi duyuyorum.

Yetenekli eli durgun, alaycı bir ritimle hareket ediyor, başparmağı klitorisimin üzerinde tembel daireler çiziyor.

Ronan beni parmaklarken burada öylece durup, su sıçratıp içen ve futbol topu fırlatan neşeli eğlence grubunu izliyormuşum gibi davranmak için her türlü çabayı göstermem gerekiyor. Bunun herkesin içinde, etrafımızda insanlar varken olmasına izin verdiğime *inanamıyorum*. Ve onunla yalnız kaldıktan sonra on dakika içinde.

"Sakin ol. Kimse bir şey göremez," diye mırıldanıyor.

"Yapabilselerdi bunu yapmana izin verir miydin sanıyorsun?" İstilasına karşı hiçbir direniş göstermedim çünkü o haklı. Etrafımızı saran tiki bar duvarları Ronan'ın ne yaptığığını gizleyecek kadar yüksek. Bir salıncak bölümü var.

İki taraf arasında geniş ve açık bir geçit bulunan *Tiki Two* gibi değil. Sazdan çatı alçaktan sarkıyor ve yukarıda uçan helikoptere karşı yeterli koruma sağlıyor. Dışarıda herkes ve her şey sergileniyor ama burası gölgeli ve korunaklı bir sığınak.

Arkadaşları bir içki içmek için yukarı tırmanmadığı sürece, yoksa parasını ödemedikleri bir gösteri izlerler.

Tüm bu düşünceler zihnimde uçuşuyor ve yine de ona durmasını söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

Çünkü ben *istemiyorum*.

"Keşke seni burada becerebilseydim," diye fısıldıyor, az önce aşırı yüklenmiş beynimde uçuşan kelimeleri dile getirerek.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. "Evet, çok hayal kırıklığı yaratıyorsun."

Derin kıkırdaması bir şekilde parmaklarının bana dokunduğu yere kadar iniyor. "En azından seni boşaltmama izin ver."

"Tamam." Sesim çaresiz ve titrek çıkıyor.

Ayağını benimkinin arasına sokarak bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor ve ona daha iyi bir erişim sağlayarak ikinci bir parmağını içeri kaydırıyor. Her vuruş akıcı, kolay ve derin, bedenim bir erkeğe aç kalmış gibi tepki veriyor.

Herhangi bir
adam değil.

Onu.

"Sırılsıklam
olmuşsun." "Uh-
huh."

"Ve şişmiş." "Sen
de öyle."

Cevap olarak kendini kıkımın çatlağına bastırıyor ve ben inliyorum. Şişmek Ronan'ın ne olduğunu anlatmak için doğru kelime değil. Ramrod, fire-poker hard. Ben de karşılık olarak kalçalarımı yuvarlıyorum.

Ronan tıslıyor ve arkama geçiyor. Malzeme
hışırıyor.

Çiçekli kaptan gömleğimin arkası kalkıyor.

Ve aniden, sıcak, kadifemsi pürüzsüz boyu çıplak tenime bastırıyor.

"Ronan-"

"Kimse söyleyemez. Söz veriyorum." Kendini alçaltmak için duruşunu ayarlıyor ve serbest eliyle kendine açıyor. Başparmağı klitorisimi okşamaya devam ederken ucu arkadan kalçalarımın arasına giriyor.

Omzumun üzerinden sıradan bir bakış, bu konuda o kadar ihtiyatlı olduğunu doğruluyor ki, hareketsiz duruyor da olabilir. Tüm iş kalçalarında gerçekleşiyor, sikini yavaşça yönlendirirken ufku izliyormuş gibi yapıyor, kayganlık her rahat itişini kolaylaştırıyor. Bu adamda beceriksiz ya da deneyimsiz hiçbir şey yok.

Tek gereken leğen kemiğimin kayması, daracık elbisemin çekiştirilmesi ve onun içimde olması. Düşüncesi bile dayanılmaz bir acı veriyor.

Etrafa bakıyorum. Yine de kimse bizimle ilgilenmiyor. Bedenim ihtiyaçla titreşiyor ve bu *çok* cazip.

Bir sonraki geçişinde parmak uçlarıma yükselip sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Dikkatli ol," diye homurdanıyor ama mayomun kumaşını kenara çekip başını açıklığıma bastırıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum.

"Pek sayılmaz. Kıpırdama, yoksa seni burada beceririm ve kimin izlediği umurunda olmaz." Ses tonunda bir uyarı var. "Bırak da işini bitireyim." Eli yeniden ritim kazanıyor ve içim beklentiyle uğulduyor.

"Sürdüğün parfüm ne?"

"Değilim... Muhtemelen güneş kremidir." Onun becerisi ya da benim çaresizliğim ya da buna izin vermenin deliliği olabilir, ama bana vaat ettiği orgazm zaten orada, omurgam boyunca sürükleniyor, sadece ulaşamıyorum.

"Hayır, daha önce de böyle kokuyordun." Derin derin içine çekiyor. "Ananas ve Hindistan cevizi."

"Şampuanım." Bir iniltiyi bastırıyorum, elim ön koluna uzanıyor, beni zarif bir enstrüman gibi çalarken parmaklarımın altındaki gergin kasları hissetmek için. Daha önce hiç bu kadar derinlemesine dokunulmamıştım.

"*Bayıldım.*"

Bu iş hızla kontrolden çıkıyor. Etrafımızı tarıyorum. Katie ve Rachel zor yasal görünen bir grup adamla sohbet ederken saçlarını savurmakla meşguller, Kyle ve Ryan yüzen orman jimnastiğini araştırmak için yüzdüler ve Connor Beige Thong ile sohbet ediyor. Jeremy bile kadın sürüsüyle uygun bir şekilde meşgul. Kimse bizi dikkate almıyor.

Ronan ve ben kendi küçük dünyamızdayız.

Ve ben gelmek için can atıyorum.

Belki de bu yüzden duruşumu daha fazla ayarlıyorum ve "Daha hızlı" diyorum.

Ronan üçüncü bir parmak daha sokuyor. "Daha hızlıya ihtiyacın yok bebeğim. *Daha derine* ihtiyacın var." Orta parmağını içeride bir noktaya vurmak için kancalar. "Benim sikimle oraya ulaşmak çok daha kolay olurdu."

Tam orada, ucu içeri kaymak için sabırsızlanıyor. Sol elim direksiyonu yumrukluyor. "Keşke, ama iyi gidiyorsun."

"İşte yine o kelime." Kıkırdıyor ama sesi gergin geliyor. "Bu yolculuğun bitmesine kaç saat kaldı?"

Gözlerimi kapatıyorum, sakın kalmak için elimden geleni yaparken etrafımızdaki herkesin kaybolmasını diliyorum, telaşlanmadan, doruk noktama doğru ilerliyorum. "Çok mu fazla?" Çaresiz bir iniltiyle itiraf ediyorum.

"Kesinlikle çok fazla."

Duruşunu değiştiriyor ve aniden ucu artık dürtmüyor, dürtüyor, içeri itiyor, parmaklarından daha fazlasını hissetmek için çaresiz olan hassas eti kızdırıyor.

"O günden beri ne düşünüyorum biliyor musun?" Ronan eğilirken düzensiz nefesleri yanağımda kayıyor.

Boynumu öpebileceğini düşünüyorum ve başımı eğerek dudaklarının üzerimde olmasını memnuniyetle karşılıyorum. "O da ne?"

"Ağızıma boşaldığında tadının nasıl olacağını."

O anda Ronan'ın yüzünün kalçalarımın arasındaki görüntüsü gözümün önüne geliyor ve doruğa ulaşıyorum, bacaklarım titriyor ve ses çıkarmamak için çabalarırken tırnaklarım onun ipli etine batıyor.

Aşağı inmem biraz zaman alıyor ve indiğimde kafam karışıyor.

Ve yapışkan.

Etrafıma hızlıca bir göz attığımda seyirci kazanmadığımızı anlıyorum. Ronan az önce beni Mermaid Beach'in turistik kum havuzunun ortasında orgazma ulaştırdı ve kimsenin bundan haberi yok.

"Bu çok ateşliydi," diye fısıldıyor Ronan.

Ben sadece mırıldanarak onaylayabiliyorum.

"Aşağı bak."

Derin ve sakın bir nefes aldıktan sonra denileni yapıyorum ve onun kaplanmış parmaklarına ve avuçlarına bakıyorum. "Bunu sen yaptın, bebeğim."

Sadece ben gelmiş olamam. "Sen de mi boşaldın?" Kendi orgazmıma o kadar odaklanmışım ki, onun da orgazm olduğunu fark etmemiştim.

"Sanki durdurabilirmişim gibi."

"Hey, Ronan!" Connor gürliyor. "Gel de Sasha ve Mira'yla tanış!"

Beige Thong'un aynı derecede kıvrımlı ve güzel arkadaşının şimdi etraflarında dolaştığını görünce kıskançlığım alevleniyor. Ronan'ın eli tam anlamıyla hala yarı yolda

Connor da ona başka birini ayarlamaya çalışıyor. İçimden bir ses bunun arkadaşısı için hiç bitmeyen bir amaç olduğunu söylüyor.

"Bugün tam bir çocuk gibi," diye mırıldanıyor Ronan. Arkamda, onun şortunu içine soktuğunu hissediyorum. Sonunda eli serbest kalıyor.

Yokluğu anında hissediyorum ama altımı düzelterek soğukkanlı davranıyorum. Temizlenmek için suya atlamam gerekecek. "O zaman öfke nöbeti geçirmeden önce gidip ona istediğini versen iyi olur."

"Sanki onu tanıyor gibisin." Ronan'ın kaygan eli gömleğimin eteğinin altından geçip kış yanağımı sıkıyor.

"*Ciddi* misin?"

Çıplak tenime inen keskin tokatla irkildim.

Ronan öne doğru eğilip kulağıma fısıldamadan önce yumuşak bir vuruşla devam ediyor, "Bunun dağınık olduğunu düşünüyorsan, yüzünün her yerine boşalana kadar bekle."

Onunla bir sonraki sefer için heyecandan kalp atışlarım hızlanırken bile ağzım onun iğrenç sözleriyle düşüyor. Daha önce hiç bir erkek benimle Ronan'ın konuştuğu gibi konuşmamıştı. Bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Geri çekiliyor, bu sırada şortunu düzeltiyor.

Bu hareket bakışlarımı aşağı çekiyor. Boşalmış olmasına rağmen hâlâ sert. "Arkadaşlarına *böyle* mi gidiyorsun?"

"Daha kötülerini de gördüler."

Böyle bir ifadeyle nereden başlamalı?

"Bu yolculuğun bitmesine kaç saat kaldı?" Tekrar soruyor. "Üç, aşağı yukarı."

"O zamana kadar." Solo bardağı almak için tezgâhın üzerine uzanıyor. Bilmiş bir gülümsemeyle işaret ve orta parmağını ağzına sokup geri çıkarıyor, gözleri hep bana kilitli. Bu öyle bir söz ki, vücudumdaki her mahrem noktadan elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyorum.

Tekilayı bir dikişte içiyor ve diğerlerine katılmak için suya atlıyor.

Ve sonunda kendime derin bir nefes alma izni veriyorum.

Bu adamda beni bu kadar pervasız davranmaya iten şey ne?

49. Ronan

"Sasha, demir al!" diye bağıyor dubalı teknenin sürücüsü. Connor'ı yatıştırmak için Sloane'dan ayrıldığımdan beri, son yarım saattir bize hançer fırlatan tıknaz, siyah saçlı bir adam.

Başka seçeneğim olmamasına rağmen pişmanlık duyduğum bir karar. Ona sakso çekmesi için yalvarmaktan saniyeler uzaktaydım, tükenmek üzereydim. O zamandan beri dudaklarının sikimin etrafında olması fikrini aklımdan çıkaramadım. Bu yolculuk bitene kadar bekleyemem.

"Dur sana yardım edeyim." Connor hantal ve ağır yükü tek eliyle sudan çıkarıyor ve dubanın arkasındaki merdivene tırmanarak Sasha ve Mira'nın tünediği köşeye yerleştiriyor, sırtları kavisli olduğu için zar zor örttükleri göğüsleri sergileniyor. "Herif tam bir pislik, değil mi?"

"Boş ver onu. O benim kardeşim." Sasha küçümseyici bir el hareketiyle huysuzlanan şoförü işaret ediyor. "Mira'ya karşı bir şeyler hissediyor ama Mira ona karşı bir şeyler hissetmiyor."

Hayır, *bana* karşı bir şeyler hissediyor, eğer açıktan flört ediyorsa. Buraya gelmeden önce tiki teknemizin kaptanını sikimin ucunu içine sokarak boşalttığımı bilseydi yine de bu kadar arkadaş canlısı olur muydu?

Sasha, Connor'a bir kartvizit uzatıyor, ağır, koyu kirpikleri dalgalanıyor. "Beni ara. Perşembeye kadar buradayız."

"Yapacağım. Kesinlikle." Connor tekrar suya düşer ve kartın bozulmaması için onu yukarıda tutar.

Çikolata kahvesi gözleri adamın yontulmuş gövdesinde geziniyor. "Bekliyor olacağım."

Connor kendine özgü gülümsemesini takınır. "Olacağımı biliyorsun." Pervane aniden çalışır ve Connor gürültülü bir bağıışıla geri sıçrar.

Duba, demirli teknelerin ve insanların etrafından beceriksizce dolaşarak uzaklaşırken bağıışlar patlak veriyor ve aceleyle çıkarken neredeyse başka bir tekneye çarpıyordu.

"Adam o numarayla beni doğrayabilirdi!" Connor homurdanıyor, arkalarından ters ters bakıyor. "Sırf bunun için kız kardeşini sikeceğim."

"Nasıl olsa bunu yapacaksın."

"Doğru, ama içerdeyken onun adını haykıracağım." Sözlerini vurgulamak için kalçalarını pompalıyor.

"Sorunların var."

"Benim tek sorunum o götü ne kadar sürede sikebileceğim. *Kahretsin*, gördün mü?"

"Gözden kaçırmak zor." Bir açık büfe masasının en önemli parçası gibi sergileniyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, Sloane'a geri dönmek için her türlü kaçış yolunu aramakla meşgul olduğumdan fark etmedim bile. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Evet, aynı. Ben de geliyorum. Hey, çocuklar! Bevvies?" İçki içme işareti yapıyor ve hepsi başını sallayıp bara doğru ilerlemeye başlıyor.

İniltimi bastırdım. Onunla tekrar yalnız kalmayı umuyordum. Yine de en iyisi bu. Ellerimi kendime saklayacağıma güvenemem.

"Söyle bakalım." Connor büyük eldivenini enseme vuruyor, adımlarımızı yavaşlatıp diğerlerinin önümüze geçmesine izin verirken sıkıca sıkıyor. "*Bu* ne zamandır devam ediyor?" Çenesini tiki teknesine doğru salladı.

"Değil."

"Siktir git, dostum." Ses tonunda kızgınlık var. "Yaşadığın tüm bu keşiş hayatı boyunca sana destek olmaya çalıştım ama senin için gerçekten endişelenmeye başlıyorum."

"Haftalar önce bir kez takıldık ve o zamandan beri onu görmedim," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Karışık bir durum."

"Nasıl karmaşık? Evli olması gibi mi? Evde veletlerden oluşan bir beyzbol takımı mı var? Ya da konuştuğu ürkütücü bebeklerden oluşan bir ordusu mu var?"

Bir kahkaha patlattım. "Hayır, seni ahmak. Bunların hiçbirisi değil. Sadece

..." Connor'ı karanlıkta tutmanın bir anlamı yok. Cevap bulmaya çalışırken bu benim için sadece işleri daha da acı verici hale getirecek. "Oteldeki komşuyu duydun, değil mi? Hani şu yeşilimizi hedef alan 'Siktir git Henry Wolf' işaretleri olan?"

"Oh, evet. Gerçek bir kaçık olduğunu duydum." "Öyle değil."

"O." Connor'ın gözleri genişler. "Oh, bekle. *Bu o* mu?" Parmağını tiki teknesine doğru uzatır. "Çılgın komşu mu?"

Sloane hakkında konuştuğumuz o kadar belli olmasın diye elini indiriyorum. "Evet. Ve o deli değil. Sadece bir erkek arkadaşı olduğü için mutlu değil.

kocaman bir otel. Onu suçlamıyorum. Ben de kızardım." Wolf Hotel onun evini ve geçim kaynağını işgal etti.

Connor Sloane'u sanki onu ilk kez görüyormuş ve birden alnında bir boynuz çıkmış gibi inceliyor. "Duyduğuma göre işaretlerin hepsi düşmüş, peki sorun ne?"

"O ve Wolf arasında bir sorun var. Yıllardır devam ediyor. Belinda da onun kellesini ön kapıda bir mızrağın ucuna takmak istiyor. Daha onunla tanışmadan önce ikisi de mesafemi korumam konusunda beni uyarmıştı."

Connor farkına varır. "Yani Wolf'un sana açıkça sevişmemeni söylediği tek kadını becerdin."

"Temel olarak." Onun yasak bölge olduğunu söyledi. Yoruma yer bırakabilir. Bir aptal için.

"Temelde değil. *Tam olarak* öyle. Çünkü seni tanıyor."

"Evet, şey... siktir et onu. Beni engelleyemez." Ayrıca, Abbi zaten elinde.

Connor bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Peki öğrenirse ne olur?" "Beni kovar. Belinda bundan emin olacak." İşimi kaybederim. öğrenmek için kendimi öldürüyorum. Bunu biliyorum ama yine de Sloane etraftayken uzak durmayı beceremiyorum. Herkes suya atlar atlamaz, kurabiye kavanozuna yaklaşan bir çocuk gibi ona doğru ilerliyordum, içindeki şeyin tadına bakmak için çaresizce.

Henry Wolfu siktir et. Onun bilmediği şey bana zarar veremez.

Connor kahkahalarla gülüyor. "Haklısın dostum. Bu tüyler ürpertici bebeklerden *çok* daha karmaşık."

TASHA

Uçuşlar ayarlandı! Aman Tanrım, çok heyecanlıyız. On kişilik bir grup size doğru geliyor. Teşekkür ederiz! Teşekkür ederiz! Teşekkür ederiz! Seni görmek için sabırsızlanıyorum! XOXO

Yardım edebildiğime sevindim. Kayıt olabilmeniz için bu gece size kodları göndereceğim.

"Peki, ne kadar zamandır Mermaid Beach'te yaşıyorsun?" Ryan bara yaslanmış, hülyalı gözlerle Sloane'a bakıyor.

Kıkırdıyorum. Dört margarita ve bir tekila shot içti ve kelimeleri geveliyor. Onu daha önce hiç sarhoş görmemiştim. Çok şirin.

"Tüm hayatım boyunca." Sloane kullanılmış bir pipeti arkasındaki çöpe atıyor. "Bildiğim tek şey bu."

"Bu çok hoş." Ryan hiç utanmadan Sloane'un bronzlaşmış, ince vücudunu inceliyor. İfadesinde özleminden başka bir şey yok. Onu tanıdığımdan beri hep böyleydi -diğer kadın bedenlerinin son derece farkında. İlk başta, gizliden gizliye amcıktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim, ama sonra bunun daha çok kendi kompakt, kıvrımlı vücuduna uymayan bir vücuda sahip olanlara karşı takıntısıyla ilgili olduğunu fark ettim. Her iki durumda da Ryan, Kyle'la tanıştığından beri kendine daha çok güveniyor gibi görünüyor ki bunu görmek beni mutlu etti. Güzelliği, zekâsı ve kişiliğiyle çok şey vaat ediyor.

Ama sanırım Sloane'un ki gibi bir vücuda hayran olmamak elde değil. Biliyorum çünkü kıcımlı bu tabureye park ettiğimden beri onun uzun gövdesine ve diri göğüslerine bakıyor, ona tekrar dokunabileceğim dakikaları sayıyorum. Bu öğleden sonra gezintisi sonsuzluk gibi geliyor ve o mesafesini koruyor. Muhtemelen akıllıca. Elime boşalacağı düşüncesi bile sikimi sertleştiriyor. Ereksiyonumu yine Körfez'de soğutmam gerekecek.

"Al, bunu içmelisin." Sloane bir ÇiÇe su açıyor ve Ryan "ın önüne koyuyor. "Bugün güneş çok sıcak."

"Oh, iyi fikir. Sarhoş olmak istemiyorum." Ryan şişeden bir yudum alıyor, Sloane'un sırtışını kaçırıyor. "Kyle nereye gitti bu arada?"

"Yukarıda." Kırmızı şişme dev orman jimnastiğinin tepesini gösteriyorum. "Bu o ve Katie, kaydıraktan aşağı inmek üzereler."

"Çok yüksekteler." Yüzü buruşmuş. "Bu güvenli mi?" "Nispeten. Su orada daha derin. Yine de birkaç yaralı gördüm."

Sloane bize katılmak için eğilip onları tepede sallanırken izliyor.

Ryan gözlerini kısıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa Katie çıplak mı?"

Sloane kıkırdar. "Beyaz ipli bir bikini. Düşünsene."

"Fark ettin mi Ronan?" Ryan soruyor.

"Hayır." *Evet*, ama Katie ve Rachel'ı o kadar çok çıplak gördüm ki, artık beni korkutmuyor.

"Bekle. Tabii ki fark ettin." Ryan cevabımı geçiştirdi. "Sizi unutmuşum çocuklar."

"Neyi unuttun?" Sloane kendi şişe suyuna uzanıyor.

Hay sikeyim. "Hiçbir şey-"

"O kızlar ne zaman şehre gelse, kendilerini Ronan'ın yatağında buluyorlar. Ya da kardeşimin yatağında. Ya da hepsi *birlikte*." Ryan'ın elleri başının üzerinde yayılıyor, parmakları beceriksizce iç içe geçiyor, sanırım bir uzuvlar karmaşasını taklit etmek için.

Sloane bir yudum almak için yanlış anı seçti. Ağzından su fişkırıyor ve sonra yanlış tüpten aşağı inen kalıntılarla boğuluyor.

Sözümü geri alıyorum. Ryan sarhoşken hiç de sevimli *değil*. Sloane "un sırtını tokatlamak için barın üzerine tırmanıyorum ve arkadaşşıma ters ters bakıyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Bu konuda açık olduğunuzu sanıyordum."

Ryan, dinleyen herkese yayın yapan Connor'ın aksine, benim işim hakkında konuşmadığımı çok iyi biliyor.

Sloane'un öksürük nöbeti nihayet yatışıyor ve suçlayıcı bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Peki, bu hafta sonu onları çoktan becerdin mi yoksa benimle işin bittikten sonra bu gecenin planı bu mu?"

İniltimi bastırıyorum.

"*Oh*." Ryan bir avucunu ağzının üzerine bastırıyor. "Aman Tanrım. Özür dilerim. İkinizin" -parmaklarını yatay olarak aramızda özensiz bir çizgi halinde çiziyor- "bir şey olduğunu bilmiyordum."

Sloane derin bir nefes almadan önce, "Biz *hiçbir şey* değiliz," diye tersliyor. "Biz hiçbir şey değiliz," diye tekrarlıyor sakince.

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde yaraladı. *O kadar ileri* gider miydim bilmiyorum. Ryan "*Özür dilerim*" derken bana acılı bir ifade veriyor.

Bu tamamen onun hatası değil ama yine de yarım kalmış margarita kutusunu ulaşamayacağı bir yere kaldırıyorum. "Bir yılı aşkın süredir Katie ya da Rachel'la birlikte olmadım ve bu gece onlarla hiçbir şey olmayacak, başka kiminle birlikte olursam olayım." *Kimseyle* olmamam gerekiyor çünkü kadınlardan uzak duruyorum, özellikle de ayaklarım çakıl taşlarına değdiği anda o küçük kayıt kulübesinde sevişmeyi *planladığım* Sloane'dan.

Üzgünüm Belinda, otobüs hızla ilerliyor ve tüm uzuvlarım camdan dışarı sarkmış, onları kesmeni bekliyor.

Sloane'un ifadesi benim teminatlarımla yumuşamadı.

Ryan koltuğunda kıpırdanıyor, yaptığı gaftan gözle görülür bir rahatsızlık duyuyor. "Ne olursa olsun, Ronan biriyle birlikteyken etrafta dolaşmaz. *İnan* bana, biliyorum." Elimi kendi eliyle sıkmak için uzandı. "Biz birlikteyken bardan eve kimseyi getirmezdi. Bir kere bile."

İnliyorum. *Hiç yardımcı olmuyorsun.*

Sloane'un çenesi düşer. "*Onunla* da mı yattın? Connor'ın kız kardeşiyle mi?"

"Üvey kardeş," diye düzeltiyor Ryan. "Ve sadece iki yaz önce, hepimiz birlikte yaşarken bir hafta kadar sürdü. Eski sevgilim benden yeni ayrılmıştı ve ben de kendime çok acıyordum."

Sloane'un yüz hatlarında şok ve korku karışımı bir ifade belirir.

Ryan'ı susturmak için elimi ağzının üstüne koyabilir miyim? Bu yanlış mı olur?

"Alaska'ya gitmeden önce. Oh, dondurma!" Uzun pembe bayraklı bir sandal teknelerin arasından geçip bize doğru gelirken Ryan aniden ağzından kaçırıyor. "Nakit alıyorlar, değil mi?" Bir eliyle plaj çantasını karıştırıp cüzdanını ararken diğer eliyle de satıcının dikkatini çekmeye çalışarak havada çılgınca sallanıyor.

Sloane tezgahın üzerine eğilir. "Peki, söyle bana, hayatında düzüşmediğin bir kadın var mı?"

"Birkaç tane." Ancak liste ne yazık ki kısa ve buz gibi ses tonu, bunda hiçbir mizah bulamayacağını söylüyor.

"Bir vanilya alabilir miyim, lütfen!" Ryan koltuğundan kayarak bağılıyor.

Arkasından aşağı atlıyorum ve sarhoş aptalın platformdan düşmediğinden emin olmak için omzunu tutuyorum.

"Vanilya mı dediniz?" Satıcı gömleksiz ve bronzlaşmış bir halde soğutucusunu karıştırıyor. Pembe bayrağın yanında haşlanmış yer fıstığı için sarı bir bayrak var. Ne kombinasyon ama.

Altın Çocuk, nam-ı diğer Jeremy, bir sonraki teknede, "Hey! Nasıl gidiyor?" diye bağılıyor.

Satıcı onu görür ve el sallar. "Selam Jer. Her şey yolunda." Bir dondurma çubuğu alıp dönüyor ve bize bakıyor.

Yüzüne bir öfke yerleşmeden bir an önce farkına varıyorum.

"Cody mi?" Sloane'un sesi kuşkuyla doludur. "Burada ne işin var?"

Ryan'a başıyla selam veriyor, onun ikramı için para bozdurup işlemi tamamlıyor ve hoşnutsuzluğunu Sloane'a geri çeviriyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Sloane sallanan kapıdan çıkar ve kenarda durmak için döner. "Artık Sanders için mi çalışıyorsun?"

"Şey, evet. Wolf'taki işimi baltaladıktan sonra bulabildiğim tek şey buydu." Cody'nin bakışları, suçlamalarını kusarken bile onun vücudunda geziniyor.

Bunu ömür boyu kullanabilirdin. Her şeyi berbat ettin, dostum, demek istiyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sloane'un gözleri bana kaydı. "Sana referans olmaları için beni aramadılar."

"Özgeçmişime Deniz Cadısı yazmadım. Ben aptal değilim."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O zaman neden *beni* suçluyorsun?"

"Çünkü Wolf'ta bağlantılarım var."

"Hayır, yok," diye alay ediyor.

"Evet, *var*. İK'da. Ve bana ismimin bir müdür tarafından üzeri çizilene kadar işe alım listesinde olduğunu söylediler."

Hay sikeyim. Bu çakal Wolf'un içinde kiminle

konuşuyordu? Ryan'ın bilmiş gözleri üzerime dikiliyor.

Ağzı açıldı.

"Erimeden yesen iyi olur." Dondurmayı onun bekleyen dudaklarına doğru itiyorum ve çenesini kapatması için ona bir uyarı bakışı fırlatıyorum. Cidden, sarhoş ve filtresiz Ryan, Connor'dan daha kötü. Belli ki ortak babalarından geçen tehlikeli bir gen.

"Yani? Bunun benimle ne ilgisi var?" Sloane kuşkulu bir maske takıyor, ama ben paniğin altında kabardığını hissedebiliyorum. Yanımızdaki tiki şamandırasında Jeremy sessizce dinliyor.

Cody'nin kendini beğenmiş gülümsemesi bana henüz bitirmediğini söylüyor. "Çünkü listeye girip de üzeri çizilen başka isimler olup olmadığını sordum ve orada kimler vardı biliyor musunuz? Will, Mick, Ron, Brock..." Parmaklarıyla sayıyor. "*Tüm* Deniz Cadısı çalışanları. *Garip*, değil mi?"

Sloane'un boğazı sert bir yutkunmayla düğümleniyor. "Hiçbiri için referans telefonu almadım. Alsaydım, harika çalışanlar olduklarını söyledim."

"Referans kontrollerine bile gelmediklerini söyledi."

O. Bu benim için yarını daraltıyor. Öfkem kabarıyor. "Sen sıradan bir dedektifsin."

Cody, Jeremy'ye dönmeden önce bana pis bir bakış attı. "Sen de listedeydin, haftada sadece iki gün çalışabileceğini söyleyen bir notla birlikte."

"Ne?" Jeremy'nin yüzü allak bullak olur.

"Evet, orada böyle bir notu olan tek kişi. Bağlantım" - ismini açıklamadan önce kendini tutuyor - "sezonluk işe alımların tam zamanlı olarak müsait olması gerektiğini söyledi. Bu bir işe alım şartı. Ve hey, ne biliyorsun! Jeremy Deniz Cadısı için çalışıyor!" Cody motorun gaz koluna uzanırken sahte, manyakça bir sesle gülüyor.

Sloane'un yüzü soldu. Ona yöneltebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bar taburesinin arkasına tutunarak uzanıp o pisliğe vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Yeni patronunu arayıp turistleri taciz ettiğini söylemeden önce defol git buradan." Sanders. Bu ismi zihnime not ediyorum.

"Sorun değil. Sloane turist değil." Cody sırtarak sandalını uzaklaştırıyor. "O sadece öfkeli bir sürtük."

Nabzım damarlarımda patlıyor. Ryan'ı en yakındaki sandalyeye kaldırıyorum -hem onun güvenliği hem de benim yolumdan çekilmesi için- ve sonra suya düşüyorum, yumruklarımı sıkarak ona doğru hücum ediyorum.

"Ronan! Yardım edin!" Connor'ın sesi sağımdan gürlüyor, sıkıntılı sözleri dikkatimi dağıtıyor. Suyun içinde topallayarak bize doğru geliyor, Katie gözyaşları içinde kollarına sarılmış.

Öfkem bir anda buharlaştı.

"İŞTE, ONU TUTTUM." Kyle eğilir ve Rachel Katie'nin kollarını boynuna dolmasına yardım eder, böylece onu sırtında taşıyabilir. "*Onu* aldın, değil mi?" Küpeşteye yaslanmış olan Ryan'a başıyla selam veriyor.

"Evet, sarhoş kız kardeşimi yakaladım." Connor sol bacağına ağırlık verirken yüzünü buruşturuyor. "Hadi, ayyaş. Arkadayım ama sakın düşme yoksa hepimizi dışarı atarsın."

Hepsi dikkatlice rıhtımdan dik ahşap merdivenlere doğru ilerliyor ve beni Sloane ile yalnız bırakıyorlar.

"Kaydırakların tehlikeli olduğu konusunda şaka yapmıyormuşsun." Etkileyici bir denizci düğümünü kolaylıkla atmasını izliyorum.

"Muhtemelen sağlık görevlilerinin işlerini yapmasına izin vermeliydin." İskelede zıplıyor. "Ben olsam Katie'nin bileğini hemen kontrol ettirirdim. Kırılmış olabilir."

"Evet, onu eve geri götüreceğiz, böylece üstünü değiştirebilir ve sonra da içeri girebilir. Connor'ı da." Garip bir şekilde yere düşmesi ve dizinin şişmesi dışında ne olduğunu bilmiyor. "Yavaş bir yolculuk için çok fazla." Her şey hızla tersine döndü.

"Evet, sanırım bu geceki çılgın seks partisi sizin için işe yaramayabilir," diye kestirip atıyor, kollarını yine göğsünde kavuşturmuş. Kapalı.

Tüm bu kargaşadan sonra, o kısmı unutmamış. *Sana borçlandım Ryan.*
"Bak, daha önce söylediklerimde ciddiye aldım. Böyle bir şey olmayacak."

"Ama oldu."

"Öyle oldu." Ve utanmayacağım. Kesinlikle özür dilemeyeceğim.

Alt dudağını ısırıyor ve beyninin içinde cevap bekleyen soruların
çıgıllıklarını neredeyse duyabiliyorum.

Kaç kadın sikti? Erkekleri sikti mi?

Şu anda benimleyken başka kaç kişiyle yatıyor?

Ona verdiğim hiçbir cevaba inanmıyor, sadece beni eski sevgilisi kadar
şairane gösteren bir cevaba inanıyor.

Sloane bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha, benden uzaklaşıyor.
"Jeremy bir saat içinde dönmeden önce burayı kapatmalıyım, böylece *bu*
karmaşayla başa çıkabilirim."

"Cody'nin kiminle konuştuğunu bulacağım." Söz veriyorum. Ve onu
kovacağım.

Omuz silkiyor. "Ne fark eder ki? Zaten bunu duyduklarında hepsi beni
bırakacak."

"Belki de değil."

"Onların yerinde olsaydım yapardım." Merdivenlere doğru başını sallıyor.

"Sen gitmelisin.

Seni bekliyorlar." Bu bir kovulma.

Uzun bir süre daha oyalandım. "Yakında konuşuruz."

"Evet, tabii, birkaç hafta sonra?" Başını sallıyor. "Burada çok fazla
drama var. Çok fazla. İşini kaybedebilirsin ve sen de o tuhaf yerdesin,
hatırladın mı? Ve ben seninle kıyaslandığımda çok sıradanım. Bugünün
olmasına izin verdiğime inanmıyorum bile." Sinirli bir kahkaha atıyor.

"Hoşuna gitmedi mi?" Nefesimi tuttum ve yalan söylemesini bekledim.

Biliyorum.

O yaptı.

"Bu zevk almakla ilgili değil." Bocalıyor. "Ben sadece... Aynı şeyleri
istediğimizi sanmıyorum."

Yapabiliriz. Bir şey aramıyordum ama Sloane'la tanıştıktan sonra, her
şeye rağmen ona geri dönüyorum.

"Ronan! Haydi!" Connor bağırıyor.

Kahretsin. "Geliyorum."

"Kendine iyi bak." Sloane yüzen tiki'ye geri atlıyor, her ne olursa olsun
ortaya çıkacak sonuçların ağırlığı omuzlarına biniyor.

50. Sloane

"Bir tane daha!" Telefon kamerasını Jeremy ve gezgin kızlarına doğrulturken gülümsemeye zorluyorum. "İşte, anladım. Gönderirken bizi etiketlediğinden emin ol. Ve geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Bize bir yorum bırakın!" Tüm standart veda cümlelerim.

"Oh, yapacağız. Kesinlikle." French Braid arkadaşlarına katılmak üzere tırısla uzaklaşmadan önce Jeremy'ye el sallıyor.

"Bir hayranın var."

"Evet, Charlotte çok tatlı." Kendisine bahşiş olarak verdikleri parayı sayıyor ve cebine atıyor.

Bu bana bahşiş almadığımı hatırlattı. Sonra tekrar, yolculuk sakatlık nedeniyle kısa kesildi.

Ve orgazm oldum.

Başımı kendime doğru sallayıp bu kirli düşünceleri bir kenara itiyorum. "Ee, vardiya iyi miydi?" Kaçınılmaz yüzleşme için kendimi hazırlayarak dürtüklüyorum.

"Seninkinden daha iyi." Jeremy çömelir ve şamandırayı sabitlemek için bir ip daha bağlamaya koyulur. "Hastaneye gittiler mi?"

"Muhtemelen, şimdiye kadar." Bir saat önce ayrıldılar. Yapılacak en doğru şey Ronan'a mesaj atıp sormak olurdu. Bunu biliyorum ama yine de bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Frank'in dediği gibi Ronan tehlikeli ama muhtemelen kastettiği şekilde değil. *Benim için* tehlikeli çünkü o etraftayken kendimde değilim. Pervasızım. Bırakın otuz bir yaşımı, on sekiz yaşındayken hayal bile edemeyeceğim çılgınca şeylerin olmasına izin veriyorum.

Bağları tamamen koparmamız en iyisi. Görünüşe göre ikimiz için de en iyisi bu.

"Turumuz sırasında yaralandıklarına göre muhtemelen takip etmelisiniz."

"Evet, Ryan'ın numarası kayıtlarda var. Yarın onu ararım ve ayıldığında kontrol ederim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Jeremy ayağa kalkar, başının arkasını kaşır. "Hey, Cody ile orada olanlar neydi? Ne konuşuyordu?"

ne hakkında?" Bunu soruyor, ancak yüzüne kazınan hoşnutsuzluktan zaten oldukça iyi bir fikri var.

Ben de içimi döktüm. Dave ve Ted'in işten ayrıldığı günden Skye'ın iş fuarına gitmem için beni ikna etmesine izin verdiğim güne kadar Jeremy'ye *her şeyi* anlattım. Bitirdiğimde, hem yüz kilo hafıflemiş hem de biri bileğime bir kül taşı bağlamış ve onu Körfez'in en derin yerine fırlatmak için bekliyormuş gibi hissediyorum.

Jeremy dalgın dalgın çenesini kaşıyor. "Neden gelip benimle konuşmadın?" "Ve ne diyeyim? 'Sen benim en iyi çalışanımsın. *Lütfen, lütfen*, beni terk etme?'"

"Şey... evet, bu bir başlangıç olabilirdi."

"Bilmiyorum. Belki de yapmalıydım. Yine de bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünmedim. Özellikle de sen daha fazla saat istedikten sonra."

"Bekle, yani benden istifa etmememi istemeye hakkın yoktu, ama harika bir şirkette iş bulma şansımı sabote ettin-"

"Biliyorum!" Yüzümü ellerimin arasına gömme dürtüsü beni ele geçiriyor. "Yaptığım şey korkunçtu. Ben kötüyüm. Özür dilerim."

Jeremy sanki samimiyetimi tartıyormuş gibi beni inceliyor. "Frank'in bundan haberi var mı?"

"Olaydan sonra, evet, ve merak etmeyin, bu konuda kendimi çok suçlu hissettirdi."

Jeremy'nin bakışları merdivenlerin başına kayıyor. "Will kapatmaya geldi." "Lütfen ona söyleme. Ya da diğerlerini. En azından sezon bitene kadar.

Bitti. O zaman hepsi beni bırakabilir. Bunu hak ediyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Yapmayacağım ama Cody'nin yaptıklarını kontrol edemem." "Evet, o bir sorun," diye kabul ediyorum. Başka bir gün için.

"N'aber!" Will selamlaşmak için Jeremy'nin eline dostça bir tokat attı.

"Günün nasıl geçti?"

"Oh, biliyorsun." Jeremy'nin gözleri bana dikildi. "Her zamanki gibi."

Will tekneadaki boş içecek teknesine bakıp kaşlarını çatı. "Buzlar nerede?"

"Yolculuğum kısa sürdü, bu yüzden temizlenmek için zamanım oldu."

"Erken gelmem için beni arayabilirdin. Oh neyse, bundan sonrasını ben hallederim." *Tiki İki*'ye atlar ve işe koyulur. "Sonra görüşürüz, patron."

"Şenlik ateşinde görüşürüz." Eğer o zamana kadar suçlarını öğrenmemişse.

"Hey, daha önce söyleyecektim, bu takım sana çok yakışmış." diye seslendiğinde sırtım ona dönüktü.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyor Jeremy, o rahat doğası geri geliyor.

"Hayır, *sen* değil..." Will başını sallıyor, yüzü utançtan kızarıyor.

Ona göz kırpmıyorum, sessiz bir teşekkür. "İyi geceler." Jeremy ve ben merdivenlere yöneliyoruz ve anlık neşemiz kayboluyor.

"Delirdin mi sen?" diye sordum.

"Evet, Sloane. Aslında öyleyim."

İtirafı yanağıma inen bir tokat gibi geldi. Jeremy tanıdığım en mutlu ve en vicdanlı adamlardan biri. Gigi'yi hayal kırıklığına uğratmak gibi. Daha da kötüsü. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Sadece... Asla seni ya da Deniz Cadısı'nı kazıklamaya çalışmıyordum."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden Ronan'ın seni baltalamasına izin vermedim. Ona seni orada bırakmasını söyledim. İkisini de yapabileceğini düşünerek haftada iki gün olayını ortaya atan oydu. Ve sezon sonunda tam zamanlı olarak işe alınman için baskı yapacağını söyledi. Ama ben araya girmesem bunların hiçbirini yapamazdı." Skye ve Ronan'ı istediğim kadar planıma dahil edebilirim ama günün sonunda bunların hepsi benim suçum.

"Yani bugün gemi yolculuğuna çıkan adam Wolf Otelleri'nde müdür mü?" "Evet."

"Cody'nin yüzüne vurmasına saniyeler kalmıştı."

Cody bana orospu dedikten hemen sonra Ronan'ın Ryan'ı küçük bir çocukmuş gibi sakince sandalyeye oturttuğu o anı hatırlıyorum. Suya atlarken yüzünde saf bir cinayet ifadesi vardı. Ama sonra Connor aradı ve bir anda önceliği yaralı arkadaşlarına kaydı. Övgüye değer. Seksi aslında.

Yine de Cody'nin bayıldığını görmek hoşuma giderdi.

"Ee, aranızda neler oluyor?" Jeremy merdivenlere ulaştığımızda soruyor.

"Hiçbir şey."

"Bundan emin misin?" Gülümsüyor, sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi.

üzerinde.

Tırmanmaya başladığımda içimi bir utanç dalgası kaplıyor. "Ben Elbette."

Artık kesinlikle hiçbir şey yok.

RONAN:

Doktor Katie'nin bileğinin kırılmadığını söyledi. Kötü burkulmuş ama. Koltuk değneklerine bağlı. Onu eve götürmek bir tedavi olacak.

Parmagım klavyemin üzerinde geziniyor, uygun bir cevap bulmaya çalışıyorum. Ve o tanıdık çekimi hissediyorum. Yerçekimi gibi, beni tek bir yöne doğru hareket etmeye zorluyor: Ronan'a doğru.

Onun gibi adamlar mı?

Kalpleri paramparça ederken istediklerini alırlar.

Telefonumu cebime sokuyorum ve planıma sadık kalıyorum. Yarın Ryan'ı arayacağım.

51. Ronan

Belinda'nın ofis kapısını çaldım.

Yumuşak bir kızgınlık iç çekişinin ardından "İçeri gel." dedi.

Dizüstü bilgisayarına gömülmüş, sıcak pembe takım elbise ceketini sandalyesinin üzerine dökülmüş, uyumlu stiletto'ları tekmelenmiş. Faresinin yanında yarısı bitmiş bir smoothie duruyor. Bu sabah benden önce buradaymış. Belinda her ne olursa olsun, kimse onun Wolf için çok çalışmadığını iddia edemez. Tek yaptığı bu gibi görünüyor.

"Henry erken gelmedi, değil mi?" Saatini kontrol ediyor. "Uçağı şu anda iniyor olmalı."

"Hayır, toplantı odasında halletmem gereken bir mesele var ve senin de hazır bulunmanı istiyorum."

Mükemmel çizilmiş kaşları kavisli, detaylandırmamı bekliyor.

"Birini kovmam gerekiyor ve bunu daha önce hiç yapmadım. Sana ihtiyacım var."

"Bu ilginç olacak." Kalemimi deri kurutma kağıdının üzerine atarak topuklu ayakkabılarını ve ceketini giyer ve masasının etrafında döner. "Yürü ve konuş."

Onun için kapıyı tutuyorum ve başı dik, kalçaları sallanarak içeri giriyor. "İK'daki çalışanlarımızdan biri iş fuarımızda işe alınanlarla ilgili bilgi paylaştı. Son elemeyi geçen ancak müdürün onayına ulaştıklarında üzerleri çizilen kişilerin isimleri." Suçlunun kim olduğunu anlamak zor olmadı. Adı *Ja* harfleriyle başlayan ve belgelere erişen bir kadın İK çalışanı mı? Archie'nin benim için Jasmine Guilly'nin izini bulması beş dakikadan az sürdü.

Belinda sırtıyor. "Senin şu küçük pazarlığın için kesintiler."

"Medya açılışı öncesinde tüm o tabelaları indiren anlaşma," diye hatırlatıyorum

On

u. Dudakları büzüldü. "Kiminle paylaştın?"

"Kestiğimiz insanlardan biri." Teknik olarak, Lena onu kesti.

"Sürecin herhangi bir aşamasında bunu yapmaya tamamen hakkımız var."

Belinda karşılık veriyor.

"Doğru, ama hassas şirket bilgilerini paylaşıyor." Benim de aynı şeyi yaptığım gerçeğini görmezden geleceğiz. Sloane'dan başka kimse bilmiyor ve ayrıca ben lanet olası yöneticiyim.

"Bunu neden yapsın ki?" Belinda soruyor.

"Biz de bunu öğrenmek üzereyiz." Ama Cody gibi bir adam söz konusu olduğunda şüphelerim var.

Merak etmeyin. Sloane turist değil. O sadece öfkeli bir sürtük.

Yumruğum sıkılıyor. Onunla bir daha karşılaşmak için sabırsızlanıyorum. Birini yumruklamayalı uzun zaman oldu.

"Mike İK müdürü," diye kesiyor Belinda intikamcı düşüncelerimi. "Bunun için oturması gerekiyor-"

"Zaten oradayım."

Gözleri yüzümün yan tarafına dikilmişti. "Seni daha önce bir dava için bu kadar hevesli gördüğümü sanmıyorum."

Bir sebep değil. Bir kişi. Dün gece mesajıma cevap vermeyen biri. Katie hakkında zararsız bir mesajdı ama Sloane yine de cevap vermedi.

Belki de anlamamıştır.

Bunun doğru olmadığını biliyorum ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Belinda saatini tekrar kontrol eder. "Farkındaysanız, Henry'yi karşılamak için lobide olmamız gerekmeden önce on beş dakikamız var."

"Onu *karşılamak* için mi? Ne yani, kırmızı halı mı seriyoruz?"

"Hayır, yeşil bir halı" diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Homurdanıyorum. "Tamam, çabuk hallederim." Toplantı odasının kapısından içeri daldım ve buzlu camı itmeden önce Belinda için kapıyı açık tuttum.

Masanın en ucunda oturan Mike'ın yüzünde *"Bu da neydi şimdi? Yapmam gereken işler var.* Yanında uzun, tarçın kahvesi saçları ve endişeyle parlayan cesur mavi gözleri olan genç bir kadın oturuyor.

Mike bize eliyle işaret etti. "Bu Ronan Lyle, operasyon müdürü ve Belinda Cartwright, otelin genel müdürü."

"Ve sen de Jasmine Guilly'sin," diyorum.

"Evet, efendim." Mırıldanıyor ve gülümsemeye çalışıyor. Muhtemelen benim yaşlarımda. yaş.

Belinda için bir sandalye çekiyorum.

Bir Neandertal'in böyle bir şeye sahip olabilmesine şaşırarak kaşlarını çatı. "Teşekkürler" diye mırıldanarak almadan önce.

Masanın etrafını dolanıyorum ve oturuyorum, kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Jasmine boğazını temizler. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum." "Hemen konuya girelim o zaman. Potansiyel Wolf Hotel'i paylaştınız mı?"

Cody Wilson adında bir adamla son iş fuarından çalışan isimleri ve işe alım kararları?"

"I ..." Çenesi şok içinde düşer. "Evet, ama..."

"Ama ne?" Bastırıyorum.

Alt dudağı titriyor ve sonra gözyaşlarının sel kapısı açılıyor.

"İlk çalışanınızı işten çıkardınız. Nasıl bir duygu?" Lobiye doğru ilerlerken Belinda'nın topukları tıkkırdıyor.

"Beklediğim kadar boktan." Jasmine'e göre, Cody ile birkaç haftadır "çıkıyorlarmış". Onunla iş fuarından önce Siren's Call'da tanışmış ve "çok iyi anlaşmışlar." Bu da benim kitabıma göre, Wolf'un İK bölümünde çalıştığını öğrendiği ve bizimle bir iş karşılığında ona aletini verme fırsatını gördüğü anlamına geliyor. İyi plan. Jasmine iş fuarında insanları inceleyen ekibin bir parçasıydı. Özgeçmişinin gönderilmesini sağladığını itiraf etti. Red e-postasını aldığı anda şok olmuş.

Cody kızgındı ve nedenini bulması için ısrar etti. İşte o zaman ana sürücüde dosyaları aramaya başladı. Cody bu isimleri onun için doğruladıktan bir gün sonra onunla ilişkisini bitirdi. Gerekçesi neymiş? Nişanını bitirdikten hemen sonra ciddi bir ilişkiyi kaldıramazdı.

Ne orospu çocuğu ama.

Ve şimdi dört yıllık Wolf Hotel çalışanı ve Chicago'dan transfer olan kız eşyalarını topluyor, şirketteki başarılı kariyeri fırsatçı bir pislik yüzünden sona erdi. "Onu kovmamamızın bir yolu var mı?" diye sordum.

"Bu sizin için iyi bir görünüm olmazdı ama Wolf'ta daha garip şeyler de oldu. Yine de böyle birinin İK'da bizim için çalışmasına izin veremeyiz. Adam onu seks karşılığında kendisine iş bulması için manipüle etti." Belinda nefesinin altında ekliyor. "Çok büyük bir sık olmalı."

Homurdanıyorum. Onun düşünce süreci de benimkine çok benziyor. "Ama barmenlik işi için?"

Bunu kim yapar ki?"

"Şu anda bir sandaldan haşlanmış fıstık ve dondurma satan otuz yaşlarında bir adam."

Büzölüyor. "Cidden, kim bu adam?"

"Neden? Numarasını mı istiyorsun?" Belinda, Cody'yi canlı canlı yer. Bundan zevk alırdım.

Ofluyor. "Olabilir. İyi bir siki kullanabilirim." Bu cevabı beklemediğim için bir adım sendeliyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor. "İyi bir sevişme yaşamayalı çok uzun zaman oldu." Ses tonunda mizah var.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa iki yıldan biraz az oldu," diye takılıyorum. "Arada bir buradan uzaklaşman gerekiyor."

"Bu hafta değil. Sen de olmayacaksın."

"Evet, Archie bana takvimimi gösterdi." Programım toplantılar ve golf seanslarıyla dolup taşıyor; konuşmam gereken gazeteciler, yalakalık yapmam gereken politikacılar ve kendimi özel hissettirmem gereken şirket kodamanları var. Uyumak istiyorsam burada bir oda ayırtabilirim. "Nerede yaşıyorsun?"

"Neden? Sonra gelmek ister misin?"

Kıkırdıyorum. Sonra Belinda'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum, içindeki sıcaklığı görüyorum. *Hay sikeyim.*

Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Şaka yapmıyor.

"Seninle konuşmam gerek!" Dorian davetsiz bir şekilde bize katılmak için içeri dalıyor ama araya girdiği için minnettarım. Belinda'nın gazabını kazanmadan onu nasıl geri çevireceğimi bilemezdim - sık sık reddedildiğinden şüpheliyim.

"Fıskiyelerle ilgili." Dorian'ın yanağından aşağı, gür bıyıklarına doğru bir ter damlası süzülür.

Kısa bir süre, süpürge fırçasını tıraş etmesi için temiz çalışan politikasını kullanıp kullanamayacağımı merak ediyorum. "Peki ya onlar?"

"Çalışmıyorlar."

"Ne demek çalışmıyorlar?"

"Kulağa nasıl geliyorsa öyle demek istiyorum." Bugünkü tavır çok sert. "Gece boyunca çalışmak üzere programlanmışlar ve ön taraftaki tüm sistem dün gece çalışmadı."

"*Bu* bir sorun." Peyzaj için milyonlar harcadık, bütün hafta hava seksen beş derece olacak ve üç gün sonra misafirlerimizi ağırlayacağız. Onları solmuş palmiyeler ve kahverengi çimlerle karşılayamayız.

Yanımda, Belinda sessiz kalıyor. Hiç yardımcı olmuyor.

"Mühendisler ne diyor?"

"İlgileniyorlar. Fıskiye şirketi de burada ama şu ana kadar bir şey bulamadılar."

"Tamam. Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen mi? Yok bir şey. Dışarıdan uzman getirmemiz gerekebilir diye size haber veriyorum."

Bunun için imza atmam gerekecek ve sonra merkez ofis tarafından azarlanacağım. Finans departmanımızın onayladığı golf sahası tadilat faturasını görüşmek üzere onlardan bir toplantı talebi aldım bile. "Yeşil alandaki o lanet hendek sayesinde zaten bütçeyi aştım, dışarıdan yardım almadan önce maaş ödediğimiz bu adamların geçimlerini sağlayıp sağlayamayacaklarını görmeye ne dersiniz? Onlara bir gün verin. Bu akşama kadar sorunu bulamazlarsa, B planına geçeriz. Ve ekip elemanlarını hortumlarla oraya göndeririz." Ben de bu mühendisleri fiskiyeleri tamir etmeyi bilen insanlarla değiştireceğim.

Şu halime bak, bugün gözyaşı döküyorum.

"Hortumları çoktan çıkardık," diye onaylıyor Dorian. "Hey, adamınız Connor'ın hasta olduğunu söylemesi de neyin nesi? Bu yasal mı?"

"Evet, dün dizini mahvetti. Doktor bir ya da iki gün uzak durmasını söyledi, bolca buz falan. Ciddi bir şey olmamasını umuyoruz."

"Oh, yazık." Dorian kaşlarını çatıyor ve gerçekten üzgün görünüyor. "Gruba iyi bir enerji katıyor. Umarım çok fazla acı çekmiyordur."

Sırıtiyorum. "Sanırım iyi olacak." Bu sabah evden çıktığımda Rachel onun yanındaydı ve kapıdan gelen seslere bakılırsa, rahatsızlığını unutturmak için harika bir iş çıkarıyordu.

"Elime geçer geçmez size bilgi vereceğim." Dorian hışımına çekip gidiyor. Denizkızının yanından geçerken, "Bu her zamankinden daha az acı vericiydi," diyorum.

Çeşme.

"Sizin için çalışan iyi insanlar var. Bazen sadece kontrol etmeleri gerekir ve doğru kararları verdiklerine dair onlara güven vermeniz gerekir."

"Ya da yanlış karar vermenin sorumluluğunu üstlerinden atabilmek için." Bunu düzeltmek için dışarıdan birilerini getirmeye çalışmalı mıyım? Ya gazeteciler gelirken otelin ön bahçesinde bir açık kalp ameliyatı kâbusu yaşanırsa?

"Kendine biraz daha güven Ronan," diye azarlıyor Belinda. "Öğrenmen gereken çok şey var ama... öğreniyorsun." Bir süre sonra ekliyor, "Yapabileceğini kim bilebilirdi?" Sanki bana iltifat edip öylece bırakmak onun için çok fazlaymış gibi.

Homurdanıyorum. "Ben de seni seviyorum."

"O altın biletlere ne oluyor?"

"On iki kişi söz verdi. On tanesi eski sevgilime ve memleketten birkaç arkadaşına, iki tanesi de kız kardeşime. Sen sormadan söyleyeyim, bikiniyle bana çok yakışıyor," diye ekliyorum hemen. Britt, kendisi ve en iyi arkadaşı Dani için ödediğim uçak biletlerini kabul ettiği için çok heyecanlıydı. Uzun bir hafta sonu geçirecekler, birkaç gece benim evimde kalacaklar.

Yani dört tane kaldı. Sloane'a bir bilet teklif etmek gibi çılgınca bir fikrim var. Muhtemelen yırtar atar. Yine de denemeye değer. Wolf Hotels'in yapabileceği en az şey bu.

"*Eski sevgilini* mi davet ettin?" Belinda not ediyor. "İyi bir arkadaş mı?"

"Hayır, aslında. Birkaç yıl önce ayrıldık ve çok çirkindi. Daha yeni temasa geçtik."

"Bu ilginç olacak." Belinda'nın yüzünden tam olarak yorumlayamadığım bir ifade geçiyor ama Henry Wolf'un ortaya çıkmasıyla bir saniye içinde kayboluyor. "Tam zamanında."

"Aslında on dakika erken. Merhaba, Belinda." Ona nadir görülen geniş bir gülümseme ve içten bir el sıkışma teklif ediyor.

Lobiye tarıyorum ama hayallerimdeki kızıl saçlı hamile kadından eser yok.

"Ronan." Henry elini uzatıyor.

Kabul etmek yabancı geliyor ama yine de kabul ediyorum ve temas... medeni. "Karım yukarıda, odamızda dinleniyor," diye onaylıyor sırtarak, içimi okuyor. "Ona selamını söylerim."

Sırıtiyorum. *Beş dakika sonra ona mesaj attığımda kendim söyleyeceğim, seni pislik.*

"Lena'nın personeliyle bir toplantısı vardı, ama sizi karşılamak için burada olacağını söyledi-oh, işte orada."

Baştan aşağı somon pembesi içinde neşeyle lobi katında yürüyen meslektaşımı izlemek için hep birlikte dönüyoruz. İtiraf etmeliyim ki, tropikal renkler beni etkilemeye başladı.

Ama yine de o lanet kravatı takmayacağım.

Henry bile -eğer mümkünse- sade siyah bir golf gömleği ve bej bir elbise pantolonu giymiş.

On beş dakika boyunca rezervasyon numaraları hakkında kibarca konuştuktan sonra Henry aniden ellerini uzattı. "Tamam, kim tura başlamak ister?"

"Ne turu?" Oteli daha önce görmüş. Piç herif tam bir kontrol manyağı, muhtemelen her vidayı ve tahta parçasını mimarlara ve mühendislere dikte ettirmiştir.

"Önce sen, Ronan." Gülümsüyor ve ön kapıya doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum. "Peki sana ne göstereceğim?"

"Hepsi."

"YAPTIKLARI İŞİ GARANTİ EDİYORLAR MI?" Dokuzuncu deliğin yanından geçen patika boyunca ilerlerken Henry soruyor, eli golf arabasının tavanını tutuyor.

"Evraklarının üzerinde güzel bir mühür falan var," diye alay ediyorum. "Adamın kişisel numarasını aldım. Ona inanıp inanmadığımı görmek için ilk büyük yağmuru bekliyorum. Bence diğer pisliklerle yaptığımız anlaşmayı bozmalı ve ileride bu adamları kullanmalıyız."

"Hukuk ekibimizin ne yapabileceğine bakacağız. ParMasters'a göre, Legacy Greens'e giderek sözleşmeyi ihlal ettik-"

"Siktir et onları. En başta yanlış yaptıkları iş için para almamalılar ve zaten zamanında yapmayacaklardı."

"Katılıyorum ve ben de aynı kararı verirdim. İyi iş çıkardın."

Onun sözleri kendime olan güvenimi itiraf etmek istediğimden daha fazla artırıyor. Henry'nin onayına ihtiyacım yok, lanet olsun.

Ama iyi hissettiriyor.

"Belinda ile aranız nasıl?" diye soruyor.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Artık benden nefret ettiğini sanmıyorum." Az önceki üstü kapalı teklife bakılırsa, beni tekrar becermek isteyebilir. Bu şu anda ihtiyacım olmayan bir durum.

Köşeyi dönüp meşhur on birinci deliğe geldik. "Bir dakika bekle," diye emretti Henry.

Bizi durduruyorum.

Koltuğunda geriye yaslanır. "Şuna bakar mısınız?" "Neye?"

"Hiçbir şey." Elini sallıyor. "Bir tane bile iftira işareti yok. Sadece ağaçlar. Avukatımın ve şişko çek defterimin Sloane Parker'ı ikna edemediği şeyi yaptınız."

Onun adını duymak omurgamda bir tedirginlik yaratıyor. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır. Ama resimlerini gördüm." Küçük, bilmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bu yüzden sana ondan uzak durmanı söyledim."

İlerideki ağaçlara bakıyorum. Yani, onun bir duman gösterisi olduğunu biliyor. Abbi hayatına girmeden önce ondan bir mülk satışı koparmaya çalışmadığına şaşırıyorum.

"Bunu nasıl başardın?"

Bu sorunun arkasında bir ton seziyorum - tamamen masum değil, sanki ona karşı ne kadar dürüst olacağımı görmek için balık avlıyor. Ama Henry'nin her zaman söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini varsaymayı öğrendim. Sürekli maaş alan müfettişleri var.

"O kadar da zor değildi aslında," diye başlıyorum. Ona ne kadarını anlatmak istiyorum? Pazarlık hakkında yani. Kesinlikle sevişmeyi değil. Eğer özel dedektifi beni yakaladıysa, bırakalım lanet fotoğrafları atsin. Mastürbasyon yapmak için kopyalarını istiyorum. "Bir zayıflık buldum ve onu kullandım." Böyle söyleyince kulağa boktan geliyor ama ona gerçekten de iyi niyetle yardım ettim. "Wolf'a kaptırmak istemediği çalışanları vardı ve bizim de başvuran fazlasıyla insanımız vardı, bu yüzden onu temizlemediğimizden emin oldum."

"Deniz Cadısı. Kahve dükkanı ve"-düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı-
"tiki tekneleri?"

Ve işte Henry, meşgul bir milyarderin zamanını öğrenmeye harcamasını beklediğinizden her zaman çok daha fazlasını bildiğine dair lanet olası fikrimi kanıtlıyor.

"Akıllıca. Kavga yok, tabelalar indirildi. Artık karım buraya gelip bütün kirli çamaşırlarını güpegündüz bu lanet muhabirlerin yemesi için asılı görmek zorunda değil." Çenesi sıkıştı.

"Bu yüzden mi onlarla bir sorunun vardı? Abbi için mi?" Bu övgüye değer, ama ona olan sevgisinden hiç şüphe etmedim.

"Kesinlikle hassas bir nokta ama hayır. Yakında istimlak davası açılacağı için o mülkle mümkün olduğunca az ilgilenmemiz gerekiyor."

"Özür dilerim, *ne* dedin?" Onu doğru mu duydum?

"İstimlak yetkisi. Devlet yetkililerinin özel mülkiyete el koyabildiği yer-"

"Evet, ne olduğunu biliyorum." Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "*Bunun* için mi?" Sloane'un küçük cennet parçasını gösteriyorum, kitschy karavanları ve renkli sahil evi, gürültülü kış horozu ile. "Ama o araziyi istediğini *santıyordum*?"

"O topraklar. Diğer arazi. İyi davranmaya çalıştım." Henry'nin gülümsemesi düpedüz hınzırca. "Denizkızı Plajı için *büyük* planlarım ve bunun gerçekleşmesine yardımcı olacak pek çok bağlantım var."

52. Sloane

Frank kiralık dükkâna giriyor ve tezgâhın önünde durup patlamak üzere olan bir fırtına gibi üzerime çullanıyor. "Az önce ilginç bir konuşma yaptım."

Bu iyi bir şey olamaz. "Ne ile?"

"Jeremy, dün Cody ile karşılaşman hakkında."

İnledim. "Ne kadar bahsetti?"

"Bana *bundan* bahsetti." Omzunun üzerinden bakıyor, Rebel'in kahve içtiğini görüyor ve konuşmadan bırakıyor. "Ama Cody sana ne dedi?"

"Bir bakayım." Kalemimi çenemin altına bastırarak alaycı bir şekilde düşündüm. "Sanırım 'öfkeli bir sürtük'tü."

Frank'in gözlerinde cinayet parlıyor. "Eğer buraya bir daha adım atarsa-"

"Onu kendim yumruklayacağım. Bilirsin, çünkü ben *öfkeli* bir *sürtüğüm*. Biz böyle yaparız."

Başını sallıyor. "Neden bana söylemedin?"

Kalemi tezgâhın üzerine fırlatıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne işe yarayacaktı ki? Dün uzun bir gündü ve endişeliydim. Hâlâ endişeliyim." Cody'nin bıçağı tamamen k ü r e k kemiklerimin arasına sokması ne kadar sürer? Gerçi bunu hak ediyorum. Wolf'taki işine mal oldum. "Ayrıca, bilmiyorum. Son birkaç gündür çok yorulдум." Demek istediğimi vurgulamak için yüzümü ovuşturuyorum. "Bu sabah kışımı sürükleyerek yataktan kalkmak zorunda kaldım. Bugünün hangi gün olduğunu bile bilmiyorum."

"Bugün Pazartesi. Ve pazartesi gibi hissettiriyor." Boş kahve fincanımı kontrol ediyor. "Sana bir tane daha getireyim."

"Vay canına. Bu bir ilk."

Cevap olarak orta parmağını havaya kaldırır. "Bu öğleden sonra gemi yolculuğuna çıkacağım."

"Kahretsin, benim için *gerçekten* üzülüyor olmalısın."

Kıkırdıyorum. Bugün pazartesi.

Henry Wolf bugün geliyor. Bütün hafta burada olacak. Ve Wolf Oteli bu hafta sonu açılıyor. Beş uzun yıldan sonra, nihayet o gün geldi.

Telefonumu çıkardım ve mesajlarımı açtım. Ronan'ınki hâlâ en üstte duruyordu. Cevaplanmamış.

Gerçekten cevap vermeliyim. Cevap vermemek kabalık olur. Domuz bir fahişe olması onun suçu değil. Bir seks partisi çocuğu. Ronan'la birbirimiz için yaratılmadığımızın bir kanıtı daha. Ondan hoşlansam bile, ki *gerçekten* hoşlanıyorum. Henry Wolf'la arkadaş olmamasını ve otel için çalışmasını aşabilirdim. Ama Ronan gibi biriyle bir ilişkiye başlamanın sonu benim için iyi olmaz. Onun ilgisini çekmem mümkün değil. Tüm o vücut parçaları birbirine mi karışmış? Bu bana göre değil. Ben tek kişilik bir kadını. Ve kesinlikle bir erkek.

Aman Tanrım, o ve Connor ...? Yani, garip bir şekilde yakınlar.

Test yaptırmalıyım, özellikle de aptalca bir şekilde *iki kez* prezervatif kullanmadığımızı düşünürsek.

Belki bugün kliniğe gidebilirim. Bilgisayarın başına geçerek takvimi ve yapılacaklar listesini tarıyorum: bordro, program, muhasebe. Envanter siparişi vermeliyim...

Bugün ayın yirmi biri mi? Bu tarih beni neden rahatsız ediyor?

Dur bir dakika.

Ama yirmi birinci olamaz. Bu şu anlama gelir.

Aman Tanrım.

"Hayır, hayır, hayır..." Çılgınca çantamı karıştırıp doğum kontrol haplarımın bulunduğu kadranı çıkarırken midem ağzıma geliyor. Sonuncusunu ne zaman aldığımı görmek için takvimi tekrar kontrol ediyorum.

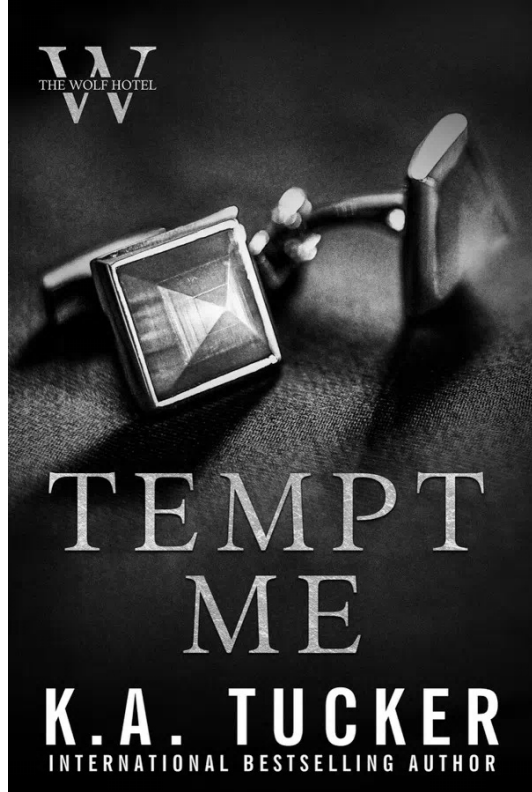
Cumartesi günü regl olmalıydım. İki gün geciktim.

Ve ben *asla* geç kalmam.

Tam her Şey yoluna girmeye başlamışken... bir sonraki kitap harareti artırıyor.
Ronan'ın bundan sonra ne yapacağını kaçırmayın.

Bu hikaye SAVE ME ile devam
ediyor
(The Wolf Hotel Mermaid Beach, #2) [Şimdi](#)
[Ön Sipariş Verin](#)

Henry Wolf'la tanıştın mı?

K.A. Tucker tarafından da

Gelecek kitaplar, satışlar ve diğer heyecan verici şeyler hakkında haber almak ister misiniz? K.A.Tucker'ın [haber bültenine](#) kaydolun

Kurt Otelı Serisi: [Ayart](#)

[Beni](#) (#1)

[Kır Beni](#) (#2)

[Öğret Bana](#) (#3) [Ol](#)

[Sahip Ol Bana](#)

[\(#5 Teslim Bana](#) (#4))

Empire Gece Kulübü Serisi:

[Tatlı Merhamet](#) (#1)

[Gabriel Fallen](#) (#2)

[Kırlı İmparatorluk](#) (#3)

[Düşmüş İmparatorluk](#) (#4)

K.A. Tucker'ın tüm eserleri için katuckerbooks.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Yazar Hakkında

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker Toronto'nun dışında yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu asla yapamayacağı tarifleri okurken ya da tavşanları hostalarından uzaklaştırırken bulabilirsiniz.

Gelecek kitaplar, satışlar ve diğer heyecan verici şeyler hakkında haber almak ister misiniz? K.A.Tucker'ın [haber bültenine](http://katuckerbooks.com) kaydolun. Web sitesini ziyaret edin: katuckerbooks.com

Spotify alma Listesi

1. Yavaş: Tate McRae
2. Açın: Gallant
3. Yelken: AWOLNATION
4. Ben olsaydım: Hozier
5. Batı Yakası: Lana Del Rey
6. Git kendini becer: İki Ayak
7. Birlikte İyi Değiliz: Tesla
8. Karpuz Moonshine: Lainey Wilson
9. Doin' Time: Lana Del Rey
10. Paradise Circus (Gui Boratto Remix): Massive Attack
11. Kimse Bilmez: Shawn Mendes

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

